

Dolt inom dig

Joachim Elevant
Täby, 2015

Alla åsikter som uttrycks i den här boken, namn, påstådda fakta och andra möjliga paralleller med verkligheten ska ses som uppdikta underhållning och fiktion. Det utgör inte nödvändigtvis sanningen eller författarens eller förlagets ståndpunkt.

Omslagsfoto: Roffe Andersson

”Uthållighet är en av de tuffaste disciplinerna,
men det är den som håller ut som
får den slutgiltiga vinsten”

Asiatiskt ordspråk

Kapitel 1. Taigan

Ural 1952

Vindrutetorkarna på bilen, en svart Moskvitj 400, arbetade febrilt för att hålla snön borta, ändå gick det knappt att se ut genom framrutan när fordonet krängde fram på vägen. Aleksandar Grigor Koratz, överste vid den Sovjetiska säkerhetstjänsten, höll ett hårt grepp om ratten i ett försök att trycka ner hjulen mot det isiga underlaget för att få fäste. I det här vädret ville han inte riskera att köra av vägen eller fastna i en snödriva.

Han funderade över de senaste sju intensiva åren som passerat i hans liv, de sju år som förflutit sedan andra världskriget tog slut. Sovjetunionen hade visserligen stått som en av de fem segerherrarna, men förlusten av människoliv hade varit enorma och åren som följt hade kantats av politiskt förtryck, umbäranden och fattigdom.

I mycket var överste Koratz ett väsen av sin egen tid som betraktade hur Ural, en region i det innersta av Sovjetunionen, år 1952 präglades av en känslökall kommunism. Landets ledare hade kopplat ett järngrepp om sitt folk och jordbruk, industri och råvaruframställning var inordnade i en struktur som alltmer liknade den som rådde inom den mäktiga Sovjetarmén. Det var en tid där samhällsbyggande teorier hade sprungit om det sunda förnuftet och där staten gav sken av att värna om den högsta klassen i samhället, arbetarklassen.

I praktiken sträckte sig dock inte den nationella ledningens omsorg om folket längre än till att förse arbetarklassen med

tillräckliga mängder vodka för att hålla den lugn och på så sätt stävja eventuella försök till uppror. Att få släcka sin törst med nationaldrycken var en patriotisk gåva samtidigt som den skulle fungera som ett slags bedövande motgift mot den fria tankens kraft.

Att tänka var inte att arbeta, snarare likställdes det med samhällsomstörtande verksamhet, något som inte sågs med blida ögon av makteliten. Att skylta med sina tankar eller en avvikande mening kunde vara farligt för den som hade livet kärt. För många medborgare gällde det helt enkelt att acceptera systemet med dess brister och grymheter, eftersom det ändå gav möjligheter till mänsklig nödtorft. Alternativet var att bli ett offer i sin strävan att motarbeta det.

Överste Koratz var väl medveten om vilka val som fanns, men han funderade inte närmare över dem. Istället hade han bestämt sig för en tredje väg – han skulle spela systemet, vara systemet och till slut gå segrande ur det.

Med den inställningen hade han redan kommit en bit på väg och tagit sig långt upp i samhällshierarkin, även om den nivå han för tillfället befann sig på inte var den tilltänkta slutstationen.

Han var officer och överste till graden efter de senaste årens raketkarriär, men han var fortfarande kraftigt införlivad i det system som närde honom, ett system han i likhet med många andra föraktade. Hans beroendeställning gav inte utrymme till annat än att officiellt blint lyda sina överordnades direktiv. Även om han var likgiltig inför de uppgifter han verkställde, var han väl medveten om det avskvärda med arbetet.

Sedan länge administrerade överste Koratz lägerverksamheten i den östliga provinsen Ural åt ledningen i Moskva. En förutsättning för att klara det var att helt enkelt

kunna stänga av sina känslor. Det var ett arbete, ingenting annat.

De flesta inom den Sovjetiska säkerhetstjänsten försökte i möjligaste mån undvika arbetet med lägerverksamheten, men som Koratz såg det, hade arbetet även sina fördelar. För honom hade det varit ett sätt att få ett försprång och något som gav honom en grund att stå på inom partifären. Genom att kontrollera arbetslägren fick han också kontroll över gruvbrytningen i hela Ural, vilket var av stor militärstrategisk vikt och som tillsammans med hans kärnfysikaliska forskning gav honom en unik position.

Med gruvproduktionen av Urals viktiga radioaktiva mineraler säkerställd, så hade han inte mycket att oroa sig för, resonerade han. Brytningen de senaste månaderna hade varit framgångsrik och visat på fyndigheter med mycket hög uranhalt i tre av hans fem gruvor. Uranet var helt avgörande för de bombprogram han ansvarade för och en förutsättning att de skulle kunna drivas vidare.

Bilen slirade på isbarken och det ymniga snöfallet gjorde att ljuskäglorna från fordonets strålkastare blev lätt bländande. Om det fortsatte att snöa så här skulle vägen inte vara farbar länge till, tänkte han, särskilt som vinden hade tilltagit. Kylan bet även inne i kupén, men om mindre än en halvtimme skulle han vara framme.

Koratz hade lärt sig att inte lita på någon, vare sig på högsta ledningen eller sina forskarkollegor och att under resorna österut lämna kvar familjen i Moskva eller Perm skulle ha varit att ta alltför stora risker. Han visste att anhöriga ofta var en tacksam måltavla för ledningen att rikta sitt missnöje mot vid uteblivna resultat eller om något gick fel. Så trots protester fick hustrun och de två barnen helt enkelt finna sig i att följa med på

hans resor, under vilka en ensligt belägen banvaktstuga mitt ute i ingenstans mellan Perm och lägren utgjorde deras tillfälliga hem.

Ingen i partiet kände till de åtgärder han vidtagit för att skydda sin familj och han trodde inte att någon ens kände till stugans existens, så han bedömde den som ett säkert ställe. Ibland har man tur, tänkte han.

Stugan låg intill ett stickspår till järnvägen och som fortfarande väntade på att färdigställas. Nu när lägerfångarna i allt större utsträckning behövdes i gruvorna hade arbetet med järnvägsbygget avstannat. Överföring av ny arbetskraft från Moskva hade dröjt, men Koratz betvivlade inte att hemliga polisen i Moskva arbetade hårt för att lösa frågan. De politiska massarresteringarna var en effektiv metod att rekrytera nya resurser till arbetslägren.

Det var faktiskt han själv, som genom att förflytta arbetarna från arbetet med järnvägen till uranbrytningen i gruvorna hade sett till att stugan nu var helt isolerad från all mänsklig kontakt.

Tanken på hur väl allt hade löst sig gjorde honom så upprymd att kinderna drog ihop sig i lätt kramp, när han skakade till av skratt och köld samtidigt.

Han tog fram cigarettetuiet ur innerfickan på den tjocka rocken och med hjälp av rattens skakningar lyckades han få ut en Belomorkanal. *Cigaretten som sades ha dödat fler ryssar än kriget självt.* Att tända tändstickan var betydligt svårare, men efter ett par försök lyckades han få eld på både stickan och cigaretten.

Röken kändes stark och rev i halsen, medan han tänkte på de senaste dagarnas händelser. Visserligen avskydde han lägren och den eländiga obygdén, men snart skulle hans uppdrag vara slutfört. Det var det enda som betydde något. Sedan skulle han

kunna ta familjen och återvända till Moskva och ett mer civiliserat liv igen.

Koratz hatade den långa ryska vintern och här ute på taigan var den direkt ångestframkallande för den som tillät sig att känna efter. Vinterhelvetet tycktes alltid vänta på honom runt nästa hörn.

Under krigsåren i armén hade han lyckats bli placerad på ett stabskompani i högkvarteret, en position som tillsammans med hans forskning redan innan krigsutbrottet hade varit starten på hans väg uppåt inom både säkerhetstjänsten och partiet.

Fältilivet kunde han definitivt vara utan. Och han hade lyckats undvika det; inte ett enda fältdygn under hela kriget, bortsett från de tre gånger han rejält berusad av alltför mycket vodka hade somnat i minusgrader utanför den låsta kasernporten. Ett krig kan endast vinnas om det förs civiliserat och från skrivbordet, det var hans bestämda uppfattning.

Snöandet hade tilltagit och han hoppades innerligt att Moskovitjen, som mödosamt arbetade sig framåt i den allt djupare snön, skulle orka hela vägen.

Han tände en ny cigarett på den gamla innan den brunnit ut och svängde in på en mindre väg som ledde fram till stugan. Han körde ända upp till ytterdörren innan han stannade, stängde av motorn och släckte strålkastarna.

Ett svart mörker omslöt honom och han blev sittande kvar i bilen tills ögonen hade vant sig och åter kunde urskilja konturerna utanför.

Han drog till sig portföljen som låg i passagerarsätet, fällde upp kragen och såg till att rocken var ordentligt knäppt innan han klev ur bilen. Det sved av köld i kinderna när snön och vinden yrde runt hans nedborrade ansikte. Han pulsade de få

stegen fram mot ytterdörren, trevade tills han fann handtaget och fick ta i ordentligt för att den skulle öppnas. Vinden smälde igen dörren bakom honom så fort han kommit in i den lilla förstugan.

Han stampade av sig den torra snön som blev liggande som vita öar på de smutsiga och slitna golvplankorna. Det kändes nästan lika kallt inomhus som ute och han behöll ytterkläderna på. Bortsett från ljudet av vinden som ven runt stugan var allt tyst.

I den öppna spisen längre in i rummet glimmade resterna från en tidigare brasa som röda ögon. Han gick fram och lade på ny ved på den lilla glöd som fortfarande kämpade för att hålla sig vid liv och hoppades att elden skulle ta sig.

Koratz hällde upp ett stort glas vodka innan han drog fram en ranglig pinnstol till brasan. Han satte sig, vickade bakåt så gott det gick och lade upp fötterna på vedkorgen framför spisen.

Bröstet fylldes av en tillfredsställande värme när han lät den första stora klunken alkohol rinna ner i strupen. Det brände i halsen och i den öppna spisen knäppte det i vedträna i takt med att brasan långsamt tog fart igen. Skenet och värmen från elden strålade ut i rummet och han öppnade upp rocken men behöll den fortsatt på och lät blicken fastna i eldslågorna.

Det är märkligt hur vi människor fascinerats så av eld. Lågorna som lever sitt alldeles egna liv när de slickar vedtränas konturer och eldstadens väggar. Så fridfullt, harmoniskt och nästan hypnotiskt när den är under kontroll, och så fullständigt livsfarlig när den bestämmer sig för att lösgöra sig på allvar, som kaukasiska hundar, tänkte han och drack ordentligt ur glaset.

Plötsligt dök bilden av menige Duplev upp i hans huvud. Duplev, som blev tagen på bar gärning med att stjäla mat ur ett

av kasernförråden. Minnet sände en rysning genom kroppen. Regementschefen hade beordrat *ansiktsstroganoff* som bestraffning, vilket innebar att brottslingen bakbands och fick ansiktet insmört med en blandning av sylt och grisblod innan han fördes in i en stor bur tillsammans med en utsvulten kaukasisk hund, en ovtjarkor.

Ofta räckte det med en mycket kort stund tillsammans med den lynniga jycken för att brottslingen skulle göra på sig av skräck och förnedring och målsättningen med straffet, att återupprätta den hierarkiska militära disciplinen, vara uppnådd.

Vanligtvis brukade behandlingen avbrytas när fången orsakats tillräckliga skador för att kunna tjäna som avskräckande exempel för övriga soldater. Men inte den här gången. När det gällde menige Duplev hade hunden blivit kvar länge i buren. Alltför länge.

Hade beslutet om Duplevs bestraffning och försummelsen att inte avbryta det hela i tid genomförts under vodkans inflytande? Koratz mindes inte riktigt. Men en sak var säker, menige Duplev skulle aldrig mer kyssa en flicka.

Var det han själv som hade utvecklat bestraffningsmetoden och kommit på den raffinerade benämningen *ansiktsstroganoff*? Förmodligen, konstaterade han samtidigt som han tömde glaset på det som var kvar av vodkan. Spriten sved i halsen och värmen fortsatte att sprida sig i hans kropp.

Koratz reste sig och gick uppför trappan till övervåningen. Den knarrade lätt under stegen från de tunga kängorna. Han sköt upp dörren till den lilla skrubben som användes som sovrum och såg hustruns kropp avteckna sig i fosterställning under det tunna vaddtacket. En lätt snörvlande andhämtning

avslöjade de bägge barnen, en son och en dotter, som delade madrass på golvet. Alla tre sov djupt.

Med tom blick stirrade han framför sig en stund, vände sedan och gick ner igen. Han hängde av sig pälsmössan på en krok i förstugan och slog sig på nytt ner framför spisen. Brasan spred ljus och värme i rummet.

En cigarett framför elden är livskvalitet, tänkte han och grävde i rockfickan efter etuiet, en gåva från hustrun för länge sedan när de just hade träffats. Det var gjort i rostfritt stål med en vacker och sirlig inskription på locket – Алина и Александр навсегда – *Alina och Aleksandar för alltid*. Han drog sakta med fingret över de kyrilliska bokstäverna, som om han smekte dem.

Han tände en cigarett, drog ett djupt halsbloss och blåste ut röken i små, små puffar, som för att förlänga njutningen litet extra.

Tankarna snurrade kring den senaste tidens händelseutveckling. Han kunde inte vara annat än nöjd. Det mesta hade till slut gått hans väg.

Han hade kämpat och väntat länge, men på det senaste partikonventet hade han äntligen fått möjlighet att visa upp det viktigaste genombrottet hittills i sin militärteknologiska forskning. Det han hade åstadkommit skulle kunna ge Sovjetunionen ett strategiskt försprång gentemot fienden, som få ens vågat drömma om och för egen del bedömde han att det skulle utgöra en säker biljett till partiets absoluta toppskikt.

Chefen för säkerhetstjänsten, tillika den högst ansvarige för bombprogrammen, hade varit där, den store ledaren själv hade varit där liksom andra betydelsefulla medlemmar av politbyrån. *Alla hade varit där.*

Chefen för säkerhetstjänsten, som var hans närmsta bundsförvant under demonstrationen, var en mycket obehaglig och sadistisk person som egentligen borde buras in om det fanns någon rättvisa i världen. Men det bekymrade inte överste Koratz. Enligt honom existerade inte begreppet rättvisa och trots avskyn kunde han ändå känna en viss beundran för den handlingskraft som chefen utstrålade. Något måste chefen under alla omständigheter ha gjort rätt, eftersom han lyckats ta sig ända till toppen i den mest hårdförda säkerhetstjänsten i världen, resonerade han.

Även flera av Koratz akademiska kollegor hade närvarat på konventet. Likt honom själv var de aktiva både inom säkerhetstjänsten och inom forskning av kärnfysikaliska tillämpningsområden, vilket oftast innebar att konstruera olika typer bomber.

Han mindes tydligt föredragningen han hållit på konventet och kunde återkalla varenda del av den. Hur han hade stått där på podiet, omgiven av partitoppen och sina forskarkollegor, och hållit upp en alldaglig gråmelerad resväska i papp. Med allvarlig min hade han förkunnat att innehållet i väskan skulle ge Moskva världsherraväldet och därefter gjort en konstpaus för att låta budskapet sjunka in.

Tystnaden i den stora salen hade varit kompakt när han äntligen öppnade väskan. Vad de församlade fick se var en atombomb med 100 kiloton sprängkraft, färdig att provsprängas, trots att den inte var större än att den fick plats i en resväska.

Det hade glimmat till i ögonen av upphetsning hos både den store ledaren och chefen för säkerhetstjänsten när han visade upp det han själv såg som sin dödsbringande juvel. Varje sekund som tystnaden varat utgjorde en ren njutning.

Sedan hade han fortsatt att beskriva hur dessa bomber skulle kunna placeras ut av agenter i större städer och på andra strategiska platser i länder som Sovjetunionen betraktade som sina fiender. Detta var inte något som skulle verkställas först i händelse av krig utan i proaktivt syfte, innan kriget bröt ut. Inga bombplan eller bäraraketer skulle längre vara nödvändiga, hade han deklarerat. Det här skulle vara som att ha ett grepp om tasken på fienden, redo att vrida om. Ett kvarts varv med hans vänstra knutna näve hade gett extra tyngd åt orden.

Han mindes att han upplevde att han till och med hade överträffat sina egna förväntningar under visningen och visat en inlevelse som var olik honom. Kanske hade det varit den nästan andäktiga stämningen i rummet som hade gjort att han hittat de rätta orden och lyft sig själv till nya höjder. Oavsett vad det berodde på hade de närvarande omgående utfärdat tillstånd för provspräng.

Det bästa av allt hade ändå varit att se hur kamrat Antonov, som var ansvarig för den andra linjen i det militära forskningsprogrammet, den som förespråkade konventionell vapenteknik, fullkomligt hade pulveriserats och fått se sitt arbete skickas tio år tillbaka i tiden.

Antonov är bara en muskel och har inte den hjärna som krävs för att spela med de stora pojkarna, det är en sak som är säker, tänkte han och rörde om i elden med spiskroken. Antonov fanns det ingen anledning att oroa sig för längre. Dessutom var det ganska troligt att han just i denna stund satt i arresten i Moskva och hade fullt upp med att förklara sig. Uppgifter, som endast Antonov kunde känna till, hade nämligen av okänd anledning återfunnits hos en av Sovjets dubbelagenter som engagerats av fienden.

Koratz skrattade åt tanken och sköljde svalget med vodka. Elden, spriten och känslan av framgång fick honom att känna sig både upprymd och varm. Det gick inte att slappna av helt, men visst hade han äntligen fått lite andrum.

Han drog till sig portföljen som stod på golvet och tog fram tre kuvert som alla var stämplade med högsta Sovjets emblem. De innehöll information som endast anförtroddes vissa medlemmar i partiet och krigsmakten, sådana som ansågs vara en kugge i den innersta cirkeln och som den store ledaren betraktade som tillförlitliga. Utan att ha öppnat kuverten visste han redan vad de innehöll. De två första la han tillbaka i väskan, dem skulle han arbeta vidare med så snart han var tillbaka i Moskva. Men det tredje ville han inte släppa ifrån sig riktigt än.

Det hade inte gått att ta miste på intresset för Koratz portabla bomb hos ledningen för högsta Sovjet. Bomben var ett viktigt genombrott i den militära och teknologiska kapprustningen staterna emellan. De hade inte bara omgående sagt ja till provsprängning, de hade även sett en sådan potential i den att de omedelbart ville placera ut tre exemplar i några för fienden strategiska huvudstäder.

Nu bråskade det, eftersom fienden sedan några år tillbaka hade fått ett obestridligt övertag efter att ha lyckats framställa den kraftfullaste av alla dödliga vapen, nämligen vätebomben. Nu var det av yttersta vikt att åtminstone tre taktiska punktladdningar, i form av bärbara atombomber placerades ut i de tänkta huvudstäderna innan ländernas underrättelsetjänster blev varse om laddningarnas existens. Ju förr desto bättre ansåg ledningen. Eventuella tekniska justeringar fick man göra i efterhand när resultatet av provsprängningarna hade utvärderats.

Själva utplaceringen skulle uppdras åt särskilt utvalda och pålitliga agenter men utan att de skulle ha kännedom om innehållet i väskorna. Som tekniskt ansvarig för projektet hade Koratz själv anförtrotts de detonationskoder som var nödvändiga för att vid behov kunna aktivera och detonera bomberna.

Koratz tittade nu på det sista kuvertet som han höll i handen och vars grå- och brunmelerade pappersyta lystes upp av eldens sken. Det var mindre än de andra men innehöll så mycket mer. Där inne låg detonationskoderna i en drömsk dvala och skulle inte väckas förrän den dag han fick ordern. *Eller varför inte den dag han själv gav ordern*, fantiserade han. Kanske berodde hans spontana dagdröm på att spriten hade börjat verka. Oavsett vilket, ville han inte lägga ner det öppnade kuvertet i portföljen riktigt än. Istället tryckte han det mot bröstet och lät det sedan glida ner i innerfickan på rocken. *Bara en liten stund*, tänkte han och tog ännu en klunk av den värmande och brännande alkoholen.

Elden i spisen började falna. Koratz reste sig, lade på det sista vedträet innan han tog på sig pälsmössan i hallen och öppnade ytterdörren mot snöovädret. Hopkurad gick han ut och pulsade längs husfasaden bort till det halvt hoprasade vedskjulet för att hämta mer. När han rundade husknuten tog den hårda isande vinden tag i hans kropp och han fick anstränga sig för att inte blåsa omkull. I vedboden staplade han raskt famnen full med ved och kämpade sig sedan tillbaka till huset. Inne i förstugan blev han plötsligt stående och lyssnade. Magkänsla, som han hade lärt sig att lita på, sade honom att något var fel. Han skärpte alla sinnen till det yttersta, såg sig runt och fortsatte att lyssna. Allt han hörde var den kraftiga vinden som riste i huset.

Med veden i famnen tittade Koratz uppför trappan mot övervåningen. Tittade mot spisen. Lyssnade. Ingenting.

Han böjde sig ner och placerade veden i korgen när plötsligt dörren bakom honom fragmenterades av kraftig verkanseld från ett maskingevär och en kaskad av splittrat trä fräste iväg över rummet. Kulorna missade precis och ven förbi över hans böjda rygg. Sekunden efter krossades rummets enda fönster av brinnande glasflaskor fyllda med bensen. När flaskorna träffade väggar och golv gick de sönder och eldsflammorna slickade i sig bensen allteftersom den rann ut över golvet. Stugan skulle snart vara förvandlad till ett brinnande inferno.

Den första paralyseringen övergick till vild panik och Koratz hjärna kokade över av tankar, men det fanns ingen tid att tänka. Trappan till övervåningen stod i lågor och han insåg att familjen var utom räddning. Hans enda val, som han såg det just då, var att försöka rädda sig själv, allt annat var sekundärt.-

Samtidigt som ytterrocken fattade eld, fattade Koratz sitt beslut. Han rusade genom lågorna åt det håll köket låg och sprang med ansiktet rakt in i en dörrpost. Smärtan sköt som en pil genom huvudet men han lyckades hålla balansen och fortsatte fram mot dörren till köksingången som ledde ut mot baksidan. Den var låst. Han tog sats och kastade sig med all kraft mot dörren utan att den gav vika. Han såg sig omkring, hoppade upp på köksbänken och slog desperat med armbågen och sin brinnande rockärm mot köksfönstret som till slut krossades. Hålet var litet och kantat av skärvor men det hindrade inte Koratz att vräka sig ut och falla ner i snön. Elden i ytterrocken slocknade men istället hade branden i byggnaden tilltagit och lågor med svart rök välde ut ur den trasiga fönsterutan.

Vinden var så hård att han inte kunde stå och när nya fruktansvärda skottsälvor hördes började han istället forcera den djupa snön, halvt upprätt, halvt kräländes. Maskingevärselden fick hans adrenalinfyllda bröst att skaka och öronen att ringa. I flykten varken kände, hörde, eller såg han något. Där fanns bara paniken som drev honom framåt.

Efter en lång kraftmätning i snömassorna hade Koratz kommit för långt bort för att längre kunna se banvaktstugans konturer. Endast det våldsamma eldskenet från det övertända huset syntes genom snöstormen och lyste upp himlen.

Han ville vända tillbaka och rädda de som var instängda i branden, de han hade lämnat. Precis när han skulle göra en ansats för att återvända till byggnaden trycktes han tillbaka av chockvågorna från två kraftfulla detonationer och explosionerna följdes av vinande ljud från nya skottsälvor. Hans räddningsaktion avstannade och fegheten tog åter överhanden. Skakande började han istället pulsa i snön bort från infernot för att rädda sig själv. En lång kamp i snömassorna gjorde till slut att benen tappade både kraft och fart samtidigt som en häftig andhämtning rev i bröstet. Andedräkten stod som vit rök ur munnen varje gång han öppnade den. Han var i chock.

Vinden tvingade honom att gå i en viss riktning samtidigt som knallar från skott fortfarande hördes på håll. Huvudet värkte och han försökte tänka, men allt som kom var: *det var ett bakhåll*. Orden spelades upp om och om igen, som ett mantra. *Det var ett bakhåll*. Sedan blev hjärnan blank igen innan nya tankar och frågor lyckades ta sig upp till ytan. *Vem? Partisaner? Fångvaktare? Någon inom säkerhetstjänsten? Antonov?*

Koratz fortsatte att kämpa sig fram i vindens riktning och efter ett tag kände han att underlaget under fötterna blev allt

mer fast. Han gissade att han kommit upp på vägen. Utan någon egentlig plan fortsatte han att gå. Adrenalinet, som fortfarande pumpade i kroppen, gjorde att han inte kände vare sig vinden eller den stränga kylan.

I mörkret anade han plötsligt skuggan av något stort som tornade upp sig en bit bort på vägen och han förstod med ens vad hans tidigare illavarslande magkänsla hade bottnat i. Framför honom stod ett militärt terränggående fordon parkerat och bakom sig hörde han skallet från hundar som närmade sig. Paniken fick på nytt grepp om honom och han flydde igen rakt ut i snöhavet vid sidan av vägen. Åter var han ett jagat djur utan tankar, enbart reflexer. Han ansträngde sina muskler till bristningsgränsen och lyckades ta sig allt längre bort från skallen, men även från vägen och banvaktstugan. Ljuden från hundarna avtog långsamt i styrka och den sista möjligheten för honom att kunna orientera sig försvann.

Kylan började ta sig in under kläderna och Koratz hände hur tröttheten kom smygande. Han tackade gud att han inte hunnit klä av sig rocken och mössan innan attacken tvingade honom att snabbt lämna allt bakom sig. Han försökte återigen förstå vad som hade hänt. Fordonet på vägen såg ut som en KamAZ och kunde vanligtvis bara rekvireras av armén. Men ingen i vare sig säkerhetstjänsten eller armén kände till att han befann i banvaktstugan. *Någon som han litade på i gruvan måste ha gått bakom ryggen på honom*, tänkte han. På något sätt måste kamrat Antonov fått reda på att han var här. Han svor, *det måste vara Antonov*.

”Tjort! Satan, det aset ska få!” vrålade han rakt ut i natten, men ljudet drunknade i larmet från vinden och det täta snönfallet.

Koratz hade inte bara tappat orienteringen fullständigt utan även fattningen. Han pulsade planlöst och emellanåt fick han ta stöd mot något lågt växande träd som kom inom räckhåll. Snön var tung och kölden hade börjat sätta in, gjort hans lemmar stela och fumliga samtidigt som han försökte få tankarna att klarna. *Vad hade hänt de andra?* Tankarna på familjen och hur han fejt bara hade lämnat den i sticket fick det att knyta sig i bröstet. Han svor och vrålade rakt ut igen.

”Antonov, jag ska döda dig!”

Ingen hörde, inte ens han själv. Sen tryckte vinden omkull honom. Ett träd gav honom stöd att komma upp. Tankeverksamheten avstannade allt mer och kylan kändes obarmhärtig. Han grät, i alla fall inombords, ansiktet var för stelt för att reagera.

Timmar passerade och han utkämpade ett förlorande slag mot snön, isen, vinden och vidderna. Den ryska vinternatten var inte nådig. För var gång han blev omkullvräkt blev han sittande allt längre. Is, snö och frost hade inte bara tagit sig innanför kläderna, nu invaderade de också hans kropp. Händer och fötter hade blivit orörliga av kylan och långsamt även resten av kroppen. Han var en bruten och vilsen man ute på den ryska taigan, utan hopp och utan framtid.

Stormen tryckte ner Koratz en sista gång och han blev liggande med en dvärgbjörk som enda vittne, först på rygg, sedan formade han sina stela lemmar i något som liknade fosterställning och slöt ögonen. Kroppstemperaturen sjönk sakta, grad för grad medan vinden och den drivande snön

långsamt täckte hans frusna kropp. En sista tanke passerade genom hans huvud. *Skulle någon hitta honom och kunna läsa hans detonationskoder*, de som låg närmast hans kalla hjärta?

Överste Koratz dog den natten.

Kapitel 2. Drömmar

Nutid

Denise Axelsson drog passerkortet och slog koden till portlåset vid entrédörren till kontoret på fjärde våningen i korsningen Bondegatan och Götgatan på Södermalm i Stockholm. Klockan var strax före åtta på morgonen och hon hade jäktat för att komma i tid till ett kundmöte som hennes chef, Per Waalnöot hade bokat in. Han hade deklarerat att kundmötet var viktigt, det var av ”strategisk betydelse” som han uttryckte det, och hade därför bett Denise att förbereda en presentation.

Det var alldeles tyst i lokalen när Denise steg in på kontoret, hon verkade vara först. Också i konferensrummet var det tomt. Hon satte sig ner och väntade. När den akademiska kvarten passerat, reste hon sig och gick ut till receptionen i entrén som nu bemannats.

”Hej Ulla, vet du något om mötet nu klockan åtta? Har det blivit någon ändring?” Receptionisten tittade i datorn.

”Per bokade om mötet igår till klockan nio. Varken han eller kunderna tyckte att det var nödvändigt att träffas så tidigt”, minns jag att han sa. ”Har han missat att meddela dig?”

”Ja, det verkar så. Tack”, svarade Denise.

Varför är jag förvånad, tänkte hon lätt irriterad och gick bort till konferensrummet och hämtade sin väska och dator. Hon svängde förbi kaffeautomaten och kom fram till sitt skrivbord med en dubbel espresso med extra mycket mjölk i handen. Hade det inte varit för att hon trodde på det hon arbetade med, skulle hon nog ha sett sig om efter något annat.

Enda fördelen med det strulande morgonmötet var att hon nu fick litet extra tid där hon kunde kolla genom sina mejl.

Hon öppnade datorn och smakade försiktigt på det varma kaffet. Hon övervägde att gå in på ett karriärnätverk för att se om något nytt av intresse hade hänt under solen, men lät bli. Istället började hon titta igenom sin mejlbox.

Denise var en lång och slank kvinna med långt mörkt hår som hon oftast bar utsläppt och hängande fritt. Hon hade markerade ögonbryn, brunmelerade ögon med mörka längre fransar och ett nätt hakparti som fick hennes läppar att framstå extra fylliga. Att hon såg bra ut visste hon och var väl medveten om de beundrande blickar som män brukade kasta i smyg på hennes välformade bakdel, ett resultat av många timmars dansträning genom åren.

För snart fyra år sen hade Denise drabbats av något som hon själv kallade för en ålderskris. Vid 23 års ålder, när få av hennes jämnåriga ens hade hunnit påbörja något som kunde liknas vid en karriär, hade hon själv stått på toppen av sin. Och det var därifrån det sedan hade börjat gå utför, på alla plan faktiskt – karriärmässigt, socialt och fysiskt.

Denise hade arbetat som modell under större delen av gymnasietiden. Det var ett extraknäck som gav ett bra tillskott till det magra studiebidraget, men framför allt var det tänkt som en språngbräda inför framtiden.

Efter studenten åkte hon och hennes några år äldre kompis Karin till Paris för att bli ”upptäckta”. Karin hade i ärlighetens namn inte haft några direkta förhoppningar om en framtid som modell. Hennes uppgift var i första hand att fungera som tolk åt Denise eftersom hon talade franska i stort sett flytande, men hon hade också sett fram emot chansen att få se de stora

modehusen från insidan. Modellmammorna och de andra modellerna, ”bengetterna” som Karin kallade dem när de inte hörde, hade tittat på Karin ungefär som något som katten släpat in. Så här i efterhand när historien om Parisresan kom på tal, brukade Karin skratta och säga att croissanterna i alla fall var goda.

Denise däremot hade fått den stora chansen. Efter en provfotografering hade hon fått löfte om att jobba ihop med en välkänd fotograf. Tillsammans med en handfull andra talanger skulle hon få chansen att komma med i tidningen Scout, vilket var en jättemöjlighet för den som ville gå vidare med en modellkarriär. De flesta förfrågningar och inbokningar av fotojobb i Paris för tjejer som ännu inte hade gjort sig ett namn kom oftast just genom Scout. Det fanns dock ett stort *men*.

”Vous avez un teint de pêches“, sa Madame Elaine, en av modellmammorna, och strök Denise lätt över kinden. ”Mais vous devez perdre du poids cinq kilos“, fortsatte hon och stack sitt välmanikurerade pekfinger i magen på Denise efter att ha inspekterat henne från topp till tå. *Du har en hy som en persika men du måste gå ner fem kg.*

Tufft, men inte omöjligt hade Denise tänkt och omgående lagt om kosten, även om begreppet ”slutat äta” egentligen hade varit en mer korrekt beskrivning. Efter fyra dagar, ungefär lika många riskakor och glas vatten så var saken klar; franska modemensor fick veta att de kunde se sig om efter någon annan att försöka svälta ihjäl. Denise hade fått nog.

Med högburna huvuden hade Karin och Denise checkat ut från ”svälthuset” men ändå stannat kvar i Paris ytterligare några dagar och tittat på sådant som måste tittas på när man nu var i Paris, det vill säga en och annan historisk byggnad och sedan kläder och mode för resten av tiden.

Det visade sig att resan till Paris ändå inte hade varit helt förgäves för Denises del, trots allt. De första bilderna som fotografen hade tagit av henne, innan hon bestämde sig för att lämna såväl Paris som en eventuell modellkarriär bakom sig, var redan ute och tillgängliga för svenska tidningar. Det gav några småjobb till att börja med, som i sin tur gav fler och större uppdrag och snart var bollen i rullning. Med tiden slogs tidningarna om henne, allt ifrån Frida till glossiga modemagasin som Café, Plaza och Sports Illustrated, även om det i det senare fallet inte handlade om det berömda omslaget utan en litet mer undanskymd plats en bit in i tidningen.

Kanske var det när Denise insåg att hon faktiskt hade lyckats och nu var ett etablerat namn inom modellvärlden som hon blev litet för bekväm. När hon träffade branschfolk räckte det ofta med att bara presentera sig, så var nästa jobb fixat. Hon började alltmer sovra bland jobberbjudanden och intervjuer och tog bara sådant som passade henne själv, utan en tanke på att även fotografer och tidningar hade ett jobb att sköta.

När jobben så småningom inte duggade lika tätt längre trodde hon det snarare berodde på det rådande konjunkturläget och att företagen höll hårdare i sina reklampengar än att agenturerna hade tröttnat på att anlita någon som sällan ställde upp. Uppvaknandet blev därför smärtsamt den dagen hon sagt ja till att vara med i lanseringen av ett nytt hårschampo.

Som vanligt var hon sent ute när hon tjugo minuter efter utsatt tid steg in i studion. Fotografen såg sur ut och hälsade knappt, nickade bara i riktning mot omklädningshytten. En mager färglös tonåring, om man bortsåg från det eldröda hårsvallet, kom fram till Denise. Hon räckte fram handen och hälsade med ett slappt handslag.

Som att ta i en död fisk, tänkte Denise.

”Hej, jag heter Amanda. Du vet, jag har knappt sovit i natt för att det ska bli så spännande att få jobba med dig”, sa hon på en enda utandning. ”Den här hårschamporeklamen är mitt första fotojobb och jag hoppas jättemycket på att du som är gammal och varit med ett tag kan ge mig litet tips” fortsatte hon och skakade på håret så att de röda lockarna stod som en sky runt huvudet.

Insikten skar som en kniv i bröstet när Denise plötsligt förstod att hon bara skulle vara en så kallad *body stand-in*. Min kropp verkar fortfarande hålla måttet, men fejsen är för gammalt och ska tydligen helst tillhöra en tanig 17-åring som förmodligen skolkat från Södra Latin, tänkte hon bittert.

Som det proffs hon var genomförde Denise sin del av fotograferingen på ren vilja och packade sedan ner sina saker i den svarta, och numera ganska slitna, resebagen från DKNY. Hon önskade Amanda lycka till och viftade med väskan så att ljuset från studiolamporna fick den gula metallen i begynnelsebokstäverna i *Donna Karen New York* att glänsa som guld.

”Den här köpte jag för mitt första gage. Det kan du också göra. Fast du kanske är mer inne på något från Louis Vuitton och i så fall får du nog se till att kamma hem några fler jobb först”, sa hon med en syrlig underton.

Amanda verkade inte känna sig träffad, log bara rart och vinkade hej då.

Denise slog igen dörren hårt bakom sig när hon lämnade studion och skyndade mot Slussen för att ta bussen ut till föräldrarna på Värmdö.

Tårarna brände bakom ögonlocken och tankar och känslor rusade runt i kroppen, en blandning av förvåning och för-

nedring, där hon kröp ihop längst bak i bussen. Hon insåg att hon egentligen aldrig haft någon annan framtidsbild av hur hennes liv skulle gestalta sig än att hon för alltid skulle vara den eftertraktade fotomodellen som kom, såg och segrade på plåtning efter plåtning.

Efter att ha gett tårarna fritt utlopp under några dagar sinade de så småningom och Denise kunde se på det som hänt med nya ögon. Kanske fanns det en mening med det som skett. Kanske det var nu hon hade chansen att bli det hon egentligen alltid hade drömt om, nämligen statsvetare.

Pappa Bengt såg mycket nöjd ut när hon en morgon vid frukostbordet berättade om sina planer. Han var själv politiskt aktiv inom Kristdemokraternas lokalavdelning i Värmdö kommun och skulle kunna ge några goda råd om hur hon bäst gjorde verklighet av sin dröm. Tillsammans sonderade de Denises möjligheter och resultatet blev att hon redan i slutet av samma vecka hade lämnat in alla ansökningshandlingar till en distansutbildning i statsvetenskap vid Skövde högskola. Den första kursen hade redan börjat, men eftersom det varit få sökande var skolan angelägen att fylla så många platser som möjligt. Man godtog att hennes ansökan kom in i efterhand och hon kunde börja omedelbart.

Utbildningen skulle ha tagit fyra år i normal studietakt men Denise lyckades göra den klar på drygt två. I efterhand räknade hon ut att hon under hela studietiden inte behövt göra mer än tolv resor till Skövde. Allt som sedan återstod var tio veckors projektarbete.

Under utbildningen hade Denise valt att inrikta sig på IT och demokrati och hur de båda kunde förenas. Vilka möjligheter och vilka hinder som fanns. Det var också anledningen till att hon hade ansökt om att få göra sitt

examensarbete hos Conduct-IT, ett dataföretag vars huvudprodukt var en mjukvara som hanterade dokumentation och politiska beslutsprocesser i företrädelsevis kommunala organisationer.

Efter avslutat projektarbetet hade Denise fått fast anställning i företaget. Tyvärr slutade den chef som hade anställt, stöttat och uppmuntrat henne under hela projektarbetet tre veckor senare, efter att det skurit sig mellan honom och ledningen. Till ny VD för Conduct-IT hade Per Waalnööt utsetts. Han betraktades som mycket kompetent, framförallt när det gällde att vända företag, som hamnat i en nedåtgående trend, till att åter bli lönsamma med stigande aktievärde.

Att börja plugga igen hade varit klart nyttigt, tyckte Denise själv. Hon hade lämnat den ytliga värld hon tidigare levt i bakom sig och istället tvingats inordna sig i utbildningsvärldens krav och disciplin där hon dagligen konfronterades med nya målsättningar och intellektuella utmaningar. Fortfarande hände det att hon gjorde några reklamjobb då och då som hon fick genom tidigare kontakter, men numera såg hon på modellandet med betydlig nykrare ögon. Det betydde inte längre allt men var ett trevligt avbrott emellanåt till de tuffa studierna. Nu hade hon höjt blicken och såg framtiden an på ett helt annat sätt än tidigare. Lite vuxenvarning kanske, men i så fall var det väl hög tid och det hade känts bra.

Denise smuttade på kaffet och öppnade upp mejlboxen. Den var proppad som vanligt och hon gick igenom och gallrade så gott det gick. Även om hon egentligen var en kvällsmänniska så gillade hon de tidiga morgontimmarna på kontoret innan alla andra hade hunnit komma. Dagen låg framför en, visserligen

med i stort sett varje timme inrutad, men så här på morgonen fanns det ändå lite utrymme att pyssla med just sådant som kom för en.

En efter en började kollegorna trilla in och hon gissade att Per Waalnööt skulle komma inrusande med andan i halsen precis på minuten. Klockan var inte riktigt nio än, så Denise passade på att gå bort till Mettes plats. Mette var en deltidsanställd student som hjälpte till med vissa av avdelningens projekt, främst programmering och grafisk design.

Hon tyckte om Mette, hon var en varm och glad människa som bidrog till att lätta upp det annars allvarstygda klimatet på kontoret. Mette hade ännu inte drabbats av *kundfokus* och *synergieffekter* även om det säkert skulle smitta av sig på henne också, förr eller senare. Men än så länge var Mettes något för stora glasögon alldeles lagom och det gjorde inget att hon skojade om saker som ingen förstod vid fikabordet eller att hon hade en frisyr som inte verkade ha sett en kam på väldigt länge. För Denise var detta ganska befriande, i vissa stunder till och med avundsvärt.

När Mette såg Denise komma, klickade hon ner webbläsaren och morsade.

”Hej, hur gick det på utförsäljningen igår?”

”Tack bra, hittade massor mellan tio och femtio kronor per plagg. Du måste följa med någon gång. Ta med en Ikea-kasse och båda armbågarna.”

Mette skrattade lite.

”Ska försöka. När är nästa tillfälle?”

”Vet inte ännu, men jag kan säga till när jag får en inbjudan. Det kan nog bli några under hösten.”

”Kul! Förresten, jag har testat modulerna som du frågade om och det verkar funka att göra som du sa, men jag måste kolla mer. Det kan bli lite omprogrammering om det ska passa alla standarder.”

”Perfekt” svarade Denise. ”Har du lust att följa med och träffa några kunder som Per har bokat in nu klockan nio?”

”Tack, men jag kan tyvärr inte. Jag har tandläkartid snart, ska laga en trasig plomb. Fastnade i en kolabit.”

”Aj då! Lycka till. Vi syns sen.”

Denise fick syn på ett par nya ansikten borta vid receptionen. Hon gissade att det var Pers Waalnöots kunder, Agneta Bränngren och Staffan Strömlund från Landstingens inköpsorganisation, och gick bort och hälsade. Per kom ungefär som förväntat fyra minuter över nio med bilnycklarna i ena handen och en mobiltelefon i den andra. Det såg ut som om han försökte att avsluta ett pågående samtal men utan att lyckas och sällskapet fick vänta ytterligare fem minuter.

Per Waalnööt var i 40-årsåldern och bara marginellt längre än Denise. Han var blond med tunt lockigt hår som börjat glesna högst uppe på hjässan, hade pliriga intensiva ögon och en uppåtgående nästipp. Trots ett idogt golfande kunde konturen av en begynnande kulmage skönjas ovanför det dyrbara läderbältet.

Per lyckades avsluta sitt telefonsamtal och vände sig mot Agneta Bränngren och Staffan Strömlund.

”Hej, hej! Vad trevligt att ni kunde komma med så kort varsel. Ber om ursäkt för att jag är sen. Trafiken är ju hopplös vid den här tiden. Vill ni ha kaffe? Denise, du kanske kan ordna fram lite, så sätter vi oss i stora konferensrummet. Hade ni varit på konferens här i Stockholm sen i förrgår, eller?”

Denise slutade aldrig att förvånas över Pers outtömliga förmåga att snabbt skjuta iväg ord. Skulle han någon gång i framtiden också få sparken från Conduct-IT, precis som den förre Vd:n, så skulle han säkerligen kunnat försörja sig som sportkommentator om det knep.

Även om Denise ogillade att bli degraderad till ”kaffeflicka” varje gång de hade kundbesök fyllde hon lydigt en pumptermos med kaffe och satte fram muggar och ett fat torra havrekakor på en bricka och bar in till konferensrummet.

”Vad trevligt, som sagt” upprepade Per. ”Denise, du kan väl börja lite kort med att berätta om dig och vad du gör och sen kan jag gå vidare med att presentera företagets huvudverksamhet.”

Denise hällde upp kaffe och satte sig sedan.

”Visst kan jag göra det. Jag har arbetat här i två år snart och fungerar som tekniskt säljstöd kan man säga. Den programvara som Conduct-IT erbjuder sina kun...”

”Förlåt att jag avbryter”, sa Per. ”Det Denise försöker säga är att Conduct-IT tillhandahåller en programvara för e-förvaltning till främst kommuner och landsting. Riksdagen och regeringen är för övrigt också potentiella kunder, även om vi inte riktigt är i land med säljprocessen där ännu. Programvaran är unik på så sätt att den kan hantera alla typer av flöden av dokument och beslut som vanligtvis uppstår i en politiskt styrd organisation, och det är väl lite där som Denise kommer in i bilden. Hon har en viss förmåga, på grund av att hon är utbildad statsvetare, att analysera de behov som finns för varje enskild kund och därefter göra lämpliga modifieringar. Denna flexibilitet gör att Conduct-IT kan erbjuda en komplett programvara för e-förvaltning. Kunderna behöver helt enkelt inga andra program, förutom kanske Windows då förstås. Eller hur Denise?”

Per väntade inte på något svar utan fortsatte med att visa ett organisationsschema över Conduct-IT. Där framgick att företaget hade 19 anställda som alla var underställda den största fyrkanten på bilden, det vill säga den verkställande direktören – Vd:n – tillika Per Waalnööt själv alltså. I bilden var Vd:n märkligt nog inte underställd företagets ägare utan VD-fyrkanten hade en koppling till en något mindre ägarfyrkant genom en horisontellt dragen linje. Längst ner till höger på bilden såg Denise några rutor, som representerade de projekt som hon själv ansåg var framtiden för ett företag som arbetar med e-förvaltning.

Per svepte över rutorna i förbigående.

”Och här har vi det som Denise ibland sitter och leker med, våra utvecklingsmoduler för Internet Demokrati. Är det inte så du brukar kalla dem?”

Mötet blev precis den monolog av Per Waalnööt som Denise hade förväntat sig. När de var klara blev Denise och Agneta stående en stund vid receptionen medan Staffan gick på jakt efter en toalett. De bytte visitkort och kom överrens om att träffas igen för ett första analysmöte. Därifrån skulle de eventuellt kunna ta nästa steg med en pilotapplikation på en lämplig landstingssserver. De skakade hand och sa hej då.

Denise kände sig mör efter tvåtimmarssittningen och Pers orerande. Lite luft skulle inte skada. Sensommarvärmen hade fortfarande Stockholm i sitt grepp och hon bestämde sig för att promenera bort till det café som Karin drev längre ner på Bondegatan och äta lunch där.

Hon hade träffat Karin allra första gången på ett konfirmationsläger, där den tre år äldre Karin hade varit ungdomsledare. Hon var egentligen Denise raka motsats;

rödlätt, liten, satt och kurvig. Trots ålderskillnaden, i 14, 15-årsåldern kan tre år betyda mycket när det gäller mognad, och att olikheterna i övrigt dem emellan var relativt stora vid den tiden, hade de ändå på något vis funnit varandra. Har man kul, så har man och på den vägen hade det varit sen dess.

Denise promenerade de tre kvarteren bort mot Nytorgs-gatan. Den varma luften och den gassande solen gjorde att hon var glad att hon bara hade en tunn kjol och ett linne på sig. Gatan under hennes fötter var torr och fick ljuden från hennes fotsteg och enstaka bilar att studsas mellan husväggarna. Karins café hade det något udda, men fyndiga, namnet Caféko. Det anspelade dels på caféets ekologiska profil men också på att caféet var stolt ägare till Södermalms kanske enda ko.

Caféko var ett enkelt och pittoreskt lunchcafé som låg i en av de gamla söderkåkarna inte långt från Nytorget. Byggnaden påminde om ett rött litet värdshus och var en av många små träkåkar som hade börjat uppföras redan under 1600-talet. Med tiden hade de flesta dock fått ge vika för höghusen, som tagit över större delen av statsdelen och de som fortfarande finns kvar beboddes numera till stor del av stadens kulturarbetare.

Av de inramade svartvita fotografierna som hängde i caféets entré kunde man se att stugan utvändigt inte förändrats nämnvärt de senaste hundra åren. Invändigt var den varsamt renoverad för att passa ett modernt café utan att den gamla charmen gått förlorad. Caféets sortiment var utpräglat ekologiskt och avspeglade Karins eget intresse och engagemang för miljö- och rättvisefrågor. I rabatterna längs husväggen odlade hon själv tomater, morötter, olika sorters sallater och örtekryddor. Men det som framförallt utmärkte stället och satte Caféko på stockholmskartan som något utöver det vanliga, det var det där med kon.

Framför caféet löpte en trottoar med en cykel- och gångbana och på andra sidan den låg en inhägnad äng, inte mycket större än en trettio, fyrtio kvadratmeter där en livs levande ko gick och betade. Det var Rosalie, Karins egen ko och Cafékos mjölkproducent. I ena hörnet av ängen växte ett stort skuggande pilträd och halvt dold bakom trädet stod en grön liten verktygsbod.

Rosalie var inte särskilt stor, i själva verket tillhörde hon världens minsta koras, den så kallade Dexterkon. Karin hade lyckats få köpa henne av en halländsk bonde. Trots att Rosalie nu var fullvuxen mätte hon mindre än en meter i mankhöjd och levererade runt tio liter mjölk per dag.

Karin var uppväxt på bondgård och såg inga som helst problem med att sköta om Rosalie. Hälsovårdsmyndigheten hade däremot en annan syn på saken. Vid ett rutinbesök kring hygien i Karins caféverksamhet hade livsmedelsinspektören nästan satt i halsen när han såg den lilla kon gå och beta i hagen. Han hade stammat och hummat och ansåg att det hela nog var att betrakta som ett så allvarligt tillbud att inspektionen fick avbrytas. Det fanns helt enkelt ingen blankett anpassad för detta scenario, det vill säga kon. Inspektören lovade att komma tillbaka, och då bättre förberedd för att eventuellt kunna ta ställning till ett sanitetsföreläggande. Men Karin ansåg inte att det rädde några som helst problem med att ha en ko i hagen. Det hade förmodligen funnits idisslande kor på Södermalm långt innan ordet livsmedelsinspektör var ett begrepp, menade hon. Dessutom fick kon både gott om mat och kärlek.

Caféko kunde också erbjuda sina kunder stans i särklass mest unika och ekologiska cheesecake, gjord på opastöriserad mjölk från Rosalie, närproducerade ägg och lavendel från det egna kryddlandet.

I princip ingen med självaktning i Södermalms ekovänsterkretsar kunde undgå att känna till Caféco och emellanåt besöka detta tempel av KRAV-märkning. Tyvärr var dessa kanske inte de köpstarkaste kunderna, men det gjorde ingenting. Karin gillade dem och föredrog att ha en bra ekologi framför god ekonomi.

När Denise kom runt hörnet till Caféco kunde hon se Rosalie ligga och idissla under pilen och att det satt några gäster vid borden på uteserveringen, men där var långt ifrån fullsatt än. Lunchrusningen brukade börja först runt tolv och sedan kunde det vara kunder ibland ända fram till middagen.

När hon klev in i caféet slog allsköns ljud emot henne, espressomaskinens pysande, musik som var en blandning av calypso och reggae, surret från gästerna som slamrade med bestick mot hårt porslin och så Karins glada och vänliga röst.

”Hej gullet! Äntligen. Har du rymt från kontoret?”

Hon ställde ner några sallader i den upplysta kyldisken innan hon tittade upp igen med sina blå ögon, ljusa hy med svaga fräknar över näsan och sina knappt axellånga rödlätta lockar som dansande vid sidan om hennes ansiktes fasta drag. Sen gick hon Denise till mötes i dörren för att ge henne en kram.

”Ja, det kan man nog säga.”

”Är allt som det ska, eller?”

”Det är bra, helt okej.”

”Sätt dig så länge. Jag ska bara gå och duka av bordet där borta så kommer jag. Vad vill du ha, en kycklingsallad?”

”Tack gärna!”

Uteserveringen bestod av sju cafébord med tillhörande stolar och parasoll utplacerade på en bädd av grussingel utanför

entrén. Denise slog sig ner vid ett av borden intill husväggen och fällde upp parasollet som skydd mot den gassande solen. En svag doft av rosor från blomlådorna som kantade den röda väggen fick henne att känna sig bättre till mods. Den grönskande hagen där Rosalie gick och betade skapade en lugnande barriär mot trafiken på Åsögatan.

Karin var alltid en frisk fläkt, tänkte Denise medan hon diskret sparkade av sig skorna under bordet. Kanske för att inget verkade bita på henne, det mesta rann liksom av utan att ligga kvar och gnaga och irritera som det ibland kunde göra på henne själv.

”Varsågod tjejen.”

Karin serverade ett glas isvatten och kycklingsallad och slog sig ner vid bordet.

”Berätta, vad händer. Är det Valnöten igen?”

”Hur vet du det?”

”Syns ju lång väg att det är något som inte stämmer. Rynka i pannan, är här strax efter elva. Jag känner dig, berätta vad det är som har hänt.”

”Okej. Det kanske inte är någon stor grej, men jag blir irriterad.”

Denise började berätta om förmiddagens möte. Hur hon hade infunnit sig i tid för mötet, som sedan visade sig ha blivit framskjutet utan att någon meddelat henne, sen fick agera ”kaffeflicka” och därefter blev avbruten mitt i sin egen presentation.

Karin började skratta.

”Och varför skrattar du?”

”Förlåt, det var dumt. Vet du, jag tror att du har blivit draggad.”

”Draggad, tack för den! Vad då *draggad*?”

”Mentalt draggad alltså. En del kallar det att bli härskad över, men jag föredrar ordet draggad. Det är liksom en bättre beskrivning av hur det verkligen känns.”

Denise såg undrande ut.

”Okej. Hur blir man draggad?”

”Det finns många sätt. Men det gemensamma är att draggning skapar en obalans. Det första som hände i morse för din del var att Valnöten struntade i att berätta för dig att mötet var flyttad, men att övriga inblandade hade fått veta det. Resultatet blev att du förvandlades till en mindre viktig person i sammanhanget. Sen blev du ’kaffeflicka’ och fick servera alla de andra och till slut var du inte mer värd än att det utan omsvep gick att avbryta dig mitt under din egen presentation.”

Karin lade armarna i kors.

”Man blir förbannad bara man tänker på det”, sa hon med en lätt överdriven mimik.

”Det stämmer”, sa Denise, ”och så går det ju inte att ha det. Men om jag skulle sluta på Conduct, så vet jag inte vad jag skulle göra istället.”

”Äh, det är klart att du inte ska sluta på Conduct. Det behöver du inte, det finns motmedel. Tro det eller ej, hade du sagt på en gång att du inte accepterar att mötet blir framflyttat utan din vetskap så tror jag att hela mötet hade blivit annorlunda. Samma sak gäller kaffet och att du blev avbruten. Men det är svårt, speciellt som han är din chef. På något sätt har han en viss makt att kunna be dig att göra vissa saker i din roll som anställd. Problemet som uppstår när man låter en liten draggning passera är att den banar väg för nästa draggning och sen är bollen i rullning.”

”Men vad ska jag göra då?”

Karin funderade innan hon svarade.

”Man måste säga till eller på något annat sätt neutralisera draggningen. Det är först då som det kan bli balans igen. Men det är lättare sagt än gjort, risken är ju ganska stor att man själv härsknar till och kastar en egen draggning i ansiktet på den andra och då kan det bli nya problem. Så det man måste göra är att påtala på vilket sätt den andra personen har varit oförskämnd och det ska man göra på ett sätt som inte är otrevligt.”

Denise såg fundersam ut och Karin fortsatte.

”Jag gjorde det faktiskt till en sport förut, att jag fick poäng när jag lyckades neutralisera någons draggning, men tappade poäng om jag stod handfallen eller kom på i efterhand att jag hade blivit draggad utan att kontra på något sätt. Galet svårt var det, men kul. Vänta, jag ska bara hjälpa den där kunden”.

Draggad, Denise smakade på ordet. Lunchtimmen började komma igång och alla bord på uteservering var snart upptagna. Det var skönt att sitta där tyckte hon, inte bara just idag utan annars också. Karin var väl lite som den storasyster hon aldrig haft. Hon hade nästa alltid bra svar och låg ofta ett halvt steg före. Kanske inte så konstigt med tanke på att hon var tre år äldre.

Å andra sidan fanns det också områden där Karin var ganska ordentligt utflippad. Seanserna, som hon ibland försökte få med Denise på, verkade vara rätt så speciella, i alla fall att döma av vad Karin berättade. Kossan i parken, Rosalie, var också en ganska typisk sak som bara Karin skulle kunna komma på. Inget kunde liksom vara normalt. Det fanns gott om människor som ansåg sig värna om miljön på olika sätt, men det var säkert inte många som hade egna ekologiska odlingar och definitivt ingen som hade en egen ko mitt i stan. Samtidigt var det just de här udda sakerna som gjorde att Denise tyckte så mycket om Karin.

Karin svängde förbi bordet igen.

”På tal om draggad. Nu är dom på mig igen. Du vet den där byråkraten på Stockholms stads hälsovårdsmyndighet. Skitjobbig! Han skickar brev om att Rosalie inte kan stå i en hage som är mindre än si och så många kvadrat. Och att det måste finnas något slags vindskydd som hon kan sova i. Tydligen någon EU-regel. Har du hört något så dumt.”

Karin var så upprörd när hon berättade om livsmedelsinspektören att rösten nästan skar sig.

”Den kossan får mer kärlek än någon annan ko i hela Sverige och så håller den där sprätten på och jagar mig. Ägna er åt något vettigare säger jag bara. Sätt dit en minkfarmare eller grisuppfödare istället, det här är inte klokt. Jag funderar på att sätta upp en protestlista eller något. Eller så får jag kanske göra om det där lilla skjulet i hagen till stall åt Rosalie.”

”Gör det. Protestlistan alltså, och ett stall.”, svarade Denise.

Kön inne i vid disken i caféet började växa sig lång.

”Gullet, vi hörs, jag måste nog ta hand om gästerna nu. Hör av dig om du vill med på fredag. Det kommer bli en riktig utdrivning säger dom. Tror att det kan vara en bra vägledning inför mina telefonläsningar jag tänkte dra igång igen.”

Denise log.

”Jag hör av mig om jag kommer ifrån.”

”Vad är fredagsmys jämfört med Poltergeist? Ingenting!” skrattade Karin.

Denise avslutade lunchen på egen hand och gick därefter tillbaka till kontoret.

Under eftermiddagen skulle hon ringa några potentiella kunder och försöka boka in tider för att få demonstrera Conducts mjukvara och framförallt de nya modulerna som Mette hade hjälpt henne med. Att få med dem i standard-

paketet, som Conduct sålde, skulle kunna vara ett stort steg framåt för det som Denise tyckte var viktigt.

Under hela sin uppväxt hade Denise sett sin pappa Bengt arbeta inom lokalpolitiken i Värmdö och hon hade hört historier om, och även bevittnat själv, hur alltför många politiker bara handlade efter egna intressen. Sverige var ett av världens mest demokratiska länder, kanske det allra främsta. Det betydde dock på inget sätt att korruption, girighet och roffa åt sigmentalitet inte förekom. Nej, det sköttes bara på ett relativt diskret sätt. Så länge kompisfavourerna låg under radarn var det inga problem, lite som det elfte budordet, "Åk inte dit".

Men emellanåt lyste dagsljuset in på svågerpolitikens olika former av vänskapspassningar och det var då dagspressen kunde sälja mängder med lösnummer med hjälp av skandalrubriker. Något kommunalråd kanske hade låtit egen fastighetsmark gynnas av medgörliga partikollegors röster. Eller att ett företag på orten ror hem det lukrativa entreprenadkontraktet trots tidigare visade brister i arbete och kvalitet. Eller bara en sådan sak som att den egna karriärutvecklingen som politiker ofta vägde tyngre än de röster man hade ansvar för att företräda i viktiga frågor.

Exemplen och knepen inom svensk vänskapskorruption var otaliga och Denise hade under åren med stort intresse studerat många av dem. Ofta ledde uppdagandet av sådana affärer till dagssländor eller på sin höjd veckosländor i media, medan personerna som var involverade vanligen fick sina liv omkullkastade. Avskedanden, skilsmässor och ibland rättegångar, men det största offret var förstås demokratin.

Innan avslöjanden i pressen led demokratin förlust i det tysta och efter avslöjandena så var det främst förtroendet för

demokratin som fick sig en törn. Enligt Denise var en av de största anledningarna till att det ens var möjligt att kunna missbruka ett demokratiskt politiskt system, politikerna själva. Det var därför som det brann en tyst men klar låga inom henne att vilja åstadkomma ett politiskt system, där det i så stor utsträckning som möjligt var demokratin som styrde, det vill säga medborgarna, och inte politikerna. Hennes förhoppning var att det skulle bli möjligt om det gick att skapa fullgoda och transparenta strukturer för beslut genom att använda informationsteknologi.

Visst fanns det fortfarande komplicerade frågor i sammanhanget, men det fanns också förslag på lösningar, och på bara några år hade den tekniska arenan förändrats väsentligt. Bland annat så fanns det ständiga dilemmat om hur röstberättigade medborgare aldrig kan förväntas engagera sig i politik på samma sätt som avlönade karriärpolitiker. En annan högst väsentlig fråga var att medborgare måste kunna rösta på ett anonymt men samtidigt också helt tillförlitligt sätt. Men för Denise fanns ingen tvekan, lösningarna på dessa problem var inom räckhåll, kanske till och med i hennes egen och Mettes senaste applikation.

För varje mellansteg som uppstår i den politiska beslutsprocessen i en demokrati mellan den röstberättigade medborgaren och det politiska beslutet, så försvinner information. Och i snårskogen av beslutsorgan, avlönade politiker, tjänstemän och hemligstämplade dokument kan korruption, som äter av demokratins kraft, enkelt börja gro. Endast ett IT-system som på ett enkelt sätt åskådliggör, kategoriserar och serverar för beslut kan göra att avståndet mellan medborgare och beslut minskar.

Med ny energi från promenaden och sällskapet på lunchen klev Denise in på Conducts kontor. Per Waalnööt stod lutad över receptionen och visade något på sin telefon för försäljningschefen. Båda stod tysta och stirrade på telefonen på ett sätt som såg lite onaturligt ut, tyckte Denise. Hon dröjde kvar med blicken och plötsligt utbröt de båda männen i ett bullrigt skratt.

”Underbart, bästa på länge!”

Per fick syn på Denise.

”Ska du med och käka? Vi ska till Indiern!”.

”Tack, jag har just varit”, svarade hon.

”Bra. Kom på att det är ett anbud som behöver göras klart, det kan du ta tag i då. Det finns en del förberett, det ligger på servern. Jag kommer vara ute resten av dagen. Tror det ska in i övermorgon. Det vore dessutom bra om du fick in en affär, då kanske det blir ordning på din debiteringsgrad. Vi syns!”

De båda cheferna försvann ut i trapphuset. Denise satte sig vid datorn och loggade in. Hon hittade anbudsförfrågan i mappen där det borde ligga. Något underlag fanns dock inte förberett och när hon såg det kom en smygande olustkänsla långsamt krypande i henne. Men det var inget hon direkt kunde ta på.

Hon tittade igenom materialet och såg att det var omfattande krav som ställdes på vad som skulle lämnas med i anbudet, men ändå görbart. Hon hade svarat på liknande anbud tidigare. Ibland upplevde hon till och med att det kunde vara en fördel om anbudsförfrågan var omfattande och svår att förstå. Hon gissade att en del av Conducts konkurrenter skulle tycka att det var för mycket jobb och för komplicerat att svara. Och även för de som svarade, så kunde en komplicerad anbudsförfrågan ställa till det en del. Långt ifrån alla lyckades

skriva ett korrekt och komplett anbud. Och om det var frågan om en offentlig upphandling så innebar det vanligen diskvalificering, vilket betydde att anbudet inte ens fick vara med och jämföras med de andra. Denise visste med sig att hon var noggrann och att det ibland gynnade henne.

Hon började lista allt som behövde tas med: specifikationer, Cv:n, försäkringsbevis med mera, listan blev lång. Efter en och en halv timme började hon bli stel i ryggen och tog en sväng till vattendispensern. När hon kom tillbaka till skrivbordet upptäckte hon något som gjorde henne minst sagt irriterad. Hon hade tagit fram förstasidan på förfrågningsunderlaget och på skärmen framför henne stod det nu tydligt och klart att datum för sista inlämningsdag av anbud var samma dag. I praktiken betydde det att anbudet måste skrivas klart och mejlas senast klockan 23:59 samma kväll.

Den tidigare smygande känslan av olust hade återkommit. Denise satt helt stilla på stolen en lång stund innan hon tog upp telefonen och ringde Per Waalnööt. Pers telefon var avstängd, vilket betydde att det varken gick att nå honom eller lämna ett meddelande. Denise la på. Efter en stund tog hon upp telefonen på nytt och skrev ett sms.

'Hej älskling! Jag kommer hem sent ikväll. Du behöver inte stanna uppe. Det har kört ihop sig på jobbet. Kram.'

Kapitel 3. Djävlar

Nutid

Eric Merkel gick sista året på Handelshögskolan i Stockholm. Han var mörkhårig, hade en tydlig näsrygg och gröna ögon som den här dagen blickade de ut över en föreläsningssal i Stockholms universitets lokaler på norra Djurgården, något som fick honom att sucka lätt inombords. Universitetet var bortaplan för Eric och tio poäng socialbiologi var inte något han hade ett eget intresse av, men som sistaårsstudent var han tvungen att välja att läsa något som inte hade med ekonomi att göra, så kallad alternativpedagogisk orientering. Det som hade fått Eric att nappa på den här kursen var ett tips från en kompis i inbandylaget som självsäkert hade förkunnat att ”På Universitetet kryllar det av snygga tjejer och kursen kräver inte mycket, du kommer att segla igenom.”

Eric kände att han i fortsättningen skulle lita mer på sin egen magkänsla än kompisens diffust underbyggda rekommendationer, och redan nu, när han tittade närmre på kursinnehållet, luktade det dessutom oroväckande mycket obligatorisk närvaro. Vad det gällde snygga tjejer kunde han just nu vara utan, dessutom lyste de med sin frånvaro.

Hade samma situation uppstått i en tennismatch hade domaren dömt dubbelfel och Eric fått poäng, tänkte han. Men nu var det som det var och sorlet av ekande röster i föreläsningssalen ebbade långsamt ut när lektorn från den biologiska fakulteten pockade på uppmärksamhet nere från talarpodiet. Utan någon direkt inledning till ämnet eller

välkomnande till åhörarna började lektorn orera med alldeles för monoton röst för att Eric skulle kunna koncentrera sig.

”Under historien gång har en biologisk utveckling skett. Miljarder år av evolutionär tidsrymd har fått enklare livsformer som encelliga organismer att förenas i större och mer komplexa organismer. Dessa har i sin tur skapat mer avancerade livsformer genom att ytterligare kollaborera i symbios med andra organismer...”

Inom kort började Erics tankar istället vandra iväg till kvällens andra match i innebandyserien. Om de vann skulle det innebära två raka segrar direkt i seriestarten och det skulle i så fall vara den start som laget behövde. Förra säsongen hade slutat mindre bra, en tragedi kunde man nog kalla det. Men det var ingen idé att gräma sig över det i efterhand och dessutom hade årets lag hyfsad potential tyckte han. Innebandy var egentligen inte Erics favoritsport, men det var en lagsport och den passad perfekt under terminerna. Flera av grabbarna i laget hade med tiden dessutom blivit riktigt bra.

Eric hade startat IK Djävlarerna för fyra år sedan. Det var ett perfekt sätt att skapa ett socialt kontaktnät på skolan samtidigt som han fick sporta. Redan första veckorna på Handels, under nollningsperioden, förstod Eric att det sociala spelet skilde sig en hel del mot vad han var van vid från uppväxten i Ljusdal. Han fick anpassa sig, något han gjorde utan större problem. Även om skillnaderna mellan Stockholm och lilla Ljusdal var stora fanns det också många likheter. Här fanns en inskränkthet precis som i Ljusdal, den tog sig bara i litet andra uttryck. Hemmavid tycktes många leva efter mottot ’så länge man inte var utförsäkrad så var man på grön kvist’, men samtidigt kunde folk laga sina egna bilar, reparera hus, jaga och spela bandy.

Här nere var det helt andra grejer som satte griller i människors huvuden. Värst var de stockholmare som trodde sig ha koll och på Handels fanns dessvärre en hel del av den sorten. Innan alla hade lärt känna varandra i början av terminen märkte han tydligt av det spel som pågick. Granskande blickar som försökte räkna ut vem som hade vad som krävdes för att bli börsanalytiker, chefsekonom eller rent av kanske riksbankschef någon gång i framtiden.

Initialt kände Eric sig vilsen tills han knäckte koden och hittade motmedlet, som visade sig vara kraftfullt. Så länge han lyckades underblåsta människors illusioner om sig själva så var han hemma, märkte han. Oftast räckte det att påminna pappas gosse i slips och kavaj att han var på god väg att bli lika mycket Krösus som sin far, därefter gick det att styra dem med lillfingret. Ledarfigurerna var viktigast att bemästra, för när väl guldgossarna, som alla såg upp till, var under kontroll så följde de andra efter av bara farten.

Grabbarna i laget hade han däremot valt med omsorg och de flesta var faktiskt riktigt schyssta. De hade ju kunnat vara lite sportigare förstås, men i övrigt var de bra. Några uppnäsor hade passerat under åren, men lagets själ hade ändå bestått och de senaste tre terminerna hade också spelet blivit allt bättre. Även om Eric inte var direkt tävlingsdriven så fanns det förstås ändå en viss längtan att få avsluta sista terminen och skolan med att också vinna innebandyserien.

Lektorns röst framme vid talarstolen var oförändrad när Eric kom tillbaka från sina dagdrömmar.

”Alla livsformer och organisationer är uppbyggda av mindre enheter. Samma strukturella förhållande gäller i hela spannet från encelliga organismer till djur, grupperingar av individer,

samhällsstrukturer med institutioner som företag och även hela nationalstater."

En svag hostning hördes från andra änden av salen.

"Även processer som beteendemönster och tankar är livsformer, som alla befinner sig under selektionstryck."

För Eric kändes ljudet från ventilationstrummorna mer intressant än det som sades där framme och tankarna gled iväg igen. Egentligen skulle han behöva ha hela den här dagen på sig för att hinna med att göra spelschemat inför kvällens match. Sen behövde han även förbereda inför kvällens Klubb 8-spelning, där han var discjockey en gång i månaden.

Klubb 8 bestod av en samling studenter som hade börjat arrangera fester förra terminen och nu rullade det på bra. Eric var nöjd med att han bara behövde sköta musiken, medan de övriga skötte bokningar och arrangemang. Några hade till och med en vision om att utveckla det hela till ett eventföretag. Eller om det rent av redan var ett företag, Eric visste inte riktigt och brydde sig inte nämnvärt heller.

Urban, eller Ubbe som han också kallades, var en av upphovsmakarna till det hela och ville att det skulle bli ett internationellt koncept. Han sa att han såg framför sig ett slags queert Utopia, öppet för alla och paketerat som McDonalds. Eric hade aldrig riktigt fattat vad Urban menade, men lät det vara. Men utan tvekan, tillstod Eric, var det i alla fall riktigt bra drag på Klubb 8.

Eric hade varit DJ på Järnvägs i Ljusdal och nu gjorde han samma sak fast i Stockholm och det var bra. Dock hade han helt klart behövt förbereda en hel del inför kvällens spelning som skulle äga rum på Jimmys, en pub belägen på en tvärgata till skolan. Förhoppningsvis skulle närheten till skolan kunna dra

mycket publik. *Men istället för att göra nödvändiga förberedelser satt han ute på Universan – typiskt, tänkte han.* Den obligatoriska labben efter lunch var han fast besluten att smita ifrån så fort det gick.

Lektorn nere vid podiet hade övergått till att mala fram orden.

”Rent vetenskapligt definieras biologiskt liv som självbevarande system av information kapabla till Darwinistisk evolution. Vid interaktion mellan levande organismer kopieras beteendemönster som bedöms som bra för den egna eller gemensamma evolutionen. Låt oss ta ett exempel, tänk på talesättet ’barn gör inte som man säger, de gör som man gör’.”

Lektorn skrattade åt sin egen utvikning, pausade, rättade till glasögonen och fortsatte.

”Framgångsrika beteenden som består över generationer formar arvsmassan hos berörda individer. Beteendets inverkan på levnadsmiljön ger återkoppling genom ett evolutionärt selektionstryck, de gener som bäst passar in i den nya miljön gynnas. Med tiden permanentas beteendet allt tydligare i generna och utgör till slut en instinkt. Naturligt är att val av partner inverkar...”

Orerandet fejdade ut för Eric. *Ljusdal hade varit ett bra ställe att växa upp på, tänkte han.* Syrran, farsan och han hade haft kul ihop. Farsans bilsalong hade varit en naturlig träffpunkt i raggarnas förlovade land. Han mindes midsomrar när syrran och hennes otaliga killar varit bussiga mot honom och upplåtit en plats i baksätet på allt ifrån Volvo Amazon till Cadillac. Midsommarafton var alltid speciell; Bon Jovi, dunken och sommarvinden från en nervevad ruta hade nästan något episkt

över sig när han betraktade det i backspegeln, nu några år efter preskription.

Ett tag rökte han till och med, i alla fall försökte han, tills sporten tog överhanden. Det blev främst fotboll, hockey och bandy men skidåkning, skotern och fisket fanns också alltid med i bakgrunden. Till slut fanns det liksom inte så mycket tid över att slarva på och så här i efterhand kunde han nog se att farsan hade haft en vakande hand över mycket av det som skedde.

Farsan var tysk och hade en brytning som var omöjlig att öva bort. Han betraktades nog som ett original av många i Ljusdal och lite av en lokal kändis, vilket säkerligen bidrog till att bilaffärerna rullade på. Han hade många storslagna planer på gång med import av bland annat tyska märken. På sikt hade det troligen blivit kontor både i Stockholm och även i Tyskland. Men så blev mamma sjuk och allt förändrades. Farsans glada humör övergick i allvar och sådant som tidigare skett spontant skulle istället planeras noggrant. Det var också då alla aktiviteter och pluggandet satte igång på allvar. Farsan blev kvar i Ljusdal trots alla sina drömmar och Eric kände stor respekt för det. Familjen hade alltid kommit först och med facit i hand så hade farsan det bra där uppe i skogarna nu.

Lektorn gjorde sitt jobb vid podiet.

”Livsformer som klarar evolutionens prövning utgör förutsättning för kommande generationer och det kan nämnas att alla levande människor har ett gemensamt ursprung.”

En stor anledning till att Eric kom in på Handels var det belöningsystem som föräldrarna hade satt upp för honom och hans syster. Varje framgång inom skola eller idrott belönades

med ett belopp så stort att det inte gick att motstå att göra sitt yttersta. Tack vare föräldrarnas generositet och uppmuntran plus sommarjobb på loven hade både syrran och han kunnat genomföra sina studier utan att behöva ta studielån. Syrran hade utbildat sig till sjukgymnast i Lund och själv hade han kommit in på Handels i Stockholm.

Det var fyra år sen nu, *otroligt vad fort det hade gått*, tänkte Eric. Nu hade han bara två gamla tentor kvar, en kurs i matrisanalys, den här sossedyngan på Universan och så uppsatsarbetet förstås. Men sedan var han redo att möta världen. Därefter fanns det bara möjligheter.

Första föreläsningstimmen var slut och det var inte en minut för tidigt. Han sträckte på benen och släntrade mot kapprummet.

”Eric”, hörde han bakom och vände sig om.

”Urban, tja! Vad gör du här?”

”Gissa! Vad gör du här?”

Eric duckade för artighetsfrasen och gick rakt på väsentligheterna.

”Är du taggad för ikväll?”

”Har du sett att matchen är flyttad? Den går ju här i Frescatihallen.”

”Jag såg det”, svarade Eric. ”Ska vi dra och kolla på banan?”

Urban var helt klart bäst i laget, om man bortsåg från Eric själv. De hann precis fram och tillbaka till Frescatihallen innan det var dags att igen infinna sig i lektorns grepp för fyrtiofem nya minuter. Men doften av sporttemplet och titten på banan hade gett en försmak av kvällen och ny energi för Eric.

Den andra föreläsningstimmen avslutades med att lektorn meddelade att eftermiddagens laboration med gensyntes av

bananflugor skulle äga rum i sal 5 D vid ekologiska institutionen och ingen annanstans.

Datalabben i simulering av evolutionär spridning överstökades utan några större problem. Eric fyllde i närvarolistan tidigt och försvann sedan vid första tillfället som gavs.

”Ubbe, ses en timme innan, som vanligt?!”

Urban gav tummen upp och Eric försvann med jackan i handen. Nu var det hem och hämta grejerna som gällde, därefter en sväng förbi Jimmys, lite käk och sedan *game time*.

På språng mot tunnelbanan fick han upp telefon och började tuma ett meddelande till Denise. Denise var Erics sambo och en ganska tongivande komponent i hans nuvarande tillvaro. Som han själv såg det var hon både den stora lyckan och samtidigt ”katastrofen” i hans liv, åtminstone katastrofen för hans tidigare ungarliv.

Eric var något längre än genomsnittet, välbyggd utan att vara biffig, mörka drag, tjockt lockigt hår och en fast blick. Han visste med sig att tjejer gillade honom och så vitt han förstod det fanns det ingen sida hos honom som inte var högt värderad av det motsatta könet. Visst fanns det undantag, några få damer som bekräftade regeln men på det stora hela var det så det låg till. Till och med hans hälsingemål gick hem, i alla fall här i Stockholm.

Men vad gjorde det, sedan två år tillbaka var han förlorad. Denise hade knockat honom från dansgolvet en kväll på en spelning på en privat fest på Riche. Det som skulle ha blivit ett reguljärgigg i hans DJ-karriär blev början till slutet för ungarlen Eric.

Denise hade varit artig, toksnygg och lagom ointresserad, en kombination som Eric fann totalt oemotståndlig. Reaktionen

var kraftfull, han hade inte känt igen sig själv, han nästan ogillade sitt nya, veka och på gränsen till mesiga jag. Men han gillade Denise och efter den dagen var det hårt arbete som gällde, vilket till slut också hade gett utdelning. Sedan drygt ett år bodde de tillsammans i en lägenhet i SoFo, det vill säga Söder om Folkungagatan på Södermalm.

Att han var i någon annans våld sedan kvällen på Riche var något han försökte att inte visa utåt, men inombords visste han att med sig att han befann sig på ett sluttande plan. Några gånger hade han funderat på om han skulle ge sig på ett förlovningsförsök, men för tillfället trodde han att det bara skulle förvärra saken. Risken var överhängande att hon skulle få ett alltför stort övertag, här gällde det istället att ha is i magen, inte visa alla korten på en gång. *Frågan fick bero så länge.*

'Hej Gullet. Matchen är flyttad till Frescatihallen på Universan. Samma tid. Kom om du vill. Annars syns vi på Jimmys.'

På tunnelbanan blev det ytterligare tre meddelande till olika mottagare innan bytet vid Slussen och två stationer senare klev han av och småsprang de sista hundra metrarna. Erics mamma hade varit distriktssjuksköterska i Ljusdal under hans uppväxt. Hon trodde bestämt att om det hade funnits bokstavskombinationer på den tiden så hade det säkerligen funnits en som passade på Eric. Det var i princip alltid svårt för honom att sitta still.

Tre trappor senare var han hemma i lägenheten och som vanligt rådde där ordning och reda, Denise gillade att ha det så. Tre trivsamma rum med gröna växter i fönstren, gardiner som gav en varm och ombonad känsla – och ändå var det stilrent, hade Denise förklarat för honom. Okej, tänkte Eric även om det

ibland var irriterande att behöva bli uppstyrd bara för att han inte höll världsklass i städning. Samtidigt uppskattade han att det varken såg ut som ett omklädningsrum för herrar, eller luktade som ett, i hans eget hem nu för tiden. Undantagsvis kunde fenomenet dock fortfarande inträffa efter ett tag, om Denise till exempel var bortrest. Men det fanns även andra fördelar med det välordnade tillståndet i lägenheten, inte minst den här eftermiddagen. Eric kunde enkelt och omgående hitta allt han behövde för kvällen.

Matchen blev en drabbning. Eric åkte på en utvisning och sedan rött kort för osportsligt uppträdande efter att ha talat om för domaren något som han egentligen hade behövt höra för länge sen. Men IK Djävlarerna vann ändå matchen med 5-4 och det var det enda som spelade någon roll. Han skulle visserligen få avstå nästa match, men Ubbe hade tagit över kaptensbindeln med bravur. Enda haken var väl att Ubbe nu kanske skulle bli lite styv i korken om framgången fortsatte, men det var ett lyxproblem Eric helt enkelt fick leva med och känslan av framgång hade hängt kvar under resten av kvällen.

Denise hade missat matchen men mött upp på Klubben lagom till att det började lossna ordentligt. Efter sommaren var studenterna vanligtvis extra på. Det var kanske en sanning med modifikation, studenterna var alltid extra på, inte minst på Klubben och den här kvällen var inget undantag. Eric visste inte hur han skulle beskriva känslan, den som nästan hade blivit som ett beroende för honom, när dansgolvet gungade, stroboskopet hypnotiserade och basgången bedövade öronen även genom hörselproppar. Han älskade den.

När tiden för tillståndet att få spela hög musik var ute, var det ett mer konkret avbrott än slutsignalen i en

innebandymatch där man låg under, tänkte Eric, men det var bara att finna sig i det, *game over*.

Kapitel 4. Kylan

Ural 1952

Luften vilade hög och klar över det ryska landskapet där taigan mötte tundran. Enstaka låga träd stack spretiga upp ur snö och is och i fjärran skymtade mäktiga berg. Nattens stormvindar hade bedarrat och allt som nu återstod av dess tidigare ursinne var en svag, smekande vind. Kylan behöll sitt järngrepp om vinterlandskapet där morgonljuset sakta färgade himlen rosa. När det ymniga snöfallet hade avtagit under natten hade den hårda vinden fortsatt sitt arbete med att flytta runt snön. Här och var låg det underliggande istäcket blottlagt, på andra ställen hade snön pressats ihop i höga drivor som ringlade som åsar över vidderna.

Inte en människa fanns på många mils avstånd, det enda som påminde om mänskligt liv var en kropp som låg begravd under snön. Personen som hade gett sig ut i stormen kvällen innan hade inte överlevt de påfrestningar som nattens vind och kyla medfört. Förnedring, köld och ilska hade till slut fört honom till vägs ände, en plats där inga fler möjligheter gavs och där hade han till slut tvingats ge upp.

När kroppen täcktes av snö fortsatte temperaturen att sjunka ytterligare i hans armar, ben, händer och fötter. Det var kroppens försök att försvara sig mot kylan genom att strypa blodtillförseln till alla delar där den inte var absolut livsnödvändig. Den lilla energi och värme som återstod koncentrerades till några få vitala organ, hjärtat, hjärnan och lungorna. Temperaturen i dessa organ fortsatte att långsamt sjunka ner mot den gräns där mänskligt liv upphör att existera

och låg där still. Något var inte redo att släppa taget riktigt än, kanske var det en sista kraftansträngning som gjorde att den där stunden, det där tillståndet, förlängdes i något som framstod som en evighet.

Snötäcket som begravt kroppen hade byggts på timme efter timme och bäddat in den och endast lämnat en mycket liten öppning, på läsidan i ansiktshöjd. Att täcket växte på och blev tjockare gjorde att stormvindens bitande köld inte kunde komma åt kroppen på samma sätt som tidigare. En isolering mot den mest extrema kylan skapades. Sporadiskt var hjärta och andningsmuskulatur aktiva, vilket skapade en svag ström av tillförd värme längst in i den frusna kroppen. En lång utdragen termodynamisk kamp på liv och död uppstod. Kylan som trängde in i kroppsvävnaden från det omgivande snötäcket motsvarade exakt den värme som skapades längst inne i de livsuppehållande organen. Kanske var det slumpen som fällde avgörandet, kanske var det så enkelt som att en enda extra snöflinga landade på snötäcket och skapade ett ytterligare litet men helt avgörande avstånd mellan den frusna människokroppen och vinternattens obarmhärtiga köld.

Timmarna förflöt och långsamt spred sig en svag värme från kroppens innersta till omgivande organ och vidare till kroppsdel efter kroppsdel. När morgontimmarna randades uppstod spontana muskelsammandragningar och skakningar vilket skapade en kedjereaktion och mer värme. Till slut var skakningarna så kraftfulla att snötäcket började röra sig. Kroppen huttrade och krampade och plötsligt bröt okontrollerade armrörelser igenom den mjuka täckelsen och likt en vålnad kom personen upp i sittande ställning. Förnimmelsen av köld klättrade till ett mänskligt maximum.

Rörelserna i armar och ben var okontrollerade och piskade upp yrsnö som sedan dalade nedåt igen. Han vältrade sig och försökte ställa sig på alla fyra, men krafterna fanns inte och han föll omkull och blev liggande huttrande och skakande på rygg. Han stirrade upp mot himlen där morgonrodnaden bredde ut sig samtidigt som han spastiskt försökte röra på sina stelnade lemmar. Knep med tårna, vickade på fötterna och spelade med fingrarna för att få igång blodflödet. Han vred litet på huvudet och blicken föll på några snötyngda grenar strax intill. På ren vilja rullade han runt på magen och hasade sig fram till busken. Han trevade med handen under snön och fick grepp om en gren med vars hjälp han med stor möda lyckades dra sig upp i stående. Till slut stod han på svajiga ben och sökte efter balansen.

Överste Koratz hade dött kvällen innan, det var en ovedersäglig sanning, men hans kropp hade mirakulöst lyckats överleva natten och nu började den röra sig bortåt, bortom all kontroll, vacklande och svajande över islandskapet. Han föll ihop, reste sig igen och fortsatte att ryckigt ta sig framåt.

Den ökade aktiviteten ledde till en kraftig andhämtning, som gjorde att fuktig luft kondenserades och förvandlades till iskristaller i hans redan sönderfrusna ansikte. Smärtan var olidlig. Utan andra val fortsatte han ändå framåt genom snö och över is i den takt kroppen tillät. Att stanna skulle vara detsamma som att dö en gång till.

Solen reste sig på himlen, men utan att ge någon värme, bara ljus. Han visste hur en rysk klar vinterdag gestaltade sig, den var ändlöst kall och i slutet av en sådan dag kommer en ännu kallare natt, så kall att en spottloska hinner frysa till is innan den ens träffar marken. Han var alltför medtagen för att drabbas av panik vid tanken på vad som väntade, även om det

var just vad som utspelade sig i hans innersta; panik, rädsla, ångest inför den situation och miljö han befann sig i.

Mannen på vidden hade ännu inte lyckats återkalla vad som egentligen hade hänt kvällen innan och han visste inte var han befann sig. Det ändlösa vita hav som bredde ut sig runt honom gav inte någon vägledning. Några berg syntes vid horisonten men inga hus och inga vägar. Allt som hördes var ljudet av snön som kramades ihop under hans tunga steg och den svaga vindens sus. Han var livrädd för mörkret och natten som skulle komma när solen gick ner.

Så länge han vandrade och rörde sig skapade han liv i sin kropp och därför fortsatte han över vallar av packad snö och vidsträckta ytor av frilagd is. Långt i fjärran såg han träd och i hans utsatta situation framstod de som något att ta sikte på, en imaginär trygghet. Plötsligt kände han hur törstig han var. Munnen och gommen var så torra att han inte ens lyckades svälja sin egen saliv. Han tog en näve snö och stoppade i munnen, men den fick honom bara att frysa ännu mer. Men med känslan av törst hade ännu en bit av livet återvänt till honom. Hans kropp reagerade, kände och ville något.

Vaga fragment av minnen från kvällen före dök upp i hans tankar. Elden, stormen, kölden och hur han till slut vräkts omkull otaliga gånger och blivit liggande. Han förstod att han måste ha somnat och bäddats in i snön, men allt tedde sig helt obegripligt för honom.

Han stapplade fram mot ett par utspridda barrträd som på nära håll inte alls utgjorde någon nämnvärd trygghet. Men han behövde trygghet och skydd och av ren självbevaringsdrift började han med stelfrusna armar och klumpar till händer gräva sig in i en snövall. Snön, som var torr och förhållandevis lös, gav med sig och yrde bakåt i takt med att urgröpningen

växte. Först sittandes och sedan liggandes på sidan kämpade han sig inåt. Där var snön mer packad och ett slitsamt arbete tog vid där hans medtagna kropp krävde långa pauser av vila och återhämtning. Men ansträngningarna genererade också värme i hans nerkylda kropp och när eftermiddagen övergick i kväll hade han grävt sig så långt in att han kunde kura ihop sig därinne och få litet skydd mot den mest extrema kylan. Han blev liggande, likt ett oformligt bylte, med ansiktet mot öppningen och hämtade andan. Blicken fastnade på några enstaka träd bland allt det vita utanför snögrottan. Hans kropp orkade inte vara vaken längre och snart föll ögonen ihop samtidigt som den vita, kalla bilden tonade ut.

Kraftiga konvulsioner och skakningar drog honom upp ur dvalan. Utanför var det skymning och kylan obarmhärtig och han frös överallt. Han längtade efter värme, men det fanns ingen att få. Snögrytet var så trångt att skakningarna fick honom att slå i tak och väggar. Genom öppningen anade han träden utanför. De var hans enda livlina kände han, det enda här ute som inte var gjort av is och med enkel logik något som kanske kunde ge honom värme. I sitt förvirrade tillstånd fick han ett begär efter att bli omfamnad och värmd av trädens grenar.

När han kravlade sig ut kände han att temperaturen måste ha sjunkit ytterligare. Skakande tog han sig fram till ett träd och försökte lyfta armarna för att greppa en gren, men ingenting hände. Han kunde knappt röra sina armar och händer alls, än mindre ta ett kraftfullt grepp för att bryta av en gren. Istället fick han försöka krama grenarna och bryta av dem med hjälp av hela sin kropp.

Under febril och panikartad aktivitet gick han från träd till träd och lyckades med mycket möda samla ihop en liten hög ris som han till slut lyfte upp i sin famn. Med stirrig blick sökte han i det tilltagande mörkret efter öppningen till den grävda snögrottan. Månen hade stigit på natthimlen och gav ifrån sig ett blekt ljus, men det hjälpte inte, det var lönlöst. Han kunde inte orientera sig och hur han än sökte kunde han inte hitta sin skyddande grotta. Han letade i snön efter sina fotspår, men han hade trampat runt så mycket att de han såg ledde överallt och ingenstans.

Kölden och döden flåsade honom i nacken.

Kapitel 5. Strömma

Nutid

De hade hunnit ut från Slussen innan köerna och rusningen satte igång och nu slingrade sig vägen fram ut till Strömma på Värmdö i eftermiddagssolen. Stora, lummiga träd som kantade vägbanan och en god hastighet fick ljuset att ideligen växla i kupén på Denises företagsbil, en röd Ford Mondeo. Eric satt i passagerarsätet medan Denise, iförd ett par moderiktiga glasögon med rosatonade bågar, körde. Mina ”körglasögon” kallade hon dem och använde dem inte mer än nödvändigt, men vid bilkörning var hon så illa tvungen. Luftkonditioneringen i bilen avskärmade dem från värmen utanför och tillsammans med musiken från bilstereon avverkade de kurva efter kurva.

Denise föräldrahem låg i Strömma på Värmdö och den här fredagseftermiddagen hade de blivit bjudna ut för att äta middag. Denise hade kunnat komma iväg tidigt från jobbet och för Erics del var möjligheten att kapa fredagar aldrig något större problem. Svärföräldrarna var helt okej, tyckte Eric även om han trots det kunde komma på ett par mer lustfyllda sätt att spendera en fredag kväll på.

I familjen ingick även Denises lillebror Leo, som var 9 år yngre och fortfarande bodde hemma. Leo gillade tennis, så med lite tur var Leo hemma och då skulle det kanske kunna bli en match innan middagen. Trots att tennisbanan låg i anslutning till familjen Axelssons tomt var Leo ingen mästare på sporten, så om Eric inte blev alltför bekväm brukade han avgå med segern.

Det var i början av september och ännu hade värmen inte släppt greppet om den svenska huvudstaden med omnejd. *En brittsommarhelg skulle nog Denises mamma Maj-Britt kalla det för*, tänkte Eric för sig själv. Efter en dryg halvtimmes körning rullade de upp på grusplanen framför villan och Denises pappa Bengt kom gående längs grusgången för att möta dem. Solbränd och med klädsamma grå stråk i sitt mörka hår var han den här eftermiddagen ledigt klädd i en kortärmad skjorta, ljusa chinos och de nakna fötterna i ett par seglarskor.

Bengt Axelsson hade under många år varit en framgångsrik företagare i IT-branschen, men som sedan några år tillbaka levde ett bekvämt liv som förtidspensionär. Nu hade han också tid att ta igen sådant han missat eller saknat att kunna göra tidigare.

Under hela sitt yrkesverksamma liv hade han varit medlem i Kristdemokraterna, men då inte haft möjlighet att vara särskilt aktiv i sitt politiska engagemang. Efter att ha sålt sitt företag hade han på allvar börjat engagera sig i kommunalpolitiken på Värmdö och numera kunde han titulera sig kommunalråd och hade ett eget skrivbord till sitt förfogande på Kommunhuset i Gustavsberg. Han var dock inte nummer ett i Gustavsberg, den posten hade Moderata samlingspartiets ordförande lagt beslag på. Men det gjorde inte Bengt något, inget alls faktiskt. Han var både förvånad och överraskad över hur snabbt han hade blivit en så pass central politiker i Värmdö som han nu var. Men även om det var både spännande och givande tog det också mycket tid, aningen mer än han hade önskat och han överlät mer än gärna grovjobbet åt Börje Hjorth i Moderaterna.

När Denise öppnade bildörren hördes Bengts kraftfulla stämma.

”Kära dotter, äntligen! Och Eric. Välkomna!”, sa han och slog ut med armarna mot Denise och Eric.

Han log sitt breda leende och gav dem båda var sin björnkram.

Eric gillade Bengt, han hade alltid nära till skratt och, de var på samma våglängd hade han tänkt flera gånger. Kanske inte vad det gällde den tillbakalutade parkerade ”solsidan-stilen”, men rent personlighetsmässigt. *På det planet var de nog ganska lika.*

”Hur mår ni? Mamma väntar uppe på verandan. Hon vill inte röra sig i onödan”, fortsatte han.

Det fanns en anledning till att Denises mamma Maj-Britt inte hade kommit och mött dem. Nu satt hon istället i skuggan uppe på verandan till det stora vita sekelskifteshuset omgivet av en välskött trädgård med prunkande rabatter, knotiga fruktträd som dignade av både äpplen och plommon och en liten näckrosdamm som både grodor och fåglar verkade uppskatta. Till och med rödbokarna vid uppfarten och de majestätiska kastanjerna som gränsade mot tennisplanen verkade ha vuxit sedan förra besöket, tänkte Eric.

Tillsammans, med Bengt i mitten och med armarna om axlarna på sin dotter och svärson gick de tre gången upp mot huset. Från den intilliggande båthamnen på andra sidan vägen hördes vajrarna på segelbåtarnas master som slog i den svaga vinden. Maj-Britt vinkade åt dem. Hon hade för två månader sedan diagnosticerats med lungcancer och nyss kommit hem från sjukhuset.

Cancerbeskedet hade kommit som en stor chock för både henne själv, familjen och omgivningen. Efter någon vecka med kraftig hosta som inte ville ge med sig blev hon orolig att det kunde utvecklas till lunginflammation och gick till

husläkarmottagningen. Ett antal remisser senare och ännu fler undersökningar hade hon fått beskedet som nästan fick världen att rämna. Läkarna kunde till att börja med inte säga något om sjukdomsprognosen. Det enda hon hade fått veta var att lungcancer var en av de allvarligaste cancersjukdomarna. Kanske var det bara ett försök att inge hopp och tröst när de sa att överlevnaden var högre bland kvinnor, men hon tog det ändå till sig.

Det visade sig att canceren var begränsad till ena lungan, vilket läkarna menade skulle tolkas som positivt. Behandlingen, som sattes in omgående, hade varit krävande och påfrestande för hennes kropp. I omgångar hade hon också strålats, vilket var anledningen till att hon nu varit inlagd.

Denise sprang upp för trappan till verandan och kramade om sin mamma och satte sig sedan ner bredvid henne i hammocken. Eric hälsade också med en stor kram och frågade hur hon mätte.

”Man ska inte fråga gamlingar hur de mår. Då får man bara höra en massa elände”, skrattade hon.

”Du är ju inte gammal!”

”Tack, det är väl bara så jag känner mig just nu. Gud har valt den här vägen för mig. Hoppas bara han har någon tanke med det också.”

”Gissar att han bara vill att du ska bli frisk. Är Leo hemma?”

”Han är nog uppe på sitt rum.”

”Tänkte höra om han vill ta en match”, sa Eric och lämnade de tre.

Denise satt kvar i hammocken bredvid sin mamma och Bengt gick in i köket för att blanda till en kanna iste.

”Har läkaren sagt någonting mer”, undrade Denise.

”Ja”, suckade hon. ”Efter den här strålningen är det bara att vänta och se om tumören har krympt. Sen ska de testa en ny cellgiftsbehandling. Det känns som att vägen redan är utstakad för mig. Jag tänker att Gud har en plan för mig. Det som sker det sker. Que sera, sera”.

*Que sera, sera,
whatever will be, will be,
the future 's not ours to see,
que sera, sera,
what will be, will be*

Maj-Britt omväxlande nynnade och sjöng med tonsäker röst.

”Vet inte om du känner igen melodin, men den var väldigt populär när jag växte upp och sjöngs av en av den tidens mest omtyckta sångerskor och skådespelerskor, Doris Day. Och precis så är det, det som sker, det sker, vare sig vi vill det eller ej. Ibland när jag har en riktigt dålig dag brukar jag spela upp den där refrängen i mitt huvud och frammana bilden av den alltid så pigga och glada Doris Day. Då brukar det lätta litet. Hon lever visst fortfarande, måste vara runt nittio, så kanske det betyder något också.”

”Mamma, du ska fixa det här”, sa Denise och kramade om henne ännu en gång.

Hon kände den tunna men varma kroppen mot sin, svalde hårt och lyckades pressa undan tårarna som var på väg. Hon måste tänka positivt, att gråta var helt fel läge. Nu måste hon vara stark, om inte annat så för mammas skull. Det gjorde ont att se sin mamma så liten och svag och hur hon brutits ner både fysiskt och psykiskt av sjukdomen. Denise slog bort de negativa tankarna och tänkte att det inte fanns någon annan väg än att mamma bara måste klara det här. *Hon måste fixa det.*

”Vad mer har de sagt?”, undrade Denise

”De har berättat så mycket att jag knappt minns hälften. Egentligen känns det som att det är märkligare att man *inte* får cancer än tvärtom, med tanke på hur många celler som finns i kroppen, allt de har för sig och hur många celldelningar som sker. Tydligt så ersätts cellerna i kroppen hela tiden utan att man märker av det. Efter så där sju år så är det mesta utbytt och man är i princip en helt ny människa. Märkligt att man lever vidare trots att allt i en har bytts ut.” Hon skakade på huvudet och skrattade.

”Ganska egendomligt får man väl säga. Flera miljarder celler är det säkert och det räcker med att en celldelning går fel, så kan det gå så här illa.”

De satt tysta och tittade ut över rabatten framför verandan och över gräsmattan. Det luktade fortfarande sommar, kände Denise.

”Det viktiga är väl att de har sagt att du är på bättringsvägen nu, för så är det väl?” Denise hade svårt att dölja sin oro.

”Att det ens har varit möjligt att försöka behandla tumören är tydligen ett gott tecken i sig. Och nu när strålbehandlingen har genomförts så behöver det gå lite tid innan det går att utvärdera. Så vi får helt enkelt vänta och se och hoppas. Guds vägar är outgrundliga, men jag finner styrka i att veta att han alltid är rättvis.”

Bengt kom ut med en bricka med fem glas och en stor tillbringare med iste. Några citronskivor låg överst bland isbitarna som klingade mot kanterna när han hällde upp var sitt glas. Sen fyllde han på i de två sista och tog med dem bort till tennisplanen. Från verandan gick det att se hur Eric och Leo rörde sig bakom träden som kantade tennisplanen. Racketträffarna gav ifrån sig ett stumt och hårt ljud och

emellanåt skramlade det till när en boll slog in i stängslet bakom någon av dem.

”Nu har vi bara pratat om mig. Hur har du det, gumman?”, frågade Maj-Britt och tog emot glaset med iste som Denise gav henne.

”Det är ganska bra, tycker jag. Det är en hel del jobb förstås. Och så har Eric och jag köpt en ny soffa, vit och svart, i skinn.”

Det skramlade inifrån köket. Bengt hade aldrig varit någon stor aktör när det gällde matlagning, men den senaste tiden hade han fått lära om och till kvällens middag ville han gärna visa att han inte hade några som helst problem att axla den uppgiften.

Inför den här middagen ville han inte lämna något åt slumpen och hade därför dagen innan gjort ett besök i mattemplet framför andra, Östermalmshallen. Att bra råvaror var nyckeln till all god mat hade han läst sig till. Om han dessutom fick lite hjälp med kryddningen av en riktig kock som han brukade handla av, så gjorde väl det knappast saken sämre. I enlighet med de tydliga instruktioner som han fått över disken hos ”Willy Ohlssons Eftr.” hade han nu förberett maten med digital ugnstermometer så att inget skulle kunna gå fel. Men än var det ingen brådska, pojkarna skulle spela klart först och sedan skulle det bli perfekt om han satte in köttet i ugnen. Till förrätt tänkte han servera Häradshövdingens gubbröra, till varmrätt örtekryddad lammstek med en god chèvre-topping och krispiga primörer och till efterrätt väntade pannacotta gjord på vit choklad och serverad med limemarinerade bär. Ur vinkällaren hade han tagit fram ett par flaskor Chateau Mont-Redon. Det var faktiskt några av hans bästa flaskor och han kunde inte komma på ett bättre tillfälle att öppna dem än just idag. Vinet skulle passa perfekt till lammet och hade fått stå och

lufta på stenhällen i köket sedan strax efter lunch och i kylskåpet väntade några immiga burkar Weihenstephaner Hefe Weissbier på att serveras till gubbröran. Det tyska, mjuka veteölet som han alltid brukade köpa med sig hem varje gång han besökte den årliga mässan i Stuttgart.

När tennismatchen var slut och pojkarna hade fräschat upp sig serverades middagen utomhus i skuggan på den stora verandan. Eric hade inte riktigt vant sig vid att det alltid bads bordsbön före måltiderna i Denises föräldrahem, men han gjorde ingen stor sak av det utan deltog i det tysta. Någonstans mitt i bönen log han inombords när han hörde Maj-Britt tacka Herren för att han hade givit dem ännu en underbar *brittsommarkväll*.

Denise föräldrar var religiösa, Maj-Britt något mer bokstavstroende än Bengt och det var väl hennes smala lycka hade Bengt sagt flera gånger sedan hon insjuknat. Maj-Britt fann stor trygghet i att följa Jesu ord i Bibeln genom gärning och förtröstan. Bengt däremot var, som Eric såg det, alldeles för rastlös för att enbart nöja sig med Jesu ord. Visst var Gud allsmäktig och allt det där, men vad vore livet om man inte fick debattera, ifrågasätta och till och med handla lite galet ibland. Vid närmare eftertanke var det ingen tillfällighet att han hade gjort seniorkarriär inom politiken,

Bengt älskade att diskutera, han kunde till och med ta ställning tvärs emot sina egna åsikter bara för att hålla en debatt vid liv litet till. Kanske var det en av anledningarna till att Eric och Bengt kom så bra överens. Eric hade varken någon direkt politisk färg eller religiöst intresse, men öppenheten som Bengt visade genom sitt sätt att prata var något som Eric både förstod och gärna delade. Att umgås är att leva hade Bengt sagt en gång och det kunde Eric skriva under på alla dagar i veckan.

Middagen blev lika god och lyckad som kvällens kock hade hoppats. Kanske hade han fått lite väl mycket beröm för själva matlagningen, men inte så mycket att han var tvungen att berätta att både köttet, primörerna och pannacottan gick att köpa över disk om man bara var ute i god tid och var villig att sträcka fram kortet.

Maj-Britt frågade Eric hur det gick i skolan.

”Det går bra, tycker jag. Har inte så mycket kvar nu faktiskt. Några kurser och några resttentor och så uppsatsen förstås. Sen kan jag säga adjöss till Handels.”

Eric skrattade.

”På tal om det, Denise”, sade Maj-Britt, ”jag träffade Isak Bensons mamma inne i Gustavsberg strax före sommaren. Du vet Isak, som du gick i mellanstadiet med. Hon berättade att han gick på Handelshögskolan. Eller om det var Tekniska högskolan? Nu blir jag osäker. Eric, vet du någon som heter Isak på Handelshögskolan?”

”Nä, inte vad jag kan komma på. Det är ju ganska många studenter som går där.”

Maj-Britt såg trött ut tyckte Eric.

Det började skymma allt tidigare om kvällarna nu och Denise tände lyktorna med de stora blockljusen så att de skulle se att äta efterrätten. Vanligtvis brukade vinden lägga sig framåt kvällen, men nu hade den istället hållit i sig och det hördes även på vajrarna som slog mot båtmasterna borta vid hamnen. Det kändes som om det nalkades väderomslag, tyckte Bengt.

De valde att ta kaffet inne i salongen, eller biblioteket som Bengt ibland kallade rummet. När allt var avdukat och de hade satt sig i soffgruppen bland de höga bokhyllorna sa Maj-Britt att det var dags för henne att gå och vila. Men först vände hon sig till Denise och Eric.

”Vill ni ligga över natten?”

Eric blev lite ställd, dels för att han inte visste vad han skulle svara men också för att han tyckte att uttrycket var så lustigt. Naturligtvis förstod han vad hon menade, men han kunde inte låta bli att tycka att det lät litet komiskt.

”Jag kan bädda i Denises gamla rum. Och så kan ni få riktig lagad frukost i morgon bitti.”

Denise löste det åt honom.

”Det kan vi väl?!”

”Visst!”, fick han ur sig.

”Jag hjälper dig mamma”, sa Denise.

Bengt sjönk ner i en av fåtöljerna med en rykande kopp kaffe i handen och lade det ena benet över det andra.

”Ni ska se att det ordnar sig med henne. Peppar, peppar, ta i trä och allt det där. Egentligen ska man väl inte säga så här, men jag tycker hon ser stark ut, och det måste ju ändå vara det viktigaste när man är sjuk.”

Bengt reste sig och gick fram till fönstret och tittade ut över den mörklagda trädgården.

”Är hon stark så har hon krafter att fortsätta kämpa mot sjukdomen och till slut så besestrar hon den, jag tror det funkar så. I släkten Blomgren, ja, Maj-Britt hette så som flicka, har det funnits många starka individer, ser du Eric. Jag håller på och släktforskar en del och det ska du veta, då kan man hitta den ena historien värre än den andra. Riktigt gamla har de flesta blivit också.”

”Du släktforskar, hur gör du då?” frågade Eric artigt.

”Jo, det kan man göra på många sätt. Numera finns förstås jättemycket på nätet. Arkivhandlingar, kyrkböcker som har mikrofilmats och som man kan abonnera på. Även äldre militära dokument är ofta till stor hjälp.”

Bengt gick tillbaka till fåtöljen och satte sig.

”Intresset för släktforskning och att få veta mer om sin historia har verkligen exploderat. Och det finns hur mycket som helst om man letar. Det är väl någonstans där spänningen ligger. Pusselbiten man söker efter kanske finns i nästa arkiv. Så det har väl blivit några abonnemang med tiden får jag nog erkänna.” Bengt skrattade. ”Det hade säkert varit en bra affärsidé om man fortfarande hade varit aktiv”.

Eric's intresse hade börjat vakna.

”Hur långt tillbaka i tiden går det att se”, undrade han.

”Det är olika. Ibland tar det stopp på en gång medan vissa linjer kan leda en långt tillbaka i tiden. Med hjälp av kyrkböckerna brukar de flesta kunna komma ner till tidigt 1700-tal eller till och med sent 1600-tal. En spännande diskussion som jag har följt på nätet är hur nära släkt med varandra vi människor egentligen är, det är lite förvånande faktiskt. Ofta räcker med att gå endast några få generationer tillbaka i tiden för att hitta gemensamma släktingar. För att hitta släktband mellan två godtyckliga personer brukar några hundra år räcka.”

”Betyder det att vi är släkt alltså?” Eric lät fundersam.

”Ja visst, absolut! Det stämmer. Egentligen är ju alla människor släkt. Frågan är bara hur långt tillbaka i tiden man behöver gå för att hitta det gemensamma bandet.”

Bengt läppjade på kaffet som hade serverats i tunna småblommiga koppar, arvegods efter Denise mormor, sedan fortsatte han.

”Tänk så här: två personer som levde någon gång på 1500-talet i Sverige. Låt säga att de fick barn – två stycken. Oftast kanske det var fler på den tiden, men ändå. Sen blev det

barnbarn och så vidare. För enkelhetens skull säger vi två för varje släktled. Ganska snart är familjeträdet väldigt stort.”

”Det är ju klart, men vad har 1500-talet med det att göra”, undrade Eric.

”Jo, det ska jag berätta. Om antalet släktmedlemmar dubbleras för varje generation kommer den efter bara tio bestå av drygt tusen medlemmar. Men det intressanta och häpnadsväckande är vad som händer därefter. Ytterligare ett dussin släktled senare består stammen av lika många personer som det finns antal svenskar, alltså flera miljoner. Ganska fascinerande tycker jag, eller hur? Och ett drygt tjug generationer avverkas på runt ett halvt millenium.”

Bengt hade lätt för siffror. Det hade alltid varit en tillgång för honom i affärlivet.

”Men menar du att alla svenskar kommer från ett och samma par som levde på 1500-talet?”

”Det är väl att ta i”, svarade Bengt. ”Men jag blev förvånad första gången jag hörde hur fort släktskap och gener sprider sig.

”Men du sa att alla människor är släkt med varandra.” ”Så är det”, Bengt såg frågande ut.

”Hur lång tid tar det att blandas runt på det här sättet om man räknar med hela världen?”

”Oj, vet inte. Det går nog att räkna på samma sätt. Ett par generationer till tror jag räcker, det handlar om en exponentiell utveckling.”

Bengt sträckte sig efter mobilen men fullföljde inte sin ansats.

”Men sedan finns det förstås annat som gör att vi människor liknar varandra som kulturyttringar och rent personliga egenskaper, något som sprider sig fortare än släktband. Du vet, det räcker ju med att en halvtokig korean hittar på en ny dans,

och efter någon månad är halva västvärlden aktiverad som om den aldrig hade gjort annat.”

Bengt hade ställt sig upp och försökte imitera något som såg ut som en ryttare men gav sedan skrattande upp.

”Eric, ska du ha ett glas?”

Han gick fram till det lilla barskåpet som var insänkt i en av bokhyllorna och tog fram en elegant, bågformad flaska med kopparfärgat innehåll.

”Det här, Eric, är en Martell xo, en utsökt konjak som sägs lagrats mellan 12-35 år. Alldeles silkeslen i smaken. Och se bara på flaskan, hade den varit mindre hade man nästan kunna tro att det var en exklusiv parfym. Svalan och bandet som du ser i flaskglaset är Martells varumärke och signum.”

Bengt tog fram två konjaksstupor och skruvade av den eleganta skruvkorken. Han hällde upp i glaset och räckte det ena till Eric.

”Dofta gärna, och säga vad du tycker.”

”Om det duger för dig, så håller det alldeles säkerligen måttet för mig också”, log Eric.

”Vill du också ha ett glas?” frågade Bengt och tittade bort mot Denise som hade satt sig i en fåtölj och nu bladdrade i en tidning.

”Tack, det är bra för mig. Pappa, du sa att alla människor är släkt med varandra, men vi är väl även släkt med djuren?”

”Jo, vetenskapen säger ju att det är så. Det är väl inte direkt vad Bibeln påstår, men jag läste faktiskt i tidningen häromdagen att alla levande landdjur tros komma från ett slags fisk som även kan gå på land. Vi pratar miljoner år sen, kanske miljarder. Men nu hade någon lyckats fånga en sådan där gå-fisk. Alltså den finns fortfarande. Köttiga små fenor hade den tydligen.”

Bengt tog de sista dropparna i glaset och lät det rulla runt i munhålan innan han svalde med en nästan omärklig grimas: ”Vad är klockan egentligen? Det börjar kanske bli dags att gå och lägga sig.”

De bröt upp från biblioteket och sa god natt. Leo hade för länge sedan försvunnit iväg till sitt rum och satt troligen och spelade Tv-spel, trodde Eric.

Maj-Britt hade lagt fram var sin tandborste på de nybäddade sängarna till sina nattgäster. Medan de borstade tänderna frågade Eric Denise om hon hade varit lika troende som sina föräldrar.

”Jag var nog det när jag växte upp. Kanske mest för att jag trodde att det förväntades av mig. Det var i och för sig kul med konfirmationsläger och så. Jag var till och med ledare ett år, men sen ville jag bara ut. Jag blev helt tvärt emot, säkert en pubertetsgrej.”

Denise spottade ut resterna av tandkrämen och sköljde munnen.

”Du då?”

”Jag? Nej, det kan jag inte påstå. Det var inte riktigt det som stod på att göra-listan när jag växte upp. Om inte raggarbilar räknas som religion förstås?!”

De lämnade badrummet och gick in i Denises gamla flickrum. Visserligen hade Eric varit där förut, men han blev ändå lika road varje gång.

”Åh, vem är det här då?” sa Eric och pekade på den första i raden av gamla affischer från tidningen Okej.

De skrattade lite åt några tidigare klädkoder som befann sig så långt bort på modets omloppsbanda som det gick. När de krupit ner i sängarna släckte Denise den lilla sänglampan på

nattgäbordet och bara månen lyste upp gardinerna i fönstret. De låg tysta en stund.

”Men som dina föräldrar, det känns som att de är helt säkra på att det finns en gud och att de kommer komma till himlen nu när de har varit så bussiga här på jorden. Är det vad de egentligen tror, eller inbillar de sig bara? De kanske försöker inbilla omgivningen, så att det ska bli mer sant.”

”Du får väl fråga dem! Jag vet faktiskt inte hur de tror eller tänker. Men mamma verkar må bättre genom att vara trygg i sin tro.”

”Jo, det är ju bra förstås men det är en sak som jag inte får ihop. Många religioner utlovar saker till höger och vänster om man bara gör som just den guden säger. Oftast slutar det med att man kommer till himlen och där får man leva i evighet och i princip finns det inga begränsningar på hur fantastiskt allt är. Men det är ju bara *ett* problem. Om alla som kommer till himlen ska vara där i evigheter så måste man rimligen hela tiden vara lika gammal som när man anländer. Annars skulle ju folk trilla av pinn efter ett tag och det går ju inte, inte i himlen. Men hur kul är det att leva på samma sätt i evigheters evigheter.”

Eric rullade över på sidan mot Denise så att han kunde titta på henne medan han fortsatte att prata.

”Tänk om man är ganska nöjd med att ha gjort en viss grej i tjugo år och sen kanske vill gå vidare. Tänk på människor som gillar att ha barn. Hur ska det gå till? Barnen förblir två år gamla i all oändlighet, lär sig aldrig att använda något annat än blöjan som toa. Jättekul! Poängen måste väl ändå vara att barnen ska växa upp eller något. Tycker hela ”himlenupplägget” känns lite skakigt faktiskt.”

”Vill du ha barn eller”, frågade Denise med ett leende i mungipan.

”Nä, vadå?”

”Du lät så väldigt insatt i det alldeles nyss”, Denis fnissade lite och kittlade honom på sidorna. Kittlingarna övergick snart till lätta smekningar. Saker och ting började falla på plats för Eric och det blev allt svårare att misstolka hans min.

”Nä, inte här”, viskade Denise. ”Aldrig! Skulle jag aldrig kunna.”

Eric suckade. Två minuter senare sov han med oförrättat ärende. Denise hann inte somna innan några lätta andetag hos Eric sakta men säkert utvecklats till stadiga snarkningar, karaktäristiska för någon som druckit konjak.

Eric var inte bara salongsberusad utan även ordentligt trött efter veckan. I sömnen drogs han djupt ner i drömmarnas värld och under natten drömde han att han var en galopphäst som tävlade. Han låg bland de främsta i tävlingsfältet, kände sig stark och var helt på det klara med att han ganska enkelt skulle kunna springa ifrån de övriga. Men det var bara ett problem, det var inte en galopptävling han deltog i, det var en travtävling.

Varje gång han gjorde en ansats att springa på riktigt så ville benen galoppera. Men det gick inte, det var inte tillåtet. Istället var han tvungen att springa som alla andra med en fånig och obekvämlig vagn efter sig. I drömmen kunde han välja mellan att lämna fältet bakom sig eller att springa som de andra, istället fastnade han i ett mellanting. Han fortsatte framåt med den obekväma vagnen efter sig i en haltande travstil, nästan som de andra hästarna, och sprang så fort han kunde.

Denise drömde också under natten. Hon drömde att hon vaknade och inte kunde sova i sängen hon låg i. I drömmen var

hon vaken länge innan hon trodde sig förstå vad det var som gjorde att hon inte kunde sova, ett slags brusande ljud. Hon steg upp ur sängen och började gå runt i huset. Ingen annan var vaken. När hon kom till köket såg hon att Tv:n fortfarande var påslagen, men det var ingen mottagning, bara grått brus – myrornas krig.

Hon tog upp fjärrkontrollen för att stänga av den, men Tv:n svarade inte. Hon försökte några gånger till utan att lyckas. Till slut tryckte hon på avstängningsknappen på själva apparaten, men Tv:n reagerade fortfarande inte. Hon tryckte igen, inget hände, bruset bara fortsatte. Då följde hon strömkabeln till vägguttaget och drog ur sladden. Ingen skillnad, Tv:n fortsatte att brusa och visa myrornas krig. Drömmen var olustig men inte obehaglig och tillslut vaknade hon upp ur den på riktigt och rullade runt till andra sidan där hon snart somnade om.

När Eric vaknade var Denise redan uppe, duschad och klar. Han brukade vara pigg på morgnarna, men den här natten hade han verkligen sovit tungt. Kanske var det tystnaden eller skärgårdsluften eller kanske rent av konjaken. I så fall hade han sovit bort den, för han kände inte alls av den.

”Ta på dig så går vi ner i köket”, sa Denise.

När de kom ner satt Bengt, iförd förkläde, uppflugen på en hög pall och tittade intensivt på den påslagna Tv:n.

”Har ni hört?”, sa han. ”Lyssna!”

Det var en extra nyhetssändning med en rullande textremsa i bildens nedre kant. Nyhetsuppläsaren talade rakt in i kameran med neutral och saklig röst.

”Under natten till lördagen inträffade något som verkar vara ett kärnkraftshaveri i det ukrainska kärnkraftverket Zahporitza. Omständigheterna är fortfarande mycket oklara kring vad som

exakt har hänt. Zahporitza ligger endast 50 mil från Tjernobyl och oron är stor att nattens haveri ska få lika allvarliga konsekvenser som Tjernobylolyckan. Med oss på plats finns vår utsända korrespondent Sara Larsson. Vad vet vi om olyckan i nuläget?”

Reportern blev synlig i bild mot en betonggrå himmel samt ett par odefinierbara byggnader med skorstenar långt i fjärran. Hon rättade till en hörsnäcka i örat och började tala.

”Det vi vet är att någon form av kraftig driftstörning i Zahporitzas reaktor 6 har skett under ett par timmars tid i natt med början runt klockan ett. Därefter ska reaktorn ha slutat svara på styrkommandon från kontrollrummet och vid fyratiden i morse kokade reaktor 6 över, sannolikt efter att ha utvecklat ett kraftigt gastryck. Trycket verkar av allt att döma ha varit så starkt att reaktorkammaren, som omsluter den radioaktiva härden, har exploderat med ett internt radioaktivt gasläckage som följd. Klockan 05:15 förseglades hela betongkonstruktionen, som innesluter reaktorbassängen per automatik efter att kraftigt förhöjda värden av radioaktivitet detekterats inne i byggnaden.”

”Vad vet man om eventuella personskador?” bröt nyhetsuppläsaren in.

”Än är det för tidigt att uttala sig om eventuella personskador. För en liten stund sedan höll den tekniska direktören för Ukrainatom en presskonferens. Där berättade han att situationen fortfarande innehåller många oklarheter, men att inga spår av radioaktivitet har påträffats utanför betonginneslutningen. Betonginneslutningen är den sista barriären av fem i kärnkraftverkets säkerhetssystem.”

”Tack för den informationen, Sara Larsson. Vi kommer fortlöpande att rapportera från Zahporitza i extrainsatta

sändningar under dagen. Nu till andra nyheter. World Future Forum ska hållas i Paris senare detta år...”

Mer hann inte nyhetsuppläsaren säga innan Bengt sänkte ljudet.

”God morgon, eller vad säger man. Det finns kaffe i perkolatorn. Man blir lite spak.”

”Besynnerligt! Tjernobyl ligger ju också i Ukraina, att de inte lär sig.” Maj-Britt stod bredvid spisen och stödde sig med ena handen på den kalla keramik hällen.

”Jag tycker det känns otäckt. Minns när Tjernobylolyckan inträffade. Då tog det flera dagar innan myndigheterna där borta sa något överhuvudtaget. Sedan, när de väl tog bladet från munnen var det bara lögnen som kom. Man undrar vad sanningen är den här gången. Kommer det radioaktiva moln över oss igen?”

De åt frukost under tystnad. Den blev inte fullt så storslagen som Maj-Britt hade målat upp kvällen innan, men det gjorde inget. Eric var ivrig att komma iväg till sin innebandyträning och såg en poäng med att inte bli sittande alltför länge. Maj-Britt gjorde ändå ett försök att hålla dem kvar.

”Vill ni inte stanna tills i morgon? Då kan vi alla gå i högmässan och få känna Guds nåd.”

Eric tittade på Denise på ett sätt som fick henne att förklara för Maj-Britt att det nog skulle passa bättre en annan gång. I bilen tillbaka till staden fortsatte nyhetsflödet på radion att helt domineras av kärnkraftshaveriet. Problemen verkade ha haft sin begynnelse i styrsystemet på något sätt. På en pressträff frågade en reporter om det fanns något som tydde på att det kunde ha varit ett dataintrång.

”Var det en hackerattack som hade fått kraftverket att gå över styr?”

Istället för att bemöta frågan höll talesmannen för kraftbolaget sig krampaktigt fast vid det faktum att betongkonstruktionen fortfarande visade alla tecken på att kunna stå emot och därmed isolera effekterna av det han föredrog att kalla "en större driftstörning". Ett haveri tyckte han inte var en korrekt benämning på det inträffade, då säkerhetssystemet trots allt hade fungerat.

Det undvikande svaret på frågan om det rörde sig om en hackerattack växte snart till ett mediarykte som mer eller mindre ansågs ha blivit bekräftat.

Nyheten om det havererade kärnkraftverket skulle komma att hålla lösnummerförsäljningen och tittarsiffrorna uppe de kommande dagarna och med tiden tydde allt mer på att ett dataintrång i styrsystemet sannolikt hade skett en tid före haveriet. 'Internationell cyberterrorisms första riktiga skalp' och liknande formuleringar utgjorde rubrikerna.

Zahporitza var ett mycket modernt och dessutom ett av världens största kärnkraftverk, därför förvånade det många att det var möjligt att genomföra ett digitalt intrång mot en sådan anläggning och ännu mer att resultatet kunde bli så allvarligt att en av reaktorerna drevs till en härdsmälta. Då inga direkt klagörande svar gavs, växte konspirationsteorierna upp som svampar ur jorden och till slut var de svåra att skilja från de uppgifter som vilade på saklig grund.

Ukrainatom bekräftade efter några dagars intensiv nyhetsbevakning att det av allt att döma hade skett en härdsmälta i Zahporitza 6, åtminstone en partiell sådan. Dock kunde inte betydelsen av att betonginneslutningen fortfarande var intakt underskattas. Det betydde att ingen utomstående skulle drabbas av incidenten. Istället var det en intern fråga för Ukrainatom att arbeta vidare med. En statlig utredning skulle

tillsättas för att ta reda på orsaken till händelsen medan Ukrainatom skulle tillsätta en egen utredning för att fastställa vilka ekonomiska värden som hade förstörts.

Kapitel 6. Uppsatsen

Det var tisdag förmiddag och Eric var tillbaka i skolan. Han satt i Handelshögskolans luftiga ljusgård och tittade igenom statistiken för tredje innebandyomgången i studentserien. IK Djävlarerna låg bra till efter en kraftfull start på säsongen med två segrar och en oavgjord. De hade tagit hyfsat bra med poäng, men målskillnaden var klen, vilket gjorde att de för tillfället låg sist bland topplagen med samma poäng.

Han såg fram emot fortsättningen på serien men det var inte den egentliga anledningen till att han var inne på skolan den här dagen. Nu var det istället hög tid att komma igång med masteruppsatsen.

Han hade gett sig själv fram till klockan nio att gå igenom innebandystatistiken och kolla på några spelfilmer från senaste omgången som låg ute, sedan var han tvungen att sätta igång. Nu var det fyra minuter kvar. Bortamålen i helgens drabbning vore kul att hinna med, Urban hade haft en stor kväll med tre gjorda mål och en assist.

Okej, klockan var faktiskt nio nu, dags att sätta igång. Hur ska det här gå till, frågade han sig själv.

En snabb sökning på nätet visade att det fanns en rad exjobbportaler och uppsatsdatabaser att tillgå. Via Handelshögskolans egen webb hittade han även en beskrivning över vad ett uppsatsarbete innebar och vad det skulle innefatta. Det framgick bland annat att uppsatsen skulle göras i samarbete med en annan student, något som Eric genast såg som en möjlighet.

Det borde rimligen bli enklare om två personer gör jobbet än att en person ensam ska utföra samma arbete, inte minst om man "teamar" ihop sig med någon som är riktigt smart.

Eric hade många kontakter på skolan, men nu när han försökte tänka ut någon som skulle passa i rollen som draglok för uppsatsen så uteblev idéerna. Flera av kurskamraterna höll också på att planera för sina uppsatser, men ingen av dem var någon direkt önskvärd kandidat. Många gick alldeles för mycket i sina pappors fotspår. Visst var flera av dem både duktiga och drivna, men de flesta verkade mest försöka leva upp till vad deras fäder hade åstadkommit. Det var kanske inte något fel i det, men han kunde se i deras ögon att de saknade den där glöden som var hela skillnaden för honom själv.

Eric ville något mer, något större. Exakt hur det såg ut återstod att se, men det var större, snabbare och hetare och han hade definitivt inte tagit sig dit han var nu för att sedan bli snäll. Masteruppsatsen var ofta en avstampsplanka för nästa steg i karriären hade han förstått och därför var det viktigt att vara strategisk, tänka efter före. Nu gällde det att först hitta ett bra ämne som passade honom. Vem han skulle samarbeta med fick bli en senare fråga.

Han började söka på datorn och hittade flera intressanta områden, allt från nationalekonomisk teori till finansiering, men inget han riktigt fastnade för. Efter en dryg timme kände han sig stel och litet frusen och reste sig för att gå och köpa en kaffe. Han tittade runt i cafeterian och upptäckte några av de aktiva i Klubb 8 vid ett av borden. Han gick fram, slog sig ner och de började prata om den senaste tillställningen på Jimmys. Alla var eniga om att det hade varit en av de bättre kvällarna. Även kärnkraftverkshaveriet i Zahporitza borta i Ukraina kom

på tal innan de återgick till att diskutera förberedelserna inför nästa Klubb 8-arrangemang.

Tillbaka vid datorn sökte Eric vidare bland annonserna på uppsatser och ex-jobb och tryckte bort ett pop up-fönster som dök upp på skärmen. En stund senare kom fönstret åter upp och efter att ha läst något om *"anonym sökordsidentifiering"* tryckte han bort det igen. Han surfade vidare tills fönstret kom upp en tredje gång. Lätt irriterad läste han vad som stod, främst för att förstå hur han skulle få bort pop up-rutan en gång för alla.

'I en anonym sökordsidentifiering vill vi rekommendera dig denna länk till en masteruppsats inom social e-marketing', stod det i fönstret. Eric såg skeptiskt på länken, men efter en stund klickade han på den. En sida kom upp i hans webbläsare där det stod *'Välkommen Eric Merkel!'*. Det var allt.

En textmarkör blinkade i en tom ruta under meningen. Eric blev lite förvånad av att se sitt namn på sidan och än mer när en text strax efter började rulla över skärmen.

'Hej Eric. Du har kommit till denna applikation där vi arbetar med anonym sökordsigenkänning. Applikationen är fortfarande under utveckling. Där av misstaget att jag kan se vad du heter. Utifrån dina sökord har programmet dragit slutsatsen att du är intresserad av att skriva en masteruppsats. Stämmer det?'

Efter viss tvekan svarade Eric.

'Det kan stämma. Vem är du?'

'Ber om ursäkt, mitt namn är Richard Wilhelm. Jag är professor inom ekonomisk informatik och handledare för ett forskningsprojekt där vi som en del av arbetet använder ett

koncept vi kallar anonym sökordsigenkänning. Det är den applikationen jag testkör nu.'

'Men du vet ju vad jag heter. Då är den väl inte direkt anonym', svarade Eric.

'Det stämmer. Som sagt, applikationen är fortfarande under uppbyggnad och anonymiteten är en viktig del som vi arbetar på. I det större forskningsprojektet har vi fått en vakans på det här området. Därför har jag aktiverat sökapplikationen på skolans eget nätverk för att få kontakt med kandidater som vill fylla den lediga platsen. Applikationen triggade på dina sökord och funkar programmet som det ska har en samkörning med skolans poängregister redan stämt av att dina kursresultat är tillfredställande.'

'Då verkar det som att ni får se över applikationen för jag är inte intresserad av forskningsarbeten.'

'Applikationen har reagerat på dina sökord om uppsats eller exjobb eftersom vissa delar av vårt arbete är lämpliga att utföra i form av just en masteruppsats. Det gäller främst de bitar som rör Electronic Social Marketing.'

Professorn hade väckt Erics intresse och han kände att han ville veta mer.

'Electronic Social Marketing, vad är det?'

'Det är en tillämpning av applikationen för anonym sökordsigenkänning som främst handlar om att låta en mjukvara underlätta för marknadskrafter att nå varandra. Mjukvaran gör mycket av grovgörat för att koppla ihop konsumenter med leverantörer och tvärtom, baserat på vissa sociala mönster och annan tillgänglig information. Till skillnad från dagens marknadsföring som ofta är enkelriktad

så sker kommunikationen i det här sammanhanget åt båda håll, vilket ökar precisionen avsevärt.'

'Det låter lite som riktad annonsering på något socialt nätverk.'

'Det är riktigt. Den stora skillnaden är dock att tillämpningen i första hand är mot företag och organisationer, inte privatpersoner. Men inom företag arbetar förstås en hel del människor som ofta agerar likt privatpersoner, även om de utifrån sett ingår i en företagsstruktur. Fördelen med större företag är att de ofta har CV-databaser samt en del strategisk dokumentation som beskriver företagets verksamhet och framtida visioner. Med en överordnad maskinell intelligens är vår förhoppning att förenkla affärsutbyten för de organisationer som använder sig av mjukvaran. Det var trevligt att ordväxla med dig Eric, dessvärre måste jag avsluta vår korrespondens nu. Om du vill kan jag skicka dig en beskrivning över arbetet med masteruppsatsen, så får du återkomma om du är intresserad.'

'Gör gärna det. Har du min adress?'

Professorn repeterade Erics uppgifter och därefter stängdes dialogrutan.

Eric blev sittande, lätt förundrad över den hastigt initierade konversationen med en professor han aldrig hört talas om, och som lika hastigt hade avslutats. Han blev nyfiken på vem professor Richard Wilhelm var, men blev plötsligt osäker när han skrev in namnet i sökmotorn på skolans dator. Istället tog han upp mobiltelefonen, som inte var uppkopplad genom skolans nätverk, och gjorde en sökning.

En mängd sökresultat länkade till framförallt Handelshögskolans webbsida och ett antal forskningsprojekt inom infor-

matik och ekonomiskt tillväxt rullade förbi på displayen. Professorn hade också en egen bloggsida som innehöll mindre formellt material gällande ekonomisk forskning och kommentarer på den allmänna nyhetsfloran. Spridda skurar som behandlade allt från byråkratin inom juridiken till misslyckad penningpolitik under finanskriser. Det verkade även som om professor Wilhelm var internationellt verksam och en aktiv föredragshållare.

De bilder som fanns av professorn visade ofta en man som framträdde inför publik i olika sammanhang och nästan alltid stående intill en talarstol. Kvaliteten var inte den bästa, de flesta bilderna verkade vara tagna på håll så det var svårt att få någon riktig uppfattning om hur han såg ut. Eric fick intrycket att Wilhelm var i sextioårsåldern, smalt byggd med lätt böjd rygg och grått lockigt hår. Om professorn skulle sträcka på sig skulle han förmodligen gå från medellängd till strax över, av bilderna att döma.

På bloggen behandlades flera ämnen som tilltalade Eric och han blev så fånglad av det han läste att han höll på att glömma att han hade ett lunchmöte bokad med Urban och några av de andra i laget. Han loggade ut och packade ihop sina saker och skyndade iväg.

Lunchen var trevlig, men han hade svårt att koncentrera sig på samtalet runt bordet. Tankarna ville inte riktigt släppa förmiddagens sökande efter att hitta ett lämpligt ämne för masteruppsatsen och han kände att han var nyfiken på att se om professorn hade skickat över någon beskrivning av innehållet.

Eric kände irritationen sakta komma krypande medan han väntade på datorn som sakta segade igång så att han skulle

kunna öppna sin mejlkorg. Som vanligt var den mer än full och det tog några sekunder innan han upptäckte Richard Wilhelms mejl. Precis som utlovat innehöll det ett dokument med en utförlig beskrivning över den tänkta masterupsatsen.

Av dokumentet förstod Eric att arbetet gick ut på att vidareutveckla någon form av IT-system som sammanförde företag med varandra, och där flerpartssamarbeten skulle främjas. Hela lösningen vilade på tre ben. Det första bestod av informationen som företagen matade systemet med. Av allt att döma skulle tillgänglighet ges till företagens CV-databaser för sina anställda. Även strategiska dokument som beskrev företagens verksamhetsområden och framtida ambitioner var av stor vikt för att uppnå rätt effekt.

Det andra benet var anonymiteten. De företag som så önskade kunde välja att vara helt anonyma, men ändå fullt ut delta i affärsutbyten. Anonymiteten garanterades genom att företaget använde sig av en scramblerprogramvara som ersatte alla personuppgifter och annan spårbar information med unika koder som endast företaget självt hade möjlighet att avkoda. Med scramblerprogrammet var det möjligt att välja anonymisering av varierande grad utifrån en önskad säkerhetsnivå.

Det tredje benet var en form av intelligens, en funktion som tog in all information från alla företag och organisationer anslutna till nätverket och utvärderade den. Intelligensen sökte efter nya fruktbara samarbeten mellan företag som inte tidigare varit kända och den stora nyttan låg framförallt i att kunna sätta samman grupper av flera företag i olika nya konstellationer, där affärsnyttan skulle gynna alla deltagande aktörer på ett optimerat sätt.

Genom att använda stor processorkraft för att bearbeta information som beskriver både företagen och alla dess anställda medarbetare så får intelligensen i programmet möjlighet att se samband som ingen enskild aktör annars kan göra. De föreslagna samarbeten som verkar mest lovande hade för avsikt att presenteras för de inblandade företagen genom inbjudningar till ett virtuellt mötesrum alternativt ett fysiskt möte.

Varje enskild aktör skulle ha möjlighet att tack ja eller nej till en sådan inbjudan och aktörerna väljer själva vilken anonymiseringsnivå som ska gälla för att ge ett fullgott skydd för eventuella affärshemligheter. Genom att använda elektroniska valutor kunde graden av anonymisering ytterligare förstärkas.

'I arbetet med uppsatsen ingår att vidareutveckla marknadsplatsen och att upprätta en användarbas av medlemmar samt att agera som professionell kontakt mot medlemmarna. Det kan innebära resor med möten då många företag och blivande medlemmar föredrar personlig och muntlig rådgivning', avslutade professorn sitt mejl.

Efter att ha gått igenom beskrivningen förstod Eric att uppsatsen skulle innebära både ett omfattande och komplicerat arbete. Att vidareutveckla en elektronisk marknadsplats var inte hans starkaste sida, fick Eric lov att erkänna för sig själv. Han brukade bli glad varje gång han lyckades göra en utskrift från sin egen dator eller installera en app utan alltför mycket strul. Däremot blev han mycket tilltalad av den del som handlade om att upprätta en användarbas för marknadsplatsen och att fungera som professionell kontakt. Den sociala arenan behärskade han och hade gjort i hela sitt liv, det visste han, och

att få användning av det i ett professionellt sammanhang skulle bara vara en fördel.

Att få göra några resor ”i tjänsten” vore inte heller helt fel. Han undrade om de var av typen SJ-tåg inrikes eller om det handlade om något mer spännande. Det han läst av professor Wilhelms mejl hade helt klart ökat attraktionsvärdet på det föreslagna uppsatsarbetet, ansåg Eric. Skulle det dessutom innebära någon form av ekonomisk ersättning i form av lön eller ett slutarvode, skulle han nog kunna tänka sig att slå till.

Eric funderade en stund och skrev sedan ett svar till professorn där han meddelade att han tyckte projektet verkade intressant och ställde några detaljfrågor om upplägget för uppsatsen. Om inte annat tänkte han att frågorna kunde få honom att framstå som engagerad och påläst. Avslutningsvis föreslog han professorn att de skulle träffas för att diskutera det hela närmare.

Professorn återkom redan under eftermiddagen, uttryckte sig positiv till Erics intresse och skrev att han för tillfället befann sig i Belgien, men att han gärna återkom om tid för ett möte när han var tillbaka i Stockholm.

Tre dagar senare, under eftermiddagens sista föreläsning, fick Eric ett textmeddelande undertecknat Professor R. Wilhelm. Professorn meddelade att han hade fått en ställtid i sin kalender och kunde träffa Eric om en halvtimme på sitt rum. Meddelande avslutades med anvisningar hur Eric skulle hitta och en sista kompletterande upplysning.

’Vissa renoveringsarbeten pågår, så det råder en del oordning hos oss, men du hittar mig i tredje rummet till höger.’

Eric's föreläsning skulle vara slut om en halvtimme, så i det avseendet passade det bra, däremot hade han bestämt att träffa Denise vid samma tid. Han skickade snabbt ett sms till henne och berättade hur det låg till och fick genast till svar att hon skulle vänta på honom i cafeterian.

Eric följde professorns anvisningar om hur han skulle hitta till avdelningen. Efter att ha kryssat mellan stegar, rullar med gullfiberisolering, verktyg och en stor betongblandare och passerat igenom ett par plastdraperier kom han in i en korridor som var helt utblåst och tom så när som på tre jättestora orangea plastsäckar fyllda med rivningsmaterial.

Vissa renoveringsarbeten. Ja, det var nog att ta i litet i underkant, tänkte Eric medan han letade sig fram.

Tredje rummet på höger sida var ett av två rum som fortfarande verkade fungera som tjänsterum. Han gick fram till dörröppningen och läste på namnskylden vid dörrposten. Professor R. Wilhelm stod det. En röst hördes inifrån rummet.

”Eric, är det du? Kom in. Beklagat det starka solljuset, persiennerna har hakat upp sig.”

Eric tog ett steg in i rummet som kantades av höga och välfyllda bokhyllor och bländades av eftermiddagssolen som lyste rakt in genom de dammiga fönstren. Mannen, som reste sig från sin stol på andra sidan det förvånansvärt tomma skrivbordet, såg ut att vara i sextioårsåldern och klädd i en illasittande beige kostym.

Han ser ut ungefär som man kan förväntade sig av en ekonomiprofessor, tänkte Eric och tyckte sig vagt känna igen honom från bilderna han sett på nätet; det korta mörka skägget och håret med de gråa lockarna som vajade lätt varje gång professorn rörde på huvudet. Han kom plötsligt att tänka på

sina egna svarta lockar och han undrade om det var så där han skulle komma att se ut när han blev äldre. Han hoppades inte det.

De hälsade på varandra och Eric tyckte sig uppfatta en antydning till brytning när professorn Wilhelm presenterade sig. Professorn satte sig ner igen, pekade på en stol på andra sidan skrivbordet och tecknade åt Eric att göra detsamma. Han började med att ursäkta sig över ombyggnationen som pågick i korridoren, hela hans avdelning skulle vara utspridd på olika temporära kontorsplatser under en tid framöver. Det var ett elände menade han, själv hade han insisterat på att få sitta kvar så länge det var möjligt, eftersom han hade varit på resande fot och inte haft möjlighet att sortera och packa ner alla sina pärmar och böcker.

”Ta med dig stolen och kom hit så kan jag visa på datorn litet mer om våra forskningsprojekt, bland annat det vi kallar anonym sökordsigenkänning, och hur jag hade tänkt att ditt uppsatsarbete skulle kopplas till det.”

Eric flyttade över till professorsn sida men hade svårt att se det som visades på skärmen.

”Den förbannade solen”, muttrade professorn och vred på datorn åt olika håll utan att det blev någon förbättring.”

Istället drog han ut en av lådorna i skrivbordshurtsen och tog fram en blå plastmapp som han räckte över till Eric.

”Ta den här. Det är utskrifter jag gjort av det jag hade tänkt visa dig på datorn och som du kan studera i lugn och ro. Något du undrar över?”

För Erics del fanns det så här långt egentligen bara en fråga som var av någon betydelse.

”Utgår det någon betalning för uppsatsarbetet?”

Professorn sköt igen skrivbordslådan och svarade efter en stunds tystnad.

”Skolan brukar inte betala för uppsatser eller exjobb såvida inget särskilt stipendium har tilldelats studenten. Däremot kanske det skulle vara möjligt att tänka sig att det forskningsföretag som är anslutet till det större projektet vi arbetar med kan göra det. Men i så fall bör det kopplas till en viss prestation.”

Eric tyckte att samtalet gick åt rätt håll.

”Jag förstår. När du säger prestation, hur menar du då?”

Professorn harklade sig innan han svarade.

”Kanske man kan tänka sig en grundnivå och någon form av provision på de medlemmar som integreras i marknadsplatsen.”

Professorn beskrev vilka beloppsnivåer han tyckte var att anse som rimliga i sammanhanget, något som varken överraskade eller imponerade på Eric, men det var hur som helst bättre än ingen ersättning alls.

De diskuterade en grov tidplan för arbetet innan de skakade hand och kom överens om att höras inom kort igen. Under tiden skulle Eric försöka komma igång med arbetet.

Efter att ha stängt dörren bakom sig och letat sig ut förbi all byggutrustning gick han utan brådska nedför de breda marmortrapporna medan han reflekterade över mötet.

Att vara professor verkade hektiskt, inget att sträva efter direkt. Frågan var hur mycket arbete uppsatsen egentligen innebar. Upplägget med att hitta medlemmar var en bra språngbräda för framtiden, men samtidigt var det viktigt att inte bli insnärjd i allt för mycket grovgöra. Programmeringen

var också ett gissel, att gå ner sig i ett programmeringsträsk skulle kunna fördärva alltför många sidoaktiviteter.

Eric hade vid ett tillfälle gått en grundkurs i programmering, vilket inte hade slutat särskilt bra. Han hade flera gånger varit nära att hoppa av, men lyckades till slut tenta av eländet med minsta möjliga poängmarginal. Samtidigt hade han under datakursen noterat vikande träningsresultat både i gymmet och på innebandyplanen. Det var en dålig tid i hans liv och efteråt hade han lovat sig själv att aldrig göra om den missen.

Man kan inte vara bäst på allt, tänkte han och började fundera på alternativa lösningar på dataproblematiken i uppsatsarbetet.

När Eric tog klivet ner för det sista trappsteget kunde han se in i cafeteria genom ett par dubbla glasörrar. Det fanns gott om lediga platser i lokalen och vid ett av borden fick han syn på Denise. Hon satt lutad över cafébordet, inbegripen i ett glatt samtal med en färgad man. Det var inte någon Eric kände igen, men av ryggtavlan att döma såg han storvuxen och muskulös ut.

En riktig stridsneger for det genom huvudet samtidigt som TV-bilder av afrikanska legosoldater i kamouflagefärgad stridsmundering drog förbi för hans inre syn. Han ruskade på huvudet och skämdes över sina tankar. Han var verkligen inte en person som dömde människor efter ras och hudfärg. Trots det sträckte han litet extra på sig när han öppnade glasörrarna och gick in. Halvvägs framme vid bordet fick Denise syn på honom.

”Hej, Eric. Kom! Det här är Isak som jag gick i mellanstadiet med. Du vet, som mamma frågade om.”

Isak reste sig i sin fulla längd, vände sig mot Eric och hälsade artigt. Eric kände fortfarande en lätt olust över sina tidigare tankar när han tog i hand. Denise fortsatte att bubbla på om hur hon och Isak hade hunnit gå igenom både gamla minnen och massor av gamla klasskompisar under tiden hon hade väntat på honom.

Eric brukade vara duktig på att snabbt identifiera personligheter och hitta rätt våglängd hos människor. Nu tittade han på Isaks muskulösa drag, stubbade hår, mörka ansikte som bar spår av en avlägsen tonårsakne och klara bruna ögon. Men radarn verkade vara helt ur funktion och han kände sig splittrad i sitt intryck av Isak. Kontrasten kanske blev för stor, på någon minut hade Isak gått från att vara en muskulös-kanske-mördarmaskin-som-troligen-hade-fula-tankar-om-hans-flickvän till någon som mer liknade Nalle Puh, och dessutom en artig och begåvad Nalle Puh. Eric avvaktade med att dra några förhastade slutsatser om Isak och bestämde sig för att låta tiden fälla avgörandet.

Efter de vanliga artighetsfraserna medan de kände varandra på pulsen frågade Eric om Isak pluggade på Handels.

”Ja, jag går sista året, men jag brukar inte vara på skolan så ofta.”

”Isak berättade just att han samtidigt läser på Kungliga Tekniska Högskolan”, fyllde Denise i.

Det var det Denise mamma hade pratat om men inte riktigt fått ihop, att Isak både läste på Handels och KTH.

Eric höjde på ögonbrynen.

”Det låter som att det kan ta mycket tid?”

”En del. I början var det ganska mycket stök med att hinna med alla föreläsningar. Men nu har jag hållit på så länge att jag

har vant mig, och kanske även hittat några knep som gör det lättare.”

De fortsatt att prata och det visade sig att de hade en hel del gemensamt. Efter en stund frågade Denise hur intervjun kring uppsatsen hade gått.

”Intervju var nog att ta i”, svarade Eric. ”Men det gick bra tycker jag. Professorn verkade vara en jäktad typ, så vi kom överrens om att jag skulle dra igång med arbetet så skulle vi träffas igen. Verkar till och med som att jag skulle kunna få litet betalt för jobbet. Kommer sitta fint i min tomma student-plånbok.”

”Hur går det för dig, Isak? Har du kommit igång med ditt uppsatsarbete” undrade Eric.

”Nej, jag letar fortfarande. Är litet inne på något programmeringsarbete, men jag har inte hittat något lämpligt projekt än som intresserar mig. Men tiden går, så det är hög tid att bestämma sig.”

Eric berättade om sin kontakt med professor Wilhelm och hans erbjudande om att vidareutveckla IT-system för en elektronisk marknadsplats, att upprätta en användarbas av delvis anonyma medlemmar och därefter vara den professionella kontakten gentemot dessa.

”Enligt skolans stadgar ska ju uppsatsen göras i par med någon annan. Tycker du att det här upplägget låter intressant kanske du har lust att haka på? Jag fick med mig litet papper med underlag kring projektet. Du kan ju ta dem och läsa om du vill.”

Eric böjde sig ner och öppnade ryggsäcken och drog upp den blå plastmappen han fått av professorn och räckte över till Isak.

”Läs och säg vad du tycker!”

Isak tog emot papprena och lovade att återkomma.

Eric kände att han hade vittring på en medarbetare men vågade inte ta ut något i förskott. Isak verkade vara en smart kille och kunde han få med sig honom på tåget så skulle i alla fall problemet med programmeringen vara löst. Han fortsatte att berätta om sitt möte med professorn och om uppsatsen och avslutade med att droppa det provisionsbaserade löneupplägget som ett litet lockbete till Isak.

”Det borde ju rimligen fungera lika bra för två personer som för en.”

Innan de bröt upp från bordet växlade Eric och Isak telefonnummer med varandra och Eric lovade att återkomma så snart han pratat med professorn huruvida Isak skulle kunna utgöra den andra halvan av en uppsatsduo.

Denise och Eric begav sig ut på Sveavägen och tog höger vid Adolf Fredriks kyrka för att följa smågatorna bort mot Hötorget och Kungshallarna. Tanken var att hinna ta en bit mat innan filmen de tänkt se började. De pratade om Isak och om hur Denise och han kände varandra. Båda var överens om att Isak verkade vara en lågmäld och trevlig kille, men Eric hade svårt att hålla sitt första intryck av Isak helt för sig själv.

”Han såg ganska brutal ut, kan man väl säga.”

”Isak? Han är hur snäll som helst. Skulle inte göra en fluga för när, men visst har han växt en del. Jag minns honom som ett riktigt benrangel, visserligen lång men påminde mest om en vandrande pinne.”

Springande korsade de Olof Palmes gata för att hinna mellan några bilar som passerade.

”I för sig kommer jag ihåg en gång när han blev retad i skolan för att han var färgad”, fortsatte Denise. ”Några i klassen över oss kallade honom för Cosby tror jag och det var ju inte så

snällt, vilket de också fick veta. De blev ordentligt nerbrottade, två stycken. Den tredje sprang iväg. Men annars är han hur snäll som helst. Nästan lite nörd liksom.”

”Är han svensk, eller var kommer han ifrån?”

”Hans föräldrar är, eller var diplomater, från Kuba eller Dominikanska republiken, jag minns inte riktigt. De reste en hel del och han har inga syskon, så jag tror att han fick vara rätt mycket ensam. Han gick nog på internatskola efter mellanstadiet.”

”Men han är säkert skärpt om han pluggar på både Handels och KTH samtidigt och det passar ju bra, om han ska bli chefsprogrammerare i mitt uppsatsprojekt”, skojade Eric samtidigt som de steg in genom entrén till Kungshallarna och in i en värld av sorl och slamrande tallrikar och bestick.

Kvällen runt Hötorget blev trevlig och avslutades med en actionfilm på Filmstaden Sergel.

Eric sov tungt den natten och hörde aldrig när Denise tyst smög upp för att göra sig i ordning och gå iväg till jobbet. Istället väcktes han av det glada fågelkvittret från mobilens ringsignal.

”Ja”, svarade han med sömndrucken röst samtidigt som han med en blick på väckarklockan på sängbordet förskräckt konstaterade att den redan var kvart över nio.

”Tjena, det är Isak. Det låter som jag väckte dig?”

”Tack, det var precis vad jag behövde. Jag har lektion om fyrtiofem minuter så nu är det bråttom.”

”OK, jag tänkte bara säga att jag funderat på det du berättade om projektet med elektronisk handelsplats och läst papprena jag fick och tycker det låter som en kul utmaning. Så jag är gärna med. Kan vi ses på skolan senare, när du är klar med ditt?”

Yes, tänkte Eric medan han med ena hand försökte få på sig jeansen. Duschen fick vänta till efter eftermiddagens innebandyträning.

”Jag har lektioner till tolv, sedan är eftermiddagen fri fram till fyra när innebandyträningen börjar. Vi kan väl ses och äta lunch i cafeterian.”

”Gott käk idag”, sa Isak och placerade de renskrapade tallrikarna tillsammans med glasen och de tomma Loka-flaskorna på brickan.

”Jag tänkte hämta lite kaffe. Vill du också ha?”

”Ja, tack, svart.”

Isak reste sig och bar bort brickan till brickstället innan han fortsatte mot kaffemaskinen. Kaffemuggarna i stället var slut, så han tog två glas och fyllde med den brunsvarta vätskan. På vägen tillbaka till bordet plockade han åt sig ett par av de torra gratiskakorna som låg i en låda på disken.

Under eftermiddagen diskuterade de fram och tillbaka kring hur de bäst skulle lägga upp arbetet och vem som skulle göra vad. De satte sedan sina tankar på pränt i en ganska detaljerad arbetsbeskrivning och innan de skiljdes åt hade de också skrivit ihop ett CV för Isak, som de hoppades skulle landa väl hos professorn.

Två dagar senare fick Eric ett positivt svar från professor Wilhelm att det gick bra att Isak var en del av uppsatsarbetet. Wilhelm tyckte att de skulle träffas alla tre så fort tillfälle gavs, men tillsvidare kunde de arbeta via det virtuella arbetsrum som han hade satt upp åt dem. Arbetsrummet hade egentligen allt som behövdes för att bedriva ett projekt i vilken form det vara månne och tidplanerna som Eric och professorn hade kommit

överrens om fanns redan upprättade och uppladdade. Likaså målbeskrivningar och delmål för projektet.

En live-chatt gjorde det möjligt att följa allt som hände i projektet, både historiskt och i realtid. Det fanns dessutom möjlighet till videokonferens, vilket i princip gjorde fysiska möten överflödiga. Det märktes att professorn var en stor supporter av virtuella arbetsrum, och att han satte en ära i att kunna vara helt tillgänglig och närvarande i alla sina projekt oavsett var i världen han själv befann sig. Tyvärr, meddelade professorn, hade kameran på hans mobil blivit skadad när han råkade tappa telefonen i golvet, så tills vidare fick de klara sig utan videokontakten.

När Eric besökte live-chatten dagen därpå såg han att professor Wilhelm hade laddat upp ett dokument han tycket att de skulle gå igenom och använda.

Dokumentet handlade om artificiell intelligens och efter att hastigt ha ögnat igenom de första sidorna text började Eric känna ångest, näst intill panik, breda ut sig och undrade om han hade tagit sig vatten över huvudet när det gällde uppsatsen. Han blev tvungen att förlita sig på sin intuition när det gällde att omge sig med bra människor och kunde bara hoppas att Isak bättre skulle förstå vad det handlade om.

Istället för att skriva på chatten i arbetsrummet och redan så här i början av deras samarbete blotta sin okunskap för professorn tog han fram sin telefon och skickade ett textmeddelande till Isak.

'Har du varit inne på chatten och läst AI-dokumentet? Fattade mer eller mindre nada.'

'Vi kan prata om det när vi ses. Det ordnar sig nog. Har läst lite om AI tidigare. Men visst – kryptiskt.'

Eric kände sig litet lugnare efter Isaks svar. Samtidigt ville han inte framstå som alltför mycket rookie inför Isak heller, så han satte sig och började beta igenom dokumentet, avsnitt för avsnitt, men det var tungt.

Sen var det förstås även förstudien om vad som har gjorts tidigare på området och designen av programapplikationen och databasen som måste filas på. Han kände sig svettig när han tänkte på allt som behövde göras.

Kapitel 7. Prototypen

Halva september hade passerat och höstterminen var i full gång när Eric och Isak som avtalat träffades i skolans cafeteria. Klockan var strax före nio, Eric var redan på plats och satt och pratade med Urban och några kompisar från Klubb 8-gänget.

Eric presenterade Isak för resten av sällskapet, där alla utom Urban hade rest sig från bordet och var på väg till morgonens första föreläsningar.

”Är det Ok om jag hänger kvar en stund”, undrade Urban, ”min labb börjar inte förrän om en halvtimme.”

”Isak och jag ska försöka komma igång med uppsatsen” sade Eric och berättade litet om arbetet och vilka möjligheter det förhoppningsvis skulle kunna ge framöver.

Han visste inte varför det ibland kändes så viktigt att hålla jämna steg med Urban när det gällde det där med framgångsrik karriär, men genom att droppa begrepp som e-marketing, artificiell intelligens och business-to-business hoppades han att få Urban mättad ett tag framöver. Därefter gled samtalen över till att diskutera senaste matchen i innebandyserien innan Urban bröt upp och försvann mot laboratoriesalen.

Isak och Eric satt kvar och när det hade lugnat sig i lokalen försökte de ta upp tråden med uppsatsarbetet. Eric hade svårt att sitta still. Han hade missat träningen två dagar i rad och kände att han just nu hellre pratade en stunds nonsens än hardcore uppsatsarbete.

”Sportar du?” frågade han och nickade mot den grå tygbagen Isak hade med sig.

”Ja, tänkte köra ett pass ikväll efter skolan. På onsdagar tränar jag capoeira borta på Valhallavägen. Känner du till det?”

”Är inte det en kampsport där det ser ut som man dansar?”

”Precis, en blandning mellan dans och självförsvar kan man säga. Vet inte om det är helt sant, men enligt sägnen så utvecklades capoeira ur traditionella afrikanska kamparter som slavarna i Brasilien maskerade i form av dans. Annars hade de inte fått hålla på med den.”

”Kan du göra volter?”

”Nja, bara handvolt. Jag har inte hållit på så länge.”

”Har du träningskläderna med dig nu”, undrade Eric och kände ett litet hopp tändas.

”Ja, tänkte du något särskilt?”

”Om du är sugen kan vi köra ett förmiddagspass på ett gym här i närheten. Jag känner ägaren. Sen skulle vi kunna ta oss till Söder och sätta oss på ett lunchfik som är grymt bra. Jag känner tjejen som jobbar där. Så kan vi plugga järnet där hela eftermiddagen. Vad säger du?”

Isak gillade idén.

”Varför inte, lite styrketräning skulle faktiskt sitta fint. Det var inte igår kan jag säga.”

”Menar du det. Det ser ju ut som om du inte gör annat.”, svarade Eric och kände sig genast bättre till mods. Att få röra på sig skulle göra underverk för eftermiddagens pluggande, nu fanns det ingen tid att förlora.

Något senare, ett stenkast bort på Sveavägen var det ett något omaka par som gick loss på vikterna i gymmet, den ene iförd innebandyklubben Djävlnas träningsställ och den andre såg ut som en brasiliansk slav i sin vita tygdräkt och utan skor. Men vad gjorde det, gymmet var mer eller mindre folktomt denna förmiddag och skivstänger och hantlar tog ingen notis om udda klädval.

Träningspasset gjorde underverk på mer än ett sätt. Båda tog ut sig ordentligt vilket fick spänningarna att släppa och Isak, som kanske var den mindre spontana av de två, blev öppnare och fick betydligt lättare att prata. Efteråt var det som att de hade känt varandra betydligt längre än bara ett par veckor.

Nyduschade och fortfarande våta i håret gick de ut på Sveavägen och ner i tunnelbanan vid Rådmanngatan, där de tog gröna linjen mot Södermalm och Caféco.

De vandrade de få kvarteren från Götgatan fram till caféet och Eric försäkrade Isak att han inte skulle komma att ångra sig efter att ha fått sätta tänderna i någon av Karins delikatesser.

Lunchgästerna strömmade redan till, men det fanns fortfarande några bord lediga. De slog sig ner och Isak sträckte sig efter menyn som stod uppställd bredvid en liten hink i zink fylld med bestick inlindade i servetter.

”Vad rekommenderar du”, undrade han och ögnade igenom dagens lunchrätter. Innan Eric hann svara passerade Karin förbi deras bord på väg mot köket med en bricka full med disk.

”Hej! Välkomna! Ska bara ställa ifrån mig den här så kommer jag.”

Karin var strax tillbaka. Hon räckte fram handen till Isak och presenterade sig och gav sedan Eric en stor kram.

”Var har du frun då?”, frågade hon Eric.

Han visste ju att det var Denise hon syftade på, men så här inför Isak kände han sig ändå av någon anledning litet generad.

”Hon jobbar säkert. Får se om hon dyker upp senare. Vi tänkte faktiskt också jobba lite. Isak och jag ska precis börja med ett uppsatsarbete, så vi hoppas det är Ok om vi sitter kvar här och planerar litet.”

”Åh, vad spännande”, svarade Karin. ”Självklart kan ni sitta här. Jag ska inte störa. Så, vad kan jag fresta med till lunch då?”

De bestämde sig för varsin citronmarinerad och grillad kycklingfilé serverad tillsammans med det som för tillfället var Karins signum, en bit chiapaj med getost och svartrötter.

I väntan på maten ställde Karin fram en kanna isvatten och två glas medan Eric och Isak plockade fram en bärbar dator, en padda och ett block. De tackade och stirrade sedan båda koncentrerat på det blanka vita pappret överst i blocket.

”OK. Hur ska det här gå till då?”, fick Eric till slut ur sig samtidigt som han sträckte sig efter vattnet.

”Om jag har förstått det här rätt, så ska vi skapa en handelsplats på nätet för företag och organisationer. Företagen vet själva inte varför de ska handla med andra aktörer på vår handelsplats, utan det är något som vi ska hjälpa dem med.”

Isak nickade och Eric tog ett djupt andetag innan han fortsatte.

”Vi hjälper dem genom att erbjuda en sökapplikation, som på ett krypterat sätt scannar av varje företag vad gäller verksamhetsbeskrivning och de anställdas CV. Därefter bearbetas resultatet från sökningen av en kraftig server med hjälp av ett program som använder artificiell intelligens. Programmet ska matcha ihop två eller flera aktörer och föreslå affärer eller projekt som de kan genomföra tillsammans.”

Han tittade på Isak igen som fortsatte att nicka.

”Affärsförslagen kommer initialt inte att vara särskilt specifika utan den artificiella intelligensen ställer följdfrågor som blir allt mer detaljerade och gör att bilden av affärsförslaget till slut klarnar. Under processen kan alla inblandade aktörer antingen välja att kliva av eller ge svar och därmed gå vidare till

nästa nivå i processen. Till slut görs affären, eller en serie av affärer, upp på handelsplatsen där betalning ska kunna ske i olika nationella valutor samt även elektroniska valutor.”

Eric gjorde en paus.

”Lätt som en plätt! Eller? Sen skriver vi ihop någon slags utvärdering av resultatet från marknadsplatsen och det får i sin tur utgöra uppsatsen, lite om vad som har gjorts på området tidigare, vilka som är huvudgreppen, positiva och negativa reflektioner, lite allmänt lull-lull. Vad tror du?”

Isak som hade suttit tyst under Erics utläggningar gav ifrån sig ett hummande.

”Det låter lite komplicerat vid en första anblick. Men fördelen är att alla delkomponenter redan finns färdiga enligt professorn, och det enda vi ska göra är egentligen att sätta ihop dom till en helhet. Det är väl modulen för artificiell intelligens som vi kanske kommer behöva modifiera lite. Men tydligen ska det finnas färdiga programblock och gränssnitt som vi kan använda oss av. Frågan är om vi ska ha ett namn på själva handelsplatsen?”

”Bra tänkt”, sa Eric och greppade pennan. ”Ett namn måste vi förstås ha”, fortsatte han och spottade ur sig ett antal olika varianter på ’e-management’.

Därefter fortsatte han med begreppet ’costumer relationship’, med ord som ’intelligence’, ’prosper’ och ’wealth’ instoppade på alla möjliga passande och mindre passande ställen. Isak fick också ur sig ett par förslag som följdes av ytterligare några från Eric. Men sen avtog den spontant uppkomna brainstormingen och ersattes av tystnad hos dem båda.

Karin kom runt disken och bar fram maten till deras bord och tittade frågande på sina tysta gäster. När hon satte ner tallriken framför Eric utbrast han:

”Jag har det!”

Han sträckte ut armarna framför sig.

”MagicMarket!”

Karin ryckte till och tog ett steg bakåt för att inte tappa tallriken med Isaks mat samtidigt som hon log med hela ansiktet.

”Okej. Verkligen. Grattis!”

Alla tre skrattade.

”Bra förslag”, sa Isak och kollade genast upp om adressen med lämplig ändelse var tillgänglig på nätet.

Inom kort var den registrerad och möjlig att använda för uppsatsprojektet. Stämningen steg när de nu kände att de hade kommit en bit på väg och den följande kvarten ägnade de åt att njuta av Karins vällagade mat.

”Även om mycket finns tillgängligt på nätet tillsammans med det vi fått från professorn, så borde det i alla fall ta någon vecka innan vi har en fungerande webbsida med applikationer.” Isak tänkte högt medan han stoppade den sista biten kyckling i munnen och sedan suckade.

”Gud så gott!”

Arbetet flöt på under eftermiddagen och när lunchgästerna började troppa av tog Karin en paus och gjorde dem sällskap med ett glas svart kaffe i handen.

”Ni ser ut att ha trevligt i alla fall. Är du kurskamrat med Eric”, frågade hon och vände sig mot Isak.

Han berättade att det egentligen var Denise han kände, eftersom de varit klasskamrater långt tillbaka och att det var genom henne han hade träffat Eric.

Samtidigt ringde det på Erics mobil. Han svarade och reste sig för att fortsätta samtalet utanför dörren för att inte störa de andra.

Karin rätade på sig lite och berättade hur hon själv kände Denise. Utläggningen blev lång, vilket ofta var fallet när Karin kom igång. Isak som vanligtvis inte var så mångordig lyckades ändå sticka emellan med en fråga när hon hämtade andan och en kort tystnad uppstod.

”Är det här ditt eget café?”

”Ja, det är det. Lokalen hyr jag av Stockholms stad, men själva verksamheten är min egen kan man säga. Jag startade upp själv för några år sedan och nu är vi mellan tre och fem personer som jobbar här beroende på hur mycket det är att göra. Men jag är den enda ägaren, förutom banken då förstås.”

Isak sa att han tyckte det var ett trevligt ställe och att maten hade varit jättegod.”

”Tack. Det värmer. Jag är uppvuxen på en gård på landet och när jag flyttade in till stan kändes det ganska snart att det var något som saknades. Det var så jag kom på tanken att öppna ett ekologiskt café. Jag ville försöka ta landet till staden liksom.”

Hon borstade ihop några smulor på duken till en liten hög och föste ner dem i handen.

”Du ser kon här ute.” Karin pekade ut genom fönstret. ”Hon heter Rosalie. Just nu ger hon bra med mjölk. Sen försöker jag odla där det går i rabatterna och i det lilla växthuset på gaveln. Grönsakerna använder jag så långt det räcker i sallader och i matlagningen, men det mesta får jag förstås köpa in”, sa hon lite uppgivet.

”Ibland känns det som det bara är för syns skull jag håller på. Mjölken från Rosalie räcker bara till ett par cheesecakes som brukar ta slut någon gång mitt på dan. Det är nog mer ett slags

reklamjippo egentligen än riktig miljöförbättring. Mitt i det här ekologiska står espressomaskinen och jobbar och kassaapparaten drar en massa ström, för att inte tala om kyldiskarna. Ibland känner jag mig som en bluff och det får mig att vilja ta steget fullt ut, bli helt ekologisk liksom. Men det är en annan historia. Den behöver vi inte ta nu.”

Karin slog litet generat ut med händerna.

”Och du då, vad gör du när du inte skriver uppsats?”

”Det blir en hel del plugg förstås. Parallellt läser jag en del teknikkurser också. Sedan tränar jag lite dans, eller vad man ska kalla det.”

”Vad är det för teknikkurser?”

Karins fråga var lite oväntad tyckte Isak.

”Vet inte hur jag ska förklara det.”

”Försök”, insisterade hon. ”Vad går din roligaste teknikkurs ut på?”

”Ja du, det är nog energilära i så fall.”

”Vad är det som är så kul med den?”

”Den innehåller några grundläggande naturlagar som jag tycker är intressanta.”

”Vilka då?”

”Om energins bevarande bland annat.”

”Okej”, sa Karin och viftade med handen, som om hon ville skynda på honom och att han inte skulle vara så hemlig.

Isak tog mod till sig och började berätta.

”En av de mest grundläggande vetenskapliga naturlagarna säger att energi endast kan omvandlas, aldrig skapas eller förstöras. Otaliga observationer ligger till grund för denna naturlag och då energi aldrig kan försvinna eller skapas kan heller ingen händelse i universum gå förlorad. En händelse kommer alltid att skapa en konsekvens, visserligen svår att

överblicka ibland, men alltid med samma mängd energi som fanns tillgänglig från början i ett exakt orsak-verkan-förfarande.”

Karin såg intresserad ut.

”Spännande, det låter som att vi lever i en värld där rättvisa råder. Känns lite som den gyllene regeln, du vet, som finns i många religioner. Behandla dina medmänniskor som du själv vill bli behandlad, eller nåt. Känner du till den?”

Isak höjde på ögonbrynen och hummade, varpå Karin fortsatte.

”Gyllene regeln handlar egentligen om etik, det är bra att vara schysst mot andra och så. Jag kanske skulle börja plugga, banne mig. Arkitekt skulle jag kunna tänka mig att bli. Det är väl lite teknik.”

Karin höjde blicken och funderade innan hon fortsatte.

”Eller politiker kanske. Du vet, mycket handlar ju om etik. Är man bussig får man många vänner. Är man en skitstövel, alltså en oetisk skitstövel så får man många ovänner. Det är ju ganska logiskt egentligen.”

Isak nickade utan att säga något.

”Jag kanske kan få göra en kortläsning på dig någon gång?” frågade hon sedan.

”Skulle vara jättekul. Då kan man se allt möjligt spännande, som hur länge det dröjer innan man hittar sin riktiga väg i livet. Eller det kanske du redan har gjort förresten?!”

Isak skulle just svara men kom av sig när Eric samtidigt återvände från sitt telefonsamtal.

”Det var en gammal ljusdalsförmåga, han kommer troligen flytta ner hit. Jag var tvungen att snacka med honom så han är på det klara med i vilket lag han ska spela när han kommer.

Han har spelat bandy i elitserien, på is alltså, så då tänkte jag att han kanske platsar i vårt innebandylag.”

Han skrattade åt sitt eget skämt och tittade sedan ner på sin laptop.

”Var var vi?”

”Vi pratade om upplägget för programmet”, svarade Isak.

”Just det, ja. Kolla, vi har fått ett meddelande från vår käre ”Kaiser”, Wilhelm alltså. Få se, vad skriver han? Det verkar som att han vill att vi ska köra en demonstration av handelsplatsen redan i morgon, i Kista.”

Isak ruskade på huvudet där han satt.

”Va, men det går ju inte. Vi har i princip ingenting klart än. Vi har ju knappt börjat.”

Eric fortsatte att läsa högt.

’Jag är sedan länge inbokad att hålla en föreläsning på en konferens i Kista mässan. Den heter Kista Executive Commerce Fair och handlar om ekonomisk tillväxt och välbefinnande. Det är ingen jättestor konferens, men många av deltagarna kommer att vara exakt den klientel som är intresserade av vår handelsplats. Därför är morgondagen ett ypperligt tillfälle att demonstrera vår produkt. Det ger oss även en möjlighet att träffas alla tre. Oroa er inte för själva presentationen, den sköter jag. Ni behöver bara bistå med presentationsmaterial. Hur långt har vi kommit? Har vi något namn än?’

Eric och Isak tittade på varandra, båda med ansiktsuttrycket vad-gör-vi-nu.

”Vi måste svara något”, sa Isak. ”Berätta om vårt namnförslag, MagicMarket. Då ser han i alla fall att det går framåt.”

Eric skrev ett meddelande i det virtuella mötesrummet och berättade om namnet, och att de även hade registrerat det som en webbadress. Sedan försökte han informera på ett artigt, men ändå tydligt sätt, att det inte fanns någon möjlighet att visa upp något redan nästa dag eftersom de inte ens hade börjat med programmeringen än.

Professorn svarade med vändande mejl men verkade ha missförstått vad Eric hade skrivit.

’Namnet är utmärkt, det säger allt och mer därtill. Tycker vi använder oss av det så länge. Jag flyger från London i morgon förmiddag. Vi kan träffas 20 minuter innan för att gå igenom detaljerna. Se till att ha fyra, fem bilder med det viktigaste, inte mer, då tappar vi fokus. Jag skickar över en text med vad jag har tänkt säga, så förstår ni nog vilken typ av bilder som är lämpliga. Ta på er något snyggt, det är viktigt att ni ser presentabla ut. Efteråt blir det tillfälle att träffa kunder’.

”Han verkar inte förstå. Vi har ju inget att visa, vad gör vi?” Eric slog ut med armarna.

”Sa han att vi skulle göra ungefär fem bilder?” undrade Isak. ”Om det bara är bilder kanske vi inte behöver ha någon interaktivitet kopplad till dem. Det bör vi kunna programmera ihop senare och då kan vi nöja oss med att bara göra döda sidor av ett program till i morgon. Det blir visserligen ändå en hel del jobb med design och allt. Men jobbar vi kvällsskift så hinner vi nog.”

Isaks förslag lät som en bra idé tyckte Eric, men han såg ändå lätt uppgiven ut. Ett plingade ljud från datorn en stund senare indikerade att det hade kommit ett nytt meddelande till det

virtuella arbetsrummet. Eric klickade på det och fick upp en text över det som professorn tänkte framföra.

”Okej, det är väl bara till att börja”, sa han sedan han läst igenom professorns anförande.

Karin kände att det nog var dags att återgå till arbetet i köket, reste sig och önskade lycka till.

Kvällen och en bit av natten passerade innan allt material var framtaget, men till slut var båda ändå nöjda. De hade hängt kvar ett tag på Cafeko och sedan fortsatt hemma på var sin kammare, uppkopplade mot arbetsrummet.

När sänglamporna slocknade någon gång efter midnatt hade professorn fortfarande inte kommenterat det hela, men materialet fanns tillgängligt för honom och det var det viktiga kände både Eric och Isak efter sin första långa dag med uppsatsarbetet.

Det blev en hastig frukost hemma i det gemensamma köket för Denise och Eric innan Denise skyndade iväg till jobbet. Eric hade inte lika bråttom eftersom han inte behövde vara i Kista förrän klockan tio. *Tyvärr* skulle han bli tvungen att hoppa över en föreläsning på universitetet, men det kunde inte hjälpas.

Han hade bestämt med Isak att träffas en timme innan, för att ha gott om tid innan det var dags för professorns presentation klockan elva. Då skulle de hinna göra eventuella justeringar i presentationsmaterialet om det behövdes.

Eric tog en snabb dusch och satte sedan på sig en vit skjorta, mörk kostym, en diskret mönstrad sidenslips i nyanser av grått, skinnskor och ett matchande bälte från Armani. Hela outfitten hade han med Denise hjälp kommit över på en agenturutförsäljning. Det var sannolikt den mest lyckade

utförsäljningen som hon hade tagit med honom på, fick han lov att erkänna.

Han tittade sig i spegeln. *Ja, jag är snygg*, tänkte han och skrattade åt sin egen fåfänga, samtidigt som han tog lite vax i de mörka lockarna. Kanske borde han klippa sig snart. Men det fick vänta så länge.

Eric gillade att följa med i modet och att klä sig snyggt emellanåt, men just nu kände han sig litet obekvämt i sin kostym. Lite för uppklädd för att vara så här tidigt på dagen. Men Wilhelm hade ju tryckt på att de skulle se prydliga ut och det tyckte han nog att han gjorde.

Han lade ner datorn i den bruna läderportföljen med silverspänne på lockets framsida. Trots att den varit med om ett antal bandymatcher där hemma i Ljusdal, var den hyfsat intakt och nu matchade den hans övriga klädsel väl.

Eric lämnade lägenheten och tog tunnelbanan till T-centralen, där bytte han till blå linjen mot Kista. Den värsta morgonrusningen hade planat ut och det fanns gott om lediga sittplatser i vagnen, ändå valde han att stå.

Han tog fram mobilen och loggade in på en av sina favoritsajter för spel. Statistiken från gårdagens omgång i Italienska serie-A fanns upplagd och det var enkelt att stämma av mot de resultat han hade spelat på.

Eric tyckte att det fanns en kick i spel, speciellt när det gällde vadslagning om pengar. Men kicken för hans del låg inte så mycket i att vinna de stora beloppen, istället handlade det om att vara vinnare och mästare i situationen. Att göra rätt val av match och rätt val av spel och därefter vinna. Det var vad det hela gick ut på. Och han visste att den magin kunde uppstå även vid blygsamma belopp. Men visst, ibland kunde det kittla lite

extra när det rörde sig som summor som han inte gärna berättade för Denise om. Men det kunde aldrig bli fråga om något spelmissbruk, *det visste han*, det handlade bara om lite tillskott till studentkassan, *inget annat*. Och oftast vann han dessutom, även om den här morgonens skörd var skral.

När han var framme och klev ut på perrongen vid Kista Centrum bläddrade han fram Isaks nummer och ringde. Isak svarade på andra signalen och meddelade att han nyss passerat Solna centrum och skulle vara framme om sex, sju minuter.

Vinden fläktade ute på perrongen och den höga, klara morgonluften vittnade om att hösten nu var här på riktigt. Eric föreslog att de skulle ses utanför Pressbyrån inne i centrum och knäppte bort samtalet.

Även Isak hade klätt sig propert dagen till ära med en välsittande svart kostym, vit skjorta och en slips som matchade hans oxblodsfärgade skor. De skrattade när de granskade varandras klädsel och känslan att det var "matchdag" gjorde dem lätt upprymda när de gick bort mot entrén till Kista Science Tower. De var inte längre bara vanliga studenter utan på väg att bli något mer, något större.

Registrering för konferensen skedde i foajén. De uppgav sina namn, fick var sin namnbricka att sätta i bröstfickan och därefter letade de upp konferensrummet där professorn hade avtalat träff med dem. Lokalen var tom så när som på en lokalvårdare och en konferensvärdinna som rullade in en vagn med kylda drycker och glas till de annalkande deltagarna.

Klockan passerade tio utan att professorn dök upp och Eric vände sig till Isak.

"Vet du om vi har fått någon respons på materialet vi la upp i arbetsrummet i natt?"

"Ett ögonblick ska jag se efter."

Isak loggade in med sin telefon.

”Okej. Han skriver så här: *’Illustrationerna av handelsplatsen är tillfredställande. Sitter på ett plan till Stockholm Arlanda via Köpenhamn. Kan bli några minuter sen. Börja med förberedelserna så länge.’*”

De tittade på varandra, lätt villrådiga, och visste inte riktigt vilka förberedelser professorn menade. Isak gick fram till podiet och tryckte på några knappar på ett tangentbord. Från podiet verkade det gå att starta en projektor. En post it-lapp med inloggningsuppgifter vägledde Isak till att få fram en bild på den intilliggande skärmen. Snart dök bilden även upp på den stora duken bakom honom.

”Har du med dig en minnessticka med presentationen?”, frågade han Eric.

Inom kort verkade alla nödvändiga förberedelser vara färdiga och presentationen var klar att visa på den vita duken.

Klockan närmade sig halv elva utan att professorn syntes till. Då ringde det på Erics telefon, det var Wilhelm.

”Eric, jag ber tusen gånger om ursäkt, det har verkligen kört ihop sig idag. För att vara säker på att jag skulle komma i tid så valde jag att flyga med British Airways till Köpenhamn för att sen byta till SAS. Hade jag flugit direkt så förelåg det risk att jag inte skulle hinna i tid. Nu visade det sig att planet från London blev försenat, varpå jag missade anslutningen till Arlanda. Vi blev stående i över 45 minuter på taxebanan i London. Redan då förstod jag att det hela skulle ställa till det för min anslutning. Jag försökte ringa, men en mycket nitisk flygvärdinna höll ögonen på mig och gav mig stränga order om att alla telefoner skulle vara avstängda ombord. Jag beklagar verkligen Eric.”

”Jaha, vad gör vi nu då?”, frågade Eric.

”Ja, ni får förstås hålla presentationen utan mig.”

”Va? Det kan du inte mena.”

”Föreläsningen är redan inbokad och det kommer en hel del intressanta gäster som sagt. Men oroa er inte, det kommer gå utmärkt. Vänta lite Eric, jag måste lägga på, jag ringer upp snart igen. Det är en sån här säkerhetskontroll du vet.”

När professorn hade lagt på tittade Eric på Isak, som redan hade hört det mesta av samtalet genom lurens baksida. Den tidigare känslan av upprymdhet över att de hade något stort på gång var som bortblåst. I samma ögonblick öppnades en av dörrarna i salens övre ände och en man som såg ut att vara en av konferensdeltagarna placerade sig i den bakersta stolsraden. De blev båda kallsvettiga.

”Det här känns inte bra. Skulle han ringa igen, eller? Föreläsa är bland det värsta jag vet. Blir hellre anfallen av ett lejon.”, sa Isak och kollade på klockan. ”Nu är det bara en halvtimme kvar och jag känner mig inte förberedd, inte alls. Vi har heller ingen aning om vilka som kommer.”

Eric ringde upp professorn. På tredje försöket svarade han.

”Hej Eric. Nu har jag kommit förbi säkerhetskontrollen. Du och Isak ska inte oroa er. Det här kommer gå utmärkt. Så här gör vi. Börja med att sätta telefonen i högtalarläge så kan vi prata alla tre.”

Eric gjorde som professorn bad.

”Är Isak med också?”, frågade professorn.

”Jag är med.”

”Utmärkt, jag får börja med att be om ursäkt till dig också. Det här missödet är helt och hållet mitt fel. Men som sagt, oroa er inte. Jag kommer bistå er genom hela föredragningen. Har någon eller kanske båda rent av en öronsnäcka till telefonen?”

Isak hade en, men inte Eric.

”Bra, då kopplar vi upp så att ni hör mig via telefon hela tiden. Sen kan jag fylla i om ni skulle börja treva efter orden. Ni vet, det blir som en elektronisk sufflös på teatern. Isak använder sin hörsnäckan och Eric har telefonen liggande på podiet eller i kavajfickan, se bara till att volymen inte är alltför hög. Presentationsmaterialet har jag tittat på och det ser ut att vara helt i sin ordning.”

Professorn fortsatte att ge instruktioner om hur dragningen skulle gå till. Eric skulle välkomna alla och presentera projektet på ett övergripande sätt. Isak skulle fungera som teknisk expertis och ta vid när det kom till att visa på vad som faktiskt var möjligt.

Samtidigt som professorn gick igenom detaljerna, vilket hade en starkt lugnande effekt inte minst på Isak, så började åhörarsalen fyllas av deltagare. Människorna framför dem smälte samman till en oformlig massa som utstrålade en annalkande känsla av hotfullhet. Svarta kostymer i rad efter rad, med några få insprängda vita och röda blusar eller jumprar, några som lyste som blodsdroppar. Eric kunde inte bli kvitt tanken att det var en radda dominobrickor som satt framför dem i salen, svarta med inslag av vitt, välordnade i räta rader.

Klockan närmade sig starttid. Professorn fullföljde de detaljerade instruktionerna och avslutade med orden:

”Kom ihåg. Om ni ser avslappnade ut, pratar utan ansträngning och framförallt om ni ser ut att själva tro på det ni säger, så kommer åhörarna att känna samma sak. Det här går bra!”

Någon stängde igen dörren längst bak med en lätt smäll. Ljudet fick några i publiken att tystna, vilket skapade en kedjereaktion och sorlet i lokalen ebbade ut. Det var som att

hela publiken kollektivt hade bestämt sig – *Nu vill vi att ni där framme vid talarstolen ska säga något.*

Det var Eric och Isak som stod framme vid talarstolen, och professorn på sätt och vis via Erics telefon. Eric svettades i sin svarta kostym och Isaks hjärta slog som om han just gått i mål i ett maratonlopp. Han tittade ner mot bröstet, men kunde inte upptäcka att hjärtlagen avtecknade sig på utsidan. Med en stark smak av adrenalin i munnen vände han huvudet mot Eric, som tog upp mikrofonen som låg på podiet.

Isak lyfte blicken och tittade över publiken så långt bort i lokalen som det bara gick, för att slippa se någon i ögonen. Där höll han kvar blicken. Inombords rasade ett tredje världskrig. Men allt som åhörarna såg var två stiliga unga män med en lugn framtoning, eftertänksamma, kanske nästan lite uttråkade.

Artigt, och på engelska, hälsade Eric alla välkomna och inledde framförandet med att berätta vilka de var och om professor Wilhelm och deras gemensamma projekt. Genom att emellanåt ta några steg åt sidan eller framåt blev både hans röst och framtoning mer ledig. Det hade också en positiv inverkan på Isak, även om pulsen var fortsatt hög.

Isak imponerades av honom och undrade var Eric fick alla orden ifrån. Han pratade som om han kände sällskapet framför sig, konstaterade Isak och efter en inledning med mer eller mindre tomt prat så uppgavs till och med några spridda skratt i publiken. Eric behärskade engelskan väl, även om hälsingemålet ibland lyste igenom.

Professorns röst hördes åter svagt från telefonen.

”Eric, du fortsätter en stund till och lämnar sedan över till Isak. Och du Isak visar den första bilden och går steg för steg igenom hur systemet fungerar. Men kom ihåg, bli inte alltför tekniskt detaljerad.”

Eric rundade av sin inledning och tackade med ett leende, innan han lämnade över mikrofonen till Isak.

Isak gjorde precis som professorn hade instruerat honom utan minsta avvikelse. Trots den traumatiska turbulens som rev i hans inre kände han sig åtminstone trygg med språket. Engelska kunde han lika bra som svenska tack vare åren han levte utomlands under sin uppväxt som diplomatbarn.

Efter Isaks inslag gick Eric vidare och berättade om de stora fördelarna som fanns med handelsplatsen MagicMarket. Den gav bland annat mycket goda samarbetsmöjligheter, projekt kunde realiserats gemensamt av flera olika aktörer och även valfriheten att vara anonym fanns för den som föredrog det.

De bytte av varandra ytterligare några gånger under guidning av professorn. Isak slogs efter en stund av att presentationen faktiskt löpte på riktigt bra och att inga direkta missöden eller katastrofer hade inträffat. Så bra till och med att vissa beskrivningar av handelsplatsen blev lite mer färgstarka än de var i verkligheten.

Publiken kändes så förvåntansfull, nästan krävande, att Isak svävade ut lite extra i sina utläggningar och lovade en del som han ännu inte visste om handelsplatsen kunde leva upp till. Särskilt med tanke på att den faktiskt inte ens fanns än utan bara bestod av de bilder de hade med sig. Men det var ett mindre problem, eller snarare ett senare problem resonerade Isak. Han hade börjat se ljuset i tunneln på presentationen och det var det enda som spelade roll just nu.

Professorn lotsade dem vidare mot ett avslut och påminde om att de skulle byta till sig så många visitkort som möjligt när det hela var slut.

”Snyggt jobbat! Nu behöver ni inte mig mer idag, så jag lämnar av här. Vi hörs snart igen.”

Professorn kopplade bort sig.

Eric gick igenom den sista bilden som visade hur lätt det var att registrera sig och sitt företag för att bli en del av handelsplatsen. Han tackade alla åhörare för uppmärksamheten och bad de som var intresserade att få veta mer att stanna kvar efteråt. Publiken mötte upp med artiga applåder efter Erics sista ord och för Isak upplevdes det ungefär som att han nu på riktigt bröt mållinjen på det där maratonloppet. Äntligen kunde han pusta ut.

Publiken började resa sig, några gick mot utgången, men påtagligt många dröjde kvar och väntade på att få ställa sina frågor. Vagnen med förfriskningar blev en naturlig mötesplats efter föredragningen. Isak och Eric svalkade sig med bubbelvatten och höll ställningarna på varsitt frontavsnitt i det spontant uppkomna vimlet. De skakade hand, svarade på frågor och tog emot visitkort. Många av besökarna var utlänningar och representerade allt från konsultfirmor, banker och entreprenörer till stora industrikoncerner. Intresset för handelsplatsen var stort och flera av de representerade företagen anmälde sitt intresse för att medverka.

Kapitel 8. Vildmarken

Ural 1952

Beteckningar av överste grad prydde hans axlar där han stod med blodsprängd blick och såg sig omkring i det snötäckta landskapet. Skakande i den stränga ryska tilltagande nattkylan och med famnen full av ris insåg han att det var omöjligt att hitta den tidigare snögrottan och att ingen annan möjlighet fanns än att påbörja det mödosamma grävandet av en ny. Mer metodiskt än gången innan gröpte han sig in i snön och samtidigt bort från den alltmer sjunkande natteperaturen. Långsamt vidgades hålrummet och till slut var utrymmet tillräckligt stort för att han skulle kunna kura ihop sig i liggande ställning därinne. Han bredde ut det hopsamlade riset som en bädd på snön och lade sig ner. Det dröjde inte länge innan han slumrade in igen.

Galna och vilda drömmar jagade honom under natten. Emellanåt vaknade han av skakningar men föll sedan tillbaka i dvala. Han ville ha värme, han ville ha vatten och mat. I drömmen kom plötsligt gårdagskvällen tillbaka med full kraft och bilderna av hur han lyckats undkomma banvaktstugans brinnande inferno. Drömmen var så påtaglig att han nästan kunde förnimma hettan från elden. Så varm och skön och samtidigt så fruktansvärd. Han drömde hur han försökte slicka i sig vatten ur bäcken där han som barn brukade sitta på vårarna och se hur smältvattnet kastade sig ner för det snöklädda berget och fångade upp hans egenhändigt tillyxade barkbåtar och lät dem följa med i strömvirvlarna ner till utloppet i den lilla sjön.

Men vattnet ville inte fastna på tungan. Natten var en enda lång kamp som utkämpades och tog slut först när det starka ljuset från morgonsolen bländade och väckte honom. Han hade klarat det och överlevt ännu en natt.

Han frös och huttrade med hopbitna tänder, men till skillnad från morgonen innan visste han nu var han befann sig. Inte så att han kunde orientera sig, men han visste att han var en frusen och rädd man som kämpade för sitt liv i vildmarken och den vetskapen gjorde honom målmedveten på ett annat sätt än tidigare. Och hans mål var enkla, *han behövde vatten, eld och mat*, tänkte han.

Han tryckte med sin stelfrusna hand utanpå rockfickan för att känna efter om cigaretteuiet fortfarande låg kvar och hoppet tändes när han kände något hårt pressas mot höften. Med lite tur hade han både cigaretter och tändstickor i etuiet. Men han vågade sig inte på att försöka titta i asken, risken vara överhängande att han skulle fumla ut allt med sina stelfrusna fingrar. Han var tvungen att få upp kroppstemperaturen först.

Mannen i grottan tittade ut genom den smala öppningen och bort över den solbelysta, glittrande snön. Kroppen kändes stel och avdomnad där han låg och försökte gnugga sina stora, svarta skinnvantar mot varandra. Händerna var stelfrusna och risken fanns förstås att de var helt förfrusna och bortom räddning och då skulle han ha stora problem att öppna cigaretteuiet. Han hade inte vågat ta av sig vantarna, rädd att mötas av missfärgade, ja rent av svarta fingrar.

Enda sättet att återfå känslan var att få upp värmen och då måste han börja röra på kroppen ordentligt. *Var det ens troligt att benen skulle bära om han gav sig ut igen?* Men återigen, han hade inget annat val än att försöka. Om han fick igång kroppen och händerna så pass att han kunde få fram

cigarettetuiet och sedan några tändstickor kanske han kunde göra upp en eld. Längre än så kunde han inte tänka just nu. Med några riskvistar fasttryckta mot kroppen under armen började han åla sig ut ur sitt gömsle.

Det var en klar, vacker och alldeles fruktansvärt kall dag i gränslandet mellan liv och död. Kylan slog emot honom som en vägg och han började genast hosta och fick svårt att andas när lungorna fylldes av den kalla luften. När han hämtat sig från den första chocken så kom nästa. Kylan och blåsten trängde genom kläderna som ett samlat slag från flera håll samtidigt och hans kropp reagerade direkt med spasmiska skakningar. Riset föll ur hans grepp och han kunde inte räta ut kroppen till mer än halvstående.

Valhant försökte han markera snögrottans ingång med riskvistarna men insåg samtidigt att han troligen aldrig skulle återse snögrottan igen. Just nu var han tvungen att gå så fort det gick att röra sig i den svaga vindens riktning och få igång kroppen, annars skulle han förmodligen dö inom minuter. Stapplande tog han sikte på något landmärke i terrängen, en kulle långt bort, kantad av låga träd. Benen bar knappt men trots smärtan fortsatte han att kämpa och steg för steg tog han sig framåt. Varje steg var en seger som också genererade värme. Frågan var bara om han skulle orka så länge som det behövdes för att väcka hans erbarmligt frusna händer till liv.

Skakningarna minskade succesivt, men samtidigt tilltog smärtan när kroppsdel efter kroppsdel vaknade till liv och återfick känslan. Det brann som eld i händer och fötter och dunkade ursinnigt när blodet åter började cirkulera i dem.

När kullen närmade bestämde han sig för att hitta en plats på läsidan att starta en eld på. Mitt i klungan av träd grävde han sig ner genom snön och frilade en yta långt ner på det steniga

underlaget. Först då vågade han äntligen känna på rockfickans ytterficka efter cigarettetuiet. Där låg det. Frågan var bara om det också innehöll en möjlighet till överlevnad. Försiktigt pressade han med vantarna på fickan för att trycka etuiet mot öppningen. Han ville inte ta av vantarna i onödan, fingrarna behövde all värme de kunde få om de skulle kunna tända en brasa.

Till slut fick han upp etuiet och höll det med vanten i vänster hand. Höger hand fick han fri genom att klämma fast vanten under armen. Knästående höll han nu cigarettetuiet med fumliga fingrar strax ovanför den renskrapade marken. Med andäktig försiktighet öppnade han asken och där låg en cigarett, ett avrivet plån från en tändsticksask och intill plånet låg, likt en hägring, sju tändstickor.

Efter att ha hållit andan så länge hostade han till när anspänningen släppte och tillät honom att dra in ny luft igen. En gnista av hopp hade väckts inom honom, ett hopp om fortsatt liv. Försiktigt satte han tillbaka locket och lade ner etuiet i fickan. Nu sökte han desperat runt bland träden i närheten. Han måste hitta någon form av bränsle och det snarast.

Han kröp in i mörkret under några snötyngda grenar och började treva längs trädstammen efter små torra kvistar, lätta att bryta av. Sedan fortsatte han vidare till nästa träd, och nästa och nästa. På några fanns det också lösa bitar av bark som var lätta att rycka loss. Han vek upp rockflikarna så att de bildade en påse, samlade allt brännbart i den och bar bort det till gropan runt den rensopade stenen. I botten lade han de tunnaste och torraste kvistarna, sedan barkbitar och överst några av de litet tjockare kvistarna. Han tog upp etuiet ur fickan igen och fick fram plånet och två tändstickor. Den ena höll han

mellan tummen och pekfingret på höger hand och den andra knep han tag om med läpparna. Han gjorde sig redo att dra den första tändstickan över plånet. Men istället för att tändas gick stickan av på mitten och flög iväg.

Skakandes spottade han fram en svordom.

”Čort!” *Satan*.

Med darriga fingrar tog han den andra stickan från munnen för ett nytt försök. Den här gången gick det bättre. Den bruna tändsatsen längst fram flammade till och elden fick fäste i träet. Han förde den brinnande stickan mot den upplagda rishögen och väntade. Och väntade. Och väntade. Förgäves, ingenting hände förrän stickan brunnit ner och lågan brände hans fingertoppar. Reaktionen på smärtan fick stickan att sprätta iväg och slockna. Han svor igen och tog upp en ny tändsticka ur etuiet. Proceduren upprepades med samma resultat. Rasande försökte han vråla, men allt som hördes ur hans torra strupe var ett kraxande läte. Han förbannade allt och alla, inklusive sig själv, samtidigt som han skämdes. Han var ju militär av hög rang och borde väl veta hur man tände en brasa även om det var utomhus. Å andra sidan hade han ju lyckats undvika just livet i fält.

”Čort!” kraxade han.

Han tänkte på alla gånger hans lärare i naturkunskap tagit med hela klassen ut på exkursioner i skog och mark för att lära dem hur man klarar sig om man hamnar i en överlevnadssituation. Säkert hade han också berättat hur man gör upp eld utan tändstickor och vad man kan överleva av i skogens skafferier. Tänk om han lyssnat istället för att bara haft tankar och ögon på den vackra Vita Ivanova med de bruna ögonen och de guldblonda, tjocka flätorna. Han log vid minnet men allt som syntes i hans ansikte var en stel, förvriden grimas.

Nu fanns endast tre tändstickor kvar. Om han inte klarade av att göra upp eld med dessa skulle livet snart vara förbi, så mycket förstod han. Men hur skulle det gå till och varför felade de första försöken? Han hade säkert gjort upp eld i en öppen spis tusentals gånger och det fungerade varje gång, för att inte tala om alla cigaretter han hade tänt och rökt. Vad var det som var så annorlunda den här gången? *Nu gällde det att koncentrera sig*, tänkte han, stängde etuiet och stoppade tillbaka det i rockfickan.

Kylan hade kommit krypande igen under den korta tid han varit stilla och nu var han tvungen att röra på sig för att kunna få upp värmen och för att kunna tänka. Ingenting fick längre lämnas åt slumpen. *Hur gjorde han för att få eld i den öppna spisen hemma*, frågade han sig själv. Han brukade ta några mindre bitar splintad tändved och en bit papper som han tände med en tändsticka, det fungera varje gång. I enstaka fall kunde det slå fel, mindes han, om veden kom direkt utifrån och inte var riktigt torr.

Han rörde sig energiskt för att inte falla in i en kölldvala. *Papper eller något som liknade papper och torra mindre stickor, det var vad han behövde*. Han visste att han hade en bit papper på sig, *brevet som innehöll detonationskoderna*, men han slog bort den tanken.

Istället sökte han igenom alla träden i närheten ännu en gång, nagelfor dem på sådant han missat första gången för att hitta fler små torra grenar, bark och skägglav. Det han hittade la han i mössan och satte den på huvudet för att förvärma bränslet så gott det gick. Därefter gick han tillbaka till den platta stenen och föste den första högen med bränsle åt sidan innan han ännu en gång borstade stenen minutiöst ren från snö. Åter funderade han på brevet som vilade i innerfickan på rocken, brevet som

var stämplat med emblemet för högsta Sovjet, och insåg att det nu var fråga om liv eller död. Skulle han inte lyckas få eld med de få tändstickor han hade kvar, så var det över.

Han tog fram kuvertet, tittade på det och rev upp det i sidan med hjälp av tänderna och sina stela fingrar. Med sitt väl utvecklade sifferminne var han säker på att kunna memorera vilken sifferkombination som än stod på lappen. När han lyckats få upp det tunna pappret ur kuvertet läste han på brevet. Först undrade han om han såg fel. Sedan om det var någon med dålig humor som hade försökt vara lustig i valet av sifferkombination. *Skulle han skratta eller gråta där han satt på huk och skakade i snön?* Uppenbart var i alla fall att han inte längre hade någon nytta av pappersbiten som bärare av koden. Det han just läst skulle han aldrig glömma så länge han levde. Istället rev han pappret och kuvertet i strimlor och placerade den luftiga pappershögen tillsammans med det omsorgsfullt utvalda bränslet på den platta stenen. En bädd av torr skägglav utgjorde grunden, ovanpå låg strimlorna av det sönderrivna brevet blandade med tunna barkbitar. Det utgjorde tändsatsen och överst placerade han sedan tunt, torrt ris.

Han funderade på att be högre makter om hjälp när han tog fram plånet igen tillsammans med en tändsticka. Han avstod. Istället ställde han sig så att kroppen bildade ett skydd mot vinden, strök varsamt tändstickan över plånet och fick eld på den. Med kupade händer förde han den flämtande lågan mot tändsatsen och väntade vörtnadsfullt på att elden skulle få fäste. Långsamt spred den sig över till pappret och barken och snart började de små blåaktiga lågorna slicka de torra pinnarna ovanpå. Nu var elden ett litet men obevekligt faktum. Han fortsatte att lägga på pinnar som låg förberedda, försiktigt så att inte elden skulle kvävas. Den tog sig mer och mer och ivrig av

framgången började han leta ytterligare ved bland träden och staplade den runt elden. En tjock risbädd bredvid elden utgjorde sittplats. Efter en lång väntan började värmen från elden så sakta leta sig in i hans kläder och mota bort kylan.

Nu kom törsten tillbaka, mannen vid elden hade inte druckit en droppe på snart ett och ett halvt dygn. Huvudvärken var kronisk och yrseln kom och gick. Han var tvungen att få i sig vatten och försökte slicka i sig av smältvattnet runt den brinnande eldstaden. Men allt han fick i sig var vattning snö som mest bidrog till att kylan flyttade tillbaka in i honom igen. Blicken föll på cigarettetuiet och han visste plötsligt vad han skulle göra. Han flyttade över plånet, tändstickorna och den sista kvarvarande cigarett till rockfickan och fyllde sedan den lilla rostfria asken med snö och ställde den i utkanten av brasan. Snön smälte snart och bildade en bottenkyla vatten. Med vanten fattade han etuiet och förde det till munnen för att dricka. Metallen brände honom på läppen och han svor till. Istället gapade han stort och hällde de få dropparna direkt i munnen och svalde en liten, ljummen och ändlöst efterlängtd klunk vatten. Han upprepade proceduren, fyllde på med snö allt eftersom och väntade tills hela behållaren var fylld med varm vätska innan han drack.

För varje ny mun varmt vatten kände han hur krafterna sakta återvände. Han hade hittat ett motmedel mot kölden och fortsatte att fylla på med vätska och tillsammans med strålningsvärmen från elden lyckades han mota bort kylan, åtminstone för stunden, men det viktigaste av allt var att han hade återfått förmågan att tänka klart igen.

Solen hade nu klättrat så högt över horisonten som den skulle nå under dagen, men gav fortfarande bara ifrån sig ljus, ingen värme. Brasan däremot gav både värme och trygghet och

tankarna återvände på nytt till det som hände vid attacken vid banvaktstugan. Han försökte intala sig att han inte hade kunnat göra något för att rädda familjen, samtidigt var han besviken på sig själv och han skämdes.

Vem var det som hade utfört attacken och vem låg bakom den, undrade han. Han hade på känn att han visste vilka det var, men just nu hade han inte råd att slösa energi på det, nu måste han koncentrera sig på den situation han befann sig. Under förmiddagen hade han lyckats med att både få värma sig vid en eld och att få i sig vatten, utan vilket han inte skulle ha klarat sig länge till. Nu behövde han mat, vad som helst. Hur det skulle gå till hade han ingen aning om, men han förstod att han skulle bli tvungen att bryta upp från sitt varma läger.

Innan han gav sig iväg tog han sig upp på den intelligande kullen för att få en bättre överblick av omgivningen. Han spanade ut över landskapet och de ändlösa vidderna. Där fanns ingenting att se som påminde om mänskligt liv. Banvaktstugan borde rimligen ligga någonstans därute i det vita, eller åtminstone det som fanns kvar av den. Även vägen till banvaktstugan borde vara möjlig att hitta liksom stickspåret från järnvägen som ledde fram till den. *Kanske hade snön täckt över allt.*

I brist på nya idéer beslutade han sig för att börja vandra i vindens riktning igen och försöka lösa matfrågan efter hand. Han satte sig ner en sista gång vid den brinnande elden och drack ordentligt med varmt vatten innan han gav sig av. Med två tändstickor kvar i fickan kände han sig viss om att vid behov kunna göra upp en ny eld.

Vandringen förde honom genom ett omväxlande landskap. Ibland över öppna ytor och ibland genom skog och klipprik terräng där träden var högre och stod tätare. Det enda han såg i

matväg var några enstaka fåglar som flög högt uppe i skyn. Att kasta sten på en stillasittande fågel var kanske möjligt, men det var knappast ett görbart sätt att fånga eller döda flygande fåglar på.

Plötsligt tvärstannade han. Bara ett par meter framför honom löpte en järnvägsräls. Den var delvis översnöad och vinden hade drivit upp snön i vallar diagonalt över spåret och han förstod att det var därför han inte upptäckt den tidigare. Hur han än försökte kunde han inte förstå vilket järnvägsspår det kunde vara och inte heller vilken riktning som ledde vart. *En sak var dock säker, inget tåg hade färdats på spåret de senaste två dagarna eller kanske längre tillbaka, åtminstone inte sedan snöstormen började.* Han fortsatte att gå längs spåret i den riktning där vinden var mest skonsam. För att vara på den säkra sidan höll han sig en bit från spåret, så att fotstegen i snön inte skulle avslöja honom om ett tåg mot förmodan skulle passera.

Timmarna gick och kölden, törsten och hungern fick honom att misströsta. Skymningen var i antågande och han upplevde sig inte ha något annat val än att gräva sig ännu en grop i snön och försöka göra upp en ny eld. Han förberedde brasan in i minsta detalj och lyckades tända den på första försöket och gjorde sedan i ordning en bädd av ris strax intill. På nytt smälte han snö till vatten för att åtminstone kunna fylla på sin kalla och kraftlösa kropp med varm vätska. När vinden hade lagt sig och dagen övergått i kväll var knastret och gnistorna från elden hans enda sällskapet.

Då bröts tystnaden. Han tittade bort längs järnvägsspåret och det han såg gjorde honom förvirrad. Det såg ut som ett fartyg på öppet hav som med tända landtärnor bröt igenom hög sjö så att skummet yrde. Sedan upptäckte han att det i själva

verket var ett tåg som närmade sig, forcerade snövallarna över spåret och sprutade snön åt alla håll.

För sent insåg han sitt misstag, invaggad i falsk trygghet av tystnaden och de ödsliga vidderna, hade han tänt sin eld alldeles för nära spåret. Här fanns inget ställe att ta sin tillflykt till. Utan att tänka kastade han snö på elden och pulsade i full fart mot det enda träd som fanns i närheten.

Tåget kom allt närmare och han satte sig på huk för att göra sig så liten som möjligt och pressade sig så tätt intill trädstammen som det bara gick för att undgå upptäckt. Varje gång lokets frontplog slog emot en snövall hördes ett dovt anslagsljud följt av ett väsande när snön spreds åt sidorna. Tåget passerade tätt intill hans gömställe och han förstod på de upplysta vagnarna att det var en transport av arbetskraft på väg mot nordost till gruvlägren. Genom fönstren skymtade han vaktstyrkorna inne i de tända kupéerna medan arbetskraften fanns i de fönsterlösa godsvagnarna. Att vagnarna saknade fönster var en säkerhetsåtgärd för att försvåra vid eventuella rymningar från lägren att hitta vägen bort från helvetet. Han visste att det var så det låg till, eftersom det var han själv som bestämt och utfärdat direktiven för transportererna. Det var till och med högst troligt att det var han själv som hade beställt just det här tåget.

Tryckt mot trädet kände han kylan som borrhade sig in i honom från alla håll samtidigt som adrenalinet pumpade. Situationen, med skunningsljuset och tåget så nära inpå, var surrealistisk och plötsligt kom han på sig själv med att undra över kvaliteten på lasten med beställd arbetskraft som just nu rullade förbi honom. *Var det handplockade civila med de speciella tekniska kunskaper som behövdes i gruvorna och där rättsväsendet hade fått i uppdrag att hitta skäl för att*

genomföra arresteringar med snabbt fällande domar och långa deportationsstraff? Eller var det bara ett tåg med enkla förbrytare och icke önskvärda politiska element som inte kunde förvänta sig någon särbehandling i lägren utan endast stenhårt arbete ända till slutet?

När den sista vagnen passerat lade sig tystnaden igen över landskapet. Han gick bort till elden och konstaterade att den hade slocknat, vilket fick honom att känna sig illa till mods. Men det var inte värt att slösa ytterligare en tändsticka på att göra upp en ny eld. Istället började han gräva sig in i en snödriva för att skapa en övernattningsplats och efter stor ansträngning kunde han till slut lägga sig på sidan med uppdragna knän på risbädden inne i det lilla utrymmet. Etuiet hade han fyllt med snö och höll det tryckt med armarna mot bröstet med förhoppningen att på så vis smälta lite snö och få några droppar att dricka.

Han tänkte på arbetarna i tåget. Vilka det än var som hade attackerat banvaktstugan, så gissade han att de inte hade tänkt nöja sig med bara det. Om han blev tillfångatagen var det på ett sådant tåg, som han just sett passera, som han i bästa fall skulle hamna. Det klokaste han kunde göra var att hålla sig undan, då skulle de tro att han var död. *Att framstå som död skulle nog inte bli så svårt*, var det sista han tänkte innan sömnen tog honom.

När dagen grydde hade vinden mojnats helt och högtycket stabiliserat sig över den ryska vildmarken. Det kändes som varje ny dag, och natt, var kallare än den föregående. Han lämnade natthärbärgets i snögrottan och började vandra parallellt med järnvägsspåret i motsatt riktning mot tåget som passerat

kvällen innan. Mat var det hans kropp skrek efter mest just nu, men han visste fortfarande inte hur det skulle gå till.

Hela dagen passerade utan att han hittade något att äta. Energidepåerna var helt förbrukade och kylan letade sig in till benet trots att han rörde sig hela tiden. Uppgivenhet och allt mer basala processer tog över i hans hjärna.

Det kändes som att järnvägsspåret hade tagit honom om möjligt ännu längre ut i vildmarken, men trots det fortsatte han att följa det, pulsande bredvid precis nedanför banvallen. Plötsligt snubblade han till. Först trodde han att det var en stor sten som fick honom ur balans, sedan såg han sig omkring. Det var ingen sten. Istället såg han tydligt att det ur snötäcket avtecknade sig formerna av ett stort antal stelfrusna kroppar på båda sidor om spåret.

Kapitel 9. Intelligensen

Nutid

Kistamässan var utan tvekan en stor framgång. Eric och Isak hade åkt ut till Kista den där morgonen som fjuniga studenter och assistenter till professor Wilhelm. Men när skiten träffade fläkten och kallet kom så hade de svarat upp. Professorn hade varit oproffsig genom att trassla till det med flygresorna och i samma stund hade de själva förvandlats till bad-ass-business-moguler av rang, i alla fall var det så det kändes för dem båda.

Visst hade det varit en framgång rent projektmässigt, många intressenter hade hört av sig efter konferensen, men det var inte där deras känslor och tankar låg i första hand. För dem handlade det om något annat, något större, en känsla som inte ville försvinna. De hade stått kvar och på det hela taget var det nu 1 - 0 till duon "Isric".

De utlovade löftena och det faktum att programmeringen av MagicMarket inte ens hade påbörjats, innan mässan gick av stapeln i Kista, hade hållit dem sysselsatta de senaste dagarna, även de senaste kvällarna och plus någon natt med för den delen.

Att programmera handelsplatsen handlade mycket om relativt standardiserad hantering och insamling av data. En av de mer tidskrävande punkterna var definitivt funktionaliteten som hanterade artificiell intelligens. En utdragen dialog kring ämnet hade förts med Wilhelm i det virtuella arbetsrummet.

Professorn, som tidigare hade lämnat ifrån sig en gedigen beskrivning av modulen för artificiell intelligens, hade bytt approach i sin utlärningsmetodik. Nu försökte han istället möta dem halvvägs och avdramatisera frågan. Men vid ett morgonmöte per telefon mellan de tre hettade det nästan ändå till mellan dem.

Professorn försökte förklara det som att artificiell intelligens fanns runt omkring dem till vardags i många skepnader utan att det egentligen märktes.

”Ta till exempel en parkeringsautomat. Den kan vi ha en dialog med, sällan särskilt givande men ändå någon form av kommunikation. Automaten har förberetts för att hantera parkeringskunder utifrån vissa givna regler och vissa givna situationer. Samma sak med dataspel, som när en karaktär styrs av dator själv - artificiell intelligens. Vad som skiljer enkla former från mer komplicerade intelligenser är egentligen mängden instruktioner och datakapacitet som finns till förfogande. Principiellt är de lika och för system med allt större komplexitet påminner strukturen om den mänskliga hjärnan.”

Både Isak och Eric hummande för att inte verka alltför avhängda, vilket nog var närmare sanningen, men Wilhelm tog det som ett klartecken att köra vidare.

”I praktiken är tidsaspekten alltid något som präglar ett beslut. Finns det mycket tid kan potentiella vägval och följdverkningar analyseras utförligt men vid begränsad tillgång på tid är situationen annorlunda. För att kunna fatta beslut trots att oklarheter ibland råder, används med fördel en slumpgenerator. Några hyfsade förslag presenteras och sen får slumpen avgöra det exakta utfallet. Är ni med?”, undrade Wilhelm och fortsatte utan att invänta något svar.

”Detta förfarande har två stora fördelar. Dels kan inget dödläge uppstå utan att åtminstone någon form av beslut fattas, dels hindrar det från utomstående manipulation. Rent spelteoretiskt är det ett effektivt sätt att ta sig an många problemlösningar. Men slumpgeneratorn utgör endast en mycket liten del av beslutsprocesserna, det mesta av beslutsunderlaget utgörs istället av minnen, relationer, bedömda risker med mera.”

Isak kände sig tvungen att säga något och sköt emellan med en fråga.

”Professorn, är det artificiell intelligens eller den mänskliga hjärnan du pratar om nu?”

”Både och faktiskt, varhelst beslutsprocesser pågår parallellt på flera nivåer samtidigt. Jag återkommet till det. Slumpgeneratorn bidrar även till nya uppslag där befintliga program och idéer kopplas ihop på ett nytt fantasirikt sätt. Genom att ställas mot tidigare erfarenheter och yttre intryck förädlas de till god kvalitet där många gallras och endast några få blir kvar och presenteras för en högre beslutsnivå. Det hela påminner om hur det naturliga urvalet fungerar i naturen där slumpen påverkar en intelligens på samma sätt som mutationer påverkar och selekterar gener. En intelligent evolution kan vi kalla det.”

Wilhelm hostade till i luren några gånger och det lät som om han drack något. Sedan var han tillbaka igen.

”I människohjärnan återfinns slumpgeneratorn långt under medvetandenivå men kan inte ta överhanden kring beslut utan styrs utifrån värderingar.

Isak hängde sig kvar i diskussionen och kommenterade:

”Men en slumpgenerator går väl att överlista bara de ingående parametrarna är givna?”

Frågan fick Wilhelm att vakna till, och rösten klarnade.

”Intressant synpunkt, men det går inte! Anledningen är att den mänskliga hjärnans slumpgenerator är av en alldeles speciell karaktär. Den har en receptor känslig nog att avläsa kvantmekaniska fluktuationer, slumpmässig energi genererad ur den mänskliga kroppens eget innandöme, likt en fri vilja.”

De hörde hur något rasslade till i telefonen och professors röst försvann i fjärran och blev till ett avlägset mummel. Sedan var han strax tillbaka igen.

”Ursäkta, jag råkade slå till burken med pennor så att det föll i golvet. Jo, tänk ett scenario: tre olika förslag presenteras för slumpgeneratorn i en persons hjärna. Förslagen viktas genom att exponeras med olika korta tidsfönster för sannolikheten att slumpmässig energi ska trigga det beslut som ligger för stunden. Består beslutet selektionstryck i överliggande nivåer av medvetande kan det resultera i handlingar eller nya värderingar hos en person.

Både Isak och Eric började få svårt att följa med i professors resonemang, inte minst Eric. Isak undrade över hur det, som professorn pratade om, kunde kopplas till handelsplatsen som de skulle skapa.

”Du har rätt Isak, vi ska inte gå över ån efter vatten. Vi behöver inte programmera en mänsklig hjärna utan det räcker med att vi använder den redan färdiga modul som finns för artificiell intelligens. Det var trevligt att språkas, men jag måste tyvärr avvika nu. Vi håller kontakten, jag är snart tillbaka i stan igen.”

Telefonmötet avslutades. Eric tryckte bort samtalet och det blev tyst i grupprummet. Sedan skakade han på huvudet och tittade frågande på Isak.

”Vad var det där, det där sista, försöker han visa vem som bestämmer, eller? Drar jordens harang. Är han sned över att vi ”ejsade” i Kista medan han själv satt och åt wienerbröd i Köpenhamn och strulade med flyget? Sånt där kan jag gå igång på, människor som bara snackar. Jag behöver en cola. Ska du ha?”

Isak tittade upp och nickade. Han såg något mindre brydd ut än sin studiekompis. Visst var professorns dragning massiv, men det fanns även ljusglimtar tyckte han. Och för stunden var det inte nödvändigt att förstå allt i detalj.

När Eric kom tillbaka med två burkar i ena handen såg han ut att ha lugnat ner sig.

”Vad säger du, ska vi sy ihop den här applikationen så vi kan börja registrera användare och få in lite provision. En hel del har faktiskt redan hört av sig via mejl. Och då kan professorn, med sin genuint fria vilja, välja att betala oss det han kommer att bli skyldig. Då kommer det genast kännas bättre tror jag.

”Är det många som har hört av sig?”

”Ska kolla.”

Eric synade listan.

”Det är några stycken, ser faktiskt ut att kunna ge oss bra klirr i kassan. En ny skinnjacka kan det nog räcka till eller en brasiliansk dansdräkt till dig.”

Båda skrattade.

”Du har rätt Eric, vi får fokusera på att få ihop något konkret som vi kan börja använda. Det bör inte vara allt för mycket jobb kvar. Sen kanske vissa delar kommer innehålla fel. Men det fixar vi i efterhand.”

De lämnade skolan och åkte över till Cafého för att fortsätta arbetet. Isak kodade och Eric testade, modul efter modul efter ett uppgjort schema.

Karin ville inte störa när hon såg hur koncentrerade de var, men när det var dags för hennes eftermiddagsrast kunde hon inte hålla sig längre.

”Hej. Får man bjuda på en kopp. Ni blir säkert jättetrötta av att jobba så där hårt. Hur går det?”

De tyckte båda att det var skönt med en paus. Eric uppsökte toaletten och Isak sträckte på benen.

”Tack, det går bra”, svarade Isak. ”Vi kommer bli klara idag faktiskt.”

Karin var på bra humör.

”Gud, va inspirerad man blir att se er jobba så här. Jag känner liksom bara att man vill ta tag i sina drömmar. Förstår du? Hur många människor är det inte som bara sitter och aldrig tar tag i sina drömmar, som aldrig gör det de egentligen vill, va?” Hon ryckte på axlarna.

”Vad har du för drömmar, om jag får fråga?”

”Ojoj, vad jag har för drömmar?” Karin skrattade. ”Du skulle bara veta. Det finns så mycket och det finns så många olika drömmar.”

Isak kände att han ville veta vad Karin hade för drömmar, var det mest prat eller var hon på riktigt.

”Du nämnde förut att du ville bli arkitekt?”

”Just det.” Karin blev med ens lite mer allvarlig. ”Där har jag faktiskt en dröm. Vet du vad jag skulle vilja göra?”

”Nä”

”Ett jordskepp!”

”Jordskepp? Vad är det?”

Isak höjde undrande på ögonbrynen.

”Eller egentligen skulle jag vilja göra ett koncept av jordskepp.”

”Jag förstår fortfarande inte.”, sa Isak.

”Jordskepp är som ett rymdskepp fast det står på jorden, där av namnet. Det är en amerikan som ursprungligen myntat begreppet. Det är en byggnad som människor bor i och som är helt uppbyggd av återvunnet material eller naturliga material, som till exempel gamla bildäck, tomflaskor eller lera och vass. Dom kan bli jättefina och se ut som vanliga, välbyggda hus. Likheten med rymdskepp och varför de kallas jordskepp är att de är självförsörjande, slutna system liksom. De är anpassade för att följa naturen och solens rörelser så att de värms av solen på vintern medan de kyls av marken på sommaren och därför behöver de nästan ingen värme eller elektricitet.”

”Jaha, det låter ju spännande. Skulle du vilja bo i ett sådant?”, frågade Eric som nu hade kommit tillbaka och kastade sig in i samtalet.

”Gärna, det vore trevligt. Men det är inte det som är min dröm. Jag skulle vilja ta ytterligare ett steg: att låta bygga jordskepp åt vanliga människor, lite som ett kataloghus. De jordskepp som finns idag har ofta ett växthus vid entrén, i södervänt läge. Där kan man odla grönsaker och annat. Det brukar även finnas lite mark framför jordskeppet, eller huset, där det går att hålla höns och andra djur. Det jag vill göra är att renodla ett koncept för boende och matproduktion som är etthundra procent självförsörjande, eller åtminstone så nära som möjligt.”

Karin tittade på Eric och vände sig sedan mot Isak igen innan hon fortsatte.

”Jag vet, egentligen är det lite mot min natur, men om man kommersialiserar uppförandet av jordskepp, så skulle

utvecklingen gå framåt med stormsteg. Tänk bara tanken. En familj har köpt en tomt i Bromma, eller i Umeå för den delen. De funderar på att bygga hus, tittar på kataloghus efter kataloghus, det ena mer döttrist än det andra. Så helt plötsligt kommer de till en sida som visar ett hus som inte bara är vackert och har extremt låga driftkostnader. Det innefattar även, i hela sin design, ett komplett lättskött arrangemang för matförsörjning med färska grönsaker och frukt året om. Likaså färsk fisk, ägg och fågel.”

Hon gestikulerade så ivrigt med händerna att hon puttade till Isak.

”Åh, förlåt Isak, jag blir bara så upphetsad när jag pratar om det här. Tänk er själva, istället för att trädgården på tomten i Bromma bara ska bestå av en grön gräsmatta, mest frekvent besökt av RUT, så blir varje hörn av tomten istället levande och utgör en viktig komponent i en blomstrande och robust tillvaro för den familj som bor där. Alla kanske inte vill använda möjligheten till självförsörjning fullt ut, men bara vetskapen om att självförsörjning finns förberedd kan skänka stor trygghet, särskilt i tider av social oro och ekonomisk stress. Det skulle ge en enorm stabilitet då människor i mindre utsträckning skulle vara beroende av extern försörjning.”

Karin hämtade andan.

”Gud, va jag pratar.”

”Wow, det låter som du har tänkt en del på det här”, sa Isak.

Karin log och gjorde en överdriven bugning.

”Vad tror ni? Vissa anpassningar kanske kan bli aktuella förstås, som att se över den vardagliga menyn en aning och återvinningen av näringsämnen. Men det är också en av fördelarna med att göra det i stor skala, då kan systemet

förfinas för varje år som nya jordskepp produceras. Lite som bilmarknaden fungerar.”

Karin skrattade lite.

”Ni vet, de första bilarna som byggdes i början av nittonhundratalet var inte mycket att hurra för. Nu för tiden däremot kan man åka ståndsmässigt med både luftkonditionering, surroundljud och vissa går till och med på el. Samma utveckling skulle säkerligen ske för självförsörjande jordskepp. Ni vet, i många länder kommer mycket av maten vad gäller protein från utvalda insekter. Och att odla insekter kräver varken mycket yta eller solljus. En sådan odling skulle kunna placeras under en växtodling så att inget solljus går till spillo.”

”Det är ju lysande”, skrattade Eric. ”Jag köper konceptet med hull och hår.”

Karin skrattade och skulle just fortsätta när klockan i caféets ytterdörr plingade till och ett äldre par steg in och såg sig runt i lokalen.

”Kicki, kan du hjälpa till!” ropade hon inåt köket och tog sedan upp samtalstråden där hon blivit avbruten.

”Var var vi? Jo, sen gäller det bara att man ska hitta någon som är villig att satsa riktiga pengar på ett sådant projekt.”

”Men Karin, kan inte du bli vår första registrerade medlem i handelsplatsen, MagicMarket?” Eric betonade varje bokstav i namnet samtidigt som han log nöjt och tittade på Isak.

”Free of charge förstås. Vi är alldeles strax färdiga. Då kan du få kontakt med andra som behöver någon som du, utan att de vet om det ännu.”

Karin hade rest sig från bordet och var på väg ut i köket.

”Säg till när ni är klara, så skriver jag in mig.”

Uppiggade av kaffet och pratstunden med Karin fortsatt Eric och Isak att arbeta ytterligare en timme.

”Så där, då går vi live, eller?”

Eric såg klart nöjd ut och Isak nickade, redo med ena fingret vilande på enter-tangenten.

”Då åker vi”, sa han och klickade på ”enter”.

Karin blev den första registrerade medlemmen på Magic-Market och fick hjälp att fylla i formulären där hon presenterade sitt nuvarande företag och idén om självförsörjande jordskepp.

Eric och Isak var nöjda med de senaste dagarnas arbete och bröt upp från Caféko, men de kunde inte avhålla sig från att fortsätta på var sitt håll. Innan kvällen var slut hade alla organisationer som anmält sitt intresse under konferensen i Kista genomgått en första registreringsrunda och dess representanter blivit notifierade.

Eric somnade gott den kvällen. Han mindes inte att han någonsin tidigare hade varit så trött av att arbeta som de senaste dagarna. Samtidigt kände han sig väldigt tillfreds.

Kapitel 10. Representation

Fredagen på skolan skulle bli en kort dag, något Eric såg fram emot. En morgonföreläsning som var avklarad om 10 minuter skulle följas av en lucka på en timme och därefter var det dags att träffa Isak runt 11-rycket.

Hösten hade rivstartat med uppsatsarbete, seriespel och de sista kurserna i plugget vilket passade Eric, han gillade att ha många bollar i luften. Dessutom kände han sig stark, både fysiskt och socialt. Läget var under kontroll, det enda som kliade i honom var att Ubbe gick omkring och skröt lite väl högljutt om att han hade fått en praktikplats på Riksbanken. Mer än en gång hade han fått höra hur Urban tyckte det var viktigt att vara strategisk i sina karriärsväl. Säkerligen var det genom pappas kontakter, tänkte Eric. Det gick väl an förvisso, men skrytet och de förnöjsamma minerna kunde han klara sig utan.

Bortsett från några sms hade han inte haft någon kontakt med Isak sedan förra veckoslutet när de gick live med MagicMarket på webben. Som Eric förstod det snurrade sajten som den skulle utan några större tekniska problem. IT-lösningen, som var sinnrik i sitt utförande, tog han själv inte åt sig någon ära för, utan var istället klart nöjd med att ha kopplat ihop sig med Isak.

Det enda Eric hade behövt göra senaste veckorna var att klicka i godkännande för registrering av en rad nya medlemmar och han kunde konstatera att de fortsatte att strömma in på löpande band. Det var möjligt att det berodde på att Isak gjort slag i saken gällande sponsrade länkar, som de hade spänat om i

ett tidigt skede, Eric skulle passa på att fråga idag när de träffades.

Professor Wilhelm hade bett dem vara tillgängliga runt klockan elva denna fredag förmiddag. Han hade uttryckt att det eventuellt var något på gång.

Eric och Isak möttes i skolans cafeteria i god tid före mötet. I kön till serveringen träffade de Urban och ytterligare en kompis och tog ett gemensamt bord där de småpratade litet om inbandylaget och helgen. Inte oväntat kom förstås också Riksbanken på tal i förbifarten. Eric noterade att Urban avstod från att direkt tilltala Isak, men utan att det verkade ligga någon fientlighet i det. Snarare en förundran över vem den stora svarte svenske mannen var. Eric klandrade honom inte. Nu när han hade lärt känna Isak var det lätt att ha garden nere, men han mindes också sitt eget första intryck av Isak när de sågs i cafeterian tillsammans med Denise. Han log inombords åt minnet.

När klockan blev elva pep det till i Isaks och Erics telefoner nästan samtidigt. Det var ett meddelande från professorn. Utan omsvep frågade han om de båda var intresserade av att flyga till Genève i Schweiz samma eftermiddag.

’Trots att det är kort varsel hoppas jag att det fungerar för er. Det gäller en konferens där det i högsta grad passar att marknadsföra MagicMarket.’

En kort presentation av marknadsplatsen var aktuell, men tyngdpunkten skulle ligga på att aktivt nätverka med potentiella kunder. Biljetter och ett paket med visitkort och broschyrer fanns att hämta ut i KLM:s incheckningsdisk på Arlanda.

Eric hade läst upp meddelandet för de fyra runt bordet. Killarna tittade på varandra och Eric kände hur det var helt rätt, det var coolt och det var häftigt. Han förstod att det tangerade

skadeglädje, men Urbans min var obetalbar där han lätt gapande satt vid samma bord men utanför äventyret. Eric valde att inte göra någon stor sak av händelsen utan behöll lugnet, vilket snarare förstärkte effekten.

”Ska vi ses vid flygbussarna om en timme? Då hinner jag hem och hämta pass och lite kläder”, sade Isak

”Det gör vi”, svarade Eric.

Fem minuter över två samma eftermiddag stod de i kö vid gaten för att borda KLM:s flight direkt till Genève.

Det hade mycket riktigt väntat ett paket på dem när de checkade in. Paketet innehöll två foldrar i sämskskinn med texten 'MagicMarket' på framsidan samt broschyrer och visitkort med Erics och Isaks uppgifter korrekt angivna. Allt såg mycket professionellt ut tyckte de och med materialet till hands växte de genast in i uppgiften.

Professorn hade meddelat att han själv inte skulle delta, då han befann sig i Riga på en forskarkonferens, men det borde knappast spela någon roll menade han. Genève skulle de hur som helst klara av betydligt bättre än han själv. Han trodde att instruktionerna som följde med paket skulle vara tillräckliga, men om de behövde hans hjälp var de välkomna att höra av sig.

Flyget till Genève gick problemfritt och väl framme tog de en taxi till den adress som var angiven i instruktionerna. Det var ett välkänt större konferenskomplex som stod värd för en mäsas om ”Global Industrial Construction and Business”.

Professorn hade sett till att de fick dela monter med ett par tyska forskarkollegor och de var även inbokade att hålla ett kortare anförande i en av föreläsningssalarna. Utöver det var tanken att de skulle marknadsföra MagicMarket så mycket som möjligt.

De gick fram till receptionen och registrerade sig och letade sedan rätt på den angivna montern. Den var förberedd, precis som professorn hade sagt, och de tyska forskarkollegorna var trevliga och tillmötesgående, men var nu på väg att lämna konferensen efter att ha blivit färdiga med sina uppdrag tidigare än beräknat. Det passade Eric och Isak utmärkt, eftersom det innebar att de kunde disponera hela utrymmet för eget räkning.

Föredragningen gick utan problem. De använde samma presentation som vid konferensen i Kista och kände sig relativt trygga i kläderna den här gången. Efteråt var dock båda överrens om att hela föreställningen hade saknat glöd. Det var glest med åhörare och dessutom verkade professorn ha varit felinformerad. Mässan tog slut klockan tio samma kväll, inte dagen efter som han hade påstått, vilket innebar att de endast hade några timmar på sig om de ville få något uträttat.

Eric var inte alls nöjd med situationen och tänkte högt.

”Undrar hur det står till hos den där professor Wilhelm egentligen, han verkar inte ha någon direkt koll. Det är inte första gången han strular till det.”

Isak höll med och de blev stående en stund med en känslostämning som sakta men säkert kom på skam.

”Nej fan, så här kan vi inte ha det” sa Eric. ”Vi måste göra nåt.”

Han började flytta runt möblerna i montern och hämtade några extra stolar från den angränsande serveringen. Till sist lyfte han ut de skyltar som stod inne i montern och placerade dem utanför, så att de lättare skulle dra till sig besökarnas uppmärksamhet och att det såg ut som att MagicMarket var inhyst i hela den stora montern.

”Okej Isak, nu får vi göra så här. Vi behöver kylda drycker, gärna med alkohol, och vi behöver en ljudanläggning, en större

bildskärm och så några riktigt presentabla damer. Och när vi har det, kan vi börja fiska företagsledare på allvar.”

”Hur har du tänkt att vi ska ordna allt det där”, undrade Isak.

”Ingen aning, vi får kanske dela upp oss och jobba på var sin front. Vi syns här igen om tjugo minuter.”

En halvtimme senare var allt på plats. Några mindre utlägg hade varit nödvändiga, men vad gjorde det när merparten landade på notan som tillhörde ett par tyska forskare från Stuttgart.

Montern var nu omgjord och liknade mer en salong, med dämpad belysning och med en bakgrundsmusik som skapade förväntan. På borden, som nu fått vita dukar, stod flaskor med cava i ishinkar.

Eric hade hittat tre konferensvärdinnor, en brunett och två blondiner, som för tillfället inte verkat upptagna med annat och lyckats övertala dem att stå inne i montern och se ut som att de arbetade där. Själv stod han redo utanför med en vit handduk över armen och serverade välkomstdrinkar till förbipasserande.

Isak betraktade föreställningen och skakade på huvudet, förvandlingen var total. Han förstod inte hur det hade gått till, men innan han hann fundera alltför länge på det strömmade besökare till. Han var tvungen att erkänna för sig själv att Eric hade en gåva som han själv inte ens visste fanns förrän nu, i detta ögonblick, när han bevittnade vad som utspelade sig.

Eric visade med armen in mot montern och hälsade besökarna välkomna att ta plats så länge.

”Please, take a seat. Our presentation of MagicMarket will begin in just a few minutes.”

Sorlet steg inne i montern när besökarna bekantade sig med varandra. Han behövde inte längre servera drinkar i dörren utan gick istället runt och småpratade med gästerna inne i salongen.

Eric kände sig nöjd när han tittade sig omkring i montern. Alla sittplatser var upptagna och det började även bli trångt om ståplats utefter väggarna. Nu var det dags att skrida till verket.

Han lutade sig tätt mot Isaks öra för att orden inte skulle dränkas av musiken som nu ökat i styrka.

”Jag öppnar med en sport-quiz för att få dom varma i kläderna. Därefter kör vi marknadsplatsen. Jag introducerar och du plöjer lite teknik.”

Eric bad brunetten att se till att hålla glasen fyllda och blondinerna prydde sin plats bra där de stod tyckte han. Föreställningen kunde börja.

Att Eric var en naturbegåvning när det gällde sådana här sammanhang var uppenbart. För egen del försökte Isak bidra så gott han kunde. De flesta av hans insatser under kvällen bestod i att hämta förnödenheter till montern. Åtgången på is, cava och glas var lika stor som stämningen var hög.

Själva var de försiktiga med alkoholen för att kunna bibehålla skärpan, och det gav utdelning. Flera timmar och ett antal föredragningar senare hade de registrerat en mängd nya användare och högarna med visitkort till inflytelserika spelare inom internationella industrikoncerner växte stadigt.

Klockan hade passerat den officiella tiden för stängningsdags, ändå var montern fortfarande välfylld med konferensgäster. Stämningen var uppsluppen. En amerikan, som var ordentligt i gasen, hade tillfälligt tagit över Erics roll som lekedare och en

spanjorska och en dansk var inte sena att bistå med högljudda skrattsalvor.

Eric öppnade två ölfaskor, vände sig till Isak och räckte över den ena. De tittade på varandra, flinade och skålade utan att säga något. De såg båda ut att tänka samma sak.

Arbetet var genomfört med stjärna i kanten, nu har vi gjort oss förtjänta av var sin öl.

Den högljudda amerikanen reste sig upp och rörde sig bort mot Eric och Isak. Han sa att han var tvungen att uppsöka toaletten innan det var dags för honom och hans sällskap att fara vidare till Monte Carlo.

”My chopper’ll pick us up in about twenty minutes and you guys are more than welcome to join us”, sade han med bullrig sydstatsaccent och gav Eric en klapp på axeln innan han fortsatte ut i foajén.

En halvtimme senare satt ett glatt sällskap fastspända i en Biturbine Ecureuils AS 355 och mer kände än såg hur marken under dem avlägsnade sig. Det var tre amerikaner, två män och en kvinna, den glada spanjorskan samt Eric och Isak. Helikopterns inredning var luxuös, på gränsen till prålig, det doftade nytt och flygstolarna påminde snarare om loungefåtöljer än något annat.

Alla fick var sitt headset med hörlurar och mikrofon som gjorde det möjligt att prata under resan och för den som var törstig var det bara att förse sig från den väl sorterade minibaren. Det enda som möjligen gick att ha synpunkter på, tyckte Eric, var musiken där tonvikten låg på Kenny Rodgers och annan countryflora.

Piloten gjorde ett inspel i musiken på interkomradion, hälsade dem välkomna och berättade att det skulle ta runt en timme att flyga till Monte Carlo, sedan återkom Kennys trygga

stämma i lurarna igen. Eric läppjade på sin drink och berättade för sällskapet att det inte var några som helst problem vad gällde restiden. Därifrån han kom, kunde det hända att man åkte tre timmar enkel väg bara för att gå på dans.

Alla skrattade och Eric noterade att spanjorskan skrattade extra högt och mycket medan hon drog lätt med fingrarna i nacken så att hennes långa svarta hår lade sig till rätta. Han undrade för sig själv om det kanske skulle bli problem framöver, hon hade redan kommit åt hans ben och lår flera gånger under flygturen, varav en gång med bröstet när hon böjde sig fram för att plocka upp ett tappat visitkort på golvet.

Det fick bero just nu, det här var häftigt, tänkte han men avstod ändå från att göra en statusuppdatering med mobilen, även om det var frestande. Urban skulle väl ta gift om han fick se vad de höll på med.

Stämningen i helikoptern var lika hög som flygturen över de mäktiga alpbergen. När de avverkat runt femtio minuter meddelade kaptenen att de närmade sig Medelhavet. Mörkret utanför var fortfarande kompakt och allt som syntes var enstaka små, svagt lysande ljuspunkter långt där nere. Det kändes som helikoptern gick in i ett lätt frifall som gav ett konstant sug i magen och varade nästan ända fram till destinationsmålet.

Ljusen från byggnader och vägar syntes allt tydligare på båda sidor om helikoptern och strax innan landning fick både Eric och Isak gåshud på armar och ben. Från det lätta frifallet och känslan av viss viktlöshet styrde piloten helikoptern in i en brant sväng som i en mjuk övergång fick passagerarna kraftigt pressas ner mot sina säten. Rotorbladen hamrade ovanför dem och lutningen var så kraftig att Monte Carlos upplysta gator gick att se rakt från ovan genom sidorutorna på helikoptern.

Efter den branta svängen stegrade sig maskinen för att sedan sänka sig ner och landa mjukt på taket till en av stadens högsta byggnader, Casino de Monte Carlo.

Efter att ha suttit kvar en stund i sina säten och hämtat andan spände de av sig säkerhetsbältena och klev ut i natten på landningsplattan. Ett ljummet men kraftigt vinddrag kom från de smattrande rotorbladen ovanför dem och ljuset från helikopterns blinkande landtärnor pulserade över den upplysta plattformen och förstärkte upplevelsen av stadens ljus nedanför.

Sällskapet visades in i en hiss. När dörrarna stängdes försvann det kraftiga ljudet från helikoptern och hissen började röra sig nedåt. Det var tyst i hissen så när som på det ringande ljud som hängde kvar i resenärernas öron. Eric hade ett leende på läpparna som stäckte sig från öra till öra. Tystnaden blev inte långvarig. Snart öppnades dörrarna igen och hissen fylldes med nya ljud. Framför dem låg ett landskap av kasinoaktiviteter med spelautomater, croupierer, roulettbord, servitriser, besökare och barer.

”På ren svenska, *det här älskar jag*”, sa Eric högt till Isak när de som sista par steg ut ur hissen.

Följande morgon vaknade Eric i aktersviten på en yacht nere i hamnen. Natten hade varit lång och hård och större delen av den hade Eric spenderat vid spelborden. Han undrade om Isak hade noterat det. Om han inte mindes helt fel hade det gått hyfsat.

Så här dagen efter värkte huvudet som det inte hade gjort sedan midsommardagen efter studenten. Han hade ett vagt minne av att han lyckats avstyra spanjorskans envisa inviter och

var nöjd över att inte ha några plumpar i protokollet, det var det viktigaste.

När han klev ur hytten och ut på däck, som badade i solsken, såg han Isak som såg oförsäkamt fräsch.

"God morgon!"

Eric orkade inte svara, höjde bara ena handen. Sedan pekade han på munnen och sökte med blicken efter något att dricka. Han fick tag i en Coca cola, öppnade den och drack. Sedan satt han tyst en stund, skyddad från omvärlden av sina mörka glasögon.

"Herre gud", fick han till slut ur sig och drack en klunk till. "Och vad gör vi nu då?"

"Vi kan ju alltid kravla oss upp till McDonalds", svarade Isak och nickade med huvudet in mot staden.

"Hur hamnade vi här egentligen och hur kommer vi hem? Du får fundera ut något medan jag går och duschar och försöker få tag på en Ipren. Just nu kan jag inte tänka", sa Eric och försvann tillbaka till hytten.

Isak tog fram sin mobil, ringde några samtal och ägnade sedan tiden åt att studera armadan av dyrbara lyxkryssare i marinan medan han väntade på att Eric skulle dyka upp igen.

Plötsligt kände han hur någon puffade honom i sidan.

"Sitter du här och snarkar", skrattade Eric och lät nu betydligt piggare.

"Jag måste ha dåsat till en stund, av solen och det hårda jobbet med att försöka ordna transporten hem", svarade Isak och kisade mot Eric. "Jag har utverkat att jag får använda farsans eurobonuspoäng och har bokat två platser på planet som går 15.10 från Monte Carlos flygplats.

"Snyggt jobbat", sa Eric och gjorde tummen upp.

”Jag föreslår att vi hämtar våra grejor och letar upp vår amerikanske värd och säger tack och adjö. Sedan tar vi oss in till stan och ser till att få något att äta. Kanske en pizza till dig”, flinade Isak och tittade menande på Eric.

Senare samma eftermiddag satt de båda, fortfarande i skydd bakom sina solglasögon, på planet hem till Stockholm.

Kapitel 11. NK

Per Waalnööt hade gjort det igen. Denise visste inte hur hennes chef gjorde det, men den där känslan kunde hon inte missta sig på.

Det hela började med att Denise hade ägnat större delen av veckan åt försäljning. Det hade gått litet trögt till en början, vilket fått Per att ta en diskussion över telefon om hennes sätt att hantera jobbet. Det var viktigt att det gick att räkna hem de timmar hon lade på försäljningen, eller som han valde att uttrycka det, "Företaget vill att det smakar mer än det kostar, inte tvärtom."

Även om Denise kände sig nerslagen av Pers kommentarer kunde hon ändå känna att de var konkreta och relevanta. Han hade helt rätt i att Conduct-IT var ett vinstdrivande aktiebolag och för att undvika att det går med förlust, det vill säga kostar ägarna pengar, måste alla dra sitt strå till stacken. Alltså bör alla individuella delar av bolaget gå med vinst. Det som gav henne den dåliga känslan var det som hade hänt under fredagen.

Örkelljunga kommun hade tidigare visat intresse för Conducts programvara. De hade även fått en offert, men eftersom Denise inte hörde något från dem utgick hon från att säljspåret hade kallnat och kommunen valt en annan leverantör.

På fredagen hade Per ringt henne och berättade att det låg ett kuvert från Örkelljunga kommun i hennes postfack på kontoret. Han frågade om han skulle öppna det, eftersom hon var på resande fot, men Denise hade svarat att hon helst öppnade sin post själv. Då hade Per replikerat att hon gärna fick

öppna sin egen post själv när den var adresserad hem till henne. Men nu var det företagets post det handlade om.

Efter viss övertalning gav hon med sig, till viss del beroende på att hon själv var nyfiken på om det var en beställning som Örkejlunga sent om cider hade skrivit på och skickat. Den skulle i så fall vara på ett belopp som gav henne full upprättelse för den tidigare diskussionen de hade haft gällande lönsamhet per medarbetare. Och det skulle kännas riktigt bra att få visa det för Per så här sista dagen på veckan.

Således hade Per öppnat kuvertet varpå en lång tystnad följde. När han kom tillbaka till henne i telefonen hade han nämnt att det formellt sett gällde en beställning. Dessvärre fanns det besvärande och betydande brister i viktiga formuleringar noterade han. Han uttryckte det som att risken fanns att det skulle kunna leda till förluster under projektgenomförandet.

”Det skulle i så fall inte vara första gången det hände att ett projekt blir insålt utan att man har tillräckligt många års erfarenhet i branschen. Sen brukar det bli proffsen som får rycka in och städa upp det hela. Vi får se hur det går den här gången.”

Utan att hon fick möjlighet att ge någon respons hade han avslutat samtalet eftersom han hade ett möte som väntade. De fick helt enkelt höras senare när hon kände att hon kunde avvara lite tid för att närvara på kontoret.

Nu förstod hon precis vad Karin hade pratat om tidigare. Hon hade blivit ”draggad” i ordets rätta bemärkelse. *Igen!* Det enda som höll henne uppe just nu var faktiskt hennes tidigare samtal med väninnan. Känslan som hade parkerat sig i hennes kropp var högst påtaglig och gjorde henne nedstämd. Ena halvan av henne försökte tänka ut de där vassa replikerna som

skulle sätta Per Waalnööt på plats. Den andra halvan var lite mer balanserad och Denise kände att det på något sätt handlade om att fäktas mot rökridåer eller väderkvarnar, vilket sällan gav något. *När hon fick tillfälle skulle hon fråga Karin varför hon trodde att Per Waalnööt var ett sådant shit-head. Karin skulle säkert ha någon bra tes, möjligen till stor del genusbaserad.*

Hon fick ett sms på telefonen, någon hade talat in ett röstmeddelande på hennes telefonsvarare medan hon var upptagen i samtalet med Per. Det fick henne att tänka på att hon måste ringa sin mamma för att höra hur det hade gått på behandlingen.

Hon stod på tågstationen i Flen och kände sig plötsligt väldigt långt hemifrån när hon knappade fram mamma Maj-Britt och ringde upp. Efter ett antal signaler hörde hon till slut hennes röst i andra änden. De pratade en lång stund och Maj-Britt berättade att hon tidigare på dagen hade varit på kliniken för en ny behandling och även några nya undersökningar. Läkarna var fortfarande återhållsamma med att uttala sig om hur det såg ut för framtiden. Det skulle bli en lång väg, det var de alla helt införstådda med. Det såg i alla fall inte sämre ut än tidigare hade doktorn sagt. Denise och Maj-Britt höll båda fast vid att det utlåtandet var någonting positivt, alla halmstrån var viktiga och välkomna i detta skede. Denise avslutade samtalet med att säga att hon kanske skulle komma hem till Värmdö på söndagen.

Denise tittade upp på informationsskylten ovanför perrongen, om sex minuter skulle tåget till Stockholm rulla in. Samtalet med mamma hade satt betydelsen av Per Waalnöots raljerande stil i perspektiv. Han hade helt enkelt trillat ner ett antal pinnhål på hennes prioriteringslista. *Det fanns viktigare*

saker att lägga kraft på, tänkte hon, både utanför och inom jobbet. Hon hade en plan för sitt arbete och den ämnade hon följa. I det sammanhanget var Per bara något nödvändigt ont som hon skulle bli tvungen att förhålla sig till ytterligare en tid.

Hon ringde upp röstbrevlådan och fick höra ett meddelande från en gammal modellkompis, som undrade om hon kunde tänka sig att rycka in som mannekäng under NK:s modevisning dagen därpå.

Denise blev först litet ställd, hon hade inte mannekängt på länge. Sedan landade hon i tanken att det kanske var precis vad hon behövde. När hon väl satt på tåget ringde hon upp sin väninna. De pratade först kort om allt och inget och kom sedan in på morgondagen.

”Om du är intresserad kan du få ersätta en annan tjej som har stukat foten. De kollektioner som kommer att bli aktuella är sport, leisure och några mer seniora plagg.”

Denise skrattade, men tog inte illa upp, hon visste precis hur det fungerade. I modellvärlden var hon en bastant åldring och inget annat, även om hon till vardags för de flesta nog passerade som både ung, snygg och slank.

Ersättningen kunde väninnan inte klart uttala sig om, men hur som helst skulle Denise få behålla alla de plagg hon modellade, kanske även välja något i varuhuset. Eventuellt kunde det även bli tal om något under bordet.

Lite olikt henne, tackade Denise ja på stående fot, *det fick bära eller brista*, tänkte hon. Ju mer hon tänkte på morgondagen under den fortsatta tågresan, desto mer uppåt kände hon sig. *Det var ett avbrott mot allt elände i tillvaron just nu. Något annorlunda.* Hon skulle även få ta med fem personer som VIP-gäster. Karin och Eric låg väl närmast till hands, tänkte hon. Kanske att hon skulle fråga lillbrorsan, även

om han säkert hade annat för sig än att kolla på syrran. Hon fick väl locka med att det fanns andra modeller där.

Denise fick ett nytt sms med tider för morgondagen. Genrepet var på förmiddagen, därefter skulle eftermiddagen ägnas åt sminkning och förberedelser. Klockan fyra var det showtime.

Hon blev lätt svag i knäna när hon tänkte på det, allt blev genast väldigt verkligt. Det skulle vara fullt med branschfolk där och journalister. Det var ett tag sedan nu som hon senast gick mannekäng och om hon kände branschen rätt var bedömarna inte nådiga mot snedsteg eller modeller som inte ville acceptera bäst före datum. Det gällde att visa att man hade där att göra, annars var man ett lätt villebråd.

Egentligen gick det emot hennes natur, men inför den stundande morgondagen gjorde det inte så mycket att hon hade missat lunchen och troligen skulle det även räcka med en mindre sallad till middag.

Tåget rullade in på Stockholms central på utsatt tid. Hon tog tunnelbanan till Söder och gick upp till kontoret för att lämna några avtal hon hade med sig från Flen. Helgen verkade ha infunnit sig, en lokalvårdare höll upp dörren åt henne men i övrigt var det tomt. Hon arkiverade avtalen och funderade på om hon skulle ta med sin bärbara dator hem. Men vid närmare eftertanke hade hon ingen lust och tog ut den ur väskan och placerade den på skrivbordet. Sedan fortsatte hon hem, ett eller kanske till och med flera kilo lättare.

Lördagen började tidigt, hon vaknade till och med innan klockan ringde. Dusch, kaffe och sedan iväg. Genrepet var

tvunget att genomföras innan varuhuset öppnade på förmiddagen.

Redan innan Denise fått frågan om lördagens mannekänguppdrag hade hon tänkt att hon kanske borde försöka hitta något annat att göra i arbetsväg, *istället för att slava på Conduct bara för att hon bar på en naiv dröm. Vad trodde hon egentligen, vilken skillnad kunde en tjej från Värmdö göra för demokratin i den stora världen? Speciellt när ingen annan verkar bry sig och speciellt när det fanns typer som Per Waalnööt.* Nu kände hon att det var än mer aktuellt att tänka i de banorna.

Att mannekänga var kanske inte hennes framtid heller, men tänk att få stå och vika kläder i en boutique eller kanske arbeta på ett tidningsmagasin. Vissa dagar var sådana idéer klart lockande.

När Denise steg in på NK var förberedelserna för eftermiddagens visning redan i full gång; ljudtekniker testade ljudanläggningen och scentekniker arbetade med ljussättningen utan att lyckas komma överens med fotograferna. En schism höll på att torna upp sig, när till slut regissören av det hela klev in och medlade. Alla hade bråttom i morgontimmen, inte helt klart till vad, men det verkar vara sättet att arbeta på.

Denise fick syn på väninnan som verkade inbegripen i en diskussion med en av fotograferna. Hon vinkade och väninnan avbröt samtalet och kom springande mot Denise.

”Va kul att du ville ställa upp”, sa hon och gav Denise en snabb kindpuss. ”Det är jättemycke just nu, så vi får ses senare. Prata med Mimmi så visar hon dig din loge och vilka tider som gäller.”

Hon pekade bort mot en kraftig kvinna klädd i en färgglad och stormönstrad Marimekko-klänning och försvann sedan iväg.

Modellerna delade loge, eller snarare ett stort bås, med varandra, men alla hade en egen spegel för snabba ombyten och smink. Denise log inombords när hon kom att tänka på hur Karin en gång hade kallat utrymmet för *stallspilta*.

Denise hälsade på några av de andra mannekängerna, de flesta tjejer. Inte sällan brukade hon mötas av en blick som började vid hakan och fortsatte upp till håret, sedan ner längs sidorna till tårna och upp igen. Men hon hade slutat bry sig, hon visste hur det fungerade. En del tjejer, inte minst de som var nya i gamet, försökte framstå som självsäkra och arroganta just för att de var osäkra. Så var det naturligtvis även den här lördagen, men det bekom henne inte. Hon hade bestämt sig för att ha kul och njuta av tillfället och tjejen närmast vid spegeln intill var i alla fall trevlig.

Under genrepet var det mycket att tänka på. Musiken dånade och ljuset från alla strålkastare och stroboskop flödade. Tre gigantiska bildskärmar förstärkte upplevelsen flera gånger om. Det hade hänt en del sedan hon jobbade senast, märkte hon.

Alla gjorde sina små missar, men inga så allvarliga att de inte hann rättas till. Det var under den riktiga visningen som det gällde att leverera.

Efter genrepet följde sminkning inför ett *photo shoot* som skulle med i vårkatalogen. Det var mödosamt och påfrestande med flera olika stilar, som var och en krävde ny sminkning. Mellan tagningarna i sminkstolen samtalade Denise med tjejen bredvid som arbetade aktivt i branschen. Hon var 19 år och smal förstås, men inte på något osunt sätt. Hon berömde Denise

för hennes säkra steg och undrade om hon hade några tips att dela med sig av. Sedan berättade hon att hon var vegan, vilket tydligen var den rätta vägen enligt många förståsigpåare.

Kött var helt ute påstod hon, inte bara av etiska skäl. Vegankosten var en vinnare även för hyn, vikten och hälsan

”Det finns en ö i Japan där världens äldsta befolkning lever. Gissa vad de äter där. Sjögräs och sojabönor förstås. Alla blir i princip minst hundra år.”

Enligt ryktet fanns det en skönhetsdrottning på Okinawa, som ön hette, hon var 84 år och hade hy som en 17-åring. Denise kände sig kluven inför nittonåringens påståenden och inte minst till vegansnacket och menade att hon själv faktiskt gillade att äta kött. Hon tyckte helt enkelt att det smakade gott och var en del av det svenska köket. Nittonåringen skakade på huvudet samtidigt som hon log.

Till slut var det dags. Allt var förberett och showen kunde dra igång. Alla mannekängerna stod uppradade bakom scenen och hörde hur konferencieren prisade NK:s nya kollektion för att sedan tystna och lämna över till gästerna att själva bedöma sanningshalten bakom hans ord.

Ett ljusfyrverkeri från stroboskopet fyllde salongen, kolsyrerök rann ner från scenen och ett ljudinferno påannonserade varje modell som tog sig an catwalken. Fotoblixtar avlöste det inledande stroboskopet när mannekängerna äntrade scenen och svängde med sina plagg. Detta var elitserien i glamour och Denise kunde skymta Eric, Karin och Isak, som satt uppklädda bland publiken med var sitt program och en espresso i handen. Men hon avslöjade inte med minsta rörelse att hon hade sett dem.

Catwalken var Cat fightens hemvist och här fanns inte utrymme för något annat. I modevärlden avgudades vinnaren och ingen såg förloraren. För den sistnämnde var ett hänskratt en komplimang, det visste alla i branschen, lika väl som att modet ständigt måste vara i förnyelse för att kunna triumfera som den kulturella ledaren. En stenhård gallring vilade ständigt över denna värld av överkonsumtion och utlovade drömmar, men bara några få drömmar var sanna och bara några få fick vinna på riktigt.

Framträdandet tog på krafterna, men Denise gav ändå sig själv godkänt och efter showen infann sig den där ändlöst sköna känslan som kom av att äntligen kunna slappna av.

Bakom scenen påbörjades firandet efter den lyckade uppvisningen och Karin, Eric och Isak var inte sena att sluta upp och gratulera. Flera av deltagarna föreslog att de skulle fortsätta att fira på Berns. Karin tackade nej till att följa med eftersom hon var tvungen att åka till Caféko för att förbereda inför nästa dag.

”Men om någon vill följa med dit, så är ni naturligtvis välkomna. Kan nog hitta en vinflaska eller något”, sa hon.

Denise tyckte det lät som ett bra förslag. Hon orkade inte med en nattklubbsvända efter en lång dags påfrestningar. Alla fyra hoppade in i en taxi, strök förbi högvakten vid Skeppsbron, sedan Slussen, Söders höjder och över Folkungagatan varefter bilen snart rullade upp framför det nedsläckta och stängda caféet. När de klev ur möttes de av ett svagt duggregn som nästan hängde alldeles stilla i kvällsluften och bildade glober av ljus runt gatlyktornas sken.

Karin låste upp ytterdörren, larmade av och bjöd de övriga att stiga in. De hängde av sig ytterkläderna och Karin tände

några ljus på ett av borden. Hon hämtade fyra glas och en flaska rött vin och ställde fram.

”Slå er ner, jag ska bara fixa lite i köket. Det går fort”, sa hon.

De övriga tre satte sig vid bordet och Denise tog av sig skorna och lade upp fötterna i Erics knä.

”Snälla, massera lite”, bad hon bevekande samtidigt som svag musik plötsligt hördes från köket.

”Vilken dag”, sa Eric medan han nöp lätt i hennes tår och sedan försiktigt cirklade med tummarna över trampdynorna.

”Du rockade verkligen”, log han och tittade ömt på Denise.

”Ja, det var riktigt kul att se faktiskt. Det såg proffsigt ut” fyllde Isak i.

”Tack, vad snälla ni är!”

”Visst är hon grym!”, hördes det inne ifrån köket.

Karin kom ut till bordet med en bricka full av små skålar med tapasliknande småplock.

”Du måste hållit igång hela dan, tjejen.”

Denise plockade lite i sina fulladdade shoppingväskor.

”Det känns så, i fötterna i alla fall.”

Karin hällde upp vin i glasen till sina gäster.

”Visst var det roliga typer där. Du skulle sett dom som satt bredvid oss, dom fick ju Yohio, popsångaren du vet, att verka helt normal.”

Denise skrattade.

”Helt klart är det ett visst klientel på dom här föreställningarna. Fast jag pratade en del med en tjej under genrepet som var rätt trevlig, fast hon var ju vegan förstås.”

”Vaddå ’fast hon var vegan’? Det är väl inget fel på veganer”, sa Karin snabbt och lät lite stött.

”Naturligtvis inte. Men hon pratade massor om att det var etiskt och att man fick fin hy och så vidare. Yada, yada, yada. Känns som man har hört det förut.”

”Fin hy vet jag inget om, men att det är etiskt håller jag med om. Visste folk bara hur det går till i köttindustrin så skulle de inte vara så styva i korken. Hänga där på en köttkrok och bli uppsprättad bara för att någon svenne banan ska kunna äta revbensspjäll till middag, nej tack.”

Karin började elda upp sig.

”Till råga på allt åker ju nästan en fjärdedel av maten direkt i soporna. Där måste jag faktiskt hålla med din spagettikompis, vegetarianer dödar i alla fall inga djur för att äta middag. Istället hjälper de faktiskt träd och växter precis som djuren gör.”

Denise höll upp en topp framför sig och betraktade den och log samtidigt åt Karin.

”Åh, jag skulle aldrig ha sagt något om veganen, nu är det ju kört liksom.”

Karin förnekade sig inte.

”Det är precis som med klimatfrågan. Du behöver inte ens vara strikt vegan eller göra allting rätt. Att försöka räcker långt och då kanske inte planeten behöva koka över.”

Karin tittade runt från den ena till den andra som för att söka medhåll.

”Nädå, istället ska nästa generation ta smällen. Tänk vad enkelt det skulle vara om alla istället följde sin moraliska kompass. Ärligt alltså, ingen polis skulle behövas, inget rättsväsen. Inte ska väl jag behöva förklara det här för dig, Denise, som har de mest rättrogna, religiösa föräldrarna som finns.

Hon satte ner sitt vinglas och kände sig tvungen att ge sig in i diskussionen.

”Jag vet, mina föräldrar är ju tvär-religiösa. Men ibland kan jag undra, tänk om det inte finns någon gud, då lever folk rättroget helt i onödan. Vilket waste liksom.”

”Men vaddå, finns det ingen mening med att vara schysst bara för att det inte Gud finns?” undrade Eric. ”Polarna kommer nog lysa med sin frånvaro ganska snart.”

”Kanske det”, sa Denise. ”Okej, men tänk om man inte tycker att vänner är det absolut viktigaste i världen. Det kanske finns andra saker som man prioriterar högre.”

Karin fyllde på i glaset medan Denise fortsatte.

”Jag säger inte att det är bra, men en del föredrar ju att bara ta det de vill från sin omgivning och bli starka på så sätt.”

”Nä, då föredrar jag polarna. Eller vad säger du Isak.”

Denise hann emellan.

”Men vaddå, att alltid vara rättvis låter inte direkt toklustigt heller. Ta bara en sån sak som sex, det bibliska upplägget är ju lätt deprimerande.”

”Jag tror inte att man måste leva i celibat bara för att vara etisk? De bästa sakerna i livet har en mening och ett ursprung, annars skulle de inte finnas, hade aldrig passerat evolutionens nålsöga.”

”Hur menar du?”, undrade Eric.

”Du vet mat, om den smakar gott betyder det att den är bra för oss, i lagom dos förstås.”

Isak klappade sig på magen.

”Det är därför vi har luktsinnen och smaklökar, för att kunna känna igen vad som är nyttig mat, det våra kroppar behöver. Precis som med kärlek.”

Karin gjorde sin egen tolkning och tittade på Isak.

”Menar du att någon som luktar gott och kanske har en behaglig röst, det är någon som naturen vill att vi ska vara med?”

”Nåt sånt”, log han.

Den heta diskussionen fick ett abrupt slut när strömmen plötsligt bröts och lade lokalen i mörker, så när som på det svaga skenet från stearinljusen på bordet. Strömavbrottet överraskade dem alla och de blev sittande tysta. Sedan började Denise fnittra hejdlöst. Spänningarna från den långa dagen hade äntligen släppt, kanske med lite hjälp av det röda vinet.

När de insåg att strömmen faktiskt verkade förbli borta, reste sig Karin och hämtade fler ljusstakar som hon tände och ställde ner på serveringsdisken och på bordet där de satt. Eric böjde sig mot fönstret, tittade ut på gatan och på husen mitt emot. Det såg mörkt ut överallt och strömavbrottet verkade gälla hela området. Allt som syntes var det svagt fladdrande skenet från tända ljus i enstaka fönster.

Karin hade gått ut genom baddörren och kom nu tillbaka med famnen full av ved.

”Det var inte igår som den här spisen var i bruk, men nu kommer den väl till pass”, sa hon och tog emot stearinljuset som Isak räckte henne för att tända brasan med.

Den hetsiga diskussionen hade tystnat tillsammans med surret från kyldisken och köksmaskinerna. Det enda som bröt tystnaden nu var ljudet från elden i öppna spisen. Eric tog fram sin mobil, men skakade strax på huvudet.

”Mobilen funkar, men det går inte att komma ut på nätet.”

Istället slog han på radiofunktionen och scrollade mellan kanalerna och hittade Radio Stockholm. De sände ett dokumentärprogram som varvades med skön musik.

”Här kanske dom säger nåt om strömavbrottet, typ om det kommer att hålla i sig länge eller nåt.”

Musiken stod på i bakgrunden och Karin fyllde upp i de glas där det fanns utrymme. En torr radioröst tog vid där låten slutade.

”Ikväll i studion pratar vi om World Future Forum och hur de allvarliga internationella kriserna ska kunna hanteras. Med oss har vi...”

Karin överröstade ljudet från Erics mobil.

”Har ni hört talas om det där, World Future Forum?”

”Visst”, svarade Eric, ”WFF, eller hur det förkortas.”

”Jag kan undra om det egentligen leder någon vart. Blir det någonting gjort eller kostar det bara pengar? Ytterligare en anledning att kräva in skatt från folk som jobbar? Och är det ännu en variant av ett meningslöst FN?”

Karin tog en klunk ur sitt glas och hann knappt svälja innan ivrigheten att tala tog vid.

”Du vet, FN:s säkerhetsråd, det är inget annat än en hydra, en femhövdad drake, en sån där som finns i sagorna. Ibland kan jag känna att det inte vore fel om det även fanns en riddare, som i sagorna, som kunde hugga ner draken med sitt svärd.”

Karin gestikulerade med armarna.

”För jag betvivlar att FN-hydran gör någon riktig nytta.”

Denise och Eric hade tagit med sig sina glas och gått bort och satt sig i en av sofforna.

”Du är för skön, Karin!”, ropade Eric från sin hörna och skrattade. ”Har alltid en åsikt!”

”Kan inte du hänga med någon gång till mitt kontor och ge den där valnöten en verbal omgång också”, undrade Denise. ”Det skulle han behöva.”

”Bra idé”, svarade hon.

Samtalet på radion hade fått ge vika för en ny låt. Karin tittade på Isak och frågade samma sak som hon själv fått svara på någon vecka tidigare.

”Har du några drömmar?”

Isak log.

”Jo visst. Jag tycker det skulle vara kul att vara duktig på att laga mat, som du.”

Karin såg smickrad ut.

”Eller kanske lära mig att spela gitarr. Ställa upp i en stjärnuttagning i TV eller något. Sen finns det förstås mycket annat också.”

”Du är rolig du”, skrattade Karin. ”Jag tycker du ska göra det du tror på.”

”Nu är det nog dags för oss att gå”, hördes Denise röst bortifrån soffan. ”Om jag kan gå på dom här fötterna förstås.”

Eric hjälpte Denise upp ur soffan och hämtade deras ytterkläder. Han höll upp Denises kappa och tog sedan på sig jackan. Nu var de redo att möta höstmörkret. Medan han väntade på Denise, som tydligen hade något viktigt att ventileras med Karin av fnisset att döma, kunde han inte avhålla sig från en kommentar till Isak samtidigt som han skrattade.

”Tycker Karin tittar en del på dig.”

Men Isak såg cool ut och rörde inte en min, gav bara Eric en björnlabb att skaka tass med och en kärvändig klapp på axeln.

Eric och Denise lämnade Caféko och gick ut på den mörkklagda gatan utanför. Utan ljus från gatlyktor och fasadskyltar kändes det som att ljuden framträdde så mycket tydligare. Regnet hade avtagit och ersatts med en svag dimma, men vattnet porlade fortfarande i rännstenarna och stegen från deras skor ekade

svagt mellan husväggarna. Gatorna var i stort folktomma och de mötte bara några enstaka personer på vägen hem.

Denise och Eric gick raskt gatan fram, inte för att de hade bråttom utan för att det kändes naturligt att skynda på stegen i en dunkel och oförutsägbar värld.

Framför porten var det becksvart. Även kodlåset verkade utslaget och det tog en bra stund för Eric innan han lyckades hitta nyckelhålet och kunde låsa upp porten.

Väl hemma fick de tända upp stearinljus för att kunna se något så när i lägenheten. I de svarta fönstren tvärs över gatan vittnade små ljuspunkter om att människor även där tänt upp vad som fanns till hands. Eric gäspade och sa att han var trött. Han tog med ett stearinljus in till badrummet, duschade, torkade sig på en handduk, flexade lite i spegeln och gick sedan och la sig i sängen.

Denise blev stående i den öppna dubbeldörren till sovrummet, kom sen fram till sängen och la sig bredvid Eric ovanpå täcket.

”Vad är det?”, frågade han.

Denise såg mystisk ut.

”Vad är det själv?”

”Kan vi inte ta det imorgon bitti, jag är ingen kvällsmänniska, det vet du”, svarade han.

Denise la armen på Eric.

”Tyvärr, kan inte vänta så länge”

”Men jag har ont i huvudet”, svarade Eric och skrattade.

”Ingen bra ursäkt!”

Det blev tyst.

Hon kysste honom varsamt och viskade i hans öra:

”Jag vet att du vill”

Sedan smekte hon med lätta fingertoppar över hans bröstorg och mage och jobbade sig nedåt. Snart hade hon fått Eric på andra tankar.

Kapitel 12. Business

Resan till Genève, och inte minst efterfesten i Monte Carlo, hade redan blivit en snackis bland kompisarna och innebandygänget. Isak hade inte kunnat motstå frestelsen att ta fram mobilen och filma inflygningen till Casino Monte Carlo. Snutten låg nu ute på Youtube och fungerade i kompiskretsen som allmänt rättesnöre för hur man levererade livsstil och inte minst hur ett uppsatsarbete borde bedrivas. Vid en morgonfika på skolan hade till och med Urban instämt i lovorden och var heller inte sen att berätta om sin farbror, som i princip hade mer pengar än Joachim von Anka och därför kunde hålla sig med eget flygcertifikat för helikopter och del i en flygmaskin. Så troligen skulle det kunna bli flyga av även för hans del inom en snar framtid.

Det var fredag och på rasten efter första föreläningen berättade Isak för Eric att han fått ett mejl från Cecilia, en amerikanska som var med till Monte Carlo. För sitt inre såg Eric suddiga minnesbilder från den blöta kvällen på casinot hur Cecilia hade hängt med dem vid några av spelborden. Hon var äldre än dem, hade ljust hår och var något under medellängd. Ett ganska alldagligt utseende. Han mindes ett yttre lugn men också ett par ögon som hade en intensitet i sig, som om de sökte efter något. Han undrade om han hade skött sig men eftersom hon nu hade hört av sig borde han inte ha varit allt för mycket offside.

”Hon är representant för en investeringsfond, Hedge Star, och har tydligen varit aktiv en del på MagicMarket på sistone och utvärderat nya affärsmöjligheter. Nu skriver hon att hon gärna vill träffa oss igen så snart som möjligt för att diskutera

ett vidare samarbete. Du kan läsa själv", sa Isak och räckte över mobilen till Eric.

"Visst", svarade Eric när han hade läst igenom mejlet. "När och hur?"

"Jag föreslog en videolänk", sa Isak, "men hon ville helst träffas personligen. Om vi var intresserade kunde hon arrangera det praktiska, som hon uttryckte det. Ska jag svara att vi kan träffas?"

Isak tittade frågande på Eric som nickade.

En knapp timme senare, när det var paus i nästa föreläsning, såg Isak att Cecilia hade svarat. Han läste upp det.

'Är ni i Stockholm? I så fall kan vi hämta er vid den adress ni önskar om en halvtimme för vidare transport.'

Efter att ha konfererat med varandra en stund skickade Isak iväg ett svar.

'Ok. Adress: Sveavägen 65.'

De gick tillbaka till föreläsningssalen och plockade ihop sina saker och på avtalad tid gick de ut på trappan mot Sveavägen. Höstrusket låg som en våt filt över staden och trafiken var tät utan att rusningstiden ens börjat. Vattenkaskader sprutade upp över trottoaren varje gång en bil med hög fart passerade genom vattensamlingarna på gatan och fick de gående att förskräckta hoppa till och trycka sig mot husväggarna för att inte få en kalldusch.

Nedanför trappan stod en mörkgrå Audi på tomgång och utanför hukade chauffören under ett paraply. I varje fall såg han ut att vara chaufför i sin uniformsliknande blå kostym, skjorta och en skärmmössa som krönte ett fårat ansikte.

De fick ögonkontakt med varandra och Eric och Isak gick ner för trappan mot bilen.

"Mr Benson, Mr Merkel?"

När de nickade öppnade han dörren till baksätet, höll fram paraplyet och de klev in. Sedan tog han själv plats bakom ratten. När de hade tagit sig ut i trafiken och bilen svängde höger i korsningen Sveavägen/Kungsgatan frågade Eric vart de var på väg. Han fick upprepa frågan två gånger innan föraren hörde.

"Bromma flygplats", svarade han på bruten svenska. Färden fortsatte med radion påslagen på P3 på låg volym. Vid flygplatsen körde bilen förbi den vanliga entrén och fram mot en stängd grind. Den öppnades med automatik när de kom närmare och Audin rullade in på flygplatsområdet och fortsatte fram till ett mindre jetplan. En man ur besättningen stod nedanför trappan till planet. Han välkomnade dem på engelska och berättade att flygningen skulle ta dem till Virginia Beach i USA där Madame Cecilia Swanson-Kirk väntade på dem när de landade.

"What", nästan skrek Eric, men sänkte genast rösten och vände sig mot Isak.

"Vad är det med alla människor nu för tiden? Finns det ingen som känner till ordet *framförhållning* längre? Känns som dom behandlar oss som en vante som man kan slänga hit och dit hur som helst", väste han. "Jag trodde vi kanske skulle till Götet eller möjligen Malmö, men inte att vi skulle korsa Atlanten. Jag har ju för fan varken extra kallingar eller tandborste med mig."

Piloten, eller om han var den manliga motsvarigheten till flygvärdinnan, noterade Erics upprördhet.

"Is there a problem, Sir?"

Eric bara skakade uppgivet på huvudet och skyndade efter Isak upp längs den lilla trappan till planet för att komma undan regnet och det intensiva ljudet från motorerna.

Mannen som hade tagit emot dem var av allt att döma piloten och han visade med en handrörelse att de kunde sätta sig var de ville. Han förseglade den kraftiga kabindörren och öppnade sedan en mindre dörr in till cockpit och innan den stängdes bakom honom hann de skymta ytterligare en man i uniform där inne.

Eric och Isak var de enda passagerarna i planet som närmast liknade ett privatjet. Det såg ut att ha några år på nacken, men luktade fräscht och rent. Sätena var placerade bakom varandra med en rad på vardera sidan om mittgången. Längre bak fanns även några stolar runt fasta bord. Genom de ovala fönstren gick det att blicka ut över ett regntungt Bromma.

Så snart de hade intagit sina platser taxade planet ut. Motorljudet ökade och den kraftiga accelerationen gjorde att Eric och Isak trycktes tillbaka i sina säten när planet rörde sig fram på startbanan, lämnade den och fortsatte upp genom det tjocka molntäcket.

När planet bröt igenom molnen möttes de av blå himmel med en bländande sol som lyste in genom de små fönstren. Det skrapade till i högtalaren. Det var piloten som meddelade att han beräknade flygtiden till fem timmar och fyrtio minuter, vilket innebar att de skulle vara framme klockan 13 lokal tid.

Isak tittade på Eric som satt på andra sidan gången.

"Vad händer mannen?"

Eric tittade tillbaka och ryckte på axlarna.

"Ingen aning. Jag vet inte ens var Virginia Beach ligger", sa Eric.

Han tog upp sin mobil och försökte gå in på Google. Till hans förvåning fungerade det.

"Okej, Virginia Beach ser ut att ligga på USA:s östkust, strax söder om Washington, ovanför North Carolina. Dom verkar ha en skön strand i alla fall, haha. Utan slut typ. Kolla på bilden."

Eric höll fram mobilen så att Isak kunde se en bild på en soldränkt strand utan slut, minst femtio meter bred och kantad av hotellkomplex.

"Härligt, då är vi hemma."

Båda såg nöjda ut och satte sig avslappnade till rätta i sina säten. Efter en stund kom den pilot, som hade tagit emot dem tidigare, ut i kabinen. Han frågade om allt var i sin ordning och visade dem en minibar med förfriskningar som de var välkomna att ta för sig av. Därefter återvände han till cockpit igen.

Både Eric och Isak tyckte piloterna gav ett professionellt intryck, artiga utan att vara fjäskande.

De kunde röra sig fritt i kabinen, som de hade för sig själva, men timmarna blev ändå långa och resan kändes utdragen. Eric bläddrade förstrött i ett magasin han hittat i fickan på en av stolsryggarna. Glassiga bilder på de senaste bilmodellerna som presenterats på den årliga bilmässan i Detroit. Plötsligt föll blicken på en notis som handlade om att samtliga kärnkraftsreaktorer i Ukraina, som hade stängts under det oklara säkerhetsläget efter haveriet i Zahporitza 6, nu åter var bruk. Behovet av el hade ökat under hösten i takt med sjunkande temperaturer och alla reaktorer i landet hade nu fått dispens att starta upp igen. Endast Zahporitza 5 och 7, som låg närmast den havererade reaktorn, var fortsatt tagna ur drift. På nästa uppslag fanns ett stort reportage om World Future Forum, som han mindes att Karin hade uttryckt så starka åsikter om.

Eric läste artikeln och försökte förstå vad Karin egentligen hade menat. World Future Forum verkade av allt att döma vara

ett samfund för världens alla länder. På sätt och vis likt Europeiska Unionen, även om det ännu bara var i sin linda. Ambitionen var att lyckas lösa de problem som Förenta Nationerna hade haft så svårt att komma tillrätta med, miljö, sociala orättvisor och inte minst handel och konflikthantering.

Varje år hölls en större konferens där en majoritet av alla världens ledare närvarade. Säkerhetsrådet var enormt inför årets toppmöte i Paris som skulle hållas senare i december.

Det kanske var just det som Karin hade syftat på, tänkte Eric, enorma kostnader i säkerhet och administration för att hålla en rad höga potentater sysselsatta. 'Till vilken nytta', var det inte så hon hade uttryckt sig. Kommer de verkligen att bidra till något?

Flygstolarna började kännas ordentligt i sätesmusklerna, men till slut sänkte sig äntligen planet ner och Isak kunde se ut genom sitt fönster hur de närmade sig USA:s östkust genom de glesa molnen. Där hav mötte land gav kraftiga dyningar upphov till långa, vita brytningar längs stränderna som uppifrån luften såg ut som vita linjer i havskanten.

Nu var de nere på låg höjd och plötsligt ropade Eric till.

”Kom får du se, det står en hel massa hästar ute vattnet.”

Isak reste sig ur sin stol och gick över till Erics sida och böjde sig fram för att titta ut genom fönstret.

”Det där är nog vildhästar. Det finns två sådana hjordar, en i Maryland och en i Virginia. Det sägs att de är avkommor från hästar som räddade sig i land från ett spanskt fartyg när det förläste utanför kusten här någon gång på 1600- eller 1700-talet. Men jag vet inte om det stämmer.

”Du skojar?”

”Nä”

”Hur vet du allt det där?”

”När jag var liten var vi på semester någonstans här på östkusten och tältade. Då var det fullt med hästar som stod på stranden, och i vattnet, hela dagarna och sedan gick de runt bland tälten sent på kvällarna och frustade och gnäggade. Jag minns att jag tyckte det var både otäckt och spännande samtidigt.”

Strax därpå gick planet gick ner för landning på en flygplats inte långt från kusten.

De var båda lite osäkra på vad som väntade och vad som förväntades av dem. Men under den korta tid under höstterminen, som de hade varit i smöret bland storspelare av olika slag, hade de lärt en sak som ofta visade sig framgångsrik. Att avvakta sin motpart och vänta med att spela ut korten gjorde att saker ofta löste sig efter hand. Den möjligheten var en resurs som det var klokt att inte bortse ifrån.

När planet hade taxat fram till en av hangarerna och stannat öppnades kabindörren. En trappa rullades fram och Eric och Isak kunde kliva ut i ett varmt, soligt och fuktigt Virginia. Cecilia kom emot dem från en bil parkerad en bit bort och hälsade dem välkomna. I Monte Carlo hade hon inte gjort något större intryck, men nu var hon desto mer färgstark. Klädd i en kort röd och vit kjol med tillhörande kavaj, en elegant vit hatt, och långa, slanka ben i vita sandaletter med höga, sylvassa klackar gjorde hon ett mycket parant intryck och Eric fick hejda sig för att inte vissla till av uppskattning. Han gissade att hon var i femtioårsåldern men kunde lätt passera för fyrtio.

Båda kände de sig lätt obekväma inför hennes uppenbarelse, där de stod i samma kläder de haft på sig i skolan, jeans och tröja.

De tog plats i hennes bil, en Lincoln Crown Victoria, och hon körde dem till sitt kontor, som inte låg mer än tjugo minuter

bort i Hampton Roads. Cecilia var en omhändertagande värd. Hon frågade, lyssnade och verkade uppriktigt intresserad av sina gäster.

Hedge Star Corporation stod det på mässingsskylten vid entrén till en stor men anspråkslös byggnad. Det var skönt att komma in i den svala och torra luften, kläderna hade börjat kännas klibbiga i den fuktiga värmen utomhus.

I hissen på väg upp till översta våningen berättade Cecilia att runt 300 personer arbetade i huset. När hissdörrarna gled upp tog Cecilia tåten mot sitt kontorsrum som var stort som ett konferensrum och vätte mot en glasad innergård.

Efter de inledande artigheterna började Cecilia med en presentation av sitt företag.

”Hedge Star är ett världsomspännande bolag med verksamhet i många länder, men huvudkontoret ligger här i Hampton Roads, vilket har många fördelar. Det är nära till Washington, där flera av våra viktiga kunder finns och nära till anläggningar för att genomföra tester av utrustning och koncept. Kortfattat kan man säga att Hedge Stars verksamhet går ut på att fungera som rådgivare och samarbetspartner i en bransch som är ytterst konkurrensutsatt med avseende på prestanda och där diskretion är av största vikt för affärerna.”

Hon gjorde en paus för att se att de hängde med och påpekade att de gärna fick avbryta och ställa frågor om det var något de undrade över.

”Våra kunder är ofta mycket stora organisationer”, fortsatt hon, ”där tillgång till kapital sällan är det stora problemet. Istället är det ofta just prestanda och diskretion som värderas högt. Enkelt uttryckt ordnar Hedge Star så att våra kunder får vad de önskar sig. En typisk affär involverar vanligtvis flera samarbetsparter där komponenter, reservdelar, förbruknings-

artiklar, utbildning och motköp ofta är viktiga delar. Och det är här jag gärna ser att ni båda kommer in i bilden.”

Cecilia berättade att hon den senaste tiden hade varit aktiv på MagicMarket och fått kontakt med flera potentiella partners.

”Nu är jag väldigt nära att genomföra en större affär som skulle involvera två kunder, fem leverantörer och två distributörer. Den sista tilltänkta distributören kan bli en nyckel för affären men är ännu inte ansluten till MagicMarket och det är i det sammanhang jag skulle behöva ert stöd.”

Hon tittade på dem och log.

”Vad säger ni, tror ni att ni kan hjälpa mig att engagera distributören och få honom ansluten till MagicMarket?”

Cecilia hade helt klart väckt Erics intresse och han förklarade att de gärna hjälpte till att värva en ny medlem till marknadsplatsen. Han menade att det var precis det här som MagicMarket handlade om, flera aktörer som samarbetar på nya sätt.

Cecilia blev glad när de sa sig vilja bistå med sina tjänster och deras intensiva men lättsamma diskussion fortsatte ända till sen eftermiddag. När Cecilia föreslog att de skulle ordna ett möte med distributören så snart som möjligt instämde både Eric och Isak.

”Jag behöver ordna ett par praktiska saker innan. Under tiden får ni gärna se er om i företagets lokaler, så ses vi i entrén om en halvtimme”, sa hon och lämnade rummet.

Isak undrade om de inte borde rådfråga professor Wilhelm om upplägget. Eric tyckte inte att de var i färd med att göra något annorlunda än tidigare. De skulle ju bara värva en ny medlem, och därför var det heller inte nödvändigt att rådfråga Wilhelm. Om det dessutom var tal om en större affär, så var det

mer imponerande att berätta om det i efterhand än att ta ut segern i förskott.

Cecilia väntade vid sin bil utanför entrén. Hon log och vinkade att de skulle komma ut. De klev in i bilen och satte sig och rullade iväg genom Hampton Roads, samma väg som de hade kommit och Isak frågade var de skulle träffa distributören.

"Afrika. Mongato, Kenya", svarade Cecilia.

Inom kort var de luftburna igen i samma plan som de anlänt med några timmar tidigare.

Deras färd gick österut genom den stjärnklara natten med oceanen som låg ödslig långt under dem. Britsarna ombord var inte bekväma och den natten fick de nöja sig med bara några få timmars sömn. Strax innan gryningen slog planets hjul ner på en torr, asfalterad landningsbana i nordvästra Kenya. Flygplatsen var mindre än den i Virginia Beach, hangarerna nedgångna och ankomsthallen liten och även den i dåligt skick.

När de klev ner för trappan som rullats fram till planet hade himlen börjat ljusna, men solen låg ännu dold bakom den intilliggande bergskammen. Den tropiska värmen slog emot dem och de blev stående kvar bredvid trappan och väntade medan Cecilia samtalande med representanter från de lokala myndigheterna.

Även om flygplatsen var liten sjöd den av aktivitet. Tankbilar och lasttruckar körde i skytteltrafik och ett intensivt oljud från olika motorer låg i luften liksom lukten av förbränningsrester från fotogen och diesel.

De var båda trötta efter den alltför korta sömnen och resorna, som inneburit att de korsat Atlanten två gånger samma dygn. Enda fördelen var väl att de var tillbaka i nästan samma tidzon som när de startade.

Alldeles intill ankomsthallen stod två militärjeepar parkerade. Isak blev förvånad över att se en svensk flagga monterad längst bak på fordonen. Inte för att han någonsin hade sett några svenska militärjeepar i utlandstjänst, men det hela såg ganska osvenskt ut, tyckte han.

"Jag visste inte att Sverige hade soldater i Kenya."

"Inte jag heller", svarade Eric.

Cecilia återvände till dem och berättade att det hade skett en förändring i planeringen. Samarbetspartnern, som de skulle träffa, hade blivit uppehållen nu på förmiddagen och därför var mötet flyttat till eftermiddagen.

"I väntan på mötet har vi blivit erbjudna att få följa med på safari och det står en transport som väntar på oss på andra sidan ankomsthallen. Vad säger ni?" undrade hon och började gå utan att invänta deras svar.

Varken Eric eller Isak hade några invändningar mot ändringen i schemat och följde snabbt efter.

På väg in i ankomsthallen passerade de förbi de svenska jeeparna där ett tiotal grönklädda soldater satt. Utanför stod en man, som av kroppsspråket att döma såg ut att kunna vara chef för enheten. Han hade en cigarett i handen, bar uniform med uppkavlade ärmar, svarta kängor, skyddsväst och över axeln hängde ett mindre automatvapen. Av namnskylden på bröstet framgick att mannen hette Sverkersson med löjtnants grad.

Cecilia lotsade dem genom ankomsthallen och ut genom en dörr i den borte änden där en terränggående lastbil väntade. Ombord fanns redan två andra par, chauffören och en guide och så fort de kommit på började fordonet rulla och snart hade de lämnat bullret från flygplatsen och tätorten bakom sig. Solen var synlig men stod fortfarande lågt på himlen när de rullade fram i maklig takt. Där bebyggelsen tog slut, tog även den

asfalterade vägen slut och övergick i en rödaktig grusväg, som så småningom bara blev till ett par hjulspår över öppna gräsytor.

Fartvinden fick Eric och Isak att piggnä till igen och de lyssnade intresserat på den kunnige och engagerade guiden. Han hade i ett samarbetsprojekt med universitetet i Kigali under flera år studerat rovdjurens dynamiska förmåga att hålla sina bytesflockar i anpassade storlekar. Han berättade om området de passerade igenom och beskrev det som en blandad fauna av stäpp med inslag av regnskog. Trots att här fanns ett mycket rikt djurliv var det ännu inte särskilt exploaterat av vare sig turistnäring eller tjuvskytta och det skulle förvåna honom om de stötte på något annat safarisällskap under förmiddagen.

”Jag tänkte ta er med till en flodfåra där många av djuren brukar samlas för att dricka och svalka sig i vattnet” sa han och pekade bort över savannen.

Medan bilen sakta rullade fram i de djupa hjulspåren fortsatte guiden att berätta om det som fanns runt omkring dem, allt från de avlägsna bergen i fjärran till olika träd och växter som kantade vägen och djuren som skymtade på håll. Några hyenor var synliga vid en klippformation och uppe i skyn cirklade stora majestetiska fåglar ljudlöst på spaning efter något ätbart.

Guiden pekade på ett träd en bit bort, där något som såg ut som resterna av en antilop hängde över en gren.

”Den har förmodligen fallit offer för en leopard.”

Han fortsatte att berätta och visade på hjulspåren de åkte i.

”Bortsett från de här avtrycken som vi människor lämnar efter oss och som syns här och var på slätten, så har naturen här sett ut på samma sätt längre än vad människan har existerat. I själva verket är det någonstans i det här området som

vetenskapen tror att de första aporna lämnade träden och tog sina så viktiga första steg på savannen. Steg som gjorde dem till människoapor med radikalt förändrade förutsättningarna för överlevnad.”

Terrängbilen saktade in och stannade i skuggan av ett stort baobabträd. Flodfåran hade sin sträckning minder än hundrafemtio meter bort och med lite tur skulle de nog kunna få en glimt av något av de större kattdjuren trodde guiden.

Även om de inte kunde se själva vattenlinjen, var det tydligt att en livgivande åder av vatten drog fram där borta. Många olika arter trängdes i landskapet, ryggar från bufflar var synliga, fåglar fanns i överflöd och Eric såg något som han trodde var en flodhäst.

”Det är inte särskilt ovanligt att få en skymt av något av de stora kattdjuren, att däremot få se dem jaga är få förunnat och kräver ofta ett stort mått av tålmod och väntan”, sade guiden och hade nu övergått till att viska.

Han tog upp sin kikare och spanade ner mot vattenhålet.

”Den här platsen är en av mina egna favoriter där jag själv har fått bevittna jakt i dess mest naturliga form flera gånger”, fortsatte han. ”Just det kan göra det värt att sitta still här en stund och vänta.”

Han fortsatte att skanna av omgivningen och pekade bort mot det höga gräset och dungarna av buskliknande vegetation.

”Vegetationen här ger ett gott skydd till rovdjuren när de närmar sig vattnet i jakten på ett byte.

Väntan i terrängbilen blev lång, men aldrig långtråkig eftersom det fanns så mycket att titta på. Guiden plockade fram vattenflaskor och räckte över till sina passagerare samtidigt som han bad om ursäkt för att han inte kunde bjuda på något att äta.

”Vi vill ju inte att doften av mat ska få djurens intresse att vändas mot oss istället.”

Fortfarande viskande, berättade guiden för sällskapet om rovdjurens och bytesdjurens dynamik. Han menade att det för den oinvigde vid en första anblick är lätt att tro att det råder fullt kaos i djungeln eller på savannen. Att det bara handlar om att äta eller ätas.

”Men mer fel kan det knappast vara”, sa han. ”I själva verket råder en mycket delikat balans, där varje rovdjur och varje bytesdjur har sin speciella roll och uppgift i ett sinnrikt kretslopp. Det finns hierarkier av rovdjur och växtätare som har speciella nischer att hålla i trim. Till exempel när leoparder jagar, så är det sällan som de lyckas fälla den mest spänstiga och virila gasellen på savannen. Oftast får de nöja sig med ett sjukt eller skadat djur eller en unge som har hamnat på efterkälken utan tillsyn. I och med att leoparderna inte utrotar gasellerna utan bara naggar flocken i kanten så hålls gasellerna som art både i god kondition, vad gäller att leva upp till sitt ansvar i naturens kretslopp, och utvecklas i evolutionär mening genom leopardens bestialiska men ändå begränsade framfart.

Han torkade sig med en näsduk i pannan och drack en klunk ur vattenflaskan.

”Leoparderna sällar helt enkelt bort gaseller som inte är tillräckligt livsdugliga eller aktiva i sin naturliga funktion som gasell. På så sätt flyttas resurser i form av näringsämnen och information från en plats till nya platser i naturens kretslopp, där de gör större nytta. Det gör att varje art vi känner till är betydelsefull, även de allra hungrigaste, för tillsammans bygger de upp hela det nätverk som vi kallar för naturen. Tittar vi på växtätande djur så framstår detta ännu tydligare. Många träd och växter har utvecklat goda frukter som helt och hållet är

skapta för att attrahera och serveras till djur, som genom att äta av det goda hjälper till att sprida frön på ett mycket bättre sätt än vad trädet kan göra på egen hand.”

Plötsligt tystnade han, lyssnade och tittade bort mot kanten av den täta vegetationen. Utan att säga något förde han långsamt fram sin ena hand och pekade, så att alla förstod var de skulle titta. I det höga gräset som vajade lätt i den svaga vinden, såg de hur tre ryggar långsamt flöt fram i riktning mot vattnet.

Med handen för munnen, så att inget ljud skulle föras vidare av vinden, viskade han att det var tre lejonhonor. Ingen i bilen vågade röra sig och de hade nästan slutat att andas.

Lejonhonorna stannade till och förblev orörliga, de verkade ha ett tålmod som på något sätt reste sig över den omgivande naturen. De befann sig fortfarande mer än hundra meter från vattenfåran där bytesdjuren uppehöll sig. En av honorna började långsamt rör på sig igen och följdes sedan av de två andra. Från terrängbilen gick det att se att de valde olika vägar i gräset och rörde sig nu framåt som på en linje bredvid varandra.

Djuren runt vattenfåran visade upp ett invariant mönster där de såg sig om nästan lika ofta som de viftade bortflugor med svansen eller böjde sig ner för att beta av det torra gräset. Kattdjuren rörde sig framåt i ultrarapid och deras rörelser blev allt mer spända och allt mer laddade av rå muskelstyrka ju närmre flodfåran de kom. När som helst kunde de bli upptäckta och av deras spända rörelser att döma var det uppenbart att de när som helst var redo att gå till attack.

Vid flodfåran var det ännu ingen som hade upptäckt faran som dolde sig i det höga gräset och lejonen kunde fortsätta att röra sig framåt lite till.

En vattenbuffeltjur hade distanserat sig något från de övriga djuren. Lejonhonan i täten rörde sig ytterligare några steg för att sedan hastigt accelerera. På någon sekund var hon uppe i full hastighet och de andra lejonerna följde efter i rörelsemönstret på var sin sida, utspridda. När den framrusande lejontrion observerades av de andra djuren förändrades lugnet vid vattenhållet på ett ögonblick. Fåglarna skrek och lyfte mot skyn. Den ensamliga unga vattenbuffeln såg ut att först stelna till i hela kroppen. Sedan sparkade den med alla fyra ben samtidigt så att det dammade om den torra marken och fick på nolltid upp en betydande hastighet. Alla djur kom i rörelse och de mindre följde efter sina ledare i flocken.

Tillsammans lyckades honorna skickligt isolera den unga tjuren från de övriga djuren och därpå följde en fasansfull jakt på liv och död, tre mot en. Jakten gick först i riktning bort från terrängfordonet och stundtals var det omöjligt att se vad som skedde för allt damm som revs upp. Lejonerna knappade in och vattenbuffeln blev tvungen att byta riktning för att försöka hitta en väg ut, men utrymmet i lejonens kniptång blev allt mindre.

En av honorna hoppade och nådde bakbenen på sitt tänkta byte, men buffeln var stor och stark och fortsatte springa trots sin extra börda. Farten minskade dock och gjorde det lätt för de andra att också komma ikapp. Ytterligare en hona gjorde ett utfall, den här gången mot genitalierna på buffeln. Men med en kraftfull spark med bakhovarna träffade hannen kroppen på anfallaren och skickade iväg kattdjuret bakåt. Buffeln vände plötsligt åt sidan och fortsatte i riktning mot åskådarna i bilen.

Den tredje lejonhonan hade nu kommit i vinkel för att anfalla tjuren snett framifrån. Drabbningen blev våldsam och buffeln mötte det anfallande lejonet med sina kraftiga, vidsträckta horn och med en svepande rörelse i markhöjd fick

buffeln in sitt ena horn under lejonet och slungade det upp i luften med en kraft som bara ett djur som kämpar för sitt liv kan uppbringa. Tjuren hade kommit loss och fortsatte att rusa och nu var det bara ett av lejonerna som fortfarande följde efter.

Buffeln, som först såg ut att vara väldigt illa ute, hade i ett slag fått se sina chanser förbättras. Men istället för att fortsätta flykten tvärvände nu tjuren och ställde upp sina mäktiga horn mot det efterföljande rovdjuret. Lejonhonan valde att inte anfalla rakt framifrån utan stannade till på några meters håll. Scenen hade förändrats radikalt och de två blev stående i låsta positioner med de två andra honorna oförmögna att fortsätta jakten. I det torra dammet rörde den unga tjuren sina kraftiga horn på ett sätt som för ett ögonblick såg ut som en makt-demonstration.

Sen gick allt väldigt fort. Utan att någon hade observerat den, dök från ingenstans en stor lejonhanne upp och anföll den stora buffeln bakifrån. Lejonhannen kom upp på ryggen av buffeln och höll sig kvar med klor och käkar. Den väldiga lejonmanen skakade och musklerna spelade på katten när den med sin stora tyngd och fruktansvärda aggression fällde buffeln till marken. På ett ögonblick var maktförhållandet det omvända och i skär uråldrig instinkt avslutade lejonhannen jakten med ett dödande bitt över buffelns strupe och djuret blev liggande på rygg med intensivt sprattlande ben i luften och sparkar som långsamt avtog.

Lejonhannens bitt över buffelns strupe var orubbligt och med en adrenalinmättad blick lät han ögonen svepa över omgivningen. Under den dramatiska jakten hade åskådarna haft svårt att hålla tillbaka spontana utrop av både upphetsning och fasa, men nu var alla helt tysta. Erics mun var torr och vidöppen och hakan hängde ner.

När lejonhannen riktade sin blick mot sällskapet kände Isak att han hade svårt att titta tillbaka mot den mäktiga, triumferande hannen. Det rådde ingen tvekan om vem som ägde savannen där och då.

De tre honorna närmade sig nu bytet och fler och mindre lejon dök upp och sprang trippandes mot måltiden.

Guiden var märkbart tagen. Han höll sig med ena handen i ett stag och den andra för ansiktet. När han väl började prata var det en ihållande ström av osammanhängande ord som rann ur honom.

Åskådarna hade fått fram sina kameror och börjat föreviga samlingen av böjda, arbetande lejonryggar som inte var mer än femtio meter ifrån dem.

När guiden hade sansat sig igen och börjat tala mer begripligt, berättade han för sällskapet att under alla de år han arbetat som guide var detta något av det mest spektakulära han hade fått se.

Djurkadavret rensades under febril aktivitet från allt kött och annan näringsrik vävnad och när lejonen var mätta och belåtna lämnade de resterna åt gamarna som kom seglande ner från skyn.

När i princip inget återstod av buffeln tyckte guiden att det var dags att rulla tillbaka mot staden igen. Alla i sällskapet var märkbart påverkade av det skådespel de just hade bevittnat. Några pratade intensivt med varandra om hur de hade upplevt det de sett, medan andra satt och bläddrade i digitalkamerornas arkiv för att se hur bilderna hade blivit.

Även Cecilia såg glad ut, ungefär på samma sätt som hon hade gjort ända sedan hon tog emot Eric och Isak på flygplatsen. Isak tittade drömskt ut över savannen och lät

vinden fläkta i sitt korta, krulliga hår. Han var mer än nöjd och ett leende drog över hans ansikte.

Tillbaka i Mongato tackade trion och de övriga i sällskapet för en oförglömlig förmiddag.

Cecilia hade ordnat med en ny bil som mötte dem på avtalad plats vid en av infarterna till staden, eftersom hon inte ville komma till den tilltänkta samarbetspartnern i en djungeljeep, som hon uttryckte det. Det nya fordonet, en nygammal svart Mercedes, kändes visserligen minst lika malplacerad som terrängbilen tyckte Eric, då de skumpade fram på den gropiga och dammiga vägen till det stundande mötet.

Cecilia berättade lite om vad de kunde vänta sig och menade att det inte fanns något att egentligen oroa sig över. Hon var övertygad om att de skulle lyckas med att få samarbetspartnern att ansluta sig till MagicMarket.

Mannen de skulle träffa hette Otis Norma och var en av de traktens mest inflytelserika personer. Han var en central aktör i det arbete som pågick i landet med att reformera arbetsmarknaden och statsbildningen och fungerade ofta som en garant när hjälporganisationer behövde ta sig till utsatta provinser i regionen. Bland annat därför var hans roll som distributör i den tilltänkta affären ovärderlig resonerade Cecilia.

När de närmade sig Mr Normas residens förstod de att han måste vara en mycket ansedd medborgare. Den röda och gropiga grusvägen upphörde i samma ögonblick som de passerade den gallerförsedda port som utgjorde entrén till det i svenska termer herrgårdsliknande residenset.

De fortsatte in på en slät asfalterad väg som slingrande sig mellan höga palmer fram mot huvudbyggnaden, belägen på en höjd ovanför en mindre sjö. När Eric såg omgivningarna väcktes

en tanke att han nog skulle ta upp golfspelandet till nästa sommar igen.

Huvudbyggnaden var ett vackert sandfärgat stenhus i kolonialstil med höga pelare framför entrén och vackra fönsterluckor runt de stora fönstren för att dagtid stänga ute den heta och starka solen.

Den svarta Mercedesen stannade och betjänten som väntat på dem på trappan gick ner och hälsade dem välkomna. Han visade in dem i en lång ljus korridor med ett vackert marmorgolv i svart och vitt. På ena sidan hängde tavlor med färgstarka blomster- och fågelmotiv, den andra sidan bestod av en pelarrad som öppnade sig ut mot en innergård. Ljudet av porlande vatten hördes från en fontän till höften dold bakom slingrande gröna växter och stora krukor med exotiska blommor.

Betjänten meddelade att Mr Norma hade blivit fördröjd av ett ärende men var på ingång. Under tiden var de välkomna att låta sig smaka av den enkla lunch som serverades i matsalen i andra änden av korridoren.

Alla tre kände plötsligt hur hungriga det var efter morgonens och förmiddagens intensiva upplevelser. Utan att egentligen veta vad det var de serverades, njöt de av både maten och den palatsliknande miljön. Lunchen avslutades med färska frukter och ett litet glas sött mousserande vin.

Just som de var på väg att resa sig från bordet hördes höjda röster bortifrån entrén och hårda smällande steg som närmade sig över marmorgolvet. Eric gissade att Mr Norma var i antågande. Dörrar öppnades och stängdes och därefter hördes ytterligare röster.

Betjanten dök upp i dörröppningen, bugade avmätt och meddelade att Mr Norma gärna tog emot dem i biblioteket. Han ledde vägen genom korridoren fram till ett par dubbeldörrar som han öppnade och visade med handen att de kunde stiga in.

Rummet var stort och inrett både med influenser av det viktorianska England och sådant som den afrikanska bushen bjöd, ett slags blandning av romantik och manlig styrka. En av väggarna pryddes av troféer från storviltsjakter och två kantades av överfulla bokhyllor. Soffor och stolar var draperade med djurhudar och på golvet framför bokhyllorna låg två stora zebraskinn. Här fanns gott om påminnelser om svunna epoker och säkert en hel del tragik kopplad till de brittiska kolonisatörerna.

Isak, som var intresserad av historia, såg sig storögt omkring.

Precis så här måste Hemingway ha haft det när han bodde och skrev sina böcker här, tänkte han. Det är bara skrivmaskinen som saknas.

Framme vid de stora fönstren som vette ut mot den parkliknande omgivningen stod en man stödd på en käpp.

Han vände sig mot dem och hälsade dem välkomna med hög röst och på bruten engelska. De skakade hand och blev sedan stående och samtalade en stund.

Det verkade vara första gången som Cecilia träffade Mr Norma och Eric noterade att hon direkt kopplade på stora charmoffensiven. Hennes sydstatsdialekt blev lite extra bred och det mesta av det hon sa levererades med en nästan flörtig glimt i ögat. Av vad Eric kunde döma såg det dessutom ut att fungera.

Mr Norma, Otis Norma, som han presenterade sig, var runt 60-70 år gissade Eric, svart i hyn som lakrits och ärrad, men

hans ögon var nyfikna och vakna. Han gav till en början ett ganska barskt intryck, men redan efter några minuter i den charmerande Cecilias sällskap såg han ut att ha tinat upp. Eric var tvungen att erkänna för sig själv att han var imponerad över hennes sätt att ta sig an Mr Norma, finkänslig och samtidigt mycket målinriktad.

Mr Norma visade på det stora bordet mitt i rummet och tecknade åt sina gäster att sitta ner. Betjänten hade blivit kvar i rummet och stod intill väggen strax bakom Mr Norma. Isak fick en känsla av att han och Mr Norma hade en tät relation, där betjänten emellanåt kanske till och med fungerade som rådgivare.

Utan att det egentligen märktes, tog Cecilia mycket skickligt kommandot i samtalet och tålmodigt lät hon Mr Norma få tala till punkt även när han avvek från ämnet och svävade ut kring sådant som inte hade det minsta med deras möte att göra. När Mr Norma var färdig förde hon elegant in samtalet igen på det de diskuterat tidigare, nämligen att värva honom till MagicMarket och engagera honom i den större affär som Cecilia ruvade på.

En bit in i mötet, när Cecilia verkade tycka tiden var mogen, bad hon Eric att presentera MagicMarket för dem. Isak hade hittat ett trådlöst nätverk att koppla in deras bärbara dator på och räckte över laptopen till Eric, där webbplatsen för MagicMarket nu täckte hela skärmen.

Presentationen väckte Mr Normas intresse och han ställde vetgirigt en rad mycket relevanta frågor. Han verkade påtagligt intresserad av att det gick att använda digitala Internetvalutor för transaktionerna. Det var vanligt förekommande i regionen

sa han, då många lokala valutor inte alltid var helt stabila, och enkelt kunde drabbas av kraftig inflation eller växelkursfall.

Presentationen gick bra tyckte Eric och mötet löpte på. Det visade sig att Cecilia även var duktig på språk och emellanåt gick hon över till att samtala med Otis Norma på swahili, för att efter en stund återuppta samtalet på engelska igen.

Isak lyssnade spänt på konversationen på swahili. Han hade ju faktiskt gått en kurs i bland annat swahili för några år sedan, men just så här hade han svårt att följa vad som sades mellan Cecilia och Otis. Han kunde urskilja enstaka ord men inte tillräckligt för att förstå sammanhanget.

Eftermiddagen passerade och lagom till att eftermiddagste serverades verkade det som att Cecilia, med en blandning av passivitet och intensiv bearbetning, hade fått det hela att gå vägen. Mr Norma överlade i enrum med sin betjänt för att sedan åter bjuda in trion i biblioteket, där han bad Isak hjälpa honom att genomföra registreringen av hans verksamhet i MagicMarket.

Cecilia såg påtagligt nöjd ut, men släppte inte på professionaliteten noterade Eric utan sällskapet fortsatte att samtala, nu på ett mer avspänt sätt än tidigare. Eric förde på tal att de hade sett två svenska militärjeepar vid flygplatsen när de anlände. Mr Norma berättade att de sannolikt ingick en den internationella styrka som var stationerad i området och menade att deras närvaro var värdefull för stabiliteten i landet, eftersom de höll oroligheterna på nivåer som ändå gjorde att det gick att bedriva affärer.

Medan Isak fortsatte att diskutera med Mr Norma om hur det rent tekniskt skulle fungera att använda MagicMarket, kunde Eric se att Cecilia mentalt redan var på väg ut genom dörren. Hon var inte oartig på något sätt, tvärtom fick hon det

att låta som att hon inte längre ville uppta Mr Normas dyrbara tid. Hon växlade åter några fraser på swahili med Otis Norma och efter en stunds betänkande nickade han till Cecilia. Med en klurig min vände han sig till sin betjänt och pratade snabbt och korthugget som om han gav något slags order eller instruktioner. Cecilia övergick till engelska igen och berättade att hon nu måste lämna dem.

Hon riktade sig direkt till Eric och Isak och avfyrade ett leende.

”Stort tack för att ni kunde ställa upp med så kort varsel och för all hjälp. Jag har bokat flygbiljetter åt er tillbaka till Stockholm. Tyvärr går det inte något plan förrän i morgon. Biljetterna kan ni hämta på flygplatsen, liksom passhandlingar om ni inte har några sådana med er.”

Hon reste sig från sin plats, lade ner sina papper i sin rymliga handväska och log och nickade en sista gång mot var och en innan hon lämnade rummet.

Även Mr Norma meddelade att han tyvärr var tvungen att lämna dem för ett annat möte, men att de var välkomna att stanna på hans residens tills deras flyg gick dagen efter. Han hoppades att de skulle känna sig som hemma och bli väl omhändertagna och visade samtidigt med handen att hans betjänt nu tog över ansvaret för dem.

De avslutade mötet med att skaka hand och plötsligt var Eric och Isak lämnade ensamma i biblioteket tillsammans med en afrikansk betjänt vid sin sida. De tittade på varandra och kände sig plötsligt lite som kusinerna från landet igen.

Betjänten uppmanade dem att följa honom ut på den stora stenlagda terrassen utanför, som i sin bortre ände övergick i en gräsklädd sluttning som fortsatte ner mot sjön. Från terrassen

kunde de se ut över ägorna och bort mot vägen som de tidigare hade kommit på. Nu rullade där en kortege iväg från residenset med fyra fordon i, och där Cecilias svarta Mercedes åkte som tredje bil.

Strax ovanför sjön låg ett mindre hus. Betjänten öppnade dörren och berättade att de kunde tillbringa natten där, varefter han lämnade dem ensamma med löfte om middag senare.

Det lilla huset var en välutrustad och bekväm gäststuga. Utanför fönstret låg en njurformad swimmingpool omgiven av ett vackert trädäck. Eric och Isak slog sig ner i två av de uppställda solstolarna och tittade ut över sjön och den vackra parken.

”Vad har vi gjort för att förtjäna detta”, hörde Eric Isak muttra.

”Allt rätt”, skrattade Eric nöjt.

Sedan satt de tysta och njöt av värmen och cikadorna, som började komma igång med sin sång. Kanske var det bara så att inga ord kunde komplettera det som redan fanns framför deras ögon, eller så var det så mycket som hade hänt det senaste dygnet att de inte visste var de skulle börja.

Isak var den som bröt tystnaden först.

”Jag kan känna mig ganska hemma här.”

Sedan var det tyst igen en lång stund.

”Hur menar du?”

”Du vet, mina föräldrar är från Kuba. De har arbetat som diplomater hela livet, det var därför vi bodde i Sverige under min uppväxt. Sedan har de jobbat i andra länder också under många år, medan jag gick på internat i Sverige och mellan terminerna åkte jag och hälsade på dem var helst i världen de var. Det jag menar är att jag egentligen, precis som min mamma

och pappa, långt tillbaka i tiden, kommer från slavgenerationer i Västindien och alla afroamerikaner i Västindien kommer ursprungligen från Afrika. Mycket har förstås hänt sen dess, men de är svarta och jag är svart. Okej, inte lika becksvart som Mr Norma, men jag kan ändå känna en samhörighet med den här kontinenten, att vara en "brother" liksom. På något sätt var det här allt började, precis som guiden berättade i morse. Det gäller ju dig också men med några fler steg emellan kanske. Fast på sätt och vis är du ännu mer "brother" än jag, i alla fall när du står med dina hip-hop-beats och dansgolvet hoppar och gungar som om det vore någon slags kannibalsammankomst."

Eric skrattade åt Isaks beskrivning som fortsatte.

"Men du förstår vad jag menar, jag kan liksom undra vilken del av Afrika som mina förfäder kom ifrån. Vad hade hänt om de fått leva kvar i djungeln typ, utan att bli slavar? Men det finns det nog ingen som kan svara på, antar jag."

Det blev tyst igen.

"Det är galet vad bra det går för oss", sa Eric efter en stund. "Ända sen vi fick igång sajten har det toksnurrat faktiskt. Egentligen redan innan, ända sen Kista kan man säga. Professorn kommer bli ruggigt impad tror jag. Och efter det här uppsatsarbetet kan jag lätt tänka mig att hålla fast vid några av de största kunderna i MagicMarket. Professorn verkar mest vara intresserad av det marknadsteoretiska, det akademiska liksom. Men jag tror det finns ett enormt värde i själva kundrelationerna. Såg du Cecilia idag, hur grymt skicklig hon är."

Isak svarade inte utan vilade ögonen i fjärran. Men det gjorde inget, det var egentligen inte någon fråga som Eric ställde, utan mer en öppen tankemonolog.

Efter ytterligare en stund hördes röster uppifrån huvudbyggnaden. Betjänten blev synlig och kom emot dem med en stor rund bricka som han bar på vänster hand invid axeln. Han ställde ner brickan på ett bord intill dem. Där fanns en hink med kylda drycker och en middag för två bestående av en rad läckerheter. De tackade och började trevande ta för sig samtidigt som betjänten återvände till huvudbyggnaden.

Rösterna de hade hört kom från betjänten men också från några barn. Nu såg de från vilka. Uppflugna på en mur uppe vid terrassen satt tre flickor och tittade på de nya gästerna nere vid gäststugan.

Isak tog upp en ölburk ur hinken och öppnade den, varvid ölen stod som en mindre fontän ur öppningen. Han försökte hålla den så långt ifrån sig själv och det uppdukade bordet som möjligt, men fick ändå sin beskärda del av den sprutande drycken på sig. Det fnissades av förtjusning uppifrån muren.

”Undrar om det är tjejerna som har skakat burken”, sa Eric efter att ha torkat sig på byxbenet med en linneservett.

Åter igen, som vid lunchen, var de osäkra på vad det egentligen var som hade serverats, men gott var det och när de var färdiga var både tallrikar och fat renskrapade. Under måltiden hade samtalet fortsatte att bölja mellan uppsatsen, träningstips och Afrika. Isak var helt upptagen av det sistnämnda ämnet och Eric kunde faktiskt inte dra sig till minnes att han någon gång tidigare hade sett Isak så öppen och uppenbart harmonisk, laid-back och tillfreds.

Flickorna satt kvar på muren och fortsatte att nyfiket betrakta gästerna medan de åt. När betjänten kom tillbaka för att plocka av från bordet följde en av flickorna med och hjälpte till. Hon puttade på honom och sa något snabbt på sitt språk, varpå betjänten vände sig mot Eric och Isak och översatte.

”Hon undrar om herrarna skulle vilja hjälpa dem att hoppa hoppel.”

”Herrarna?!”

Eric tittade på Isak och drog lite generat på munnen. De reste sig och gick upp till terrassen. Flickorna hoppade skrattande ner från muren och började med ivriga gester visa hur Isak och Eric skulle hålla i repet och snurra det medan de tre hoppade in och ut ur det långa spannet.

Det började lite trevande, men när de väl hade fått snitts på vevandet visade det sig att flickorna var riktigt duktiga på att hoppa, inte alls några nybörjare. Ingen av dem kunde engelska, men de lyckades genomföra en presentation av sig själva med hjälp av handpekningar under fortsatt fnittrande. Jamila, Jina och Zanti.

”Tror du att det är Mr Normas döttrar, eller att de åtminstone är släkt med honom”, undrade Isak.

Eric visste inte hur det förhöll och brydde sig inte heller, för nu hade han tagit mod till sig och ville själv försöka ta sig in i det snurrande repet.

Med Isak i ena repändan, Zanti i den andra och Jamila och Jina vid sidan av gav han sig på ett försök på vinst och förlust. Det blev förlust, i alla fall de första tre gångerna, men sedan fick han till det och leendet hos honom och de övriga runt om växte för varje gång repet passerade under hans fötter.

”Isak. Du. Måste. Prova.”, utbrast han rytmiskt strax innan han trasslade in sig i repet och började skratta.

Strax därpå stod två stora svenska boys och hoppade i takt medan flickorna vevade i ändarna på det långa hoppelrepet. De svenska och swahiliska hejaropen blandades och fick det att funka ytterligare några varv innan en av dem trampade på repet.

Stämningen var hög, men Isak klappade sig på magen och sa att det var för nära inpå maten och att han måste gå och sätta sig. De tackade flickorna och gick tillbaka till vilstolarna utanför stugan. Efter en stund tröttnade flickorna på att hoppa själva och kom ner till gäststugan och slog sig ner intill dem. Eric försökte skoja till det och sade att Zanti, som hade satt sig bredvid Isak, verkade lite intresserad av honom.

”Men ge dig. Dom är ju bara fjortisar, kanske inte ens det.”

Eric skrattade högt åt Isaks svar.

”Nu vet jag”, sa han sedan. ”Det här har jag alltid velat göra. Men jag är inte gift och förresten tvivlar jag på att Denise skulle ställa upp.”

Han flinade till innan han fortsatte.

”Du vet i Finland, där är dom ju tokiga, det ska gudarna veta. Där finns en tävling som går ut på att man ska springa en sträcka med sin fru på ryggen. *Kärringkånk* tror jag den kallas.”

Eric var redan uppe på benen innan han hade avslutat sista meningen. Lekledaren i honom hade helt klart vaknat till liv. Han rusade ner till sjön, tittade och la ut några föremål på olika ställen på gräsmattan och sedan vidare upp till terrassen. Därefter gick han fram till flickorna och började prata tre språk samtidigt – svenska, engelska och tyska medan han vilt gestikulerande småsprang fram och tillbaka över gräset.

Ingen av flickorna verkade riktigt förstå vad ordet *Kärringkånk* egentligen innebar, men de skrattade högt och förtjust åt Erics skuttande och viftande med armarna.

”Först måste vi träna”, sa han till Isak. ”Sen kan vi köra hela varvet och se hur jobbigt det egentligen är. Jag tror inte att det är mer än typ två, trehundra meter. Men det är en del vattenhinder och grejer på vägen.”

”Du skojar”, sa Isak och såg osäker ut inför vad som väntade.

”Nej, det här blir helhäftigt. Du kör med Zanti. Jamila är domare och jag kör med Jina. Hon ser för övrigt ut att vara den som väger klart minst”, sa han och skrattade. ”Kolla. Start och mål är här.”

Eric pekade tio meter bortom poolen.

”Sen går banan över gräsmattan ner till trädstammen och över den. Bort till sjön och tvärs över den lilla viken eller vad jag ska kalla det. Där den är som smalast.”

Isak kunde inte hålla sig längre.

”Va, ska vi springa igenom sjön? Där kan det ju finnas ormar, eller vad vet jag – krokodiler.”

”Äh, det ordnar sig. Eller du kanske låter mig vinna på walk over?”

Isak himlade med ögonen och skakade på huvudet, men Eric fortsatte lika uppskruvad som innan.

”Sen går banan upp till terrassen, runt muren och ner hit till poolen. Vi hoppar i vid bortre änden och springer sedan upp för trapporna och in i mål. Är det inte lysande? Vad kan det bli – 250 meter?”

”Du är ju galen”, sa Isak och reste sig. ”Men okej, jag är med. Om du lyckas övertala småtjejerna så ska inte jag backa ur.”

Eric hade redan påbörjat en ny trespråksmanöver, fyra med kroppsspråket. Och snart böjde han sig ner för att plocka upp den glada lilla Jina i ett brandmansgrepp. De utbytte blickar för att se om det var ett fungerande sätt att bära på. Det verkade okej, tyckte Eric. Men efter några första löpsteg anade han att det kunde bli väl studsigt och krävande för hans lagkamrat. Han provade även några andra varianter, på ryggen och i famnen, innan han kände sig nöjd.

På samma sätt testade Isak några olika grepp för att kunna transportera runt Zanti.

”Okej, är ni redo”, frågade Eric. ”Nu är det nog dags att köra om vi fortfarande ska kunna se banan.”

Solen stod så lågt det gick på himlen utan att ännu ha vidrört horisonten. Runt om på byggnaderna, i poolen och längs stigarna i den väldiga trädgården tändes små lampor upp.

”Vi är redo”, svarade Isak med Zanti sittandes på ryggen som en koalabjörn med ett stort leende.

Båda paren ställde sig på startlinjen.

”Klara, färdiga, kör”, ropade Eric med fullt fokus i blicken.

Paren skumpade iväg ut på gräsmattan och bort mot den liggande trädstammen. Där saktade de in för att inte tappa balansen när de klev över. De låg fortfarande så gott som jämsides, men när de nådde övergången i sjön hade Eric och Jina fått någon meters försprång. Utan att tveka stormade de ner i det midjehöga vattnet med kläder och allt. Isak trampade snett på den grumliga botten och var nära att falla omkull och för en kort sekund såg Zanti ut att tappa taget men lyckades mirakulöst nog hålla sig kvar.

När Isak såg hur smidigt Eric tog sig i och upp ur vattnet fick han en känsla av att det låg en hund begravnen någonstans. Det fanns ingen möjlighet att kunna göra det Eric gjorde om inte vederbörande antingen hade tjuvtränat på just det momentet tidigare eller rent av ägnat timmar framför TV och i detalj studerat de tävlande i den riktiga Kärringånken.

Isak var klart efter när han och Zanti kom upp ur vattnet, men nu hade tävlingsinstinkten vaknat i honom. Nu var det uppför som gällde, upp till terrassen.

Puls och andning började närma sig max. Eric och Jina låg före medan Zanti allt mer hängde på trekvart, men Isak vägrade

ge sig. Han fortsatte att pumpa med sina kraftiga ben och veva med sina muskulösa armar, tränade för att klara kubanskt slavarbete. Men ju mer han tog i, desto mer kände han hur Zanti hamnade på sidan och när de var uppe vid terrassen trodde han att det var kört och att Zanti skulle trilla av. Men hon hängde sig kvar, nästan klösandes som en katt på hans stora kropp och medan Isak sprang lyckades han få tag i först det ena och sedan det andra av Zantis ben och dra dem över sina axlar.

Zanti blev visserligen hängande upp och ner på Isaks rygg men det nya greppet gjorde att han nu kunde springa mer upprätt och effektivare och han började knappa in på paret framför. Men Eric och Jina hade hunnit få ett rejält försprång när de rundade muren och rusade mot den upplysta poolen. Eric hoppade ner i poolen men fick Jina över sig, vilket gjorde att han kom under vattnet och fick kämpa för att nå ytan. När han kom upp i stående hade Isak också kommit ner i poolen. Nu kämpade de sida vid sida och forcerade vattenmassorna så att svallvågorna gick höga. Tio meter bortom poolkanten kunde de se Jamila, tävlingsdomaren, som väntade vid mållinjen.

Båda paren kom upp ur poolen jämsides, men när mållinjen passerades var det Isaks råstyrka och Zantis naglar som avgjorde tävlingen. De kraschlandade på gräsmattan och medan flickorna skrek av skratt vred sig Eric och Isak av smärta, mjölksyra och brist på syre. -

”Vilken match!” fick Eric ur sig efter en lång stund. ”Det gjorde du bra, Isak. Grattis!”

Isak svarade med en vinkning och ett leende från gräsrotsnivå. Sedan fick han hjälp av Zanti att ställa sig upp.

”Det här var kul”, sa Isak. ”Men nu har jag fått nog för idag. Jag pallar inte mer, nu måste jag gå och lägga mig. Thank you and good night!”, sa han till flickorna.

Han gick in och la sig i gäststugan och efter en stund gjorde Eric honom sällskap. Flickorna stannade kvar ett tag utanför, men vandrade sedan iväg när lamporna förblev släckta och tystnaden därinne höll i sig.

Isak vaknade av att det var ljust i rummet. Han blinkade och såg sig om med lätt grusiga ögon. Han hade sovit tungt märkte han och kände sig faktiskt utvilad. Han sträckte på sig och svängde sedan benen över sängkanten. I andra änden av rummet låg Eric. Han sov fortfarande och svarade inte på Isaks skrovliga morgonhälsning.

Isak satte på sig kläderna som fortfarande var fuktiga efter drabbningen kvällen innan, men det gjorde inget, det hade en viss svalkande effekt. När han öppnade dörren och steg ut var värmen redan påtaglig trots att solen fortfarande stod lågt.

Bråd aktivitet rådde redan på flera ställen på området och Isak gick upp mot terrassen och sneddade sedan över gårdsplanen framför huvudentrén. Kacklandet från ett intilliggande höns hus blandades med ljuden från sporadiska hammarslag, en surrande slipmaskin och musik som spelades på en radio. Från en öppen garageport hördes röster utan att några människor syntes till.

Utanför garaget stod en crossmotorcykel. Isak stod och betraktade den när en man med bar överkropp och snickarbyxor visade sig i öppningen. Han iakttog Isak samtidigt som han torkade av sina stora händer med smutsig trasa. Strax därpå dök ännu en man upp och de bägge männen började

prata med varandra i ett snabbt tempo samtidigt som de pekade ömsom på Isak och ömsom på motorcykeln.

Isak hade inte sett någon av männen tidigare och inte heller lyckades han förstå något av deras snabba konversation. Mannen med snickarbyxorna kom fram till cykeln och tog upp en skruvmejsel ur fickan och började skruva fast en kåpa som satt lös, medan den andre gick in i garaget och kom tillbaka med en grön plastdunk med bensin. Han fyllde tanken och gjorde sedan en gest med handen som Isak tolkade som att han skulle sätta sig på motorcykeln.

Isak såg sig omkring som för att hitta en ursäkt att tacka nej, men det enda han kom på var att fråga efter en hjälm. Männen tittade först på honom och sedan på varandra medan de skrattade glatt. De gestikulerade igen och det var uppenbart att det inte fanns någon hjälm och lika uppenbart var det att de inte heller tyckte att han behövde någon. Istället fällde en av männen upp stödet på cykeln, rullade fram den till Isak och startade motorn med en lätt spark. Den andra mannen gick igenom alla reglagen samtidigt som han fyllde Isaks öron med en obegriplig svada på swahili. Till slut, när han var färdig med instruktionerna, räckte han helt sonika över den puttrande motorcykeln till Isak. Efter att ha tvekat i ungefär en halv sekund satte han sig på cykeln. Han hade visserligen kört moped för många år sedan men aldrig motorcykel, men det här var väl ett tillfälle så gott som något att börja, tänkte han.

När Isak fått i växeln och skulle till att släppa upp kopplingen tittade han på männen. Han fick ett brett leende tillbaka och en assisterande knuff på cykeln när den började rulla iväg längs den asfalterade utfarten. Han la i tvåans växel, treans växel och slutligen fyrans växel och han kände att han

hade kontroll på cykeln trots att det var första gången han körde.

När han kom fram till huvudgrinden saktade han in och funderade på om han skulle vända. Han viftade snabbt bort tanken och rullade istället ut från residenset och ut där asfalten övergick till grus och röd jord.

Isak fick upp farten igen, även om vägen var ojämn, och han kände den varma vinden i sitt ansikte och hår. Med vänsterhanden fick han tag i sina pilotglasögon som hängde över den överst knäppta knappen i skjortan och satte dem på sig. De gav ett visst skydd mot både vinden och solen. Kläderna var fortfarande lite fuktiga och kändes svala, men inte så länge till. Snart skulle vinden och värmen ha torkat dem. Han visste inte var vägen ledde och brydde sig inte heller. Just nu var det farten och känslan av frihet som räknades.

Vägen ringlade genom att mjukt böljande landskap och kantades här och var av täta snår och högt gräs. Han var inte direkt orolig men hoppades ändå att vilda djur, särskilt kattliknande sådana, skulle hålla sig på behörigt avstånd.

Ända sedan de hade landat med Cecilias privatjet för ett dygn sedan och han hade stigit ner på landningsbanan hade en alldeles speciell känsla av frid och ro infunnit sig. Att påstå att han hade hittat hem var kanske att ta i. Det här var inte hans hem, det var han på det klara med, han befann sig ju i ett land på en kontinent, där han aldrig tidigare hade satt sin fot. Men han kände ändå hur djupt han hade påverkats av gårdagens alla upplevelser; safariutflykten, människorna och den levande omgivningen. Att han nu for fram över den afrikanska savannen på en crossmotorcykel som helt okända människor lånat honom kändes plötsligt som den naturligast sak i världen. Ett leende spred sig över hela hans ansikte och han la i nästa växel och

ökade farten igen när han kom ut ur en kurva och såg en lång raksträcka framför sig.

Efter att ha kört en stund kom han fram till ett vägskäl. Han stannade för att orientera sig men fann inga skyltar som pekade åt någotdera hållen. Han tittade i tanken och såg att det var gott om bensin och efter att noga ha studerat korsningen så att han skulle känna igen sig på tillbakavägen tog han vänster och fortsatte. Vid nästa vägskäl tog han höger, upp på en något större väg. Så småningom dök enkla hyddor och fallfärdiga skjul upp längs vägen och han gissade att han hade kommit in i en mindre by.

Isak rullade i sakta mak bygatan fram, förbi skrattande och lekande barn och kvinnor, iförda vackert mönstrade och färggranna Kangas, som satt och lagade mat utanför sina hyddor.

I vad som verkade vara byns enda riktiga hus låg något som såg ut som en servering. Isak stannade motorcykeln och parkerade den på en mindre väg bredvid caféet. Han klev av, sträckte på kroppen och skakade på armarna för att bli kvitt den lätt vibrerande känslan i händerna och underarmarna.

När han såg sig omkring tänkte han att hela byn verkade tidlös på något sätt. Det enda som påminde om någon form av tidsepok var en gammal bensinpump som låg tvärs över vägen från caféet. EXXON stod det på en skylt som såg ut att ha några decennier på nacken.

Han kände att han var törstig och öppnade dörren in till serveringen, klev in och hoppades att det skulle gå att få något att dricka. En kvalmig hetta blandade sig med röken från cigaretter och piptobak från den handfull gäster som satt där inne, trots att alla fönstren stod öppna. Låg musik hördes ur ett par uttjanta högtalare som hängde i taket. Isak gick fram till ett

kylskåp och tog ut en coca-cola. Han grävde i sin plånbok och hittade två kvarglömda euro-mynt som han la upp framför mannen bakom disken. Mannen tittade på honom, på pengarna och sedan på colan. Utan att säga något rakade han ner mynten i handen och Isak tog sin burk och gick och satte sig vid ett bord intill ett av de öppna fönstren. Några av de andra gästerna betraktade honom en stund men återgick sedan till diskussionen, dvalan, den rykande cigaretten, flaskan eller vad det var de höll på med.

Colan var kall och god, riktigt god. Kolsyran fräste i svalget medan vätskan och sockret gav en omedelbar, uppfriskande känsla. Isak njöt av sin paus, njöt av att få tänka ifred.

Så länge han kunde minnas hade en del av honom alltid upplevt sig som en främling, oavsett var i världen han hade befunnit sig. Hemma i Sverige var han i mångas ögon främst svart och främmande, med allt vad det innebar. Inte så att han alltid blev utsatt för fördomar, men i varje första möte med nya människor kände han att det var hans hudfärg som var i fokus hos den han mötte. Vanligen brukade det klinga av allteftersom personen lärde känna honom. Och här var det samma sak. Han kände sig på sätt och vis hemma men samtidigt som en total främling, för en gångs skull dock inte på grund av sin hudfärg, utan snarare på riktigt, trots sin mörka hy och sina lätt slitna, dammiga kläder.

En ung servitris kom och tömde askkoppen som stod på hans bord. Hon log mot honom och Isak log tillbaka innan han återgick till att titta ut genom fönstret.

Trafiken var lugn, nästan obefintlig, bara en och annan gammal bil skramlade förbi emellanåt. Efter en stund kom två militärjeepar och stannade tvärs över gatan från caféet. Fordonen var mörkgröna i färgen, hade maskeringsnät som

täckte delar av dem och svarta antenner som spretade som tentakler på taken. Den ena jeepen hade även en stor kulspruta monterad på taket.

Isak behövde inte se de svenska flaggorna längst bak för att se att de såg ut precis som de svenska militärjeepar han hade sett på flygplatsen dagen innan. När den första personen klev ur hajade han till. Det var verkligen samma jeepar, Isak kände igen befälhavaren, löjtnant Sverkersson. Löjtnanten följdes av ett gäng skränfockar till soldater som högljudda tog sig över vägen och in till bardisken där caféägaren, som tidigare hade serverat Isak, redan hade ställt fram glas som han nu började fylla på med sprit. Soldaterna höll i sig drycken och slog sig sedan ner en bit bort från Isak. Han hade inget emot att de höll sig på avstånd och därifrån han satt såg han hur den unga servitrisen bar fram sejdlar med öl som hon ställde ner på bordet framför soldaterna.

Hur Isak än vred och vände på det kom han fram till samma sak; de satt och söp tidigt på morgonen. Inte för att han egentligen brydde sig – *men det kändes ganska oprofessionellt*. Han fortsatte smutta på sin cola och kände sig nöjd över att han själv inte hade gjort lumpen, nu när han såg ur det kunde gå till.

Tankarna for iväg till gårdagen och Eric och deras affärer. Det hade gått riktigt bra och när de var tillbaka i Stockholm skulle de nog kunna dra nytta av att ha knutit nya internationella kontakter, även om det var något konstigt med både Cecilia och Mr Norma som han inte riktigt kunde sätta fingret på.

Det var dags att åka tillbaka till Mr Normas residens, deras flyg skulle ju gå runt lunchtid. Isak tömde sin dryck, reste sig och såg sig om i lokalen efter en skylt som visade var toaletten

låg. Caféägaren verkade förstå hans belägenhet och nickade i riktning mot en smal korridor. Isak höjde handen till tack.

Den första dörren visade sig leda in till köket, där servitrisen satt och skalade potatis. Hon skrattade och pekade längre ner i korridoren. Han fortsatte framåt och upptäckte i halvmörkret ytterligare tre dörrar. Den första han kände på var låst, dörren därpå gled upp och han tog ett steg in. Först förstod han inte var han hade hamnat. Det var dunkelt i rummet, på en säng låg en flicka och såg ut att bli utsatt för något slags övergrepp av en soldat. När Isak kom in reste sig soldaten, vände sig om och närmade sig Isak. Då såg han att det var löjtnant Sverkersson, med byxorna hängandes på låren.

Han stirrade på Isak. Sen väste han:

”Fuck off nigger”

Isak tittade på sängen och han kände igen flickan som låg där. Det var Zanti, som han hade tävlat tillsammans med mot Eric och Jina kvällen innan.

Först kopplade han inte alls, men sedan kom två reaktioner över honom samtidigt. Tiden passerade som i ultrarapid, hela vistelsen i Afrika, från det att de klev av planet dagen innan fram till nu, rullades upp inför hans inre likt en film. Någonstans i bakhuvudet kunde han höra Cecilias och Mr Normas röster när de pratade med varandra på swahili. Plötsligt förstod han orden han hade hört och vad de innebar och han insåg med ens att Cecilia var en vapenhandlare, Otis Norma en krigsherre, Zanti en minderårig prostituerad och löjtnant Sverkersson en svensk fylletorsk.

Isaks andra reaktion lät inte vänta på sig, den hade inte gått att hålla tillbaka ens om han hade velat och nu ville han inte.

När han såg stridsdjupet i Sverkerssons ögon sköljde en chockvåg av aggression över honom och skapade en muskulär explosion i hans kropp.

Löjtnant Sverkersson skulle just säga någonting mer men hann aldrig så långt. Inte heller hann han se, än mindre reagera när Isaks högra skenben svepte i huvudhöjd och träffade honom i tinningen med förödande kraft. Samtidigt som Sverkersson föll handlöst mot marken rusade Isak framåt in i rummet mot en annan soldat som med två snabba knytnävsslag knockades även han.

Under tiden drog en tredje soldat i rummet sin tjänstepistol ur hölstret på sin skyddsväst. Han skrek, siktade och sköt i panik. Isak duckade vid andra änden av sängen och skottet missade. Fler skott brann av samtidigt som Isak vände om och flydde ut genom dörren. Ute i korridoren såg han hur folk sprang kors och tvärs i lokalen.

För att undvika de andra soldaterna slank Isak in i köket och vidare ut på baksidan av huset. Han kastade sig ner på marken och kröp in och gömde sig under en lastkaj innanför några oljefat. Där han låg kunde han se över gatan bort mot de båda jeeparna på andra sidan gatan. Hans egen crossmotorcykel stod parkerad bara några meter ifrån honom, men det var inte att tänka på att försöka fly på den nu.

Soldaterna sprang hals överhuvud ut från serveringen mot sina fordon och sporadisk skottlossning hördes. En uppskruvad röst skrek kommandon på engelska i vad Isak gissade var en komradio. Plötsligt blev radioprataren avbruten av att den tunga kulsprutan, som satt monterad på en av jeeparna, aktiverades. Med ett våldsamt dån öppnade skytten eld rakt in i serveringen, fem sex längre salvor brann av varefter någon försökte göra sig hörd genom att flera gånger vråla eldupphör.

Efter att ha sänt iväg ytterligare två salvor av glödande höghastighetsmetall tystnade kulsprutan.

Isak såg hur en soldat som kom springande ut från caféet släpande en annan soldat i stridsselen vars byxor hängde nere vid knäna och bakom följde ytterligare några soldater. När de var halvvägs över gatan och nästan framme vid fordonen hördes plötslig ny skottlossning, men den här gången var ljudet mer avlägset. Små rökmoln bildades när projektilerna träffade väggruset i närheten av svenskarna och aktiviteten i jeeparna blev febril. Den tunga kulsprutan svängdes runt och riktades om bort mot pumpstationen och strax därpå hördes på nytt ett öronbedövande dån av skotts salvor. Från sitt gömställe kunde Isak se hur en vit pickup på avstånd närmade sig och parkerade en bit bakom de svenska jeeparna. Män i kakifärgade kamouflageuniformer hoppade av från flaket och försvann ner bakom stenar och bråte. Smattrandet tilltog och mynningsflammar syntes bortifrån pickuven. Isak gissade att det var någon form av lokal milisgrupp som hade anlämt vilket betydde att de svenska soldaterna nu var ansatta från två olika håll samtidigt.

Det här är chansen att komma undan, tänkte han. Om han bara kom upp på motorcykeln skulle han kunna undkomma svenskarna.

Hukande sprang han bort mot motorcykeln. Nu gällde det kände han. Om han blev upptäckt, skulle han vara en enkel måltavla. Men de svenska soldaterna var sysselsatta med annat och hade blickarna riktade bort från Isak. Han tog tag i styret, la i kopplingen men fortsatte att springa med cykeln för att motorljudet inte skulle avslöja honom.

Smattret från eldgivningen var massivt och han behövde inte springa särskilt länge innan han vågade starta motorn. Han

hoppade på motorcykeln och sparkade på kicken. Gud var med honom kände han och motorn startade direkt.

Vägen låg som en enda lång startbana framför honom och han körde så fort han vågade och kunde. Han visste att han befann sig i ett utsatt läge men hoppades att de stridande hade fullt upp med att fokusera på varandra. Strax före första kurvan vågade han vrida på huvudet och titta bakåt för att se om någon följde efter. Ingen bil eller annat syntes på vägen, däremot såg det ut som att pumpstationen hade blivit träffad. Ljudet från en explosion överröstade den skrikande motorn på cykeln och bortifrån byn syntes ett stort moln av eld stiga mot himlen som en jättelik svamp.

Isak vände sig framåt igen, lutade sig över tanken och fortsatte att köra så fort han förmådde. När han kommit runt kurvan och var helt utom synhåll för de stridande, förstod han att motorns skrikande delvis berodde på att han hade fel växel i. Han växlade upp och motorljudet blev med ens uthärdligt. Solglasögonen hade han tappat men vad gjorde det. Han kisade mer än gärna om det bara kunde ta honom levande ur det här helvetet.

Han försökte minnas vägen tillbaka, det sista han behövde nu var att köra vilse. Det första vägskälet spikade han. Den andra korsningen likaså, däremot var hastigheten alldeles för hög när han skulle svänga och han fick sladd. I sista stund fick han ut ena foten att stödja på och lyckades undvika en totalvurpa. Cykeln skrapades mot gruset men han kunde lyfta upp den och fortsätta. Smaken och lukten av adrenalin stod som en kvast ur munnen på honom och knogarna på höger hand blödde lätt från skrapsår, men i övrigt hade han kommit helskinnad ur vurpan. Samtidigt började nu reaktionen från morgonens upplevelser sätta in, löjtnant Sverkerssons

övergrepp på Zanti, eldstriderna och nu vurpan, och han kände sig matt och skakig i kroppen. Den sista biten fram till residenset körde han i lugnt tempo. När han rullade in genom grindarna saktade han ner ytterligare och fortsatte förbi sjön och upp mot garaget.

Ingen syntes till i garaget, så Isak parkerade motorcykeln, där den hade stått tidigare på morgonen, och inspekterade skadorna. Några repor hade det blivit på den gula tanken, men han insåg att de skulle bli mer iögonfallande om han började torka rent.

Han lämnade cykeln och promenerade bort mot huvudbyggnaden där Eric stod lutad mot en svart Landrover.

Eric fick syn på honom och började vifta med armarna.

”Kom igen. Var har du varit? Vi håller ju på att missa planet. Här vill du väl inte bli kvar. Vi får skjuts. Hoppa in nu. Jag har din väska.”

Isak tvingade fram ett leende och hoppade in i bilen.

”Tack”, sa han och tog emot väskan från Eric.

Isak kände att han inte hade någon riktig kontroll på situationen och hanterade det genom att låta lite extra uppsluppen.

”Jag fick låna en crossmotorcykel och körde en sväng. Det är jättefina omgivningar. Har du sovit gott?”

Eric tittade lite skeptiskt på honom.

”Jo tack. Såg du några lejon, eller?”

”Inga lejon”

”Det var bra att du kom i alla fall, nu kanske vi hinner.”

Eric kände sig lite lugnare när han förstod att de trots allt skulle komma med planet som Cecilia bokade platser på. Efter en

stund började han prata om gårdagens framgång och vilka möjligheter de nya affärerna skulle kunna ge.

Isak var kluven och hela hans inre var i uppror även om inget syntes utåt. Han insåg att deras bästa chans att komma ut ur landet just nu var att Eric hölls ovetande om vad som hade hänt under morgonen och förmiddagen.

*Då skulle han fortsätta att se så där bekymmerslöst affärs-
mässig ut och med ett leende prata non-stop om avkastning
och IT-lösningar.*

Ändå kunde han inte hålla sig helt efter en stund. Eric pratade på i baksätet där de satt när Isak sköt in en fråga.

”Vad tror du affärerna handlade om som Cecilia och Norma diskuterade och verkade så överens om?”

Eric såg glad ut över frågan.

”Det är just det som är grejen. Jag vet inte och helt uppriktigt så bryr jag mig inte. Vår applikation, MagicMarket, funkade och det har bevisats ytterligare en gång i och med att jag inte har en aning om vad de handlar med.”

Eric såg ännu nöjdare ut nu när han hade formulerat ett så finurligt svar på Isaks fråga. Isak lät det bero. *Om Eric var på bra humör kunde det kanske hjälpa dem att komma hem och just nu var det det viktigaste.*

Efter en dryg halvtimme rullade Landrovern in genom grindarna på flygplatsen. Isak tittade genom bilens rutor efter några militärfordon, men såg inga. De körde ända fram till ett flygplan från Kenya Airways. Där blev de avsläppta och togs emot av flygpersonal.

Efter att ha uppgett sina namn fick de var sitt paket i handen och visades ombord. De steg in i det halvfulla planet och sjönk ner på de anvisade platserna medan stewardessen stängde dörren. Genom kabinfönstret såg de hur flygplans-trappan

rullades bort. Planet satte sig i rörelse och taxade ut mot startbanan där det blev stående.

Isak kände ångesten komma krypande, men hoppades att det inte skulle märkas. Han nickade åt Eric, som fortsatte att prata om deras businessmöjligheter, utan att egentligen höra vad han sa. Han räknade sina egna andetag för att inte gripas av panik. När han kom till 99 hände det något.

Planets motorer varvade upp, strax därpå släppte piloten på bromsen och alla ombord pressades bakåt mot ryggstöden i sina stolar samtidigt som planet accelererade och skumpade framåt över startbanan.

Farten tilltog och till slut styrde piloten planet upp mot himlen och bort från Isaks helvete. När piloten meddelade att de nått marschhöjd kom en trötthet över Isak som han aldrig tidigare hade upplevt. Han ansträngde sig för att nicka åt Erics monolog men till slut gick det inte längre, han somnade.

Eric öppnade först sitt eget paket och därefter Isaks paket som de hade fått av flygpersonalen när de steg ombord. Paketet innehöll en hälsning från Cecilia och två till synes helt äkta svenska pass med bild, fingeravtryck och namnteckning. Eric förstod inte hur det hade gått till men log för sig själv och kände sig bekräftad i sin övertygelse om att allt är möjligt. Ett antal timmar senare landade de i Rom och bytte till ett SAS-plan.

Isak ville berätta om vad som hade hänt men han visste inte hur. Det kändes fel efter Erics långa utläggningar om affärsmöjligheter och nya fantastiska sporter, så det fick vänta. Det viktigast var att de var på väg hem. De landade på Arlanda sent på söndagskvällen, delade en taxi in till stan och sa att de skulle höras i veckan när de skildes åt.

Innan Eric satte nyckeln i låset till lägenhetsdörren funderade han en stund på hur han bäst skulle förklara varför han bara hade skickat två korta meddelanden till Denise under resan som hade bestått av lika många nätter.

Kapitel 13. Hungern

Ural 1952

Vid sidan järnvägsspåret stack horn upp ur snön och ben syntes i onaturligt förvridna ställningar. Det var djurkroppar som låg utspridda på båda sidor om banvallen, ett tjugotal döda renar. Kropparna var täckta av snö och måste ha legat där ett tag. Troligen hade de blivit påkörda av tåget, tänkte han efter att ha stått stilla och tittat en lång stund.

Han sparkade på en av renarna för att se vad som hände. Ingenting, det var som att sparka på en sten, kropparna var djupfrysta. Han tog tag i ett horn och försökte dra loss ett av djuren, men det var fastfrusen i marken. Han fortsatte att dra i hornen och lyckades till slut rubba ett av djuren och dra det med sig en bit. Sedan tröt krafterna och renen blev liggande inte långt ifrån spåret. Istället för att slösa sina krafter på att försöka få loss djuret grävde han en grop i snön intill kroppen och samlade ihop tändved från träden intill. Noggrant förberedde han tändsatsen i minsta detalj, han hade inte råd att förlora ytterligare en tändsticka på grund av slarv, och med sin näst sista tändsticka fick han fyr på elden och lät den ta sig ordentligt. Sedan drog han den stelfrusna och förvridna renen så att bakkdelen kom att ligga alldeles intill elden, ja nästan i den. Istället längs med djurets lår tinade sakta och på vissa ställen fattade pälsen eld.

Han matade på brasan med mer ved och när låren på renen hade ändrat färg från vitt till svart drog han bort djuret från elden. För att komma åt var han tvungen att ställa sig på alla fyra. I desperation bet han rakt in i djurets bakben. Hans käkar

levde ett eget liv och tuggade sig genom päls, bränt kött och tinade råa mjukdelar. Därefter drog han tillbaka kroppen till elden för att värma den ytterligare. För varje tugga av renköttet återvände också lite av livet till hans egen kropp. Den fylldes av energi och styrka och gav honom ny kraft.

Nästa dag fortsatte vandringen längs spåret i samma riktning som tidigare. Han var trött men inte lika kraftlös längre. Att ha fått äta av den döda renen hade gjort honom till en ny människa. Spåret ledde honom förbi ett mindre bergsmassiv och sluttade sedan svagt ner mot en slätt. Just där spåret mynnade ut på det öppna fältet såg han på avstånd ett litet hus.

Det såg märkligt ut med ett hus mitt ute i ingenstans, tyckte han och funderade över vad det kunde vara. Det syntes inte någon rök ur skorstenen och långsamt och försiktigt vågade han sig närmare. På nära håll liknade det mer ett skjul än ett riktigt hus och det såg definitivt övergivet ut. När han kom fram såg han att järnvägsrälsen delade sig där skjulet stod och han gissade att det var någon form av växelhus.

Han öppnade dörren och klev in och en unken lukt av smuts och damm slog emot honom. När ögonen vant sig vid dunklet lät han blicken svepa över det lilla rummet. Några verktyg låg slarvigt slängda på ett bänkskåp nedanför fönstret. Allt var täckt med ett tjockt lager damm, vilket tydde på att det var länge sedan någon varit här inne. Han sökte igenom skåpet men hittade varken mat eller tändstickor, däremot en yxa, ett par filter och till och med en liten spann.

Skjulet ingav honom en känsla av obehag och han samlade ihop de användbara sakerna han hittat och skulle just öppna dörren när en blick ut genom fönstret sade honom att det var för sent. Längs spåret såg han ett tåg närma sig och insåg att

han inte skulle hinna ut ur skjulet och hitta någonstans att gömma sig innan tåget var så nära att han skulle bli upptäckt. Det gav honom inget annat val än att stanna kvar. Hade han tur skulle tåget inte behöva stanna för att lägga om växeln och ingen skulle lägga märke till honom.

Han hörde tåget närma sig med låg fart som sänktes ytterligare ju närmare skjulet det kom. Han höll andan och det kändes nästan som om hjärtat stannat i bröstet på honom. Det var nu det gällde. Om några få sekunder skulle han få svaret. Antingen fortsatte tåget eller så skulle han få höra bromsarna slå till ordentligt. Sekunderna gick, men gnisslet från bromsar uteblev och genom fönstret såg han tåget sakta passera. Det var ännu ett tåg på väg till gruvlägren. När dunket från skenskarvarna avtog öppnade han dörren och klev ut och började gå i samma riktning som tåget, tillbaka mot den plats där renarna låg.

Medan skymningen sänkte sig gjorde han upp ny eld med sin sista tändsticka. Med den nyförvärvade yxa gick han till attack mot en av renkropparna, högg rakt in i det frusna köttet och lyckades så småningom få loss den ena baksankan. Han släpade bort den till elden och började skrapa av pälsen och karva loss mindre bitar av köttet. Spannen fyllde han med snö som fick tina på elden. Det första smältvattnet använde han till att göra ren spannen ordentligt och tvätta sig om händerna. Därefter la han i en mindre mängd snö som fick smälta och koka upp tillsammans med köttet och bitar av det märgfyllda benet. Doften från den näringsrika buljongen fyllde hans näsborrar och väckte aptiten och med cigarettetuiet skopade han upp litet av den och lät den värma honom medan han väntade på att köttet skulle bli klart.

Han kände sig nästan andäktig när han med hjälp av ett par träpinnar fiskade upp köttbitarna och började tugga. Köttet var fortfarande segt men det bekom honom inte, han tyckte det smakade ljuvligt. När han ätit sig mätt letade han fram den sista av sina cigaretter som låg lös i rockfickan. Den var fortfarande så gott som hel. Han höll den mot ett glödande kol i brasan för att tända den och drog sedan ett djupt bloss. Kontrasten mellan den kalla luften han andades in och den varma, starka röken blev så stor att han började hosta. Men så fort han hämtat sig från anfallet tog han ett nytt bloss. Han njöt.

Tyvärr skulle det bli svårt att spara någon eld från brasan till nästa dag. Det enda han kunde hoppas på var att vakna någon gång under natten, innan den helt hade brunnit ut, så att han kunde lägga på mer ved och hålla den vid liv till morgonen. Men han hade inga illusioner, nu ville han bara sova. Han tog med sig en av de varma stenar som hade legat och kantat elden och kröp sedan in i sin snögrotta. När han låg på risbädden inlindad i sina filtar och kramade den varma stenen var han mätt, varm och otörstig för första gången sen banvaktstugan brann ner för tre dygn sedan. Utanför öppningen såg han hur elden brann och tankarna på familjen kom över honom just innan han gled in i sömnen.

Men ett plötsligt och obekant ljud fick honom att vakna till. Han blev osäker, lyssnade och väntade. Då hördes ljudet igen. Han stack ut huvudet genom öppningen och lyssnade, alldeles stilla. På natthimlen dansade gröna stråk av norrsken och det enda som hördes var enstaka knäpp från brasan, tills ljudet kom på nytt. Ett långdraget ylande i fjärran, igen och igen. *Vargar*, tänkte han, men var för trött för att bli riktigt rädd. *Undrar om de känner lukten från renköttet*, var det sista han tänkte innan sömnen fångade honom.

Kapitel 14. Ravinen

Två hela år hade passerat sedan branden i banvaktstugan och tiden i vildmarken hade tårt hårt på den tidigare översten i Sovjets underrättelsetjänst, Aleksandar Koratz. Efter de inledande dygnens panikartade chock hade han till slut återfått förmågan att fungera rationellt igen. Samtidigt kunde han bittert konstatera att han var fast i ett dilemma som han inte förmådde ta sig ur, och det dilemmat hade gjort honom till en vildmarkens fånge.

Någon inom den politiska sfären hade huggit honom i ryggen, därom rådde inget tvivel. Han hade sett samma sak ske många gånger tidigare och visste genom egen erfarenhet alltför väl hur det brukade gå till. Offret togs med överraskning, neutraliserades och problemet var ur världen. Visst kunde det i enstaka fall hända att föremålet för behandlingen lyckades undkomma, om man till exempel hade använt sig av undermåliga attentatsmän. Därför var smutskastning, planterade bevis och ryktesspridning också viktiga ingredienser i den behandling som sammantaget skulle göra det omöjligt för offret att kunna återvända till partifären eller ens till ett vanligt liv.

Attacken mot banvaktstugan var som tagen ur en instruktionsbok och om han försökte återvända till det statskontrollerade sovjetiska samhället väntade med största sannolikhet deportering till något av de många arbetslägren, där han sedan skulle få arbeta tills han stupade eller blev arkebuserad.

Han hade hunnit skaffa sig många fiender under åren, alltför många, vilket gjorde det än svårare att kunna lista ut vem eller vilka av dem som låg bakom attentatet, även om han hade

en handfull huvudmisstänkta. Men värst av allt var att inte veta vad som hade hänt familjen.

Fanns det ens en mikroskopisk chans att Alina och barnen skulle ha klarat sig? Nej, knappast. Hur skulle det ha gått till, tänkte han samtidigt som bilden av eldhavet han flydde från drog förbi för hans inre. Under attentatet och den efterföljande explosionsartade branden i banvaktstugan hade han varit en panikslagen, ryggradslös fähund, så mycket visste han.

Till en början hade han försökt förneka det för sig själv, men det var lönlöst. Han hade gripits av panik och lämnat sin familj i ett brinnande inferno. Han hade förmodligen inte haft någon möjlighet att rädda dem där de låg och sov på övervåningen, men han hade inte ens försökt och det gjorde honom till en ynkrygg. Därför skulle han heller aldrig få veta om han hade kunnat rädda dem alla, eller åtminstone någon. Istället hade han räddat sig själv, men till vad och till vilken nytta frågade han sig. Ett vedervärdigt kringflackande helvete i de ryska skogarna. Om han i alla fall hade försökt, kanske han åtminstone hade strukit med själv, vilket nog varit ett bättre öde än hans nuvarande.

Nej, ingen kunde ha klarat sig levande ur branden, det var han säker på. I alla fall så säker som någon kunde vara utan att ha stannat kvar på platsen.

Varje gång han tänkte på familjen överväldigades han av en stor, tung sorg. Vissa nätter hände det att Alina och barnen kom till honom i drömmen och han hörde barnens glada skratt och kände Alinas mörka, långa hår snudda vid hans kind som en smekning. Då brukade han vakna med ett litet hopp om att de kanske trots allt hade överlevt. En varm känsla som gjorde det ytterligt hårda livet i skogen litet mer uthärdligt. Men det gjorde

honom också svag tyckte han, kraftlös i det hat som alltid hade varit hans styrka.

Han ville inget hellre än att söka upp alla dem han misstänkte låg bakom attacken och döda dem, en efter en. Hämnad var hans drivkraft. Att få veta exakt vem som avfyrade kulorna eller stack stugan i brand var mindre viktigt. *Dödade han tillräckligt många skulle han säkerligen även få med den skyldige.*

Men ett sådant agerande skulle också innebära en risk både för honom själv genom att han exponerade sig för världen och en risk för familjen om den mot förmodan hade klarat sig. Hans händer var helt enkelt bakbundna.

Att någon eller några av familjen levande skulle ha klarat sig ur det brinnande huset, kunde endast vara möjligt genom att de räddats av attentatsmännen, resonerade han och dessa skulle sannolikt betrakta familjemedlemmarna som en levande gisslan tills hans egen döda kropp återfanns. Han drog slutsatsen att så länge han själv inte visade sig, vare sig död eller levande, så gjorde han det som var bäst för familjen.

Efter två år i vildmarken kunde den tidigare översten konstatera att somrarna gick an, men vintrarna var hemska. Det mest grundläggande som krävdes för överlevnad hade han lärt sig den hårda vägen genom misstag, felaktiga beslut och smärtsamma konsekvenser.

Ödemarken tycktes oändlig. Han levde på det som skogen hade att ge och hade lärt sig att både snara djur och fånga fisk. De gånger han ändå passerade någon ensligt belägen gård var han alltid noga med att hålla sig på ordentligt avstånd. Några gånger hade det hänt att han stannat och hållit sig gömd i närheten tills mörkret lagt sig över gården. Sedan hade han

smugit sig fram och stulit ett par skor som stod utställda på farstubron eller några klädesplagg som hängde på tork på tvättlinan.

Mentalt levde han i ett konstant mörker. Han hade svårt att finns någon mening med livet längre och två gånger hade han försökt att avsluta det. Det första försöket misslyckades, kanske mest för att han egentligen inte var redo.

Den andra gången var han desto mer fast i sin övertygelse att lyckas. Det var den andra vintern efter branden och för sitt syfte hade han utsett en brant klippa som stupade ner mot en stenig fors. Tanken var att han skulle hoppa från klippan och landa med huvudet först. Han hade planerat för detta under en längre tid och kvällen före genomförandet genomfors han ironiskt nog av en nästan euforisk känsla, det svarta vek undan och något som liknade livslust återvände kort.

Lägerplatsen för natten låg inom synhåll från klippan och han kunde höra forsens rytande som blandade sig med suset från den omgivande skogen och den sprakande elden. Ljudet från forsen förändrades hela tiden, ibland var det som om den talade till honom, röster som gömde sig och låg inbäddade i vattenkaskaderna som kastade sig ner i ravinen.

Till middag den sista kvällen serverade han sig själv det bästa som naturen hade att bjuda, ekorre som han fångat tidigare på dagen, stekt över öppen eld tillsammans med kokt skägglav och tallbarrste. Det slog honom att han plötsligt kände sig så levande, som om han hade fått något att leva för genom att engagera sig i sin egen död. *Märkligt.*

När morgonen grydde och det var dags att skrida till verket, nöjde han sig med att bara dricka litet varmt te.

På ett nästan rituellt sätt tog han av sig kläderna, plagg efter plagg. Han ställde ihop stövlarna och framför dem la han

rocken med de övriga kläderna pryddigt hopvikta ovanpå och överst placerade han pälsmössan. Allt var vänt i riktning mot forsen.

Den välordnade ritualen var planerad och i stunden passade det honom att ha något att koncentra sig på. Han hade inte någon koppling till vare sig gud eller någon religion. Den sovjetiska statsmakten var ju gudlös och landets gud var Presidenten. Därför behövde han heller inte förhålla sig till begrepp som synd och straff. Han trodde inte på evigt liv och oroade sig inte över att hans handling skulle ge en fribiljett ner till helvetet. Som tillhörande landets militära elit var det däremot en annan sak. Här visste han att självmord betraktades som det yttersta beviset på svaghet och det bekymrade honom. *Men det fick han leva med*, tänkte han. Plötsligt bubblade skrattet upp inom honom när han insåg det motsägelsefulla. *Leva med? Han skulle ju dö och sedan var det slut, över.*

Inledningsvis skrattade han fortfarande när han helt naken sträckte på sig och började gå genom snön bort mot klippan. Han insåg att han borde ha trampat upp en stig innan han tog av sig stövlarna, då hade han sluppit pulsa genom nysnön som fallit under natten. *Nåväl, allt skulle snart vara över, så det var av mindre betydelse.*

Han försökte inta en värdig kroppshållning där han gick, men förbannade den ändlösa kylan som snabbt gjorde sig påmind och fick hans armar att söka sig intill kroppen och till slut i kors över bröstet.

Från klippan kunde han se forsen nedanför. Ravinen kantades av is, snö och stenskravel och det fanns endast öppet vatten just där forsen var som vildast. Han gick fram till kanten och tittade ner på sina bara fötter, på avsatsen och på ravinen nedanför. Sedan höjde han blicken. Trots kylan släppte han ut

armarna längs sidorna och blev stående så en stund. Väntade medan han samlade mental styrka i sin egen övertygelse om att detta var det enda rätta. Därefter tog han klivet rakt ut i luften. Först ingenting, absolut ingenting. Sedan kom ljudet från fartvinden och från forsen. Ett larmande oväsen som, under vad han upplevde som en evighet, växte i styrka till att bli öronbedövande.

Han insåg att han inte lyckats åstadkomma den kraftiga framåtrotation som var planerad och istället för att landa med huvudet först slog han raklång i vattnet. Smärtan blev total, först från anslaget mot vattnet och sedan när vänster smalben träffade en sten strax under vattenytan. De strida strömmarna tog genast tag i hans kropp och drev den med sig över stenar och under iskanter och han förlorade snart medvetandet.

Senare kvicknade han till och låg då inne på grunt vatten, inkilad mellan ett par isblock och en sten med halva kroppen över vattenytan och halva under. När han försökte resa sig sköt en obeskrivlig smärta genom kroppen och vänsterbenet vek sig under honom. Han förstod att benet var av.

Naken började han kravla sig fram genom snön och över sten och is med hjälp av händer och armbågar. Hela kroppen skrek av köld och smärta när han försökte hitta vägar som underlättade för honom att ta sig tillbaka upp mot lägerplatsen uppströms. Efter eoner av tid, det var så han kände det, såg han glöden som glimmade i eldstaden utanför det lilla vindskjulet. Elden hade inte slocknat och där bredvid låg högen med hans kläder. Ett litet hopp tändes.

Med sina sista krafter lyckades han åla sig fram till elden och blåsa liv i den innan han började det mödosamma arbetet

med att försöka få på sig sina kläder. Han lyckades dra på sig den ena stöveln och den andra tog han med sig i handen när han rullade in i vindskjulet och landade på risbädden.

Endorfinerna, kroppens eget morfin, hade gjort ett gott arbete och delvis bedövat värken i det skadade benet. Desto mer reds han av skammen. Skammen över den misslyckade person han var. Han hade inte ens lyckats ta sitt eget liv. Sett med egna ögon förtjänade han inte att leva, men tydligen inte heller att dö, konstaterade han kallt.

Just som han slumrade in såg han Alina komma gående emot honom. Hon log sitt varma leende och böjde sig ner och kysste honom mjukt i pannan. Han log tillbaka och lyfte handen för att röra vid hennes kind.

Den följande tiden blev svår, inte minst på grund av benbrottet. Även om skogen var rik på lösningar på många av de problem han upplevde, var det inte alldeles enkelt att på egen hand reponera ett brutet ben på sig själv.

Han konstaterade att benet var lätt blåfärgat men inte särskilt svullet, vilket han antog berodde på kylan och att blodkärnen dragit ihop sig. Huden var hel och inga benpipor stack ut. I högen av ris och grenar som han samlat på sig för att elda med fanns två grenar som han lyckats yxa till i lämplig storlek för att passa som spjälor. Han blev tvungen att offra den ena av filtarna som han hade fått med sig från växelhuset under de första dygnen på flykt, den tunnaste av dem, för att använda som snören att hålla spjälorna på plats. Återigen med hjälp av sin yxa hade han efter mycket arbete lyckats bearbeta filten så att han till slut hade fått till sex smala, långa remsor.

Han hade skickat en tacksamhetens tanke till de långa vandringarna i oländig terräng och upp och ner över de höga

bergen som gett honom en vig och smidig kropp. Han kunde utan problem sitta med raka ben och fälla framåt i höften så långt att han kunde ta tag om fötterna. Med bägge händerna hade han känt längs det skadade benet, hittat själva brottet och försiktigt försökt flytta båda benpiporna så att de kom i kontakt med varandra. Därefter hade han lirkat in filtremorna under benet, på ett jämt avstånd från varandra, från knät och ner till fotleden. Sedan hade han placerat spjalorna ovanpå remsorna på var sin sida om underbenet och knutit till hårt för att fixera benet så pass att det skulle kunna läka.

Efter det misslyckade självmordsförsöket hade den tidigare översten fått ett nytt förhållningsätt till det helvete han var fånge i. En ny beslutsamhet hade kommit över honom och han ägnade mindre tid åt att grubbla över sådant han ändå inte kunde påverka eller göra något åt. Han såg på livet med litet nya ögon. Det var kanske trots allt inte så komplicerat när allt kom omkring. Att återvända till civilisationen var en omöjlighet, det insåg han, därför gällde det att göra det bästa av situationen; att ordna ett vindskydd eller något att sova i om natten och att hitta mat. *Svårare än så var det egentligen inte.*

Att bygga ett enklare vindskydd var oftast möjligt, åtminstone så länge han vandrade genom skogsbevuxna områden där det fanns gott om träd och där han kunde hitta byggmaterial i överflöd i form av grenar, ris och mossa. Med tiden lärde han sig även att det var värt att anstränga sig extra om han skulle stanna flera nätter på samma ställe. Ett vindskydd, som höll ute regnet och med en eldstad i, var värt att arbeta för.

Yxan, som han tagit med sig från växelhuset var det värdefullaste han ägde. Hela hans existens och överlevnad

hängde på den. Om kvällarna slipade han den genom att föra eggen i en konstant vinkel fram och tillbaka över sin livrem i läder, som han först hade smort in med en finkornig lera.

Slipjuden tillsammans med knäppandet från veden som brann hade en rogivande och sövande inverkan på honom. Ofta förstördes hans nattsömn av plågsamma drömmar, men han hade märkt att drömmarna var mindre besvärande efter kvällar när han suttit framför elden och slipat på yxan eller splintat tändved.

Den bruna läderremmen användes inte bara som strigel för att hålla yxans egg vass, den hade också kommit att bli hans kalender för att hålla kontroll på tiden. Kottarna som han plockat på sig det första dygnet när han letade efter ris och grenar att göra upp eld med var sju till antalet. Varje morgon när han vaknade flyttade han en kotte från den ena fickan till den andra. När alla sju hade bytt plats skar han ett litet streck med yxan i livremmen för att markera att en vecka hade passerat. På så sätt kunde han hålla rätt på hur dagar förvandlades till veckor och till månader och till år. När första året var till ända var kottarna så söndertrasade och utslitna att han hade bytt ut dem mot stenar.

Ovetande om hur lång tid det tog för ett ben att läka, bestämde han sig för att ta det försiktigt och inte belasta det för tidigt. Efter sex veckor började han att röra på sig, först med stöd av en kraftig gren med en klyka att hänga över, sedan, när smärtorna hade avtagit, med en hjälp av en tillyxad käpp. Den nedsatta rörligheten gjorde att han till en början främst koncentrerade sig på att sätta ut och vittja fällor och samla ätbara växter i närheten av lägret.

Så fort benet kändes tillräckligt starkt för att klara av längre vandringar bestämde han sig för att lämna vindskyddet vid forsen och platsen för det förnedrande misslyckade självmordsförsöket. Han fortsatte att behålla käppen, den var till god hjälp när terrängen var besvärlig eller när det var halt och mycket snö.

Att den eländiga ryska vintern trots allt verkade ha ett slut märktes genom att dagarna sakta blev längre och den värmande solen förvandlade den vita snön till dagsmeja med efterföljande skare om natten.

Vandringen, utan egentligt mål eller uppenbar mening, tog honom genom ett bergigt landskap där växtligheten mest bestod av fjällbjörkar och låga buskar och där den snötäckta marken för var dag blottade lite mer av sin spirande grönska.

En klar och solig dag följde han sydsluttning av ett berg, som bjöd på en majestätisk vy över ett låglänt landskap nedanför. Så långt ögat kunde se bredde en vidsträckt barrskog ut sig där strimmor av silvriga vattendrag ringlade sig genom den täta vegetationen. Där fanns inget som påminde om annat än vild natur och det var flera dagar sedan han senast passerade några mindre gårdar på avstånd.

Vårvintersolen gjorde luften ljummen och han njöt av fågelkvittret och den skira grönskan. Från en skreva i bergväggen framför honom hörde han det svaga ljudet av porlande vatten. När han kom närmre såg han att det var en strömmande bäck som förvandlats till vårflod av smältvattnet från de höga bergen intill.

Han stannade vid bäcken och böjde sig ner för att släcka törsten med det friska vattnet. Sedan följde han den nedströms. Långt därnere vid bergets fot skymtade han en stor snötäckt yta

som han antog var en frusen sjö och gissade att det var där bäcken rann ut.

Han fortsatt att följa vattenådern längs bergssidan. Snön som kantade bäckfåran bländade honom men inne i den omgivande skogen bildades ett mörkt rum dit solens strålar inte förmådde tränga in.

Bäcken ledde honom mycket riktigt ner till sjön, som var omgiven av sluttande bergsidor i två väderstäck och skog i de övriga. Vid en stenig strand fanns ett mindre område med öppet vatten och en lätt krusad vattenspegel visade var bäcken förenade sig med sjön.

Strax ovanför den steniga stranden vid foten av en reslig gran låg ett stort stenblock. Dess ena sida var nästan helt flat och vätte mot sjön. Han satte sig ner och lutade ryggen mot den släta stenväggen som hade samlat värme från solen under en hel dag. Den var torr och varm och värmen trängde in genom hans kalla, slitna paltor. Platsen bjöd honom att njuta av solen från tre håll samtidigt, eftermiddagssolen, dess reflektion i sjöns vattenspegel tillsammans med den strålande värmen från stenen han vilade mot.

Trots att benet nu hade läkt och han kunde gå relativt obehindrat behövde han ändå sitta ner och vila emellanåt, särskilt efter en påfrestande vandring bland stenskravel i en porlande bäck. Och det här var en perfekt plats för vila tyckte han.

Kisande försökte han se vad som fanns på andra sidan sjön. Han sökte med blicken i den mörka skogskanten längs den motsatta stranden, men det var lönlöst. Ljuset, reflexerna och den vita snön bländade honom. Istället slöt han ögonen och lutade sig bakåt. I över två års tid hade han befunnit sig på flykt, genomlevt den ena mer fruktansvärda händelsen efter den

andra. Hans eländiga situation hade aldrig tagit slut, bara ändrat form. Ända tills nu. Eländet var säkerligen inte slut än, det förstod han, men det var heller inte närvarande just där han nu satt, värmd av stenblocket och bländad av solen med sjön och skogen framför sig.

För första gången under sin tid i vildmarken upplevde han någonting som inte påminde om lidande. Han blev sittande länge utan att tänka och utan att oro sig, tills sömnen tog över. När han vaknade upp ur sin slummer bestämde han sig för att slå läger intill bäcken. Han kände att det kunde bli en bra plats, med färskvatten från bäcken och fisk från sjön. Stenblocket, som delvis täcktes av tjocka grenar från den intilliggande granen, utgjorde även en utmärkt början på ett vindskydd och innan kvällen kom stod ett nattläger färdigt.

Han gjorde upp eld med hjälp av en sten han hittat och behållit då den enkelt gav ifrån sig gnistor när den stöttes mot yxans baksida. Gnistorna, lite björknäver och ett varsamt blåsande med munnen, sedan var elden igång.

Innan han la sig den kvällen gjorde han även en enkel fälla nere vid stranden för att fånga fisk. Den bestod av pinnar nedstuckna i sjöbotten tätt intill varandra och som tillsammans formade en ryssja. Den hade fungerat tidigare för honom genom att fiskarna simmade in i fällan och sedan inte kunde hitta ut igen. En skalbagge fick agera bete.

Det blev ingen middag den kvällen, men det gjorde honom inget, ett större kok med granbarrste fick duga. När han somnade hade han en känsla i kroppen som han inte erfarit på flera år. För första gången på länge kände han sig inte jagad. -

Kapitel 15. Blues

Det plingade till i den lilla dörrklockan när Eric klev in genom dörren till Caféko. Det var torsdag kväll och i slutet av oktober. Vanligen gillade han när det var mycket folk och rörelse på caféet, men just i kväll uppskattade han att det inte var så många gäster. Den senaste tiden hade varit intensiv tyckte han. Visst gick det bra för honom och Isak, men det tog också på krafterna att vara en stigande stjärna på affärsvärldens himlavalv.

Kunderna fortsatte att strömma in till MagicMarket även om Eric kunde skönja att en initial mättnad börjat uppstå, vilket i och för sig var helt naturligt. Egentligen var det fortfarande bara en prototyp de arbetade med. Det riktiga marknadsgenombrottet skulle inte komma förrän uppsatsarbetet var klart. Då han skulle kunna börja arbeta på riktigt, utan att vara vingklippt av vare sig professorn eller akademiska förhållningsregler.

Professorn hade visserligen varit både imponerad och mycket uppmuntrande efter att han fått höra om Afrika-affären, men Eric tyckte ändå att han utgjorde en överhöghet, som gav en bismak av att vara under granskning som han gärna kunde vara utan. Men det var inte långt kvar nu och han skulle nog kunna spela med i professors spel ett litet tag till för att få de omdömen och det examensbevis han skulle ha nytta av i resten av sitt framtida affärliv.

Det hade varit Karins idé att de skulle träffas på Caféko den här kvällen. Hon hade sagt att hon ville testa en ny rätt som hon

ville lägga till på menyn. Eric hade sin egen teori om att inbjudan även kunde vara en förevändning att få träffa Isak, som var den tredje gästen utöver Denise och han själv.

Denise, som redan var på plats, mötte Eric i dörren och kramade honom hårt och länge innan han ens hunnit få av sig ytterkläderna. Dagen innan hade hon kommit hem från en konferens i Prag som Conduct-IT hade ordnat. Det kändes som de knappt hunnit träffas kvällen innan och Eric kände sig extra varm av Denises påtagliga ömhet denna kyliga oktoberkväll.

Fem minuter senare dök Isak upp. Trots halsduk och uppfälld krage såg han ut att frysa och av uppsynen att döma var vintern inte långt borta nu.

”Usch, du ser verkligen frusen ut”, sa Karin när hon välkomnade honom. ”Kom in och värm dig.”

Hon pekade mot bordet framför den sprakande brasan där Denise och Eric hade slagit sig ner. Sedan skyndade hon bort till det sista sällskapet gäster som vinkade att de ville betala. Hon slog ut notan i kassaapparaten och tog med sig kortläsaren bort till bordet. När alla transaktioner vara avklarade önskade hon sällskapet en fortsatt trevlig kväll och låste dörren efter dem.

Denise var i full färd att berätta om resan till Prag när Karin en stund senare bar ut varsin varm vintoddy till dem, innan hon snabbt vände tillbaka till köksregionerna.

”Konferenser är inte riktigt min grej”, sa hon, ”men staden var väldigt fin. Framförallt gamla stan, Karlsbron över floden Moldau och all gotisk arkitektur.”

Hon berättade även om ett seminarium som de hade deltagit i rörande den demokratiska utvecklingen inom EU, eller snarare den negativa utvecklingen. En stor del hade handlat om de högervindar som just nu blåser i Ungern och även på andra platser i Europa.-

Från köket hade ljuvliga dofter börjat sprida sig ut i lokalen och reta deras smaklökar när Karin ropade att hon strax var klar och att det var dags att hyfsa glasen.

”Till min så kallade överraskning är det en Chateauf-du-Pape som gäller och inget annat”, meddelade hon.

Gästerna gjorde som de blev tillsagda och Karin bar in sin parmesanöverbakade rådjurssadel med kantarellsufflé och lingontryffelgelé tillsammans med en grönsallad strösslad med vackert rubinröda granatäppelkärnor.

Isak hade aldrig sett något likande på en tallrik, och inte heller så vackert, och höjde på ögonbrynen samtidigt som han log lite.

”Är allt som det ska?”, undrade Karin.

”Javisst, det ser helt fantastiskt ut!”, svarade Isak och fäste sin servett mellan två knappar i skjortan.

När alla satt ner höjde Eric sitt glas och tackade för att de blivit bjudna och utbringade en skål för Karin och hennes kokkonst. Därefter högg de in på vad som skulle kunna bli Cafékos nya flaggskepp på menyn.

Samtalsämnen vid bordet varierade mellan länsstyrelsens mer eller mindre obegripliga förhållningssätt till Karins ko Rosalie, till innebandyserien som Eric var djupt engagerad i så här halvvägs in i tabellstriden och det tilltagande höstrusket. Karin beklagade sig över att hon hade börjat se uteliggare stryka omkring i kvarteren. Hon tyckte att det kändes lite olustigt, men samtidigt var det ju synd om dem.

”Jag måste bara berätta en grej”, sa Denise och lät samtidigt lite generad. ”Okej, det här är rätt pinsamt.”

”I Prag”, fortsatte hon, ”ni vet, det finns en tjej på mitt jobb, Mette heter hon. Hon har hjälpt mig att programmera ihop en del saker till vårt system. Jätteduktig på datorer men lite åt

nördhållet. Inte så att hon har gjort nördigheten till en grej, hon bara är sån. Stora, omoderna glasögon, stripigt hår som alltid ser otvättat ut och ganska ointresserad av sin klädsel. En sån där person som man skulle vilja anmäla till något av dom där gör om mig-programmen i TV. Utan att vilja vara taskig kan jag helt klart säga att hon har bättre koll på datorer än på sitt utseende.”

Isak, som just skulle till att dricka, log åt Denises beskrivning och höjde glaset i en knappt märkbar rörelse.

”Hur som helst, sista kvällen i Prag, det var väl i förrgår, då hade hon verkligen klätt upp sig. Men det blev liksom too much. Lite för mycket läppstift och lite för vågad klädsel kan man säga. Ni vet, stövlar som gick upp till knäna och lite till. I alla fall så gick vi ut på stan. Först åt vi på en restaurang, U Fleku, typ ölhall och en riktig turistfälla men charmig, och sen gick vi vidare till någon slags bar. Trodde vi! Men det skilde sig från ett svenskt uteställe kan jag säga. Vi förstod inte vad det var först förens en gubbe började göra närmande på Mette med en sedel i handen. Skit äcklig, det var typ ett horhus! Och han trodde att Mette var ett fnask. Hemskt. Skulle sett hennes min. Men värst av allt var nog Valnöten, att vi fick typ dra i kavajen på honom för att få honom därifrån och tillbaka till hotellet. Han hade säkert gärna stannat för en svängom i Pragnatten.”

Isak satt tyst. Han tänkte på Afrika och på Zanti och kände sig illa till mods. Han hade aldrig sagt något om händelsen till Eric men fick inte fram något nu heller att säga. Det kändes inte bra att berätta om Afrika nu. *Nej, det fick helt enkelt vänta.*

Denises tragiska historia lämnade kvar en besk eftersmak hos alla runt bordet. Karin bytte ämne.

”Nu är det dags för oss att komma iväg” sa hon och vände sig till Denise. ”Senare i höst kommer det hållas en seans med Jurg Steffel, en ungrare som kan tala med andra sidan. Kanske hänger det ihop med att han är skröplig som en hundraåring och i princip har ena foten i graven. Redan halvvägs på andra sidan skulle man kanske kunna säga.”

De tre andra runt bordet skrattade åt Karins skämt.

”Men han är riktigt läskig. Jag har sett honom på Youtube, när han hypnotiserade en kille i publiken och fick honom att prata som en gammal dam från Frankrike fast han egentligen inte kunde franska. Kan bli kul. Vad säger du?”

”Ja, det kanske är dags. Nu har du frågat så många gånger att alla mina ursäkter är slut, märker jag. Hur går det med kortläsandet förresten? Skulle inte du starta ett betalnummer och köra läsningar?”

Karin log lite.

”Det ringer några ibland faktiskt, inte så många, men det händer. Problemet är bara att jag ofta jobbar när nån ringer och då blir det lite krystat när jag ska läsa kort samtidigt som jag brygger espresso”, skrattade Karin. ”Jag har inget problem med det, men jag märker på telefonkunderna att det inte upplevs lika trovärdighet som när det finns lite indisk hissmusik med i bakgrunden eller om jag pratade med en röst som hos en haschrökande maharadja. Men jag jobbar på det. Måste kanske satsa lite mer på marknadsföring. Förresten Isak, kan inte jag få spå dig?”

Isak såg perplex ut.

”Visst, det går väl bra.”

”Fint”, svarade Karin. ”Ska bara duka undan och förbereda desserten lite. Sen kan vi sätta oss.”

Isak hjälpte henne att plocka av från bordet. Eric och Denise hade halvhjärtat erbjudit sig att hjälpa till, men när de fick nobben sökte de istället tröst hos varandra och hamnade i någon form av efter konferensen-mys i en av sofforna.

Karin hade snart gjort det hon skulle i köket och med sina kort i handen tog hon med sig Isak bort till ett bord litet avskilt från de andra. Hon berättade hur läsningen gick till och var spänd på att få ta del av Isaks framtid. Hon började med att lägga ut nio kort på bordet i en fyrkant. Hon tittade på korten och såg ut att funderade över något.

”Vi får göra om”, sa hon. ”Det här blev fel.”

Hon blandade korten igen och la ut fem kort i en rad. Hon tittade på korten. Även Isak tittade på korten, men utan att förstå vad de kunde betyda. Sedan fortsatte hon att lägga ut kort. Först ett och sedan ett till. Nu låg där sju kort i raden. Kortet sa något som inte Isak förstod.

Karin tittade på korten samtidigt som hon plockade med fingrarna på bluskragen.

”Nej. Det här får vi göra om.”

Hon samlade ihop korten på nytt och blandade dem noggrant och länge. Sedan svepte hon med handen över det lilla bordet och flyttade först ett av de brinnande ljusen åt sidan och sedan salt- och pepparkaren, så att det blev plats för de nya korten. Med stadig hand la hon därefter ut ett, två och sedan tre kort på bordet. Hon höll fingrarna på ett fjärde kort från leken men väntade med att vända upp det. Hon tittade på korten och sedan på Isak en stund.

”Det här går inte. Jag kan inte spå dig. Dessutom är kaffet nog klart nu så det är dags för desserten.”

Karin reste sig, tog kortleken med sig och lämnade Isak sittandes som ett frågetecken. Efter ett par minuter samlade

han ihop sig och gick bort till bordet där de andra redan hade börjat med efterrätten och kaffet. Denise och Eric var upptagna med att diskutera en fråga, eller snarade svaret på frågan, som hade ställt till det vid ett parti Trivial Pursuit för mer än ett år sedan, medan Karin inte sa just någonting alls. Istället reste hon sig och ursäktade sig med att hon skulle röka och gick mot ytterdörren.

Isak rynkade pannan, *det var påtagligt att något inte stämde*, och efter en stund följde han efter. När han kom ut stod Karin under ytterbelysningen och kurade med en tänd cigarett i handen. Hon tittade mot Isak och blåste samtidigt ut röken i små ringar.

”Hej!” sa hon.

”Hej, och tack för desserten”, svarade han och fortsatte efter en stunds tystnad.

”Var det något som hände där inne?”

”Vad tänker du på då?”

”Jag tänker på korten. Det kändes som att det avslutades så hastigt. Till och med innan vi hade börjat.”

”Korten?”

Hon dröjde på svaret.

”Det händer inte ofta, men ibland visar korten i en riktning där det inte är meningen att man ska fortsätta läsa. Därför slutade jag.”

Isak såg förvånad ut och fnös till.

”Vad betyder det?”

”Jag vet inte”, sa Karin. ”Och jag har inget behov av att ta reda på det heller.”

Det blev tyst. Karin var nästan klar med cigaretten.

”Jag ska på dejt imorgon”, sa hon.

”Okej?”, sa Isak och såg än mer förvånad ut.

”Med en tjej. Jag är nästan helt säker på att jag är lesbisk.”

Isak blev stum för ett ögonblick.

”Oj, jag som nästan trodde att vi hade något.”

Karin tittade på honom utan att säga något och fimpade cigaretten. Då kom Eric ut genom dörren. Han såg strålande glad ut och utbrast:

”Tack Karin för en underbar middag. Jag tänkte röra mig hemåt så jag hinner se Champions league-sammandraget på fyran. Denise sa att hon hjälper dig att få undan allt här och sen kan ni göra sällskap till oss och sen vidare till tunnelbanan. Isak, om du vill kan du hänga på mig, så kan du få med dig statistikboken jag berättade om.”

Det blev tyst.

”Eller så kan du ju gå med tjejerna förstås.”

”Jag hänger på nu”, sa Isak och tackade för middagen.

Promenaden var inte särskilt lång och på hörnet i närheten av lägenheten ville Eric gå in på Seven Eleven och köpa en yoghurt. När Isak följde efter in genom den trånga öppningen till butiken krockade han med en äldre herre som snubblade till. Precis innan mannen föll till golvet fick Isak tag i hans arm och drog upp honom på benen igen.

Isak skulle precis be om ursäkt när han attackerades av mannens fru med all tänkbar ilska och frustration.

”Släpp min man, din otäcka svarting! Flytta hem till djungeln där du hör hemma. Det är såna som du som förstör den här världen.”

En handväska passerade förbi Isaks ansikte i hög fart och hade träffat om han inte väjt av ren reflex. Den äldre herren, som nu stod på fötterna igen, tog sin uppjagade fru under armen samtidigt som han nickade kort mot Isak med en min

som om han bad om ursäkt å hustruns vägnar, varpå paret lämnade butiken. Det hela var över nästan lika fort som situationen hade uppstått. Eric bara tittade på Isak och skakade på huvudet.

”Vad var det där, folk är ju inte kloka”, fnös han och betalade för sin yoghurt i kassan.

De lämnade butiken och fortsatte hemåt. Eric öppnade porten och en svag doft av rengöringsmedel slog emot dem i entrén. Ekot av deras steg dröjde sig kvar i trapphuset när de småsprang upp till lägenheten.

Eric låste upp och öppnade den ena av dubbeldörrarna och släppte in Isak före sig. Han slängde jackan på soffan och skynda fram till teven och slog på den. Det var tio minuter kvar innan matchen började och Eric zappade runt lite bland kanalerna innan han fastnade på Discovery, där en dokumentär med titeln ”Top ten most evil people ever” just började.

”Kan jag låna toaletten?” undrade Isak utifrån hallen.

”Visst, den ligger i smatten in till vänster”, svarade Eric samtidigt som han plötsligt kom ihåg statistikboken.

Han gick in i sovrummet och hämtade boken och slog sig sedan ner i soffan framför teven. Discovery rullade fortfarande och en manlig programledare med mörk röst och intensiva ögon summerade på ett effektivt sätt de grymheter och egenskaper som rättfärdigade nummer tio, nio och åtta att kvalificera sig på världens topp tio-lista i grymhet. Efter att ha vältrat sig i ett antal mörka personbeskrivningar, den ena till synes hemskare än den andra, var det dags att annonsera nummer sju på listan. Det var en rysk doldis, underhuggare till det sovjetiska toppskiktet, en hejduk som var villig att göra det smutsiga arbetet utan att blinka, lägerkommendant och fader till Sovjetimperiets program för stadsnära massförstörelsevapen –

atombomben i resväskformat. Enligt programledaren förtjänade hans namn mer än väl sin plats i 'Evil Hall of Fame'.

"På sjundeplatsen skulle där rättmätigt stå överste Aleksandar Grigor Koratz", förkunnade programledaren.

"Hittade du boken eller", frågade Isak.

"Visst. Här", sa Eric och räckte boken till Isak samtidigt som han slog över till fotbollen. Läktarsånger fyllde vardagsrummet när Isak tog boken och gick mot hallen.

"Du ska inte stanna och kolla?"

"Nej, jag rör mig hemåt. Men tack ändå. Vi hörs!"

"Ok. Tja."

Dörren slog igen.

Kapitel 16. Sjön

Ryssland 1900-tal

Med sitt långa hår och stora, tovigga skägg hade den tidigare översten i den sovjetiska underrättelsetjänsten, förvandlats till en vilde som huserade vid stranden av en sjö vid foten av en bergskedja någonstans i den ryska vildmarken.

När han anlät till platsen hade sjön fortfarande varit täckt av snö och is, men efterhand som solen sakta väckte naturen till liv igen blev istäcket allt mörkare och en sen eftermiddag bröts det plötsligt upp och sjönk sedan ner i dess djup. Vintern hade äntligen släppt sitt grepp för den här gången.

Med hjälp av både fällor och sin pilbåge behövde han numera sällan vara hungrig. Han arbetade ständigt på att förfina sina redskap och hitta nya lösningar. Han njöt av att jaga i skogen, fiska i sjön och utforska dess omgivningar och sedan komma hem till kojans och tillreda sin mat på berghällen vid vattenbrynet.

En gång hade han sett en björn och på kvällarna hördes ofta ylandet från vargar i fjärran. Han slogs av det artrika djurlivet. Men det var inte björnen och vargarna han främst förundrades över, istället var det de andra djuren som tidigare varit okända för honom.

De fanns överallt och utgjorde en ny värld för honom, allt från trollsländor till jaktfalkar. Ju mer han tittade desto mer upptäckte han, vilket fick honom att titta ännu mer. En dykand med ungar på följe, duvhökar som satt och spanade från trädkrokar, harar, ekorrar och fiskar av olika slag, stora som små. Han fascinerades av att titta ut över sjön och se det

skådespel som naturen bjöd på. Ibland var sjön stilla utan ett ljud och utan en krusning och i nästa sekund kunde plötsligt den spegelblanka ytan spräckas av ett kraftigt slag i vattnet i någon av vikarna. Lika spännande var det när en större gren bröts i skogen, troligen av en hjort eller en älg.

På dagarna var han vanligen vid gott mod, hans uppriktiga beundran av det skådespel han såg vid sjön och dess omgivning fick hans tankebanor att aktiveras igen på ett sätt som inte skett på väldigt många år. Han mindes att han som nyfiken ung forskare ibland hade upplevt något liknande. Däremot var nätterna svårare, i sömnen plågades han alltjämt av mörka och obehagliga drömmar.

Många av drömmarna handlade om händelser som låg långt tillbaka i tiden och som han inte ägnat en tanke på många år. Sådant som hade hänt i lägren. Människor som led, var arga och som skrek och som dog. Människor som kom tillbaka från de döda och som skrek ännu mer och oftast just på honom. De mest påträngande drömmarna dröjde sig ibland kvar långt in på dagen och han försökte värja sig mot dem, ibland genom att resonera logiskt.

Intryck från naturen dagtid blandades med upplevelsorna från de mörka drömmarna om natten. Sökandet efter förklaringar fick honom att tänka mycket på hur naturen omkring honom var uppbyggd. Många av de djurarter som levde runt sjön var beroende av varandra hade han märkt, de levde i en sinnrik växelverkan av destruktion och uppbyggnad.

Han visste att en uppfattning hos många var att människan var åtskild från naturen. Själv var han dock övertygad om att människan inte var isolerad från naturen utan en del av den. Han rörde sig i skogarna runt sjön och smög på sina byten så

samma sätt som lodjuret, vargen eller havsörnen. *Han var en del av det hela.*

De kvalfyllda nätterna fick honom att fundera över ansvaret för de val som görs, val som när en rovfågel väljer att dyka ner från himlen och slå klorna i sitt byte och val som han själv hade gjort i lägervärlden, som att agerade kraftfullt när han bedömde att det var nödvändigt. Han mindes uttrycket ”den enes bröd, den andres död”, det kändes dock som ett klent argument att luta sig mot gentemot de vålnader han mötte om nätterna.

Dagtid, när ljuset trängde undan mörkret, kunde vetenskapsmannen i honom inte låta bli att fundera över alla de arter och djur han såg runt omkring sig och det släkträd som härbärgerade dem alla, inklusive honom själv. Han kom fram till att någon gång i urtidens tidiga skede måste det rimligen ha funnits en mycket enkel levande organism eller kanske rent av en organisk molekyl som var alla nu levande varelsers gemensamma förfader. Frågan han kom att ställa sig var om denna enkla organism som bestod av endast en eller några få molekyler, om även den hade ett ursprung.

Flercelliga organismer har sitt ursprung i encelliga organismer resonerade han och då borde det vara rimligt att säga att molekyler har sitt ursprung i atomer och på samma sätt har atomer då sitt ursprung i subatomära partiklar.

Reflektionerna ledde honom ända ner till en kvantmekanisk nivå och frågan: *har alla nu levande varelser en gemensam förfader som har existerat, levt och verkat på den mest fundamentala subatomära nivån?*

Den kvantmekaniska världen visste han, sedan sin tid som forskare och tillika atombombskonstruktör, var omöjlig att förutspå i detalj. Endast en statistisk sannolikhetsfördelning var möjligt att prognostisera för en större mängd händelseutfall,

men vad gällde varje unikt utfall så var det omöjligt att förutspå, det skedde helt utifrån dess egen vilja, ingen annans.

Alla levande varelser har i någon omfattning en viss valfrihet, tänkte han. De val som görs av en varelse påverkar dess framtid, därmed påverkar individuella val även en varelses avkomma, vilket är detsamma som en inverkan på den evolutionära utvecklingen.

När han arbetade med att förbättra lägerplatsen eller vandrade omkring i skogen för att leta mat eller samla ved hade han gott om tid att tänka. I försök att förstå den dynamik han såg omkring sig fann han det svårt att sätta någon tydlig gräns för vilka varelser som själva kan välja eller inte, precis som det var svårt att dra en nedre gräns för var i utvecklingen livet har sin början. Då han såg det som att alla *högre* stående livsformer härstammade från förfäder sprungna ur en subatomär urtid, drog han slutsatsen att hela världen egentligen var uppbyggd av väldigt många val som har gjorts under historiens gång. För sig själv formulerade han det som att resultatet av oräkneliga tidigare själars verk var det han fick bevittna om sommarkvällarna när han satt och tittade ut över skådespelet vid sjön.

Det var den bästa tiden på dagen, tyckte han, när dagsverket med att förstärka vindskyddet inför vintern och att jaga eller fiska var över och han hade fått något i magen, då kunde han sitta och titta ut över sjön med en tandsticka i mungipan. Under hela sin tid i vildmarken hade han varit noga med att sköta både sin munhygien som resten av kroppen så gott det gick. På sommaren badade han i sjön varje dag och njöt av att slippa värma vatten.

Arbetet med hans boende hade framskridit precis som han planerat och när sommardagarna började bli kortare och löven skifta i rött och gult hade vindskyddet blivit ordentligt förstärkt. Flata stenar som han hämtat från stranden bildade grunden till ett golv som han hoppades skulle hålla markfukten borta. Ovanpå hade han lagt ett lager bark och sedan ytterligare ett med granris. Det kraftigt sluttande taket bestod enligt samma princip av lager på lager av kraftiga grenar, ris, mossa och vass.

Runt lägret hade han byggt upp en mindre stenmur som skydd mot vinden när den låg på. Genom att blanda lera och sand från sjöbotten hade han lyckats skapa murbruk och inne i vindskjulet murat upp en eldstad med en rökkanal som löpte längs den släta sidan av det stora stenblocket. Den nya rökkanalen gjorde att luften invändigt blev betydligt bättre. Om han blev kvar över vintern var hans tanke att täcka det stora stenblocket med isolerande material, förhoppningen var att stenblockets stora massa skulle fungera som värmelager under de långa vinternätterna.

När han kom till sjön första gången hade han några dagar innan passerat ett par mindre gårdar. Nu var det skördetid vilket innebar att åkrarna förmodligen var fulla med mogna grödor, som skulle göra sig fint i hans eget skafferi inför vintern. En plan utmejslades. Den var enkel. *Att vandra tillbaka den väg han hade kommit, invänta skymningen och därefter skrida till verket.*

Månljuset skulle vara som starkast om en vecka, vilket gjorde att tiden var rätt för nattarbete. Det innebar visserligen en ökad risk för upptäckt, men den var han beredd att kalkylera med. Alternativet var att vänta två veckor men då kunde det vara för sent och alla grödor redan omhändertagna.

Sedan flykten till vildmarken hade han ansträngt sig för att ha så lite kontakt som möjligt med andra människor. Därför var han kluven inför stöldräden. Men belöningen lockade och ett gott byte skulle underlätta den kommande vinterns vedermödor avsevärt.

Under två dagar gjorde han förberedelser och flätade korgar av sly och granrötter, en mindre och en större. De var fula och ganska klumpiga men rejäla i sin konstruktion. Med en trädstör på vardera axeln gick korgarna att bära, den mindre på magen och den större på ryggen. Men de vägde ordentligt, redan utan last.

På morgonen innan han gav sig iväg såg han till att släcka elden i eldstaden ordentligt och röjde sedan undan alla spår som visade att någon bodde där. Skjulet låg ju där det låg, men ganska väl dolt under granens tunga grenar och syntes knappt om man inte råkade komma alldeles inpå det.

I den ena av korgarna packade han ner sina viktigaste ägodelar, yxan, tändstenen och ett litet kokkärl och gav sig sedan av. Vandringsen var lång och gick omväxlande genom djupa skogar, över berg och öppna fält. Till den närmsta gården borde det ta tre dagar förutsatt att han hittade och han var noga med att lägga på minnet hur han gick och sökte hela tiden av omgivningarna efter saker att orientera sig efter på tillbakavägen. En gigantisk rotvälta på ett omkullblåst träd helt olik alla andra rotvältor han sett, ett vattenfall i fyra trappsteg nerför vilka vattnet föll som silvriga gardiner eller den märkliga tallen som bestod av tre stammar som likt ormar slingrade sig upp längs en klippvägg.

Frestelsen var stor att markera vägen med grenruskor, men han avstod. Det vore förödande om han fick förföljare efter sig

på tillbakavägen och det fanns markeringar som kunde leda dem till hans gömställe.

Två gånger vadade han naken över vattendrag med vatten upp till bröstkorgen medan kläderna hölls torra på sträckta armar. Om kvällarna satt han vid sin eld och var förväntansfull med utmaningen han tagit sig an och hade framför sig. För första gången var det något han själv hade valt att göra, inget han tvingats till av utomstående krafter. Det gjorde att han kände sig stark. Uthålligheten som han övat upp i vildmarken förvånade honom. När vintern var som kallast kunde han vara igång upp till tre dygn i sträck utan riktig återhämtning och på sommaren säkert det dubbla. Styrkan och det nyvunna modet väckte tankar hos honom. *Vilka möjligheter hade han, var han verkligen fjättrad till sitt eländiga öde?*

Från förhör med tyska krigsfångar efter världskriget mindes han rykten om högt uppsatta tyska nazister som efter krigets slut lyckats slippa undan rättvisan genom att fly till varma länder långt borta i Sydamerika. *Var det rent av ett alternativ för honom själv i hans prekära situation?* Då skulle han ju äntligen slippa det isande vinterhelvete som obönhörligt kopplade sitt grepp om honom varje år, om och om igen.

Men fantasin blev kortvarig. För honom hade det aldrig funnits någon plan B i hans karriärssträvan. Att lyckas med plan A hade varit allt och han hade varken lagt undan några flyktpengar eller odlat internationella relationer, vilket egentligen hade varit mycket enkelt i hans tidigare position. Men utan pengar, guld eller andra värdesaker och utan kontakter skulle han bli ett lätt byte om han försökte sig på en internationell flykt. Han visste hur väl utbyggd den sovjetiska underrättelsetjänsten och nätverket av agenter var och hyste inga tvivel om dess effektivitet.

Den uppskattade tiden för vandringen stämde och på eftermiddagen den tredje dagen tog han sig upp på en höjd varifrån han hade en perfekt utsikt över dalgången nedanför och kunde snart också lokalisera den första gården.

Landskapet var böljande och med ögonen följde han ett blått band som rann genom botten på dalen tills det plötsligt delade upp sig i flera mindre och smalare band, likt fingrarna på en hand. Mindes han rätt låg de andra gårdarna längre bort i samma dal.

Ett tunt omkullblåst träd utgjorde en bra plats för honom att slå sig ner och fundera på hur han bäst utförde sitt uppdrag. Hans största oro var om det skulle finnas hundar på gården, vilket i ärlighetens namn var ganska troligt. Frågan var snarare hur de lämpligen hanterades. Med fyllda korgar skulle han aldrig kunna hålla ett särskilt högt tempo och en eventuell förföljare med hund som spårade skulle med lätthet hinna ifatt honom. Vinden låg lätt på från gården, vilket borgade för att både lukt och ljud utgjorde ett mindre problem så länge han höll sig i utkanten av åkrarna och på rätt sida.

Planen blev att närma sig gården genom att först göra en avledande bøj bort från densamma och sedan återvända till en plats precis nedanför utkiken där han nu satt. Därifrån kunde han sedan fortsätta mot gården. Om han sedan följde samma väg tillbaka skulle utkiken fungera som en bra plats att se om han blev förföljd.

Spejaren på kullen väntade tills solen sänkte sig ner bakom skogsranden. Då rörde han sig nedåt från höjden och bort från gården i den kringgående krok han tänkt ut. Strax efter att solen försvunnit kröp en stor orangefärgad fullmåne upp ovan kullarna i öster. Uppdraget hade inletts och han kände hur

kroppen svarade och var beredd. Mörkret tilltog och med månens bleka sken som enda ledljus passerade han åter under utkiken och sökte sig vidare bort mot gården. Moln rörde sig på himlen och fick månljuset att komma och gå.

Helst ville han få allt avklarat redan i natt, även om han förstod att avvikelser från planen kunde uppstå när som helst. Det gällde att få med sig så mycket ätbart som möjligt i korgarna. Från utkiken hade det sett ut som att skörden ännu var orörd och han funderade över vad det kunde vara som odlades på åkrarna. Rotfrukter som potatis, morötter och kålrötter lockade. Även lök var intressant. Det vattnades i munnen när han tänkte på det och han fortsatte framåt i natten.

Till slut såg han den svarta konturen från ett av gårdshusen som tornade upp sig mot den mörkblå natthimlen. Det måste betyda att han troligen befann sig mycket nära odlingarna nu. Han såg sig omkring, inget ljus syntes från husen. Tyst rörde han sig framåt och kom in bland en samling lågt växande träd, men hittills hade han inte sett några odlingar.

Han lyssnade efter ljud, särskilt om han skulle höra några hundskall, när han plötsligt kände en doft. Han kunde först inte placera den, sedan kom han på vad det var. Det doftade äpplen. Han tittade på träden som omgav honom och upptäckte att det hängde fullt av svarta små klot på lika svarta grenar. Han befann sig mitt i en äppellund. Försiktigt tog han ett av kloten från det närmsta trädet och bet en tugga. Det smakade ljuvligt.

Han försökte dra sig till minnes hur gården och dess omgivning hade sett ut i dagsljus uppe från utsiktsplatsen och utifrån det räkna ut var han befann sig. Om gårdshuset låg framför honom och hans minne stämde om vad som kunde vara äppellunden, betydde det han inte alls var i utkanten av åkrarna utan mycket längre in.

Åter skärpte han hörseln och lyssnade. Allt som hördes var vindens svaga sus. Men sedan var där något mer – något som liknade ett kacklande. Tystnad igen och sedan nytt kackel. Troligen befann han sig i närheten av ett hönshus. Långsamt backade han tillbaka samma väg som han kommit ända till han befann sig vid utkanten av äppellunden. Där såg det ut att vara andra odlingar som tog vid.

Med snabba men tysta rörelser började han fylla den mindre av korgarna med äpplen. Det fick inte bli för mycket, rotfrukterna var viktigare. En bit bort övergick äppelodlingen i annan busklik vegetation. Han böjde sig ner och trevade med händerna över bladen, men varken känsel eller lukt sa honom något.

Till slut tog han tag i en planta och ryckte upp den. Potatis gissade han. Han drog av knölarna och lade ner dem bland äpplena. Blasten lät han ligga kvar i fåran. Han fortsatte att plocka upp potatis längs raderna tills han kände att formen på det han drog upp hade ändrats.

Det var inte alldeles lätt att avgöra exakt vad som växte där, men han utgick från att det var ätbart. Så han fortsatte att plocka upp ur jorden ända tills han plötsligt hörde en dörr gnissla bortifrån gården. Sedan en lätt duns och därefter skallet från en hund. Men hunden verkade vara tillräckligt långt bort för att han inte skulle behöva bli orolig, tyckte han. Det var inte honom den skällde efter.

När allt hade tystnat igen fortsatte han att skörda. Allt eftersom natten passerade flyttade han korgarna längre ut på odlingarna och bort från gården. Han noterade att de nu började bli rejält tunga.

När det första tecknet på gryning syntes på himlen hade han kommit längst bort till utkanten av åkern och där, en bit in i

skogsbrynet, ställde han ner korgarna. De vägde som bly, men han kunde ändå inte avhålla sig från att lasta litet till. *Chansen till sådan här föda skulle inte återkomma på länge.*

När han lade något som han gissade var lök överst på den stora korgen hörde han plötsligt en tupp som gol. Högt och länge. Han blev överrumplad. Utan att han egentligen märkt det hade det plötsligt blivit morgon. Men istället för att packa sig iväg med korgarna in i skogen och tillbaka till utkiken blev han stående. Han mindes kacklandet som han hört tidigare och tittade bort mot gården, sedan upp mot himlen och tillbaka bort mot gården igen. Sedan flög fan i honom.

Raskt fick han av sig skjortan och började smyga i riktning mot äppellunden, fram till den plats där han hade hört de kacklande lätena. Alldeles framför honom låg mycket riktigt ett hönshus. Någonstans fanns dörren. Han trevade sig fram, hittade en liten dörr och kastade en sista blick mot gårdsbyggnaderna. Sedan öppnade han och vräkte sig in. Det blev ett kraftigt oväsen där fjädrar yrde och fåglar flaxade överallt. På fjärde försöket lyckades han få skjortan runt något stort som for omkring. Förhoppningsvis var det en höna. Tuppen ville han helst inte ha, den skulle kunna röja honom på flera kilometers avstånd.

Han smög försiktigt ut ur hönshuset, stängde dörren och sprang genom äppellunden, bort mot skogsbrynet och korgarna. Inga hundar hördes. Han vek upp en flik av skjortan för att få en skymt av vad det var han höll i. Något vitspräckligt, det såg inte ut som en tupp. Därefter kröp han in under anordningen med korgarna, satte huvudet mellan trästörarna så att de vilade mot var sin axel och tryckte sedan ifrån med låren allt vad han orkade. Långsamt lättade anordningen från marken och korgarna kom att vila mot axlar, rygg och mage. Hönan höll han

under höger arm när han började gå i samma riktning som han hade kommit kvällen innan.

Strax efter att solen visade sina första strålar passerade han under utkiken på väg mot den långa kroken. Stigningen på slutet kostade på och axlarna värkte. Så här tungt var han inte van att bära. Men nu var det bara att hålla ut och fortsätta, så skulle han snart vara framme vid utkiken och där kunde han vila.

Han hade inte uppfatta några tecken på förföljare. Allt verkade gå enligt planerna och varje gång han tittade på hönan som låg invirad i skjortan tittade den plirande tillbaka. Framme vid utkiken ställde han ner sin last, kopplade hönan och lade sig på rocken för att vila. Om någon följde efter honom hoppades han att skallet av hundar skulle väcka honom.

När solen stod högt på himlen hörde han skallen från hundar en bra bit bort i dalen. Det lät som att de var på väg åt hans håll. Vinden hade mojnät och han hoppades att det inte skulle ställa till problem för honom, att hundarna skulle få korn.

När hundarna och dess ägare passerade en bit under utkiken såg han att det var två män med var sitt gevär över axeln och tre hundar, två i koppel och en som sprang lös. Så fort de hade kommit utom synhåll gjorde han sig färdig att röra på sig igen. Med den tunga lasten vilande på sina axlar gick han på skrå ner för slänten framför utkiken och korsade där han och efterföljarna tidigare hade passerat. På andra sidan fortsatte han att arbeta sig upp för en ny slänt. Stigningen var brant och ansträngningen kostade på.

Uppe på ett krön ställde han ifrån sig korgarna och gick sedan tillbaka ned för slänten. För att skapa så många villospår som möjligt för hundarna sprang han runt i stora cirklar, upp

och ner längs sluttningarna, ut och in i skogen och såg hela tiden till att korsa de tidigare spåren. Sedan tog han sig upp till korgarna igen och fortsatte efter en ny rutt som skulle ta honom tillbaka till sjön och vindskyddet.

Av allt att döma hade avledningsmanövern fungerat då eftermiddagen passerade utan att männen och deras hundar hade syntts till.

Tyngden från korgarna började bli ordentligt besvärande. Att rocken låg dubbelvikt över axlarna för att dämpa trycket från trästörarna hjälpte föga. Värken var olidlig, men det fick det vara värt och han tänkte inte avstå från ett enda kilo av det han hade samlat på sig. Ännu hade han inte tagit sig tid att stannat och titta igenom vad lasten innehöll mer än äpplen och potatis, men det såg lovande ut tyckte han, när han sneglade genom maskorna på locket till den främre korgen.

Återigen hade han kommit in i tät urskog och om han mindes rätt skulle ett av de större vattendragen passera någonstans framför honom. Andhämtningen var tung och pulsen hög av ansträngningen och han kände att han var tvungen att stanna och vila en stund.

Precis när han skulle ställa av sig korgarna hörde han plötsligt hundskall eka på håll i skogen. Adrenalinet rusade till i hans trötta kropp. Han insåg att hundarna hade fått vittring på honom trots hans försök att förvill dem. Hundarna var där av en enda anledning, de hade kunnat följa hans spår. Nu hade han inga fler ess i rockärmen att spela ut. Med de tunga korgarna på axlarna tog han sig inte fram i terrängen tillräckligt snabbt och skulle snart vara ett infångat byte. Men att göra sig av med korgarna var det sista han ville.

Någonstans framför honom rann floden och hade han tur gick det att vada över till andra banken. Det skulle försvåra för hans förföljare och var hans enda chans nu. Han ökade takten så mycket hans trötta kropp tillät samtidigt som skallet från hundarna tilltog i styrka.

Minnet svek inte. Framför honom öppnade skogen upp sig och han kunde se floden som skar rakt genom vegetationen med endast en smal stenig strandremsa på vardera sidan. Men även om floden inte var särskilt bred verkade den vara djup och det strida vattnet strömmade i hög fart. Från skogen bakom hörde han hur hundarna närmade sig. Utan egentliga valmöjligheter steg han ner i det strida vattnet men insåg genast att han hade missbedömt styrkan i forsen och vilket hinder de tunga korgarna utgjorde. Hundarna hade plötsligt blivit ett litet problem i jämförelse med floden. Ideliga kallsupar gjorde att paniken inom honom steg och han kände hur packningen drog ner honom i djupet.

Kanske var det tack vare de starka strömmarna i vattnet som han lyckades krångla sig loss ur bärställningen och istället kunde använda den som flythjälp att hålla sig fast vid när strömvirvlarna drev honom framåt.

Men för sent upptäckte han ett par stora stenblock som tornade upp sig mitt i strömfåran. Vattnet slungade med stor kraft korgarna mot en av stenarna, locken for upp och grönsaker flög ur och drev iväg.

Han svor över förlusten men fortsatte trampa vatten och kom till slut in i en lugnar del, ett sel, där han lyckades styra in till den motsatta stranden. Han steg i land och konstaterade dystert att den mindre korgen var helt förstörd. Lyckligtvis var den större korgen fortfarande intakt med mycket av innehållet kvar

inklusive hans viktigaste ägodelar, yxan, tändstenen och kokkärlet.

Plötsligt upptäckte han tygbyltet han krampaktigt höll fast under armen. Hönan. På något mirakulöst sätt hade den överlevt även om den såg skärrad och tilltufsad ut när han lättade på skjortan. Kanske var det tack vare att det kraftiga tyget hade stått emot det mesta av vattnet.

Han skyndade sig att samla ihop det som var kvar av utrustningen och släpade in den i buskaget som kantade stranden för att komma utom synhåll från den andra flodbanken. Han tittade men kunde inte upptäcka att någon letade efter honom på andra sidan och inga hundar hördes heller längre.

Efter att ha lagat det som gick av bärkonstruktionen fortsatte han vidare. Packningen var lättare nu och det gick fortare att ta sig fram. Men han ville inte ta några risker och gjorde ytterligare en avledande manöver innan han slog läger för natten.

När han morgonen därpå gav sig av igen kunde han fortfarande inte se eller höra något från sina eventuella förföljare. Han gissade och hoppades att de hade gett upp sökandet inför att behöva korsa floden eller att de inte fått upp något spår efter honom på andra sidan.

Två dygn senare var han tillbaka vid sjön och lägret. Trots tröttheten och värken i kroppen efter de senaste intensiva dygnen kunde det ändå inte förta den eufori han kände över det han hade lyckats uträtta.

Fiskfällan hade fyllts på under tiden han varit borta och den kvällen åt han en måltid som överträffade allt han ätit tidigare.

Efter maten, medan han smuttade på sitt tallbarrste, kände han återigen en glädje och tillfredsställelse som var ny för honom. Att han tvingats sluta med cigaretter och vodka hade tillsammans med de långa vandringarna och allt tungt kroppsarbete han var tvungen att utföra för sin överlevnad gett honom en stark och smidig kropp som numera mest bestod av muskler. Borta var slappheten och den alltmer tilltagande bukfetman, även om han skänkte den en tacksamhetens tanke eftersom han var övertygad om att den ändå till viss del bidragit till hans överlevnad det där första, fasansfulla dygnet i vildmarken.

Tankarna vandrade tillbaka till de senaste dagarnas händelser. Även om han var mer än nöjd med resultatet från operationen förstod han också att han hade fattat felaktiga beslut och begått misstag som han nu måste lära sig av. Redan beslutet att ställa ifrån sig korgarna med grönsakerna när han i avledningsmanövern sprang runt i cirklar för att förvillra hundarna var fel. Han gissade att hundarna snarare hade följt lukten av grödorna än hans egna dofter, vilket förklarade varför de med lätthet kunnat följa i hans spår. Lärdomen från operation *Grönsaksstöld* som han nu tog med sig var insikten om hur viktigt det var att aldrig lämna några spår efter sig.

Inte sedan dramatiken kring banvaktsstugan hade han blivit jagad på det sätt som nu skett, vilket berodde på att ingen kände till att han existerade. Visst hade livet varit eländigt och svårt på många sätt, men han hade inte varit jagad av andra människor förrän nu, när han hade visat sig igen. Han funderade mycket över detta faktum. Så länge ingen hade sett honom eller visste att han fanns skulle han kunna leva och verka ostört.

Det fick honom att bestämma sig. Han skulle stanna vid sjön. Här hade han sitt hem.

Doma – hem, ett ord som inte haft någon större betydelse i hans tidigare kringflackande liv. Nu var det ett av de vackraste, och navet i hans tillvaro, tänkte han.

Han utsåg en lämplig odlingsplätt nära vindskyddet, där marken var lättarbetad och beslutade att spara en del av grödorna till utsäde kommande vår.

Hönan hämtade sig snart från upplevelserna av den traumatiska transporten från hönshuset på gården till sitt nya hem vid sjön. Men hon var noga med att alltid hålla sig i närheten av sin nya herre och följde honom i hälarerna som en hund. Det dröjde heller inte länge innan hon började värpa. Det visade sig att de första äggen redan hade befruktats och snart sprätte fyra ulliga gulspräckliga kycklingar omkring framför vindskyddet.

Vintern kom, kall och krävande men inte fullt så outhärdlig som tidigare år och så fort det blev vår igen skyndade han sig att sätta grönsakerna i jorden för att kunna skörda till sommaren.

Så fortsatte den tidigare översten sitt liv, nu i rollen som enklast möjliga djurhållare och jordbrukare. Tankarna gick ofta till den familj som han förlorat och fortfarande hände det att han drömde om dem på natten. Drömmarna blev ett substitut för avsaknaden av mänsklig kontakt och utbyte. Många av drömmarna var krävande och tvingade honom att konfrontera sitt samvete. Men det fanns också andra drömmar, som de som tog honom långt tillbaka i tiden, till det barnhem där han vuxit upp. Ljuden och dofterna kom tillbaka till honom och han mindes speciellt den snälla barnsköterskan som hade tagit hand om just honom. Hon var säkert inte mycket mer än en tonårig, utbildad barnflicka, men för honom hade hon varit det närmsta en förälder han någonsin kommit. Han mindes hur han

ibland om kvällarna fick sitta i hennes knä och att hon hade kallat honom för nallebjörn. Han var hennes egen lilla nalle hade hon sagt och skrattat samtidigt som hon kittlat honom.

Att drömma om den tiden gav honom en blandad känsla av vemod och glädje. Det var så otroligt långt borta från den han var nu och den han hade levt som under största delen av sitt liv, och ändå var det likväl en del av honom.

Åren vid sjön passerade och minnet av den egna familjen bleknade allt mer. Om något av, eller båda, barnen överlevt skulle de vara vuxna nu och kanske de inte ens skulle komma ihåg honom. Och om Alina skulle ha klarat sig ur branden gissade han att hon hade gift om sig för länge sedan, av flera skäl.

Efter sjuutton år på flykt varav de sista femton vid sjön där han nu hade sitt hem hände något märkligt som gav honom ett nytt perspektiv.

Det var en av de första vackra vårmorgnarna, en morgon som bar en föraning om ännu skönare tider, och han hade begett sig ut i skogen för att vittja sina fällor. Plötsligt stod han öga mot öga med en björn, som troligen nyss vaknat upp ur sitt ide. Han kände hur adrenalinet började pumpa i kroppen och han blev stående som förstenad. Björnen befann sig inte mer än fem, sex meter bort och såg mager och utsvulten ut. Längre tittade de på varandra. Björnen öppnade gapet och blottade sina kraftiga hörntänder men utan att göra något utfall mot honom.

Det var något hos björnen som gjorde att situationen efter en stund kändes mindre hotfullt, det var som om den saknade den där riktiga aggressiviteten han hade sett hos andra björnar.

Anfallet som han väntade på kom aldrig, istället vek björnen av åt sidan och försvann in bland några träd.

Han blev först stående kvar och tittade efter björnen, sedan smög han försiktigt efter i samma riktning som den försvunnit. På håll såg han hur björnen långsamt tog sig fram mellan snår och buskar i den låglänta terrängen.

Han fortsatte att på behörigt avstånd följa efter den under hela morgonen. På spåren verkade det som att björnen hade försvunnit in utom synhåll i ett tätare buskage. Han bestämde sig för att stanna i utkanten av buskaget och slog sig ner på en sten. Nästan hela dagen gick utan att han uppfattade någon aktivitet därinne. Allt som hördes emellanåt var rosslingar och en väsende andning.

Tidigt morgonen därpå var han tillbaka på sin plats vid buskaget igen. Nu var allt tyst och inga spår ledde ut, vilket han tolkade som att björnen var kvar därinne. Han närmade sig långsamt burkarna med en lång stör framför sig i beredskap. Han böjde undan gren för gren allt eftersom han trängde sig fram genom snåren och plötsligt fick han syn på björnen som låg på sidan, till synes sovande.

Länge stod han blixst stilla och bara väntade, innan han till slut vågade peta lätt med stören mot björnen päls. Ingenting hände, ingen reaktion. Han petade igen, nu lite hårdare. Fortfarande ingen reaktion. Till slut puffade han till ordentligt och lyfte sedan stören snabbt och intog försvarsställning för att vara beredd om björnen plötsligt skulle rusa upp. Men björnen rörde sig inte. Den var helt enkelt död. Han visste inte om han skulle skratta eller gråta, *han hade jagat och fångat sin första björn genom att den hade självdött.*

Han undersökte djuret för att se om den var skadad eller sjuk på något sätt, men kunde inte se någonting som tydde på det. Av allt att döma, utifrån hans mycket lekmanamässiga obduktion, hade björnen dött av ålder.

Han vågade inte ta tillvara på köttet eftersom det kunde innehålla farliga parasiter. Däremot skulle skinnet, den ljusbruna, tjocka pälsen komma väl till pass och kunna värma honom under många kalla nätter framöver, tänkte han.

Att ha bevittnat björnens sista tid i livet påverkade honom djupt. Björnen hade alltid varit kungen i skogen, men nu hade kungen dött av ålder mitt framför näsan på honom.

De kommande dagarna återkom han i tankarna till björnen. Kungen, som levde av det naturen gav och genom att förflytta sig över stora ytor, hade ett liv som inte var helt olikt hans eget. Det förlöste insikten hos honom att det kanske var dags att lämna sin fasta boplatz, sitt *doma* vid sjön. Han ville röra sig som björnen, lika tyst och lika mäktigt.

Överste Koratz hade dött med branden i banvaktstugan och sedan dess hade han saknat någon egentlig identitet. Nu kände han däremot att tiden var mogen och han gav sig själv det nya namnet Medved – *Björnen*. När han tänkte efter var det även det första av alla sina många namn han kunde minnas, det som den varma flickan på barnhemmet hade kallat honom för.

Hönsen, som varit hans enda sällskap, var borta sedan många år och han hade inte längre något kvar som krävde hans ansvar på platsen som varit hans hem under så många år. Han plockade ihop de ägodelar som var nödvändiga för hans fortsatta överlevnad tillsammans med björnpälsen, tittade mot solen och började sedan sin nya vandring.

Kapitel 17. Radioaktiv

Nutid

Djupvikkoncernen var en kugge i navet hos den svenska kärnkraftsindustrin. Den verksamhet företaget bedrev utgjordes framförallt av den lukrativ avfallshantering som alltid uppstår vid all typ av strålningsrelaterad industri och där Djupvik främst var aktiv inom bearbetning av radioaktivt avfall med låg- eller medelaktiv klassning.

Lars Göransson, enhetschef vid koncernens anläggning i den södermanländska skärgården, hade varit sex år i företaget och fler år i branschen än han egentligen ville tänka på.

Göranssons vecka hade börjat dåligt och sedan bara fortsatt i en nedåtgående spiral. Den pågående skilsmässan från hustrun blev allt smutsigare kändes det som och orden mellan dem allt hårdare. *Hon kan fan mörda även per telefon*, hade han tänkt efter att ha fått en rejäl överhalning för att han vid ett enda tillfälle hade missat att hämta barnen från sexårsverksamheten. Visst, det var inte bra, men ingen är perfekt hade han försökt att argumentera utan att möta någon som helst förståelse. Att sedan till och med personalen på skolan hade tagit exfruns parti kändes extra irriterande.

Det var måndagen.

Under tisdagen anlöpte kärnavfallsfartyget Sigun Djupviks hamn för att lasta på ompackat kärnavfall för slutförvar. Det var en rutintransport, där avfallet skulle skickas tillbaka till den ursprungliga kunden på kontinenten. Arbetet hade löpt på

enligt schema ända tills en nyanställd chaufför hade klantat sig och backat med ett dubbelslöp rakt in i ett elskåp ombord på fartyget, varpå elskåpet hade fattat eld och hela helvetet brakat lös under några ögonblick. Som tur var hade personalen ombord handlat rådigt och lyckats släcka branden innan den hann sprida sig.

Resten av dagen hade han fått ägna åt att väga ord på guldväg för att formulera texten i en rapport över händelsen. Tur i oturen var att inget radioaktivt material hade varit inblandat. Inget avfall hade heller funnits ombord vid tillfället eller på kajområdet. Hade så varit fallet hade klassningen för incidenten blivit helt annorlunda. Men samtidigt visste han hur snabbt dåliga nyheter inom kärnkraftindustrin kunde sprida sig och därför valde han nu sina ord noga i rapporten. Rapportskrivandet under tisdagen hade dessutom dragit ut på tiden och närapå fått honom att åter missa hämtningen av barnen.

När han senare på kvällen tittade på Rapport kunde han konstatera att han åtminstone hade gjort någonting rätt. Det inträffade hade inte fått någon större uppmärksamhet och rapporteringen från branden var återhållsam och han hoppades att det så skulle förbli. Nu när exfrun hade bestulit honom på det hon hade möjlighet till i livet, var det sista han behövde en mediaplump i karriärsprotokollet. Han siktade på att bli hög chef inom SKB och hade tänkt sig att slutförvaret i Forsmark även skulle bli hans slutförvar i karriären.

Det var tisdagen.

På onsdagen hade sex containrar anlänt på lastbilsflak från Ryssland. Det var den första leveransen i ett av hans egna prestigeprojekt. Han hade varit ledande i att förhandla fram

affärsvillkoren med grannlandet i öster för ett uppdrag som gick ut på att omhänderta lågaktivt avfall från kärnkraftsreaktorn ombord på det nyligen pensionerade ryska atomdrivna containerfartyget Sermovput. Fartyget hade legat i malpåse under flera år i Murmansk hamn och för ett år sedan hade beslutet fattats att det skulle avvecklas helt.

Själva affären var så stor att den påverkade hela Djupvikkoncernens ekonomi. Inte så att aktien omgående skulle börja rusa på börsen, men tillräckligt för att det skulle märkas i kvartalsrapporten och tillräckligt för att han själv skulle märkas inom bolaget och i branschen. Dessutom var det en viktig internationell kundkontakt och en dörr mot öst som han hade öppnat i och med affären. Ryssland hade även visat intresse för att bli kund till att slutförvara utbränt kärnbränsle i de svenska urbergen och med en sådan storkund i ryggen skulle hans chanser att stiga i graderna knappast försämrats.

Nu fanns det bara ett smärre problem. De sex containrarna som utgjorde leveransen hade lastats av lastbilsflaken och placerats på ett leveransområde innanför inhägnaden och under eftermiddagen hade han tagit sig en första titt på containrarna. Innehållet i de första fem var ungefär som han förväntade sig, blyförstärkta metallemballage placerade centralt i varje container, helt i enlighet med gällande föreskrifter för transport av lågaktivt avfall.

När han öppnade den sjätte containern stod även där metallemballage närmast dörren men innanför såg han något helt annat. Det tog ett tag innan ögonen vande sig vid det svaga ljuset inne i containern så han kunde se ordentligt, men det han tyckte sig ha uppfattat vid första anblicken visade sig stämma. Det var brunrostiga järnbehållare, säkert runt femton stycken, som stod där längst bak i containern.

Han förstod ingenting och kliade sig i huvudet. Av gammal vana tittade han ner på sin personliga strålningsmätare, som han alltid bar på sig när han var i tjänst och som satt i bröstfickan på labbrocken likt en penna. På mätarens display syntes inte längre några värden, endast ett konstant flimmer, och han förstod att något var fel.

Han lämnade containern, stängde dörren och gick bort till kontoret. En stund senare återvände han med en Geiger-Muller-mätare i handen, en strålningssensor tillverkad för att kunna registrera radioaktivitet i allt från svaga till kraftiga doser. När han var i höjd med den första i raden av sex containrarna slog han på GM-mätaren. Alldeles intill var och en av de första fem containrarna visade mätaren en något förhöjd strålningsmängd, dock inget alarmerande. Men när han närmade sig den sjätte containern gick mätaren i taket. Det knäppande ljudet övergick först till ett kontinuerligt sprakande och sedan till ett intensivt tjutande. Han blev tvungen att reglera volymen för att inte dra till sig uppmärksamhet.

Vad var det frågan om, tänkte han. Han skalade om mätaren för att kunna läsa av värdet. *Inte bra*, konstaterade han efter att ha sett resultatet på displayen. Han öppnade den tunga ståldörren till den sjätte containern och stack in mätinstrumentet. Mätaren slog i taket igen och han fick skala om den ytterligare två gånger för att kunna göra en vettig avläsning.

Han stängde dörren och svor för sig själv. Vad har dom gjort! Har dom packat in högaktivt avfall i en vanlig stålcontainer och transporterat det på allmän väg! Är dom inte kloka! Han gick bort mot kontorsbyggnaden, tog upp telefonen och ringde sin kontakt i Murmansk. Tre gånger försökte han men utan framgång.

Göransson kokade inombords. Först efter tjugo långa minuter var det äntligen någon som svarade i andra änden och nu var han så upprörd och förbannad att han hade svårt att behärska sig. Han började med att skälla ut kontakten efter noter. Det var möjligt att en viss ilska från de tidigare händelserna under veckan fick spilla över på affärskontakt i Murmansk, men det kunde inte hjälpas och var inte det viktiga heller. Det viktiga var att kontakten fick veta att han var ett arsele som hade lämpat av något på Göranssons område som fick hans strålningsmätare att fräsa till som näsan på en förkyld snorgärs. Han visste inte vad det var, men gammalt radioaktivt bränsle från en atomubåt som fått stå och rosta några decennier på backen var väl en ganska god gissning. Och eftersom det satans transportskeppet Sigun var ur drift skulle kontakten bli tvungen att komma och hämta sin container med lastbil eller hur han bäst ville, illa kvickt. För bort skulle den, då Djupvik inte hanterat högaktivt avfall och inte har några planer på att börja göra det heller.

Den ryska kontakten var något mer professionell än Göransson och efter att vågtopparna i samtalet hade ebbat ut bestämde de att en transport kunde komma redan inom ett par dagar. Speditionsfordonen som lämnat lasten befann sig redan till sjöss ombord på en färja på väg till Finland, men kontakten skulle ordna så att en lastbil följde med tillbaka för att hämta containern. Göransson avslutade samtalet med att klargöra att inga mejl eller sms skulle förekomma i ärendet. Allt skulle förbli off-the-record och inte kunna läsas av någon nyutexaminerad, nyfiken journalist.

”För det här har aldrig skett, är vi överens om det” vrålade Göransson i vredesmod på engelska innan han tryckte bort den ryska affärskontakten.

Onsdagen hade kommit till sitt slut, men inte Göranssons halsbränna.

Redan på torsdag eftermiddag stod en gulbrun lastbil med ryska nummerplåtar vid grinden till Djupvik. Göransson blev nöjd över att det hade gått fortare än väntat, men fick samtidigt inte ihop det med färjan, som skulle vända i Finland. *Troligen hade kontakten i Murmansk förstått allvaret i situationen och hittat en lösning.*

Han ringde för att stämma av men fick inget svar och den ryska speditören stod otåligt och väntade. När Göransson övervägde hur han skulle göra kvittrade det plötsligt till i fickan. Det var hans mobil, och det var inte kontakten i Murmansk utan en journalist från TV4 Östergötland, som undrade om hon fick ställa några frågor om tisdagens brand i ett av elskåpen ombord på kärnavfallsfartyget Sigun. Journalisten inväntade inget jakande svar från Göransson utan gick direkt vidare med frågor om händelsen och om den hade involverat hanterandet av några radioaktiva material.

Göransson svarade korrekt och professionellt på hennes frågor och på stående fot fattade han samtidigt beslut om att transporten med den märkliga containern omgående skulle lämna området. Han viftade med sin lediga hand åt speditören att börja lasta. Om en journalist fick för sig att komma ut till Djupvik skulle hon säkerligen insistera på att få låna en Geiger-Muller-mätare och utföra en mätning. Och skulle hon gå förbi containern från Murmansk med en sådan så skulle hans karriär få sig en ordentlig käftsmäll.

Lastbilen med sitt släp rullade ut genom grindarna samtidigt som journalisten frågade om det vore okej om hon kom ut på plats för att ta några bilder på Sigun. Senare på

kvällen kände Göransson sig nöjd med torsdagens arbete och hur han hanterat situationen. Han åt en bit mat och såg på nyheterna. *Ligger lite före planen trots allt*, var det sista han tänkte innan sömnen kom över honom.

Det var torsdagen.

Fredagen var den värsta dagen i Göranssons yrkesliv så långt. På förmiddag stod en mattsvart lastbil med ryska nummerplåtar och en följebil vid grinden till Djupvik. De var där för att hämta en container som skulle till Murmansk berättade de.

Göransson ringde sin kontakt i Murmansk för att höra vad han höll på med. Kontakten, som vid det här laget började få nog av Göranssons utbrott och påhopp, svarade att han gjort precis som de kommit överrens om. Göransson hade bett om en returtransport och nu stod hans män redo att hämta den förbannade containern, påpekade kontakten upprört.

Göransson kände sig nervös och orolig. Han förstod att något inte stämde, men han visste inte vad och kunde inte få ihop bitarna. Halsbrännan låg som en dåligt släckt majbrasa i svalget på honom. Han hade fått nog av eländet och framförallt hade han slutat bry sig, kände han.

”Okej”, sa han i luren och avslutade samtalet samtidigt som han pekade åt lastbilschauffören att börja lasta den sista av de fem återstående containrarna. Senare på eftermiddagen ringde exfrun och skällde ut honom för att han hade glömt att packa ner barnens regnkläder och tandborstar inför växlingsdagen.

Samma kväll besökte han statshotellet i Nyköping och söp sig redlöst berusad. Halvvägs till redlösheten hade han lyckats ganska väl med att övertyga sig själv om att det var någon annans problem, och inte hans, att en last med kärnbränsle, troligen en blandning av uran och plutonium var på vift och på

väg någonstans i Sverige, eller kanske redan i öststaterna eller nere på kontinenten.

Men vad spelade det för roll, det var ju ändå inte hans problem.

Det var fredagen.

Kapitel 18. Osynlig

Senare delen av 1900-talet

I björnens skepnad rörde sig den ryske vilden fritt och utan begränsningar i skog och mark. Utöver det stora björnskinnet hade han endast ett minimum av ägodelar, vilket gjorde att han alltid befann sig i sitt läger även när han var i rörelse.

Under åren i vildmarken hade han övat upp förmågan att livnära sig på det som fanns runtomkring honom, ibland jagade och fiskade han och ibland åt han av det som växte i naturen. Hela skogen var hans hem nu och han rörde sig obehindrat, ibland över stora ytor. Det gick sällan fort, men för någon som inte hade bråttom spelade den detaljen mindre roll. Efter en tillräcklig tidsrymd kunde sträckor på hundratals mil vara avverkade.

Nationsgränser var inte heller något större problem. Nog fanns det sträckor längs vissa gränsavsnitt som var välbevakade, men för den som var beredd att följa en gräns tills en svaghet i avgränsningen visade sig, var det inget problem att ta sig mellan två territorier. Det kunde räcka med ett litet hål i ett stängsel eller naturliga variationer i landskapet som gjorde det enkelt att komma förbi, eller av samma anledning gjorde det mycket svårt att övervaka gränsavsnittet. Under sina vandringar hade han också upptäckt att förvånansvärt många sträckor av den så kallade järnridån helt saknade barriär.

Under många år rörde han sig så på ett bekymmerslöst sätt, ibland ner till Svarta havet och ibland runt i de central-

europiska skogarna. Han hade insett att han trivdes bäst ganska långt norrut. Somrarna kunde vara väldigt varma söderut och dessutom tenderade stora vägbyggen och städernas utvidgning i allt större omfattning kännas som en inskränkning för honom. Visserligen var vintrarna kallare längre norröver, men han kunde leva ostört och det fanns oftast gott om mat i de stora orörda skogarna och på vidderna för den som visste hur man skulle leta. Och precis som de riktiga björnarna hade han även lärt sig att hantera de kalla vintrarna genom att ligga still på samma ställe under flera månader och vara relativt inaktiv.

Att gräva ner sig i snön och bädda in sig i björnfällen tog honom ofta på ett enkelt sätt förbi de allra kallaste perioderna på året och det var även en bra tid för reflektion. Han såg det lite som fasteperiod, något som många med religiös övertygelse gav sig hän åt. De brukade nöja sig med en månad, för hans egen del kunde det pågå betydligt längre och ibland även infalla spontant under andra delar av året när jakt- och fiskelyckan uteblev.

Ibland när han befann sig på ett säkert avstånd från samhällena han passerade blev han frestad att närma sig civilisationen igen. På håll kunde han se nya typer av byggnader som han aldrig tidigare sett. Detsamma gällde lastbilar och fartyg, för att inte tala om de nya stora flygplan som ibland passerade ovanför honom.

Utan att riktigt förstå vidden av det, insåg han att det måste ha skett en gigantisk teknisk utveckling i världen under alla år han hade hållit sig borta från det mänskliga samhällets karta. Ibland kom han över en tidning eller någon annan skrift som låg slängd och med stort intresse brukade han läsa sida upp och sida ner för att suga åt sig alla nya intryck.

Det var uppenbart för honom att lögnerna fortfarande var ett dominerande inslag i all media han kom över inom det sovjetiska imperiets gränser. I angränsande länder som till exempel Finland och Västtyskland var tidningarna däremot av ett helt annat slag. Öppenheten var stor och yttrandefriheten viktig och ingen verkade straffas för att man kritiserade sina politiker eller statschefer.

Den gedigna tolkutbildning Björnen hade genomgått i underrättelsetjänstens regi gjorde att han förstod och talade många olika språk och relativt enkelt kunde följa med i nyhetsutbudet i de tidningar han råkade på. Han mindes alldeles särskilt den dag då han läste om att muren hade fallit och att Sovjetimperiets dagar var räknade. Han befann sig då i norra Finland, inte långtifrån gränsälven till Sverige. En del av honom blev glad och en annan del sorgsen. Det var som att något stort och mäktigt plötsligt hade gått ur tiden, förlorats och gått upp i rök på något sätt. Inte för att det spelade honom någon större roll i det liv han nu levde, men han kände ändå en sorts oro för vad som skulle komma därefter.

Han kände en allt större längtan att närma sig civilisationen igen, men visste inte riktigt hur det skulle gå till. Även om Sovjetimperiet inte fanns längre, så kunde han inte räkna med att gå fri från sina tidigare brott om någon skulle få veta vem han var. Snarare tvärtom nu när tidigare slutna arkiv hade öppnats upp för allmän beskådan. Men det skulle också kräva att någon kände igen honom och kunde identifiera honom, vilket knappast var gjort i en handvändning.

Björnen begav sig söderut i Finland, stannade till i utkanten av orten Kuivaniemi och bestämde sig för att närma sig det lilla samhället. Utan några direkta förberedelser började han gå på en huvudväg som ledde till byn. Han var osäker på vad som

väntade honom, men han levde efter mottot att den som inte prövar, får inget veta.

Men försöket misslyckades helt. Han hade totalt underskattat den psykiska effekten och den inverkan det hade på honom att befinna sig i ett tätbebyggt område omgiven av människor runt omkring och dessutom bilar som passerade fort förbi honom på nära håll. Han upplevde att han blev uttittad av alla han mötte.

Intrycken höll på att bli honom övermäktiga, men ändå fortsatte han vidare in mot samhället, utan att ha ett egentligt mål och utan att kunna föreställa sig vad som väntade.

Ångesten och illamåendet tilltog ju längre in bland husen och gatorna han kom och vid ett tillfälle var han oförsiktig nog att ta ett steg ut i vägen samtidigt som en bil passerade. Han träffades av bilens backspegel och slogs till marken varpå bilen tvärbromsade och stannade en bit bort. Föraren klev ur och såg allmänt skärrad ut och gick för att se efter hur det hade gått med den påkörda.

Då Björnen hade svårt att svara på tilltal där han låg, även om han förstod frågorna, blev föraren snart irriterad och frågade om han var berusad. Runt omkring strömmade människor till och samlas bakom bilen kring Björnen och föraren. Uppståndelsen, människorna, smärtan i sidan och den plötsliga insikten om sin oförmåga att kunna tala gjorde att Björnen upplevde situationen som allt mer obehaglig och när han reste sig från marken började något som liknade dödsångest att dunka kraftigt i hans bröst. Bestämt hävdade föraren sin egen oskuld till olyckan inför den lilla folkhopen som samlats. Om någon var skyldig var det i så fall den berusade lodisen, som också rimligen borde stå för

reparationskostnaden för den trasiga backspeglern, hävdade bilisten.

Mitt i all tumult och oreda fattade Björnen sitt beslut. Här gällde det att fly, och det fort. Medan föraren av bilen var upptagen med att förklara sig för dem som stannat för att titta, smet Björnen runt hörnet på närmaste hus, genade genom en trädgård och kom ut på en bakgata. Den sprang han på, bort från tumultet så fort han kunde, genade över en annan trädgård, forcerade ett staket och kom ut på en åker. Han tog sikte på ett skogsparti strax intill och flydde likt ett jagat djur. Hjärtat arbetade som en stånghammare i bröstet, men han bara fortsatte att springa, bort från byn, så långt bort det gick att komma.

När Björnen till sist inte längre kunde se, höra eller känna lukten av civilisationen stannade han. Han satte sig ner och samlade tankarna. Så här i efterhand var han inte särskilt förvånad över att människorna i samhället hade reagerat som de gjorde, framförallt att de tittade ut honom som de gjorde. Han kunde inte minnas när han själv hade sett sig i spegeln senast. Och sannolikheten var ganska stor att han såg mer eller mindre galen ut efter alla år i vildmarken. Hans kläder, hår och skägg hade garanterat haft bättre dagar och med facit i hand var han mest förvånad att han hade visat en sådan brist på verklighetsförankring. Under åren inom säkerhetstjänsten arbetade han ofta i uppdrag där det var viktigt att obemärkt smälta in i en miljö och han hade dessutom varit duktig på det. Nu måste han förbereda sig ordentligt innan han gjorde ett nytt försök.

Björnen bestämde sig för att lära sig av sina misstag och han insåg att han var tvungen att börja om från början för att förstå

hur civilisationen av idag fungerade; det sociala samspelet mellan människor, hur de talade, rörde sig och klädde sig. Helt enkelt förstå vilka spelregler som gällde.

Han fortsatte att hålla sig i utkanten av de samhällen han passerade, men var observant och la på minnet allt han såg och hörde, som skulle kunna hjälpa honom att få en uppfattning om vad som ansågs som ett normalt beteende och vad som väntade den dag han gjorde ett nytt försök.

Han bestämde sig för att först passerat gränsälven till Sverige, han ville inte ta några onödiga risker genom att sätta igång ett rykte om mystiska personer som kommer från skogen och driver omkring på gatorna i olika städer. Om ett sådan rykte uppstod i två olika länder, gissade han att det skulle ta längre tid innan någon myndighet blev inkopplad.

När Björnen observerade människor på håll gjorde han flera iakttagelser. Han noterade att de oftast var i rörelse och ibland jäktade. Även kläderna de hade på sig tog han intryck av. Om han skulle kunna smälta in i en stadsmiljö var han tvungen att se ut som en av dem, inte som en vilde från skogen.

Medvetet höll han sig borta från mindre orter. På platser där de flesta känner varandra skulle ett nytt ansikte lätt skapa frågor och misstänksamhet. Därför var det också dags för honom att anpassa sitt eget utseende till den omgivande miljön.

Det var sen eftermiddag när Björnen kom ut på en större väg där en skylt förkunnade "Welcome to Gällivare". Gällivare var inte något namn som var bekant, men han förstod att han var på väg in i en by eller stad. Han bestämde sig för att lämna den stora genomfartsleden och sökte sig istället fram längs några mindre trafikerade stråk.

Vägen han gick på var omgiven av hög granskog på bägge sidor. Allt var tyst och stilla. Så öppnade landskapet plötsligt upp sig och han skymtade små ensliga stugor här och var mellan träden. Stugorna låg i mörker och han såg varken till människor eller bilar. I en korsning hängde brevlådor på rad och strax intill stod fem gröna soptunnor uppställda och ytterligare tre, som hade blåst omkull, låg på marken.

Björnen såg sig vaksamt omkring, allt förblev tyst. Han lyfte på locket till den första tunnan men stängde den utan dröjsmål. Den var halvfull med sopor som troligen hade legat där länge av stanken att döma. Han fortsatt att titta i de övriga som alla var tomma. När han reste upp den sista av de omkullfallna tunnorna hörde han hur något skramlade i den. Han öppnade locket och såg en ensam påse på botten, men ingen dålig lukt som skvallrade om gamla matrester.

Tunnan var för djup för att Björnen skulle nå påsen med handen och istället fick han vända upp och ner på den. Han knöt upp plastpåsen och hällde ut det som fanns däri på dikesrenen. Det mesta av innehållet bestod av tomma plastflaskor i olika storlekar, ett par glasburkar med något slags vit salva i, två tomma blå pappaskar med texten "Ipren 400 mg", något slags medicin gissade han, samt en gammal tandborste. Han plockade upp ett brunt, tunt klädesplagg och betraktade det konfunderat. Det såg ut som ett par strumpor och samtidigt som ett par byxor med fötter. Något liknande hade han aldrig sett.

Han fortsatte att gå igenom soporna, skruvade av korken på en av flaskorna och luktade. En svag parfymerad doft kittlade hans näsa. *Verkar som någon har städlat sitt badrum*, tänkte han. Plötsligt föll blicken på en liten blommig väska som hamnat vid sidan av. Han öppnade blixtlåset och tog ut en svart,

platt ask. Han vred och vände på den några gånger innan han lyckats lista ut hur han skulle öppna den. Det var en puderdosa med inbyggd spegel. Vidare låg där ett läppstift, en tändsticksask, en nagelfil i stål, en nagelsax och en kam som förlorat några av sina tänder. Allt utom läppstiftet stoppade han ner i fickan och resten av skräpet samlade han ihop och la tillbaka i påsen, knöt ihop den och lät den landa i tunnan igen.

Innan han vandrade vidare bestämde han sig för att se sig om bland husen i området. Ingenstans fanns några färska spår i den lilla snö, som fortfarande låg kvar, som tydde på att någon bodde här nu.

Några av husen var inte mycket större än den grå och oansenliga banvaktstugan, där hans liv inom loppet av några sekunder hade förändrats helt, men här var stugorna röda med vackra vita detaljer. Nästan alla hus i det här landet, oavsett om de var stora eller små, gamla eller nya, verkade vara röda med vita knutar, tänkte han. De gjorde honom glad och han tyckte de var vackra.

Han gick runt bland husen, kände på dörrar och inspekterade fönster, men överallt var det ordentligt stängt och tillbommat, konstaterade han besviket. Några små skjul var visserligen bara stängda med ett enkelt trävred, men de innehöll bara en toalett eller var fyllda med travar av ved.

Missmodig fortsatte han vidare in i området. Resultat var detsamma över allt, låst och stängt. Han slog sig ner på en bänk på farstubron till det sista huset för att fundera hur han skulle göra. Han ville inte gärna bryta sig in i någon av stugorna med våld, men det började mörkna och det var långt att gå tillbaka till det läger han upprättat åt sig för några dagar sedan. Plötsligt upptäckte han att ett av fönstren inte såg ut att vara helt igendraget. Eller var det en synvilla. Han reste sig, gick ner för

trappen och bort till fönstret och försökte kika in. Det var svårt att se, men nog såg det ut som att fönsterhakarna inte låg på.

Med hjälp av naglarna försökte han få fäste i de få millimetrarna av fönsterbågen som stack ut utanför fönsterkarmen för att dra upp det, men träet hade svällt och fönstret satt ordentligt fast. Han tog upp nagelfilen och saxen och tryckte in de vassa spetsarna på lagom avstånd från varandra i träet och lirkade försiktigt upp fönstret millimeter för millimeter. När det utan förvarning plötsligt släppte sitt grepp och for upp, var han helt oförberedd, tappade fotfästet på det isiga underlaget och föll baklänges i backen. Men han landade inte allt för hårt i resterna av en snödriva och blev liggande kvar en stund och skrattade. Sedan steg han upp, borstade av sig och hämtade ner bänken från farstubron och klättrade in genom fönstret och drog igen det efter sig.

Björnen konstaterade att det gick att öppna ytterdörren från insidan och gjorde sedan en snabb husesyn. Där fanns två väggfasta sängar, gott om filtar och i ett av köksskåpen hittade han några militärgröna konservburkar. *Bong – Soldatens ärtsoppa* stavade han sig fram på etiketten. Han fortsatte att leta i skåp och lådor och fann gott om stearinljus men också något han aldrig sett tidigare, en förpackning med runda metallburkar fyllda med en röd massa och en kraftig fyrkantig veke i mitten.

Det var rått och kallt i stugan och han tände några ljus medan han funderade på om han skulle våga göra upp en brasa eller elda i köksspisen. Kanske var det säkrast att låt bli, han fick försöka hitta på något annat.

Han tog fram en kastrull och gick ut och fyllde den med snö och placerade sedan kastrullen på trefoten i den öppna spisen. På

förpackningen med burkarna med den röda massan i stod det *Marshaller*. Det var inte något ord han kände igen, men han antog att det var någon form av ljus. Han bröt förpackningen och tog fram en burk och ställde den under kastrullen. Efter viss tvekan tände han vecken och tog ett halvt steg bakåt och väntade. Men inget hände, ingen explosion.

Medan han väntade på att snön skulle smälta fortsatte han att leta igenom stugan. I ett av fönstren stod en liten transistorradio. Han vände och vred på den några gånger, tryckte sedan ner en av knapparna på ovansidan och plötsligt fylldes rummet av vacker musik. Musik som han väl kände igen men inte hade hört sedan långt innan den ödesdigra branden i banvaktstugan.

Han drabbades av ett stort vemod och sjönk ner på sängen och började nynna med i de lätta tonerna. Det tog en stund innan han kunde placera musikstycket, men sen mindes han, det var från Tjajkovskijs Nötknäpparen. Minnena sköljde över honom och plötsligt var han tillbaka i Moskva och Bolsjojteatern tillsammans med Alina, där de hade sett och njutit av just baletten Nötknäpparen. Nu njöt han igen, njöt på riktigt för första gången på mycket länge medan tårarna sakta rann ner för hans kinder och fångades upp i det toviga skägget.

Han återfördes till verkligheten av en radioröst som tog vid när musiken tonade ut. Det var en mycket märklig känsla att i en kall liten stuga uppe i högan nord plötsligt få njuta av vacker rysk musik.

Snön i kastrullen hade smält och Björnen hällde upp vattnet i en blommig porslinskanna. Han öppnade en av konserverburkarna med Soldatens ärtsoppa och föste med hjälp av en sked ner den

tjocka, grötliknande massan i kastrullen och placerade den på trefoten.

Han drog fram en stol till den öppna spisen och rörde i soppan. Den var fortfarande trögflytande och han spädde den med vatten, lite i taget, medan han fortsatte att röra. När det började ryka om soppan, lyfte han bort den från trefoten och började äta direkt ur kastrullen.

När han var mätt reste han sig och öppnade köksskåpet igen och tog ut en flaska whisky som han fått syn på tidigare. Flaskan var knappt halvfull och han skruvade av kapsylen och hällde upp lite i ett dricksglas. Bara några droppar, han hade inte smakat alkohol sedan den första flykten och var osäker på hur han skulle reagera. Han tog med sig glaset bort till sängen, satte sig ner och drack den bärnstensfärgade vätskan i små, små klunkar. Sedan sträckte han ut sig på sängen, drog filten över sig och somnade omgående.

Spegeln på väggen i hallen var inte stor, men sa desto mer. Björnen hade blivit gammal, mycket gammal. Framförallt syntes det i hans ansikte som skäggigt, fårat och väderbitet tittade tillbaka på honom. En liten tröst var att ålderdomen inte syntes fullt lika tydligt i hans kroppsbyggnad. Han var numera smärt med seniga muskler som avtecknade sig under huden. Han lyfte ner spegeln och bar bort den till fönsterbrädet och lutade den mot radion. Med den lilla nagelsaxen som han hittat tidigare började han trimma sitt stora toviga skägg, en sida i taget och sedan hakan och mustaschen. Han drog i det långa, lockiga håret. Det hade grånat, men var fortfarande tjockt konstaterade han. Han reste sig och drog ut kökslådan och

letade runt bland knivar, slevar och udda bestick. Till slut hittade han det han sökte, en riktig sax.

Långsamt singlade de gråa lockarna mot golvet medan han med saxen försökte korta sitt långa hår till något som kunde liknas vid en frisyr. Han var inte helt säker på att han lyckats särskilt bra när han tittade i spegeln. Personen som blickade tillbaka mot honom såg visserligen mindre ovårdad ut nu, men kändes fortfarande som en främling. En mycket åldrad främling.

Björnen sopade upp resterna av skägget och håret och la i en påse han hittat under diskbänken och såg sig om i rummet. Vad han behövde nu var litet nya kläder. Han öppnade den lilla garderoben i hallen, men fann att den var tom så när som på en ryggsäck och ett par kängor. Han fortsatte med lådorna i byrån bredvid, men allt som låg där var vantar och raggsockor.

Han drog på sig sockorna och provade kängorna. De kändes bra. Sina gamla utslitna skor stoppade han i soppåsen tillsammans med den tomma ärtsoppsburken och den utbrunna marshallen. Med det sista av smältvattnet diskade han hjälpligt ren kastrullen, skeden och whiskyglaset, torkade och ställde tillbaka i skåpen. I ryggsäcken stoppade han ner ytterligare ett par raggsockor och några vantar tillsammans med den lilla transistorradion. Han tittade runt i rummet och tyckte att det såg ut precis som när han kom. Han var glad att han inte hade behövt ha sönder något. Att han stulit hade han inte inget dåligt samvete för. Han hade inte tagit mer än han behövde för sin överlevnad.

Björnen axlade ryggsäcken och klev ut genom fönstret, sköt igen det och bar tillbaka bänken upp på farstubron och vandrade sedan iväg samma väg som han kommit. Framme vid

korsningen släppte han ner soppåsen i en av tunnorna och fortsatte sedan längs den långa skogskantade vägen tillbaka mot sitt läger. Han passerade en öde fotbollsplan, som för tillfället mest verkade fungera som avstjälningsplats för snöröjning att döma av de tre stora snöbergen mitt på plan. Mitt emot låg en parkeringsplats och i kanten mot skogen stod flera gröna containrar uppställda. Han hade sett sådana vid några tidigare tillfällen under sin vandring och hade läst sig till att folk där kunde lämna sina tidningar och glas-, plast- och metallsopor.

Parkeringen var tom även den och inga bilar hade passerat honom på vägen, så Björnen beslöt att se efter om han kunde hitta något användbart bland soporna. Han började med tidningscontainern. Den var fylld ända upp till inkastet och han stack in handen och drog ut en bunt tidningar. Överst låg ett reklamblad med föregående veckas erbjudande från ICA Kvantum, en resekatalog med palmer och turkost vatten på framsidan, en Dagens Nyheter och tre nummer av Norrländska Socialdemokraten. Dagstidningarna stoppade han ner i ryggsäcken medan han lät reklamen åka tillbaka till återvinningen.

Vid sidan av de gröna och vita glasbankerna för återvinning av färgat och ofärgat glas stod två mindre containrar med Röda korsets symbol på. En stor svart platsäck hängde fortfarande ut från inkastningsluckan på den ena av lådorna. Björnen tittade sig omkring och gick sedan snabbt fram till luckan och tog tag i säcken. Den satt ordentligt fast. Han kastade en ny blick ut mot vägen och över parkeringen och stack sedan in handen för att nå botten på säcken och försöka skjuta på den utåt. Genom att knuffa och vrida säcken några gånger föll den ner på marken med en duns. Snabbt drog han med sig säcken i skydd bakom lådorna och vidare in i skogen. Han tog av sig ryggsäcken och la

den ovanpå snön, öppnade säcken och började otåligt plocka ut innehållet. Först ett lager barnkläder som han placerade på ryggsäcken, sedan en röd jumper och en gulblommig blus. Fler damblusar och ett par smala svarta byxor. Han hade nästan gett upp hoppet om att hitta något som skulle passa honom själv när han drog upp en rödrutig flannelskjorta och ett par bruna herrbyxor. Längst ner i botten låg mer barnkläder, två mindre frottéhanddukar, ett par damskor och en mörkblå täckjacka.

Prövande höll han upp skjortan, byxorna och jackan och granskade dem. *Förmodligen helt uttjänta för den som hade kastat dem* tänkte Björnen, men för honom skulle de innebära ett rejält lyft. Han klädde av sig och tog på sig de nya kläderna. Trots att skjortärmarna var i längsta laget och byxorna lite vida i midjan kände han sig plötsligt uppklädd. Han tog på sig jackan, stoppade ner handdukarna i ryggsäcken och la tillbaka resten i plastsäcken tillsammans med sina egna gamla kläder och sköt in allt i inkastningsluckan. Han hörde en mjuk duns när säcken landade ovanpå andra klädpåsar där inne.

Björnen började känna sig redo. Snart var det dags att göra ett nytt försök att närma sig civilisationen igen. Den här gången skulle han inte upprepa misstagen från Finland, det vill säga att planlöst vandra gatan fram utan mål och i princip be om problem. Istället skulle han vänta till senare på kvällen och ha ett bestämt mål. Han skulle bara gå med bestämda steg rakt in till stadskärnan. Där skulle han omedelbart vända på klacken och gå samma väg tillbaka. Om problem uppstod fick han improvisera, men inte låta sig gripas av panik som senast.

I väntan på rätt tillfälle läste Björnen noga de tidningar han plockat med sig från tidningscontainern. Det var ett sätt för honom att både lära sig om det som hände runt omkring, både i

lilla Gällivare, i Sverige och resten av världen och att öva upp språket. Och han fortsatte att samla på sig dagstidningar som han hittade i papperskorgar eller kvarlämnade i busskurer utefter vägarna. Också den lilla transistorradion var till stor hjälp när det gällde information om omvärlden, men framför allt när han skulle öva på uttalet av det svenska språket.

Den första lyckade inbrytningen i civilisationen genomförde han en vårkväll 1993. Det var främst en symbolhandling för honom själv, men kändes också som en framgång. Följande kvällar genomförde han liknande kvällspromenader, rakt in till centrala delarna av Gällivare och tillbaka. Varje gång hade han med sig nytt material tillbaka att studera i sitt läger; en enklare karta från en anslagstavla, ett exemplar av en lokaltidning och en hel del reklamblad. De senare förstod han till en början inte riktigt vad det var.

Kvällspromenaderna gav Björnen ett nytt självförtroende och han kände sig allt mer bekväm i att röra sig i tätortsområden och han bestämde sig för att fortsätta att söka sig söderut.

Efter alla år i vildmarken, utan att ha använt rösten, kände Björnen det som att han nästan hade tappat talförmågan. Han hade svårt att prata och rösten var ömsom raspig och hes, ömsom sprack den på samma sätt som när han som tonåring kom i målbrottet. Ibland fick han inte fram något ljud alls, som den gången när han konfronterades med den upprörde finske bilföraren som nästan höll på att köra på honom.

Han kände att detta var ett problem och att han måste arbeta med att få igång rösten igen. Under sin vandring söderut genom Sverige ägnade han därför mycket tid åt att prata med

sig själv, först på ryska och sedan på andra språk han kunde. Efter hand tog sig rösten allt mer, den blev starkare och mer följsam.

Svenska var ett av de språk Björnen hade studerat på tolkskolan, men det var länge sedan och var inte det av de främmande språken han behärskade bäst. Dessutom förändras ju språket över tid och många av dagens ord fanns inte ens på den tiden han lärde sig svenska. Den lilla transistorradion han tagit med sig från stugan hade kommit att bli hans bästa lärare när det gällde att väcka de slumrande svenskkunskaperna till liv igen. Genom att lyssna på radion övade han upp sin hörförståelse, han upprepade det som sades och försökte härma intonation och rytmen i språket.

Radion gav honom också en intellektuell stimulans som han saknat de senaste fyrtio åren. Förutom att den höll honom informerad om vad som hände i världen i realtid kunde han med radions hjälp också börja fylla igen de stora kunskapsluckor som uppstått på områden inom vetenskap, teknologi och kultur. "Vetenskapsradion" var ett av hans favoritprogram och när ämnen som intresserade honom skärskilt diskuterades, var han ofta med och deltog i diskussionerna, på sitt eget sätt, vilket också hade en positiv effekt både på språket och rösten.

Björnen passerade många samhällen på sin väg söderut. En del besvärade han sig inte med att besöka, andra utforskade han på likartat sätt som med Gällivare. En natt vågade han till och med bli kvar inne i staden. En fördel med städerna jämfört med vildmarken var att det var mycket enklare att hitta mat i städerna. Han hade aldrig varit med om något liknande slöseri.

Här lämnade eller slängde folk mat som var fullt ätbar och att leta kring uteserveringar, i soptunnor eller på lastkajer till mataffärer var ofta säkra kort när hungern satte åt. I och med den stora tillgången på mat frigjordes mycket tid som han annars, i det vilda, skulle behövt lägga på att jaga eller samla.

När han så småningom kom till Stockholms norra förorter hade han redan spenderat många dygn i stadsmiljö, dag som natt. Gränsen mellan vildmark och stad hade marginaliserats och han rörde sig nu fritt i båda miljöerna. I skogen hade han aldrig behövt maskera sig, i städerna däremot kunde en förklädnad vara viktig för att smälta in och en av de enklaste och effektivaste var utan tvekan att utge sig för att vara uteliggare. Det föll sig dessutom naturligt, då han mer än väl levde upp till kraven, men rollen som uteliggare gav också oanade möjligheter upptäckte han. Få människor vågade se honom i ögonen när han till fullo spelade upp hela registret som nergången uteliggare och i sina slitna paltor och trasiga skor grävde i soptunnor eller rotade i papperskorgar. Dessutom höll de sig ofta på ett betryggande avstånd, särskilt om han luktade sprit eller hade en flaska i handen. Egentligen var det nog bara någon enstaka väktare och andra uteliggare som la märke till honom, tänkte han, och uteliggarna tappade ofta intresset när de såg att flaskan han bar på var tom. Det var helt enkelt det perfekta upplägget för någon som inte ville synas men ändå finnas. Så jämfört med skogen var livet i storstaden rena semestern, även som uteliggare.

Däremot var tillvaron i staden inte alls begriplig på samma sätt som i naturen och därför återvände Björnen ofta i långa perioder till skogen när han upplevde att staden började snärja in honom i sitt garn. I staden gick det knappt at se stjärnhimlen

nattetid, samma klara himmel som i det fria var en sprakande upplevelse av ett ändlöst antal stjärnor och ibland även norrsken. Artrikedomen som fanns i skogen var också i högsta grad reducerad i staden, i bästa fall till parkmiljö, i sämsta fall till ingenting, asfalt. Ändå drogs han till staden, som något han inte kunde vara utan, som ett mynt med två sidor.

Genom de kunskaper Björnen hade förvärvat i underrättelse-tjänsten hade han inga svårigheter att få tillgång till utrymmen som egentligen var låsta. Under resans gång hade han skaffat sig de mest grundläggande verktygen som behövdes för att forcera både enkla och komplicerade låsmekanismer. Att kombinera sina kunskaper i att dyrka upp lås med erfarenheterna han hade lärt sig i skogen, att aldrig lämna några spår efter sig, var ett framgångsrikt koncept. Därför syntes aldrig någon åverkan på de låsanordningar han öppnade och han såg alltid till att lämna varje plats han besökt i samma skick som när han kom, oavsett om det gällde ett källarutrymme som han sovit i, en lägenhet eller ett tjuSIGt kontor.

Åtkomsten av lägenheter var ofta bäst dagtid och under semestrar, för kontor var det kvällar, nätter och helger som gällde. Det var inte ofta han gjorde felbedömningar, men det hade ändå hänt att han hamnat öga mot öga med en vaktmästare eller annan tillsynspersonal. Då kom förklädningen som uteliggare väl till pass. Han blev vanligen avisad, men bemöttes sällan med ilska eller aggressivitet. Snarare tyckte folk synd om honom, det verkade nästan som om de kände en skam att behöva köra iväg honom, särskilt vintertid.

Vid de tillfällen, när han upptäckte just den där känslan av skuld och skam hos sin motpart, brukade han ibland sträcka fram handen och be om en slant. Ofta gav det utdelning. Inte för

att han behövde pengarna, men det avväpnade situationen och skapade ett slags band, som mellan två parter som sluter ett avtal. Framförallt höll ett sådant band vanligen polisen på fortsatt betryggande avstånd. Han hade även förfalskat flera legitimationsbrickor av olika slag som han, beroende på situationen, kunde hålla upp för att avstyra besvärliga frågor.

Efter att ha tillbringat en natt bakom en garageport vid Hornstulls strand visade det sig att Björnen hade missat att ta reda på vilka tider som gällde för området. Kvällen innan hade han dyrkat upp ett ganska enkelt lås till ett garage som låg i bottenvåningen på ett fyravåningshus med utsikt över kanalen och Liljeholmen. Utrymmet hade gett honom en varm plats att sova på under den kalla decembarnatten och just som han skulle lämna garaget på morgonen hörde han hur en nyckel sattes i låset. Dörren öppnades och det fanns ingen tid för honom att vare sig gömma sig eller förstå sig, när en välklädd man i fyrtioårsåldern klev in. Han stannade till när han fick syn på Björnen.

Båda blev stående och tittade avvaktande på varandra. Björnen hade lärt sig att behålla lugnet i liknade situationer och låta motparten ta initiativet och spela ut det första kortet. Det välklädde mannen såg brydd ut, på gränsen till arg och han vände sig om och tittade ut på gatan och sedan på dörrkarmen han just höll på att kliva in genom.

"Är du här för intervjun eller?" undrade han till slut.

Björnen hummade och nickade.

"Var det olåst?"

Björnen nickade igen just som telefonen ringde i ficka på den välklädde mannens överrock.

Mannen sträckte fram handen mot Björnen och presenterade sig som Tomas samtidigt som han svarade i

mobilen. Han fick fram en ny nyckel och med telefonen mot axeln låste han upp en plåtdörr i betongväggen. På en skylt intill dörren kunde Björnen läsa "Specialstäd och puts AB". Tomas nickade åt Björnen att följa med samtidigt som han fortsatte att prata i telefonen.

Innanför dörren låg ett prydligt kontor med mötesrum och ett litet lager med städutrustning och kemikalier. Tomas visade med handen att Björnen kunde sätta sig på en av mötesstolarna och pekade sedan på kaffemaskinen med en frågande min.

Björnen nickade.

Tomas avslutade samtalet och bar fram två rykande koppar kaffe till bordet.

"Både sockret och mjölken är slut. Hoppas det funkar ändå."

Björnen nickade och tog emot sin kopp.

"Jag brukar lägga intervjuerna tidigt på morgonen. Det skiljer bort dom värsta trötthössorna", Tomas skrattade till. "Men jag tycker vi väntar med att börja. Det står ju ändå klockan sju i annonsen".

Tomas satte sig vid skrivbordet, slog på datorn och bläddrade i en kalender. Tiden gick utan att någon sa något. Han ringde ett samtal och när han var klar tittade han på sitt armbandsur.

"Okej, klockan är kvart över sju och du är den enda här. Grattis! Vad sa du att du hette nu igen?"

Björnen harklade sig innan han svarade.

"Dragan"

"Okej, Dragan. Vi är ett specialstädföretag som du säkert redan vet och nu behöver vi utöka vår personalstyrka. Har du arbetat med städ tidigare?"

Björnen nickade.

"Länge?"

Björnen nickade igen.

"Det låter bra. Jag tror vi gör så här. Om en stund kommer vår förman Niklas in här på kontoret. Han kommer ta med dig till en lokal vi håller på att städa ut i Kista. Han visar dig runt och så kör du där idag. Om det fungerar kan du komma tillbaka imorgon. Vad säger du om det?"

Björnen nickade.

"Lönen är låg. Men inte sämre än hos våra konkurrenter."

Tomas tittade på Björnen.

"Det finns två saker jag inte tummar på. Du måste vara i tid på morgonen och du måste vara nykter. Okej?"

Björnen nickade.

"Du säger inte mycket du".

Björnen nicken igen och log med stängd mun. I samma ögonblick öppnades plåtdörren till lokalen. En annan välklädd, men något yngre man, klev in genom dörren. Han hälsade och presenterade sig som Niklas. Tomas gav honom instruktioner.

En kvart senare var Björnen helt ombytt till ljusbruna arbetskläder med företagets logga på. Med utvald städutrustning i bagageutrymmet satt han tillsammans med Niklas i en bil som svängde upp på Essingeleden för vidare färd norrut mot Kista. Framme vid resans mål parkerade de i ett underjordiskt garage och tog sedan hissen upp till entréplanet. Niklas gick fram och pratade med en receptionist som snart tittade ner på en skärm och började knappa på ett tangentbord.

Efter en stund vände hon sig till Björnen.

"Ditt namn?"

"Dragan Milosic"

Receptionisten räckte över tangentbordet till Björnen och bad honom skriva in namnet så att stavningen blev rätt. Efter en stund räckte receptionisten över ett passerkort till Björnen

med hans nya, fingerade namn och han följde med Nicklas ut genom ett par glasdörrar och in i först en lång korridor och sedan ytterligare en. Niklas förklarade hur korridorerna och de angränsande utrymmena skulle städas, ställde ner en industri-dammsugare på golvet och sa att han skulle komma tillbaka under eftermiddagen.

Björnen stod kvar själv efter att dörren hade slagit igen bakom Niklas. När han hade bytt om borta på kontoret hade han varit tvungen lämna kvar en väska med utrustning som han gärna ville behålla, därför var det kanske lika bra att spela med i rollen som lokalvårdare, resonerade han och följde Niklas instruktioner. Då skulle han förhoppningsvis bli upphämtad på eftermiddagen och kunna få tillbaka sin väska på kontoret.

Han jobbade på hela förmiddagen och blev klar strax efter lunch. Resterande tid, medan han väntade på Niklas, ägnade han åt att se sig om i lokalen. Det visade sig att hans passerkort gav tillträde till ytterligare våningsplan och utrymmen utöver dem som han hade städad.

När Niklas kom tillbaka på eftermiddagen såg han glatt överraskad ut.

"Är du redan klar! Jag som trodde det skulle ta minst två dagar. Då får vi hitta på något annat åt dig i morgon. Kom, nu åker vi till kontoret."

Björnen fortsatte att dyka upp klockan halv sju på morgnarna vid Specialstäd och puts AB och arbetet löpte på. Vid ett lönesamtal med Tomas förklarade han att han föredrog kontant betalning. Det gick att ordna.

Fördelen med arbetet som städare, som Björnen såg det, var att han fick tillgång till en kategori av byggnader som han tidigare varit utestängd från, nämligen de med avancerade lås

och larmsystem och som ofta hade egna vakter. Med ett passerkort runt halsen och en städvagn framför sig var han precis lika rörlig och osynlig som han hade varit tidigare i skogen och i staden, men nu även i societetens högborgar. Få, om ens någon var intresserad av att ha kontakt med en ful gammal städare med ett utländskt namn som Dragan Milosic. Dessutom var han fortfarande noga med att sopa undan alla spår efter sig, nu även bokstavligt.

Ett halvår efter sin första dag som städare hade Björnen under ett par dagar fått rycka in som ersättare och städa på Kungliga biblioteket vid Humlegården. Det var en miljö där han kände sig både hemma och ohotad och när Niklas frågade om han ville ha det som en permanent placering var han inte sen att tacka ja. Det betydde att han efter avslutat arbetspass på kvällen fritt kunde ägna timmar åt att botanisera bland alla de böcker som fanns i biblioteket. Mycket vatten hade runnit under broarna under den tiden han varit uppslukad av vildmarken och han insåg att han hade mycket kunskap att ta igen.

En annan intressant placering som hade ålagts honom två kvällar i veckan var Riksdagshuset. Under sena kvällstimmar var det sällan mycket folk på plats, oftast bara någon vakt som gick sina ronder. När han städade på kontorsrummen förvånades han över hur oförsiktiga många politiker var med vad de lämnade framme på sina skrivbord och dataskärmar. Här fick han både se och lära sig mycket.

Under sin aktiva tid inom den sovjetiska säkerhetstjänsten hade Björnen visserligen kommit i kontakt med datorer, men på den tiden handlade det om omfattningsrika maskiner med låg kapacitet. De senaste åren måste utvecklingen ha gått i raketfart

insåg han och det var med stor fascination han nu försökte uppdaterade sig på områden som nätverk, processorer och signalbehandlande mjukvara.

Genom sina nyförvärvade kunskaper dröjde det inte länge innan han hade fri tillgång till datanätverken i de byggnader han städade och sedan även fri tillgång till mycket som gick att nå via Internet. Det var inte ofta, men ibland kom tanken över honom att han skulle söka efter om någon i hans familj eventuellt hade överlevt branden i banvaktstugan för snart ett halvt sekel sedan. Men arvet som den ryggradslöst agerande överste Koratz lämnat efter sig gjorde att skammen var så tung att bära att han inte ens mäktade med att ta i frågan inför sig själv.

Istället riktade Björnen med den moderna informations-tekniken blickarna mot den politiska scenen och där var det uppenbart att massor hade hänt sedan hans egna glansdagar. Förenta Nationerna, FN, hade fått en betydande roll efter andra världskriget. Bildandet av organisationen vid andra världskrigets slut var ingen felfri konstruktion, det fanns brister inbakade i systemet redan från start. *Vetorätten för de länder som var krigets segerherrar hade bestått i säkerhetsrådet och organisationen hade med tiden förvandlats till en tandlös polsk riksdag*, tänkte han.

Ju mer han läste om modern världspolitik desto tydligare framstod facit av det han tidigare anat kunde ske: FN i sin rådande form var otillräcklig för sin uppgift och några av symptomen stavades Srebrenica, Rwanda, Irak och Syrien - alla svarta hål för världssamfundet. Med tiden hade det istället uppstått andra organisationer och forum som var de riktiga aktörerna i de dragkamper som utspelade sig världen över; G20, OPEC, EU, AU, OSCR och religionerna förstås.

Om kvällarna och nätterna i Riksdagshuset och i Kungliga biblioteket återvände Björnen ofta till de tankar han vågade ta sig an och till de reflektioner han hade gjort när han levde i vildmarken. Skenet från bordslampan i det stora Kungliga biblioteket var klart och stilla och en svag doft av rengöringsmedel dröjde sig kvar när han efter avslutat arbetspass satt kvar och läste.

Åter ställde han sig frågan: *När kunde någon hållas för ansvarig?* Litteratur från många olika förgreningar inom vetenskapen, biologi, statsvetenskap, historia med mera fanns till förfogande för hans sökande efter svar. Tillsammans gav doften, tystnaden och lampans sken utrymme för klara tankar och precis som vetenskapen gjorde, vandrade även han framåt i tydliga reflektioner. Men samtidigt märkte han att gemensamt för alla vetenskapliga slutsatser var att de höll ett tryggt avstånd till de frågor som var av störst betydelse. Ingenstans i vetenskapen fanns någon beskrivning eller ens koppling till den riktiga upplevelsen, det existentiella, det som bestod av liv och död, som han så kraftfull hade upplevt under sin tid i naturen.

Naturen var aktivt och levande i smått som stort, det var något som han var helt säker på. Visst fanns där även död och kanske var det en förutsättning för förnyelse.

Allt mer fick det honom att undra – *hade människan, i sin önskan att förstå, i själva verket vandrat på villovägar? Och vilken roll spelade människan i det större sammanhanget?*

Han gick tillbaka till litteraturen, om och om igen – biologi, evolutionslära, teoretisk fysik, ekonomisk- och politisk historia. Visst stod där många sanningar men det var som om det inte gick att se skogen för alla träden. De olika vetenskapliga förgreningarna både skiljde sig åt och överlappade varandra

märkte han. Han försökte läsa mellan raderna för att hitta gemensamma nämnare och sökte även svar i religiösa texter, men det gjorde knappast saken lättare. Där vetenskapen var ofullständig hade religion i dess olika tappningar mer än tillräckligt visat sig vara direkt förföriskt vilseledande. Visst fanns det sanningar även i religion men de måste tolkas varsamt och användas i sitt rätta sammanhang. En fråga han ofta återkom till var om människan hade förmågan att klara av det eller om det i själva verket hade blivit människan som var bördan för världen, utnyttjaren, den destruktiva kraften.

Kväll efter kväll fortsatte han sina efterforskningar och stycke för stycke fogade han samman ledtrådar från olika kunskapsområden för att skapa den förståelse han sökte. Efter år av arbete hade en väv av kunskap till slut börjat ta form inför hans ögon och han kunde skönja ett gemensamt mönster.

Grundläggande var två, enligt honom själv, otvivelaktiga sanningar. Helt säkert visste han att han var en levande varelse med en egen vilja, även om den inte var total. I den stora floran av litteratur fanns avvikande åsikter i frågan huruvida egen vilja verkligen existerade, men det underbyggde bara hans egen övertygelse om den. Det var möjligt att välja att tro på fri vilja eller inte och därmed var det helt enkelt en fråga om synsätt fastslog han, båda var fullt möjliga men gav olika resultat och följdverkningar.

I en värld utan fri vilja finns ingen möjlighet att utkräva ansvar. I en sådan värld styrs händelser av döda orsak-verkan-samband, utan mål eller mening. Men det betyder inte det omvända, en värld med orsak-verkan-samband är inte en död värld, utan där finns även utrymme för levande processer, valmöjligheter och fri vilja slöt han sig till. I en sådan värld kommer varje val som görs att mynna ut i en ny

sammansättning av redan befintliga företeelser. Det betyder också att alla val som har gjorts av levande organismer under världshistoriens tidsspann och livets utveckling har mynnat ut i nya kombinationer av redan existerande processer, ända från den mest grundläggande nivån till den nivån som det mänskliga medvetandet kan uppfatta.

I en sinnebild liknade han världen och varje levande varelses nedärvda historia vid en stor spegelsal. Där bestod varje reflektion av ett val som någon har gjort tidigare under historiens gång, vilket gjorde att alla ting, rent hypotetiskt, gick att se i alla andra ting, i alla fall för den som var villig att observera detaljerna.

För honom var det en enorm spegelsal med ett ändlöst antal reflektioner, där varje företeelse såg ut att finnas i många exemplar, men i själva verket var de endast speglingar som pekade mot ursprungliga händelser, val som gjordes av levande varelser vid tillfällen tidigare i historien. I stort antal fanns de praktiska exemplen runt omkring honom och i förlängningen pekade alla speglingar till den subatomära urnivån, där ljus och mörker skapade absoluta kontraster och utgjorde de mest fundamentala byggstenarna.

Tanken var lika kuslig som eggande kände han. Samtidigt drog han slutsatsen att det måste innebära att för människan, vars uppfattningsförmåga befinner sig långt ifrån den mest grundläggande nivån i denna struktur, så uppträdde fenomenet som att speglingar av samma ursprungliga företeelse visades för en betraktare från många olika håll samtidigt.

Hans egna fötter, som hade burit honom över den euroasiatiska kontinenten flera gånger om, var konstruerade på samma sätt som hos de flesta andra människor. De var mycket väl utformade för uppgiften med fyra mindre tår och en större.

Orsaken till att de hade den utformningen och inte såg ut som händer med fyra smalare fingrar och en kraftig tumme berodde på förfäders val långt tidigare i historien. Han föreställde sig hur apor på savannen anpassade sig över generationer och hur de genom evolutionär selektion med tiden fick sina bakre händer omvandlade till fötter där tummar blev stortår.

Otaliga reflektioner från detta ursprungliga val gick att se runt om i världen på alla nu levande människor. Samma observation kunde han göra när han såg sig om i det dunkelt upplysta biblioteket. På avlägsna skrivbord runt om i salen där han satt stod datorer med skärmläckare som enda synliga tecknet på aktivitet. De var likadana noterade han och skärmläckarna indikerade att datorerna var installerade med operativsystemet Windows. *Det finns runt om i världen på var och varannan dator*, tänkte han. På inget sätt separata företeelser, utan troligare var det resultatet av Bill Gates ursprungliga idéer på 70- och 80-talet kring hur datorer bäst borde byggas.

Nu visades de för Björnen och kom emot honom ur flera vinklar samtidigt där han satt i Kungliga biblioteket i Stockholm många år senare. Fler exempel på fenomenet låg nära till hands, tanken svindlade upplevde han. Det var som att simma i ett vattendrag där vattnet plötsligt blev kristallklart och botten synliggjordes på flera hundra meters djup.

Han gick vidare i sitt resonemang och insåg att speglingar, som helt bygger upp den uppfattningsbara världen, kommer emot människor likartat och på olikartade sätt. Det innebär att varje människa har ett personligt perspektiv på tillvaron. Perspektivet finns inte bara i varje människas synfält, utan i alla sinnen tillsammans med kunskaper och minnen förvärvade från tidigare händelser.

En persons perspektiv är hela den värld som personen upplever, tänkte han, och är ett unikt logiskt sammanhängande kluster av förståelse och kunskap. Få människor, kanske rentav ingen, har ett allomfattande perspektiv på tillvaron, utan varje människa kan rimligen bara se en beskuren del av den totala verkligheten. Alla mänskliga perspektiv kunde således sägas vara av subjektiv karaktär. Inte ens i hans roll som vetenskapsman, eller för den delen av vetenskapen i sin helhet var det möjligt att uppbringa en rent objektiv bedömning, enbart en mer eller mindre mainstream-lik subjektivitet.

Delperspektiv av den totala verkligheten kunde vara sammanflätade, vilket förklarade hur människor kunde ha gemensam syn på vissa saker och samtidigt olika syn på andra. Endast ett perspektiv, som innefattar precis alla andra perspektiv, kan uppfatta allt och först i ett sådant sammanhang är det möjligt att uppnå ren objektivitet.

Kvällarna och nätterna efter arbetspassen var inte bara en stimulans utan ofta en intellektuell bergsbestigning, en utmaning där Björnen pressade sig allt hårdare för att inte falla offer för självömkan eller gå vilse bland cirkelresonemang. Men kvällarna skilde sig också åt, Kungliga biblioteket brukade ha en lättande effekt på hans sinne, medan Riksdagshuset ofta lämnade många frågor obesvarade.

En kväll i biblioteket kom han över en bok som avhandlade de senaste rönen och tolkningarna av kvantmekaniken, som under 1900-talets första hälft varit så avgörande för utvecklingen av den moderna fysiken. Kvantmekaniken var revolutionerande och beskrev på ett framgångsrikt sätt materiens och energins beteenden i mikrokosmos.

Boken Björnen nu höll i sina händer behandlade kvantmekanikens logiska inverkan på makronivå och redogjorde för tolkningar som både innehöll många världar och många medvetanden. De var intressanta men outvecklade bedömde han och hade även brister på avgörande områden. Istället gick han vidare och la han sin tilltro i en världsåskådning han valde att kalla för kvantperspektivteorin, i vilken han inkluderade ett imaginärt allomfattande perspektiv som innefattar alla andra möjliga delperspektiv. På så sätt fick han en enhetlig tolkning som inte lämnade några lösa trådar.

Det gick åt många kvällar, mycket papper och otal revideringar, men till slut fanns den där på pränt, kvantperspektivteorin. Under flera månader kontrollerade han sina slutsatser om och om igen, tills det inte behövdes längre. *Allt stämde*, konstaterade han och konsekvenserna blev uppenbara för honom. Han förstod att han nu hade kommit till ett vägskäl. Ett val han skulle bli tvungen att ta ställning till, men det var inget enkelt val att göra. Av allt att döma skulle han bli tvungen att bokstavligen talat satsa allt och när han väl hade fattat sitt beslut skulle det inte finnas någon återvändo. Han hade ingen nåd att räkna med och i den plan för sitt agerande han arbetade fram den närmsta tiden fanns inte heller något utrymme för omprövning – allt som fanns var att lyckas eller misslyckas.

Kapitel 19. Utbränd

Slovakien – nutid – Mochovze Nuclear Power Plant

Det riktiga genombrottet när det gällde att forcera säkerhet på nätet kom efter mycket arbete – för mycket arbete var vad som krävdes för att ta sig in i den amerikanska säkerhetsmyndigheten National Security Agency's system.

Att avlyssna avlyssnaren hade varit den förlösande faktorn för att kunna se, höra och verka via nätet. Den som var *root* på NSA ägde Internet. Vanliga sökmotorer kunde slänga sig i väggen, de framstod som Atari eller Commodore 64 i jämförelse. Genom National Security Agency gick det att se i princip allt i en välordnad och professionell struktur. Det var med hjälp av den överblicken som enhetschef Göransson vid Djupvikanläggningen ett dygn för tidigt hade blivit av med en container full med uttjänt radioaktivt militärt ubåtsbränsle.

Göransson hade varit noga med att ingen information i form av sms eller mejl skulle finnas, som dokumenterade det uppkomna problemet och återtransporten av den radioaktiva lasten till Murmansk. Det var så han hade bestämt, eftersom han var rädd för att det kunde finnas en risk att någon utomstående olovligen skulle ta del av ett sådant meddelande.

Visst var hans oro befogad, men det spelade ingen roll att han avhöll sig från skriftlig dokumentation. National Security Agency hade identifierat samtliga Djupviks ingenjörer, chefer och säkerhetspersonal som intressanta personer att följa, tillsammans med ytterligare 250 000 andra anställda inom den civila atomindustrin runt om i världen.

När Göransson ringde från Sverige till sin ryska affärskontakt i Murmansk aktiverades en första indikator i det automatiserade avlyssningssystemet. Därefter användes ett avancerat dataprogram som tolkade tal till skrift och omvandlade Göranssons röst till text och när han uttalade orden ”radioaktivt bränsle från en atomubåt” och ”högaktivt avfall”, så var det tillräckligt för att avlyssningssystemet skulle larma någon av de personer som var knutna till övervakningen att ta sig en närmare titt på dialogen.

Genom ett välordnat ärendehanteringssystem kunde en medarbetare från National Security Agency, en kontrakterad underleverantör eller en hackare, som utgav sig för att vara någon av de tidigare, ta sig an ärendet genom att markera det i en lista på sin dataskärm. I fallet Göransson var det en hackare, som hade kapat en identitet hos en tidigare anställd hos säkerhetsmyndigheten, som klickade för ärendet med telefonsamtalet mellan Djupvik och Murmansk.

Som så ofta är det tillfället som gör tjuven och så var det även i det här fallet, där Göransson, genom sitt dilemma att bli av med sin radioaktiva sändning, hade blottat sig. Det var en enkel match för förövaren att få en ryskregistrerad trailer med en icke engelsktalande chaufför till grindarna vid Djupviks entré inom ett dygn.

Utöver att vara *root* på National Security Agency's system hade förövaren även infiltrerat de administrativa datasystemen på ett flertal europeiska speditionsfirmor. Under de förutsättningarna var det tämligen enkelt att sedan dirigera den stulna containerlasten vidare genom det logistiska nätet av tåg, lastbilar och sjötransporter, som var så väl utbyggt i Europa och den övriga västvärlden.

Containern med stöldgodset bytte identitetsnummer ett flertal gånger i miljöer som inte gick att följa från vare sig satelliter eller av annan elektronisk utrustning och en i princip ospårbar anonymitet uppstod. Därefter placerades den radioaktiva containern för mellanlagring på en rangerbangård i ett centraleuropeiskt land i avvaktan på vad som skulle bli nästa steg i en större operation.

Säkerhetsarbete handlar om att hålla tätt, hålla nollan. Inte bara täppa till de flesta hålen utan också täppa till alla tänkbara scenarier som kan inträffa. Men för den som vill bryta säkerheten råder omvända förutsättningar. Att knäcka ett säkerhetssystem handlar inte om att tränga igenom tjocka murar eller andra uppenbara barrikader som bara har ett enda syfte, att hålla obehöriga ute. Det räcker att hitta en enda svag länk eller en serie svaga länkar och sedan angripa just där.

När det gällde nästa steg i operationen fanns det en naturlig angreppsväg. Varje modern kärnkraftsreaktors akilleshäl är dess behov av ändlös elförsörjning för kylning. Så var även fallet med Mochovze Nuclear Power Plant beläget i västra Slovakien. Vattnet i en strömlös reaktor utan kontinuerlig kylning kommer efter en tid alltid att koka bort, vilket i sin tur leder till ännu sämre kylning, skador på härden, och i förlängningen till härds smälta.

Härds skador är synnerligen problematiska då delar av bränslestavarna torrlägg och reagerar med vattenånga varvid vätgas frigörs, som blandat med luft är starkt explosivt. Det ändlösa behovet av kylning gäller till och med då en reaktor är avstängd. Anledningen är att när de bromsande styrstavarna skjuts in till max avstannar kärnklyvningsprocessen och värmeutvecklingen med den, medan bränslestavarna fortsätter

att avge mycket värme i form av alfa-, beta- och gammastrålning från de radionuklider som bildats vid kärnklyvning av uranbränslet.

Säkerhetsforskning inom kärnkraftsteknik fokuserar ofta på en länk i taget istället för att betrakta varje länk som en del av ett helt system. Förövarens plan i det här fallet var att utnyttja denna svaghet i något som skulle komma att bli ett kombinerat angrepp – fjärrstyrt och välriktat.

En av förberedelserna hade dock misslyckats. Det handlade om en kaffeautomat som skulle smugglas in till det fikarum på kraftverket, som låg i nära anslutning till kontrollrummet för reaktorn. Kaffemaskinen var preparerad med en extra värmekrets för att starta en brand i ett gummimaterial med kraftig rökutveckling som följd. Maskinen var även preparerad med ett dolt doseringssystem fyllt med en salmonella-bakteriekultur med målsättning att matförgifta driftpersonalen dagarna innan angreppet. Men leveransen av kaffeautomaten stoppades i huvudgrinden till kraftverket – det fanns endast en körorder utställd av leverantören, men inget passertillstånd utfärdat från kraftverkets sida.

Om kaffemaskinen hade fått fylla sitt syfte skulle den ha varit ett viktigt bidrag i att skapa kaos hos kraftverkets driftledning och därigenom troligen skapat en försämring i anläggningens djupförsvar. Men även utan rökutveckling och akut matförgiftning hos personalen på kraftverket bedömdes sannolikheten för att angreppet skulle lyckas ändå vara någonstans runt 60 till 70 procent.

Angriparen resonerade att ingenting med kärnkraft var säkert, inte ens huruvida ett terrorattentat skulle lyckas eller inte, *men det var ändå värt att försöka*. Datumet för attacken var av yttersta vikt och därför skulle anfallet ändå inledas.

Den andra, och avgörande, förberedelsen verkade däremot vara på plats. Genom att hacka sig in i en server hos det industriföretag som hade serviceavtalet på kärnkraftverkets reservaggregat för elgenerering fick angriparen tillgång till information om när och hur servicen på aggregaten utfördes. En gång i månaden startades reservdieslarna och gasturbinen och testkördes en och en i tjugio minuter under fullt varv och öronbedövande vrål.

I det senaste funktionstestet ingick även byte av smörjolja och detta var den svaga länken som angriparen efter mycket sökande och noggranna analyser till slut lyckades identifierade. En och samma tankbil med smörjolja användes vid påfyllning av alla reservaggregaten. Enligt arbetsrutinen för oljebytet skulle en kemisk analys göras av den olja som fylldes på för att säkerställa dess kvalitet.

Den kemiska analysen genomfördes helt korrekt inför det senaste oljebytet. Däremot var inte själva analysmetoden utformad så att den kunde avslöja att smörjoljan var preparerad med en mycket finkornig kiselkarbid, ett slipmedel för polering av stenar. Förarbetet hade genomförts på annan ort och oljeleveransen hade sedan transporterats med en förfalskad körorder utfärdad av en inflytelserik hackare, nämligen angriparen.

Grynigheten i kiselkarbiden, slipmedlet, hade valts med omsorg för att precis passera genom oljefiltren till de kraftiga dieselmotorerna, och samtidigt vara av tillräcklig storlek för att sticka ut ur den oljefilm som bildades runt motorernas kolvar och utefter dess cylinderväggar.

Alla fyra dieselaggregaten och gasturbinen testkördes efter oljebytet helt i enlighet med rutinerna och under tiden kontrollerades tryck, temperatur och effekt. Tjugio minuter var

för kort tid för att hinna förstöra någon av motorerna, det enda som hände var att den nya smörjoljan med det uppblandade slipmedlet letade sig in i vartenda skrymsle på motorerna och la sig tillräta. Under de sista minuterna av testkörning hade en lätt ruggning inletts av de metalliska materialen. En extra vaksam servicetekniker skulle ha kunnat urskilja en svag höjning av temperaturen i cylindrarna under slutet av testkörningen. Inte så stor att några varningsindikatorer larmade, men tillräckligt för att väcka en mänsklig misstanke. Men det fanns ingen uppmärksam servicetekniker på plats vid tillfället, istället genomfördes oljebytet och testkörningen helt enligt den skriftliga instruktionen, varken mer eller mindre.

Vädret var höstligt och på teven i kafferummet visades matchen mellan Paris Saint-Germain och Bayern München i Champions League.

Ur ett datasäkerhetsperspektiv var ett kärnkraftverk sällan ett enkelt objekt att bryta sig in i, inte ens för en angripare som hade tillgång till samma information som National Security Agency. Ett mindre svårforcerat mål var det SCADA-system, ett övervaknings-, kontroll och datainsamlingssystem, som styrde kraftnätet i västra Slovakien.

En oförsiktig driftoperatör hade för vana att surfa och ladda ner dejtingapplikationer och annat på sin mobil om kvällarna. På dagarna brukade han ladda batteriet till samma telefon genom att ansluta den med en USB-kabel till sin arbetsstation, en laptop, i styrcentralen för det Slovakiska kraftnätet. Utan alltför stor ansträngning och med lite tur och en sinnrik och skadlig kod hade angriparen snart upprättat en permanent virtuell passage med fritt tillträde till SCADA-systemet, som därefter låg uppslaget som en öppen bok.

Problemet för en utomstående var dock att förstå hela det komplexa styrsystemet och vilka underliggande fysiska processer det beskrev. Angriparen orienterade sig en tid före angreppet genom att i lagom dos, för att inte väcka uppmärksamhet och uppståndelse, manipulera data för mätsensorer, elektriska skydd och överföringslaster. Allt för att få en bild av hur nätets olika delar påverkade varandra och vilka motåtgärder som var att vänta från driftoperatörer i ett skarpt läge.

Anfallet inleddes den tidiga morgontimmen måndagen den 1 november. Tillfället var optimalt av flera skäl. Bland annat skiftade efterfrågan på elkraft hastigt från mycket låg till väldigt hög när landet vaknade upp till en ny arbetsvecka. Man kunde också förvänta sig att personalen på kraftverket rent mentalt inte skulle ha alltför bråttom att infinna sig på måndagsmorgonen efter två dagars ledighet.

Det började med att elnätet i sin helhet sattes i gungning genom att skadlig kod aktiverade automatiska styrsekvenser, som fick nätets generatorer att svänga i förhållande till varandra. Belastningarna koncentrerades till strategiskt utvalda ställverk och knutpunkter, som snart var så överbelastade att de kollapsade. Resultatet blev stora strömbrott och det gick inte längre att nå förgreningarna i kraftnätet. För att klara av den höga belastningen som krävdes av nätet under morgontimmarna från hushåll och industrier reglerades kärnkraftverket i Mochovze upp till full effekt. De två tryckvattenreaktorerna fick själva snart svara för nära nog halva Slovakien el försörjning och efter 45 minuter på full effekt var timmen slagen.

I ett ställverk några hundra meter från den första reaktorn i Mochovze skapades en kraftig kortslutning och ett massivt strömavbrott uppstod i nästan hela Slovakien. Spänningstransienter från kortslutningen fortplantades till kärnkraftverkets interna elsystem och under några sekunder varierade spänningarna med kraftiga avvikelser från normal nivå. Reaktorernas fulla effekt reglerades automatiskt och omedelbart ner och efter en halv minut snabbstoppades de.

Under snabbstoppet gjordes ett misslyckat försök att gå ner på husturbindrift, det vill säga självförsörjning med el. Vid strömbortfallet aktiverades per automatik de reservgeneratorer som fanns för att försörja kylsystemet med kraft. Men av reservkraftsaggregaten fungerade inte gasturbinen på grund av att startkontakter hade slagits ut av spikar i elnätet.

Vid det här laget gick varken styrtavarnas läge eller neutronflödet i reaktorn att avläsa eftersom även kontrollrummet var helt försänkt i mörker. Det gick heller inte för driftteknikerna att få fram information om huruvida det yttre nätet fanns tillgängligt. De flesta av felen berodde på att det batterisäkrade nätet hade överspänningsskydd, som skyddade komponenterna i stället för funktionen. Det resulterade också i att två dieselgeneratorer av fyra startade men två gjorde inte det – det som skiljde dem åt var slumpen.

Den inledande delen av anfallet gick enligt angriparens plan även om det var omöjligt att på förhand i detalj förutspå vilken verkan den kraftiga effektspiken skulle ha på alla elektriska komponenter i anläggningen. Båda reaktorerna stod nu stilla även om angreppet endast var koncentrerat till Mochovze 1.

De två reservdieselgeneratorer, som hade startat automatiskt, arbetade nu febrilt med att upprätthålla all den kraft som krävdes för att kyla bort eftervärmen från härden.

Samtidigt steg temperaturen i dieselmotorernas cylinderkolvar med ödesdiger hastighet. För varje motorvarv så ruggade kiselkarbidens fantastiska slipförmåga upp friktionsytan allt mer. Metallspån slets loss från cylindrarna och blandades med slipmedlet och smörjoljan, vilket snabbade på det hela ytterligare. Drygt tjugo minuter efter strömavbrottets början lyckades personal på kraftverket manuellt starta de två återstående reservdieslarna och gasturbinen. Men samtidigt tappade de första dieslarna avsevärt i effekt och arbetade under extrem värmeutveckling i moln av blåvit rök. Friktionen i cylindrarna fick temperaturen att stiga och oljan att koka bort. Metall gled mot metall i ett skärande tjut.

Efter ytterligare tjugo minuter stod de första dieslarna helt stilla och det var uppenbart att de manuellt startade dieslarna nu också var på väg att gå samma utbrända öde till möte. Nu var bara gasturbinen kvar i drift, men den kunde inte ensam upprätthålla hela den elförsörjning som efterfrågades av reaktorernas kontroll- och kylsystemet. Till slut var även gasturbinen märkbart påverkad av det förrädiskt applicerade smörjmedlet och den producerade krafteffekten föll tillbaka i takt med att temperaturen steg i lager, överföringar och inte minst i reaktorkammaren.

En kamp mot klockan hade börjat. Ur säkerhetssynpunkt var konstruktionen av reaktorn allt för enkel. Inom en timme utan kylning skulle vattnet i reaktorn koka bort och blottlägga reaktorhärden, vilket skulle försämra kylning dramatiskt. Driftpersonal, servicetekniker och ingenjörer kämpade febrilt med att få fram ny generatorkapacitet till reaktorns kylsystem, men tiden rann obönhörligt ut för dem.

Två och en halv timme efter att angreppets inletts hade kylvattnet i reaktorn sjunkit till ohållbara nivåer och det stod

klart att förövaren lyckats med sitt syfte. Bränslestavarna hade tagit irreparabel skada och till slut börjat smälta ihop i en oundviklig härdsmlta. Också vtgas producerades i större mngder ven om inga radioaktiva gaser hade trngt ut, mjligen tack vare de vtgasfilter som fanns fr syftet.

Hjrnan bakom angreppet betraktade sin skapelse via en fjrrstyrd instrumentpanel och tryckte sedan ivg ett mejl som var adresserat till alla vrldens större nyhetsbyrår. Dr stod det:

Zahporitza, Ukraina – 9 september.

Mochovze, Slovakien – 1 november.

Vrldens ledare ska ratificera bindande avtal fr miljn vid World Future Forum 20 december eller d i Paris.

/Nature

Kapitel 20. Kontakt

Stockholm – nutid

Massmedia var inte sena att tolka meddelandet från angriparen av kärnkraftverket i Mochovze och terrororganisationen Nature blev världsberömd inom loppet av ett dygn efter attacken. Hotet var riktat direkt mot världssamfundets politiska ledare, de som representerade makten i det nya politiska fundamentet, World Future Forum, och som skulle mötas i Paris den 20 december.

Meddelandet gick knappast att missförstå. Från det första havererade kärnkraftverket i Zahporitza i Ukraina gick det att dra en rät geografisk linje på vilken europakarta som helst, genom Mochovze i Slovakien och rakt vidare mot Paris. Mochovze låg exakt mitt emellan de två andra städerna. Samma förhållande gällde även datumen för haverierna, det första den 9 september, det andra 1 november och sist i meddelandet nämndes 20 december i Paris. Det var exakt 51 dagar mellan händelserna i förloppet.

Sambandet var tydligt för de journalister som rapporterade för världens stora nyhetsbyråer. De havererade kärnkraftverken var en makt- och en styrkedemonstration som pekade rakt på den tid och den plats där världens mäktigaste ledare skulle samlas för att förhandla fram forumets framtida dekret gällande ekonomi, säkerhet, demokrati och inte minst miljö, vilket också klart framgick av hotet. Angreppen mot kärnkraftverken var terroristhandlingar som utsatte många människor för mycket stora risker och även satte stora naturvärden på spel.

Eftersom angriparen i sina krav samtidigt var ute efter att skydda miljön fanns en motsättning som gav upphov till

spekulationer av minst sagt varierat slag. Påståenden och rykten florerade. Det påstods att angriparen utgjordes av en ytterlighetsfalang inom Green Peace med en extrem tolkning av begreppet miljöskydd. Andra hävdade att det istället handlade om raka motsatsen och att angreppen i själva verket var en avledningsmanöver för att ta fokus från andra viktiga frågor. Somliga såg alternativet att det helt enkelt handlade om att få mötet i Paris att inte bli av.

Oavsett var angriparen kom ifrån var det en allmänt accepterad uppfattning att det instabila politiska världsläget, som vissa hoppades att World Future Forum skulle kunna vara lösningen på, hade fått ytterligare en tung börda att axla i och med hotet mot Paris.

Denise och Bengt satt och tittade på en direktsänd nyhetsanalys på TV i väntrummet på Karolinska sjukhuset. Denise hade fått avbryta ett kundbesök i Örebro och bege sig till sjukhuset efter att Bengt hade ringt och lämnat ett meddelande på hennes svarare. Det visade sig att mamma Maj-Britts mätvärden oväntat hade rusat i höjden, vilket upptäckts vid en rutinmätning i samband med hennes cancerbehandling. På läkarnas inrådan hade makarna accepterat att en akut operation var nödvändig för att avlägsna en mindre del av hennes vänstra lunga.

Operationen var klar och en av kirurgerna kom ut i väntrummet. Han såg trött ut och var fortfarande klädd i de gröna operationskläderna.

”Operationen har gått bra utan komplikationer så här långt. Maj-Britt ligger nu på uppvaket, men det kommer nog att ta några timmar innan hon vaknar. Om ni bestämmer er för att vänta här ska jag be syster Astrid säga till när ni kan besöka

Maj-britt”, sa han och skyndade sedan iväg längs korridoren innan någon av dem hann ställa några frågor.

På TV hade nyhetsinslaget om härdsmältan i Mochovze 1 i Slovakien och hotet mot World Future Forums möte i Paris ersatts av ett inslag om mögelsanering av den nybyggda förskolan Krokodilen i Farsta.

”Vill du ha något?” undrade Bengt. ”Jag kan hämta kaffe och en smörgås från cafeterian.”

”Nej tack, det är bra just nu.”

”Hur går det på jobbet då?”

Bengt försökte lätta upp stämningen och få dem båda att tänka på något annat för en stund.

”Min chef tjarar att jag debiterar för lite. När jag väl lyckas sälja så är det fel saker. Han säger att jag håller på för mycket med mina egna moduler, demokratidrämmarna. Annars är det bra.”

Samtalet avstannade och det blev tyst.

”Tror du att mamma kommer klara det här”, frågade Denise efter en stund och tittade på sin pappa.

Bengt lät saklig när han svarade.

”Läkarna sa att operationen var nödvändig eftersom strålbehandlingen inte gav önskad effekt. Men nu efter operationen är stora delar av tumören borta, vilket borde förbättra situationen tycker jag. En av riskerna var själva operationen, och den har ju gått bra. Så det är väl ytterligare ett steg i rätt riktning.”

Det blev tyst igen.

”Men på sikt då?”, undrade hon. ”Hennes kropp kan väl inte orka kämpa mot cancern hur länge som helst. Hon måste bli av med cancern, annars kommer hon till slut brytas ner.”

Bengt såg lugnt på Denise och strök henne över kinden.

”Jag måste säga att jag faktiskt inte är lika orolig som du. Om det handlar om att orka kämpa så har vi tur. Jag ser fortfarande glöden i mammas ögon, den finns där även i de stunder när hon är som mest utsatt för cellgifter eller strålning. Kanske har jag påverkats av hennes eget synsätt, men jag tror att hon har ett ganska rakt förhållningssätt till sin sjukdom. Om hon inte känner att det är meningen att sjukdomen ska ta henne, så kommer den inte att få göra det.”

”Så säger du bara för att lugna mig.”

Bengt hade inget svar att ge och blev tyst medan Denise lutade ansiktet i händerna.

”Ibland känner jag att jag lägger för mycket tid på arbete och andra saker istället för att prioritera mamma. Jag vet inte hur jag ska tänka.”

”Om du är villrådig vet du att Bibeln alltid finns som vägledning”

”Du menar säkert väl pappa men du vet att jag inte är lika troende som ni.”

”Äh, det gör inte så mycket. Bibeln är en gedigen skrift och passar även om man tvivlar ibland. Det har hänt mig också. Rättvisa, kärlek och respekt är standardingredienser för framgång som jag ser det.”

Denise tittade upp som om hon hade hört fel.

”Men säg inget till mamma då blir det väl soffan för mig på obestämd tid.”

Denise uttryck i ansiktet lättade något.

”Lovar”

Bengt log.

”Första budordet – Du skall inga andra gudar hava jämte mig – det handlar om att Gud vill att vi ska vara en del av

helheten. Men för att kunna vara det måste vi också vara oss själva. Annars gör vi världen lite mindre.”

”Vad menar du?”

”Jag menar att så länge du lever ditt liv fullt ut kommer du aldrig att prioritera bort vare sig mamma eller mig. Jag är säker på att jag talar för oss båda när jag säger att vi inget hellre vill än att du lever ditt liv. Leo också för den delen.”

Bengt kramade om sin dotter.

”Var är Leo förresten när man behöver honom?”

Han reste sig för att hämta var sitt glas vatten. När han kom tillbaka tog Denise emot glaset och drack eftertänksamt.

”Men om det inte finns någon Gud eller himmel?”

”För mig är himmelriket att du och Leo mår bra så nog kan det finnas en himmel.”

Bortifrån korridoren hördes steg som närmade sig. Denise tittade upp och såg en äldre, vitklädd kvinna komma emot dem. Hon räckte fram handen och hälsade, först på Bengt och sedan på Denise, och presenterade sig som syster Astrid.

”Fru Axelsson har kommit ner från uppvaket nu, så ni kan gå in till henne. Men det får bli ett kort besök, hon är mycket medtagen och behöver vila. Följ mig.”

Syster Astrid gick före genom korridoren och öppnade dörren in till avdelningen.

”Fru Axelsson har eget rum, det är längst ner på höger sida. Rum 7. Och kom ihåg, bara ett kort besök”.

Maj-Britt såg ut som om hon sov, men öppnade ögonen när hon hörde deras röster. Hon lyfte handen från filten och gjorde en svag rörelse som skulle föreställa en vinkning och klappade sedan på kanten av sängen.

Åh, min lilla mamma. Denise kände skräcken och förtvivlan välla upp inom sig när hon slog sig ner på sängkanten. Hon tog moderns tunna ådriga hand i sin och strök den.

”Mamma”, viskade hon samtidigt som hon försökte se om hon förstod vad pappa Bengt menade, när han sa att hennes mamma hade glöden i ögonen, men fick inget egentligt svar.

Besöket blev kort och efteråt körde Bengt Denise hem och de tog farväl utanför hennes port.

En sämre måndag än den här var svårt att föreställa sig tänkte Denise när hon gick och la sig. Att operationen hade gått bra var naturligtvis underbart men hon var inte lika övertygad om en positiv utgång av mammans sjukdom som pappa Bengt. Hon försökte slå bort de negativa tankarna ur huvudet, men istället dök något annat upp i huvudet, Per Waalnööt.

Hon fick lätt ångest av att tänka på honom, av att tänka på att hon skulle kliva upp morgonen dagen därpå bara för att gå iväg till ett kontor där han regerade. Troligen skulle hans första kommentar vara positiv bara för att sedan börja prata om hur ohållbar hennes debiteringsgrad var vecka efter vecka. Ibland fick hon sådan enorm lust att göra som i någon dålig rockvideo – gå in på hans kontor, tömma en sopkorg över huvudet på honom, visa fingret, försvinna och sedan aldrig komma tillbaka. Nu var det faktiskt mer frestande än någonsin tidigare.

Men det fanns något som höll henne tillbaka. Om hon gjorde så, skulle han vinna och hon förlora. Om hon gav upp Conduct-IT nu skulle hon i ett slag flyttas år tillbaka i tiden vad gällde den plan hon arbetade med att fullfölja. Hon var tvungen att bita ihop, det bara var så. Hur länge visste hon inte. Än syntes inget ljus i tunneln, snarare var där beckmörkt. Ibland kändes det som att hon gick och väntade på ett mirakel. *Vad*

var hennes plan egentligen, mer än en barndomsdröm? Världsdemokrati, nästan patetiskt!

Denise orkade inte tänka mer på det heller just nu. Den här veckan borde hon ändå klara av. På onsdag skulle hon följa med Karin på en av hennes seanser. *Det kanske skingrar tankar, ett tag i alla fall.*

Hon kröp ner i sängen bredvid Eric som hade somnat innan hon kommit hem och hon blev liggande länge med blicken i taket innan tröttheten äntligen kom och tog henne vidare till morgondagen.

Efter jobbet på onsdagen träffades Denise och Karin vid Slussen och klev på röda linjens tunnelbana till Centralstationen. Där, i ett intilliggande hotell och konferenscenter skulle det välrenommerade mediet Jurg Steffel samla sina krafter och förena den levande världen med världen på andra sidan.

Denise hade vid flera tillfällen förklarat för Karin att hon var klart skeptisk till företeelsen och redan utanför konferenscentret tyckte hon sig få sina aningar och farhågor besannade. Stämningen påminde om den inför en rockkonsert eller ett av de tillfällen då hon hade följt med Eric för att se hockey i Globen. Publiken var visserligen annorlunda, men souvenirförsäljningen av tarokort, magiska speglar och stenar skilde sig som företeelse inte nämnvärt från hockeylagens halsdukar, kepsar och flaggor.

Karin visste vad Denise tyckte men gjorde ingen grej av det. Själv hade hon länge velat se Steffel live och om Denise ville följa med var det ett socialt plus. Hon lämnade fram biljetterna till dörrvakten och de släpptes in i salen där Steffels föreställning och utlovade seans snart skulle börja. Det var spotlights i taket och ljusa draperier längs väggarna och Denise

blev lite förvånad över enkelheten i scenarrangemanget. Här fanns ingenting som ledde tankarna till andeutdrivning eller liknande verksamhet.

Däremot var hon inte förvånad när hon såg vilka som allteftersom fyllde på lokalen. Möjligen något fördomsfullt, men hon tyckte sig se en tydlig överrepresentation av allt från kvarlevor från 60-talets hippierörelse, till elallergiker och långtidssjukskrivna vårdbiträden. På utsatt tid stängdes dörrarna och en testande knackning på mikrofonen hördes innan kvällens huvudperson presenterades.

”Mina damer och herrar, tag emot Jurg Steffel!”

Sorlet i salen övergick i tystnad när mikrofonen överlämnades till Steffel, som harklade sig några gånger innan han tog till orda. Först litet tyst, trevande och ganska osammanhängande och med blicken i golvet, som om han mest pratade för sig själv. Allt Denise uppfattade var spridda ord som ...besvärligt...,bilar på gatorna.... . *Oh, my god*, tänkte hon, *vet han inte att man aldrig får en andra chans att göra ett första intryck.*

Plötsligt hostade han till och harklade sig ytterligare några gånger. När han tittade upp var det som om han hade förändrats. Det publiken såg var en gammal man med simmiga ögon och hud som hängde lös och rynkig under hakan medan rösten i ett trollslag hade blivit klar och ljus, nästan ungdomlig. Nu dominerade han hela rummet.

”Åsa, min syster!”

Han upprepade meningen tre gånger. Först med en uppspelt, nästan pojkkaktig röst, sedan allt mer sorgset. En svag snyftning hördes i publiken och en nästan omärklig förändring i Steffels blick och kroppshållning avslöjade att han hade fått napp.

Han fortsatte att tala med sin pojkkaktiga röst.

"Det är jag, Anders."

Den tidigare snyftningen bröt nu ut i obehärskad gråt. Denise hade svårt att se exakt var den kom ifrån.

Steffel fortsatte att prata med Anders-rösten. Av det han sa förstod Denise det som att det inte fanns någon anledning att tycka synd om Anders eller sörja honom.

Därefter återgick Steffel till att bli sig själv igen och med sin släpiga och ålderdomliga röst kastade han ut en fråga till publiken.

"Jag undrar om det finns någon hästägare här inne som ursprungligen kommer från Skåne?"

En man ur publiken räckte upp handen och mumlade något.

"Din mamma vill att du ska stycka gården, inte för att det är kul, utan för att det är bra."

Mannen visade inte någon reaktion utan satt tyst.

Föreställningen fortsatte. Ett gammalt armband i silver från 1700-talet fick ökade chanser att komma tillrätta och en kvinna uppmanades av sin farfar från andra sidan att titta i familjealbumet på vinden för att få svar på sin fråga.

Efter en intensiv första timme blev det paus i seansen och deltagarna upplystes om att kaffe och hallongrottor serverades i caféet ute i entrén.

"Nå, vad tycker du?" frågade Karin när de hade försett sig och hittat ett bord.

Denise svarade att hon tyckte Steffel var skicklig att läsa av de personer han pratade med.

"Eller så har han på något sätt lyckats skaffa lite förhandsinformation om dem, men i så fall gör han det bra."

"Äh, så där säger alla i början.

"Men vaddå, hur skulle det gå till då, menar du?"

Karin funderade över vilka ord hon skulle använda.

”Det är långt ifrån alla som har den förmåga som krävs. Men alla medium har en viss förmåga från början och sedan övar de upp den ytterligare.”

”Vadå för förmåga?”

”Ja, att ta till sig budskap från andra sidan.”

”Från de döda menar du?”

”Ja, bland annat. Eller att bara kunna hörsamma det omedvetna eller skärskåda framtiden.”

Denise plockade bort pappersformen från sin syltkaka och nöp av en bit och stoppade i munnen.

”Men hur skulle det gå till?” undrade hon. ”Att höra dom döda, rent praktiskt menar jag. Dom är ju döda.”

Karin skrattade lite. Hon gillade Denises jordnära förhållningssätt till tillvaron men ibland kunde det bli lite väl fantasilöst, konstaterade hon, men utan att misströsta.

”Visst är de döda, men samtidigt finns de kvar i oss alla som fortfarande lever. Lite som spridda fragment. Minnen som hänger kvar, ibland kanske i form av något oavslutat. Och det är dessa spår som riktigt duktiga medium, som Steffel, klarar av att läsa. Egentligen är det inte så konstigt, du vet att spå in i framtiden görs ju av proffs inom olika områden varje dag, till exempel på börsen och i nyhetsändringar när väderprognosen rapporteras. Ett medium spelar bara i en annan division.”

Pratstunden avbröts av att människor började lämna borden runt omkring dem och gå tillbaka till konferenssalen. De följde efter, gick in och återtog sina platser och väntade på att föreställningen skulle börja igen.

Steffel vankade fram och tillbaka på scenen. Han såg besvärad ut och verkade befinna sig på en annan energinivå än tidigare.

De stora dörrarna till salen stängdes och det blev tyst. Mediet gick rakt på sak, det verkade nästan som att personer från andra sidan stod kö i huvudet på honom för att få komma till tals. Utan vidare inlevelse meddelade han en viss katt tyvärr inte levde längre, en annan fick veta att det vore oklokt att flytta bara för jobbets skull och en tredje att hon om letade under förarstolen i bilen så skulle hon hitta sitt tappade örhänge. Efter att ha levererat ytterligare en rad liknande budskap kom han in i ett lugnare och mer balanserat tempo.

Samtidigt som Steffel berättade om en händelse som utspelat sig vid en tidigare seans märkte Denise att han svepte med blicken åt hennes håll. De simmiga ögonen var inte lätta att följa, men hon tyckte det såg ut som att han tittade på just henne vid ett par tillfällen.

Rapporterna från andra sidan fortsatte att avlösa varandra. Nu var det en sömmerska från förra sekelskiftet, som berättade om födseln av ett oäkta barn som kunde ge svar på en rad olösta släktfrågor.

Steffel stod på andra sidan scenen när han tvärt vände sig och tittade rakt på Denise. Han stegade över scenen och gick nästan ända fram till henne där hon och Karin satt på tredje raden. Sedan började han tala.

”Salig är modern och sann i sin tros övertygelse. Rättfärdig är den drottning som kan höra lovsångens alla röster.”

Sedan tystnade han, vände och gick tillbaka över scenen. Efter att ha hämtat andan fortsatte han att meddela svar och budskap från de döda.

Karin såg nästan vild ut när hon tittade på Denise med uppspärrade ögon.

”Vad händer, tjejen! Steffel kastar spådomar på dig! Det där var bland det häftigaste jag har sett. Såg du vilken fokusering, nästan som i trans.”

Karin gapade, men Denise satt tyst.

”Vad sa han egentligen?” fortsatte Karin. ”Det här måste jag skriva ner.”

Hon tog upp ett papper.

”Äh, det behöver du inte. Jag kommer ihåg vad han sa.”

Denise satt kvar en stund och kände sig inte alls bekväm. Sedan böjde hon sig efter sin väska och jacka.

”Jag tycker vi går”

”Visst, no problem”, svarade Karin och reste sig efter Denise.

När de letat sig ut mellan stolsraderna och dörrarna slagit igen bakom dem vände sig Denise mot Karin.

”Nu vill jag att du svarar ärligt. Har du preppat det här på något sätt?”

Karin såg nästan förolämpad ut.

”Jag lovar, helt ärligt, jag har ingenting att göra med det som Steffel sa, om du tror det.”

”Lovar du?”

”Jag lovar. På heder och samvete”

Karin skrattade till och bet sig sedan i tungan för att hålla igen.

”Men hur gick det där till då? Hur kan han veta att mamma är sjuk eller vad det nu var han pratade om?”

”Jag har ingen aning. Jag sa ju att han är skicklig.”

De hade kommit ut från hotellet och började gå bort mot bron över till Kungsholmen till ett fik som de hade besökt fleragångar. Denise tyckte att den klara kvällsluften kändes skön efter allt hokus pokus inne i konferenscentret.

De svängde ner för trapporna mot Klarabergskanalen, följde promenaden längs med det mörka vattnet i Klara sjö fram till där caféet låg. En entrévakt öppnade och hälsade dem välkomna varpå de slank in och slog sig ner vid ett av borden. Karin bad en servetris att få en kopp varmt kaffe medan väninnan beställde in ett glas rött.

”Jag är chockad faktiskt, det var creepy. Jag vet inte om jag ska vara imponerad eller irriterad”, sa Denise.

Karin försökte lägga band på sig, men var ändå märkbart exalterad över kvällens händelseutveckling.

”Det var riktigt häftigt, tycker jag, att han gick fram till dig. Men man måste ändå ta det han säger med en nypa salt. Jag vet ju själv hur det kan vara när jag läser människor med kort ibland. En del budskap har en förmåga att övertolkas. Så vitt jag vet är väl din mamma ingen drottning eller vad han nu sa. Hur mår hon förresten?”

”Jag tror hon mår ganska bra efter operationen i måndags. Men det kanske är värt att ringa och kolla hur det egentligen står till, efter att ha fått den här spådomen slängd i ansiktet”, svarade Denise i ett försök att skoja till det.

Hon berättade om Maj-Britts sjukdom och Karin insåg att hon inte riktigt hade förstått hur allvarligt det var med Denises mamma.

”Hur ser du på döden?” frågade hon i ett försök att avdramatisera ämnet.

Denise tänkte efter.

”Jag kan nog inte svara på det faktiskt, inte för att jag inte vill, utan mest för att jag inte vet. Något som är bra är ju i alla fall att jag vet hur mamma ser på det. Hon är i tryggt förbund med Gud, så jag gissar att hon inte ser döden som ett slut utan som en början, någon slags återförening.”

Denise smakade på vinet och fortsatte sedan.

”Men det är väl en sak att tro på Gud och att man kommer till himlen när man dör och en annan att verkligen stå inför det hela på riktigt.”

Hon tittade på Karin.

”Du då, hur ser du på döden? Tror du att man bara försvinner eller tror du att det finns något därefter?”

”För mig känns det helt rätt att tro på ett liv efter döden. Jag kan inte säga varför det skulle vara så, bara att jag tror det. Det känns tryggt på något sätt. När jag läser mina kort och försöker spå människor är det den andra sidan som styr mina läsningar, men i ärlighetens namn har jag hittills inte några konkreta bevis för ett liv efter döden. Däremot tycker jag Steffel verkar ha en hel del att komma med. Jag tycker han är riktigt bra faktiskt.”

En ringsignal från Denise telefon fick dem att komma upp ur samtalets djup. Det var Eric. Han hade spelat match och befann sig på en sportbar i närheten med några killar ur laget. Denise tyckte att han skulle komma förbi fiket där de satt, så kunde de göra sällskap hem.

En stund senare dök han upp, hälsade genom att krama om dem båda och slog sig ner vid bordet. Han fick höra om kvällens äventyr och lyssnade noga till hur gamlingen hade skrämt upp dem rejält.

”Han måste ha varit en scary typ, eftersom han skrämde iväg er innan föreställningen ens var slut”, konstaterade Eric.

Han fortsatt med att berättade om en kompis som hade varit på en seans, där mediet hade blivit avslöjad när en hörsnäckla i miniatyrformat hade trillat ur hans öra. Historien fick stämningen att lätta något och Karin vände sig mot Eric och undrade hur det var med Isak och hur uppsatsarbetet gick.

”Det är nog bra med Isak, tror jag”, sa Eric. ”Jag pratade just med honom, men han verkar ha mycket annat att stå i också. Inte riktigt samma glöd längre för MagicMarket på något sätt. Det var ett tag sen vi träffades, men han håller på och skriver på uppsatsen och har skickat över en massa utkast.”

Eric rynkade pannan och såg tankfull ut.

”Får en känsla av att han vill bli klar och inte mig emot. Tyvärr har vi tappat lite i antal medlemmar, men sånt går väl i vågor antar jag. Hur går det för dig Karin, med caféet och allt? Du hade ju spännande idéer om ditt självförsörjande växthus, eller hur var det? Vi har fortfarande med dig i MagicMarkets databas, har du fått några erbjudanden?”

”Det kommer lite mejl ibland om olika förslag på samarbetspartner. Ingen har passat mig fullt ut tycker jag, men jag svarar på aktivitetsuppdateringar så att jag inte trillar ur.”

”Det är bra. Vi har lagt in den funktionen att man måste förnya sitt intresse, annars trillar man ut efter fyra veckor eller något. Då vet vi att det bara är fräscha medlemmar i registret.”

Samtalet fortsatte och kvällen avslutades först när Denise sent insåg att hon hade ett tidigt möte som väntade morgonen därpå. Väninnorna lovade att höras snart igen och kramade varandra innan de stegade iväg mot varsin tunnelbanevagn i motsatta riktningar på T-centralen. Eric vinkade till Karin när han sprang och ställde sig för dörrarna, så att Denise skulle hinna kliva på.

Kapitel 21. Väskan

Ända sedan kärnkraftverket i Mochovze havererade hade debatten i media varit intensiv. Det stundande toppmötet, de två havererade kraftverken som i tid och rum pekade mot mötet och det tydligt uttalade hotet från den ansvariga terrororganisationen hade lagt sig som en våt filt över det mesta av övrig nyhetsrapportering. Redan före det tydliga terrorhotet sågs toppmötet i Paris som en viktig, och infekterad, konferens, beroende på vem man pratade med.

World Future Forum hade uppstått ur det vakuum som bildades när FN, som var det organ med dittills bäst förutsättningar för att hantera globala problem, gång efter annan hade fallerat i sin roll. Under de senaste decennierna hade uppenbara miljöproblem, bristande respekt för mänskliga rättigheter och även rent tillväxtekonomiska misslyckanden fått fortgå i avsaknad av styrning.

I den världspolitiska periferin hade istället flera andra organisationer sett dagens ljus, några med enklare regelverk varav World Future Forum var ett. Men WFF skiljde sig samtidigt från de övriga organisationerna i väsentliga aspekter genom dess struktur och hur det fungerade.

Många andra organisationer var belastade med historiska arv som frestade på relationerna mellan vissa medlemsländer. I WWF hade dessa skalats av genom en by-pass-mekanism, där planerings- och beslutstrukturen istället verkställdes utifrån önskvärda scenarier om framtiden. Genom att tillämpa ett sådant nytt förhållningssätt i en politisk organisation blev det snart uppenbart hur omfattande inlåsningsproblematiken var i

FN med en vetorätt reserverad endast för ett par av medlemsländerna.

Inget land gynnades i längden av stopp i den politiska beslutsprocessen. Istället för att debattera akuta problem och göra brandkårsutryckningar på problem som hade sin upprinnelse långt tillbaka i tiden visade WFF upp sin första riktigt stora framgång när alla nationer ratificerade ett beslutsprotokoll där inget av länderna hade vetorätt.

Från att i början ha beslutat i relativt okontroversiella världspolitiska frågor hade organisationens forum vuxit i styrka och hanterade nu allt större politiska kontroverser, även sådana frågor som tidigare var självskrivna för FN:s säkerhetsråd. Det var en av anledningarna till att WFF växte till att bli ett mer välfungerande beslutsorgan på den världspolitiska arenan och inte minst bland de fattiga länderna i världen var det många som satte stort hopp till vad WFF skulle kunna åstadkomma.

Men under WFF:s långa tillväxtprocess hade FN:s oförmåga att ta ansvar i rader av konflikter och viktiga globala spörsmål hunnit orsaka stor skada, vilket med åren bidrog till ett politiskt kaos i världen. I avsaknad av en enskild nation, som var tillräckligt stark för att bli en naturlig ledare, hade temporära koalitioner och allianser bildats mellan jämnstarka nationer för att värna och försvara specifika intressen. När förmågan att lösa kriser med tal och dokumenterade överenskommelser i ett gemensamt politiskt forum saknades, blev militärt våld allt oftare lösningen.

Var helst det fanns intressen att bevaka, uppstod oroshärdar med våldsanvändning betydligt snabbare än de ebbade ut. Det var många konflikter som aldrig riktigt svalnade av, de föll bara tillbaka så pass att de hamnade strax under nyhetsrapporteringens radar. Men lidandet för civila i

konfliktområdena och de underliggande orsakerna hade knappast upphört.

Allt oftare var upprinnelsen till konflikterna brist på det mest nödvändiga i livet som mat, vatten eller medicin. Även jakten på sinande naturresurser som olja och gas skördade många oskyldiga offer. De ansvariga motiverade sina handlingar med skicklig retorik samtidigt som de avfärdade magnituden av inverkan som de efterfrågade tillgångarna innerst hade på den politiska agendan.

De större nationerna höll sig medvetet på avstånd från varandra i vad som kallades terrorbalans, men det blev allt vanligare att konflikter med konventionella militära medel utspelade sig mellan nationer som också härbärgerade kärnvapen. Men än hade ingen nation på väldigt länge fallit för frestelsen att söka makten i Pandoras ask, i form av världens samlade och väl bestyckade nukleära vapenarsenal.

Under ett allt mer stigande politiskt tryck hade nu WFF skyhöga förväntningar på sig, men utmaningarna bestod inte bara av säkerhetsfrågor, utan även av miljö- och klimathotet och den ekonomiska tillväxtproblematiken. WFF-mötet i Paris skulle avhandla och besluta om en rad nya internationella lagar och utgjorde på så sätt ett mycket konkret och viktigt tillfälle att bestämma hur framtiden skulle utveckla sig för många människor, nationer, organisationer och företag. Faktum var att WFF-mötet i Paris var en världspolitiskt het potatis redan innan de två kärnkraftverken havererade och det väl underbyggda dödshotet levererades till forumets politiker. Det som hände sedan fick den världspolitiska krisen att ta ytterligare några kliv neråt i olycksspiralens djup.

Direkt efter att terrorhotet mot Paris offentliggjordes blev både media och samhällsdebatten i stort paralyserad och hotet togs på största allvar. Så småningom började dock vissa professionella bedömare tvivla på äktheten i hotet. För många framstod det som ologiskt att någon form av miljöorganisation skulle ge sig i kast med att försöka döda världsledande politiker som arbetade aktivt med miljöfrågor bara för att arbetet inte gick fort nog.

Nya tvivel skapade nya frågeställningar: hur skulle hotet om död kunna verkställas? Det fanns inget kärnkraftverk centralt beläget i Paris att angripa, så som hade skett i Ukraina och Slovakien. Det närmaste låg ett antal mil utanför staden i Nogent-sur-Seine och den franska strålskyddsmyndigheten hade tidigt deklarerat att det skulle vara helt avstängt och konserverat både långt före och långt efter att internationella politiker hade satt sin fot i Paris för att delta i WFF-mötet. Säkerheten var dessutom minst sagt rigorös vid alla arrangemang att den här kalibern. Kostnaderna beräknades uppgå till miljardbelopp, vilket enligt många utgjorde en rimlig garant för att alla skulle kunna känna sig säkra.

Visst fanns det galningar som ville ha ihjäl politiker, det hade det funnits i alla tider. *Varför skulle en organisation med hackare utgöra något större hot än någon annan dåre?* blev med tiden en fråga som allt fler ställde sig och samtidigt en allt mer utpräglad uppfattning. Ett välkänt nyhetsankare på kanalen CCN summerade det ganska talande:

”Vill du döda politiker? Ställ dig i kö som vanligt folk!”

Två veckor efter att nyheten om terrorhotet briserat hade det hela kategoriserats ner till att vara ett uttryck, om än något kraftfullt, för allmän folklig vrede som borde bemötas med allmän folklig oro och inget mer.

Denna uppfattning fortsatte att gälla ända till nio dagar innan det planerade WFF-mötet i Paris. Ett klipp på Youtube hade helt dominerat nyhetssändningarna det senaste dygnet. Det hade först släppts på nätet och nu visades det om och om igen på varje kanal runt om i världen. Det analyserades, kommenterades, signalbehandlades och fouriertransformerades i försök att hitta detaljer som skulle kunna ge några ledtrådar.

Filmklippet var taget inifrån en skåpbil. Expertutlåtanden tydde på att det troligen rörde sig om en Ford transit från 2012 eller senare. Genom bakrutan kunde man skönja det konferenscenter som skulle stå värd för WFF-mötet nio dagar senare och bakom centret syntes delar av Paris skyline med Eiffeltornet på håll som reste sig över hustaken i bakgrunden. Hela filmklippet var minutiöst regisserat så att inga tveksamheter skulle råda om dess äkthet. Efter en inledande orientering av omgivningen övergick kameran till att i detalj dokumentera en teknisk konstruktion som fyllde innanmätet på en större resväska. Konstruktionens olika komponenter var märkta med enkel men informativ text på engelska. På några av dem gick att läsa "drivdon", "elektrisk tändkrets", "styrenhet", "kemisk tändladdning", "partiell nukleär detonationslast".

En Geiger-Muller-mätare aktiverades och fördes intill flera av de komponenter som var märkta med "partiell nukleär detonationslast". Det registrerade värdet på GM-mätarens display visades upp för kameran. Av mätvärdet framgick att konstruktionen innehöll stora mängder radioaktivt material.

Både väskan och den tekniska konstruktionens komponenter såg ut att vara av äldre modell.

Syftet med filmen var uppenbart. Man ville visa att det fanns en atombomb i en skåpbil mitt i Paris, endast några hundra meter från platsen där WFF-mötet snart skulle gå av stapeln.

Filmen var gjord för att i detalj kunna analyseras i efterhand. Den avslöjade ytterst lite om fordonet eller närvarande människor, desto mer om kapaciteten i bombkonstruktionen genom att låta kameran vila över alla kritiska komponenter som var vitala i att skapa en kärnkraftsdriven detonation.

De omedelbara politiska konsekvenserna av filmklippets existens var uppenbara. Man skulle bli tvungen att ändra både tid och plats för mötet. Inget säkerhetsarrangemang, hur rigoröst och påkostat det än var, kunde garantera deltagarnas säkerhet när en atombomb eventuellt kunde explodera någonstans i närheten. Mötet avstyrdes och inget alternativ till datum eller plats tillkännagavs.

Även om WFF-mötet flyttades återstod ändå det faktum att en av Europas största huvudstäder stod under ett direkt kärnvapenhot och misstron mot de nationer och organisationer som kunde tänkas ligga bakom hotet tilltog i styrka.

Konspirationer och rykten cirkulerade. Gamla heliga allianser och nationella grupperingar återuppstod och de som utgjorde de senast kända stabila positionerna i reella geopolitiska konfrontationer väcktes till liv igen. Ett redan spänt politiskt läge tänjdes till bristningsgränsen när en ny anonym och oberäknelig aktör nu presenterat sig på kärnvapenarenan och den tidigare sköra men ändå stabila jämvikten, den så omtalade balansen av terror, hade definitivt förskjutits.

Kapitel 22. Grannen

Filmklippet som demonstrerade den mobila atombomben i Paris hade presenterats för världen med bara nio dagar kvar till WWF-mötet. När sju dagar återstod till mötet beslutade Paris borgmästare och landets inrikesminister tillsammans med regeringen att stora delar av staden skulle evakueras och att de centrala kvarteren tillsammans med delar av staden som bedömdes vara särskilda riskområden skulle prioriteras.

På TV visades starka scener när folk blev tvungna att lämna hus och hem för att söka sig till anhöriga i andra städer eller på landsbygden. För den enorma samhällsapparaten väntade ett gigantiskt arbete med att flytta på och säkra tillvaron för de kvarvarande tre, fyra miljoner parisare som inte hade släkt och vänner att söka skydd hos. För många fransmän och även övriga européer väcktes mörka minnen till liv från kriget, en tid som de flesta trodde låg långt bakom dem.

De europeiska börserna var inte sena att spegla stämningen i den ekonomiska och sociala oron som uppstod. I en tid när Europa förväntades agera draglok åt världsekonomin gav det överhängande terrorhotet i Paris ett kallt ekonomiskt genomslag i resten av världen.

Professor Richard Wilhelm på Handelshögskolan i Stockholm hade sökt Eric i flera dagar, först via det virtuella arbetsrummet för deras uppsatsarbete och sedan per telefon. Eric svarade med ett textmeddelande att han skulle återkomma, trots att han inte var särskilt intresserad och helst ville slippa.

Affärerna på MagicMarket hade tagit en negativ vändning i samband med det hastigt försämrade internationella

konjunkturläget. Men den anledningen var inte tillräcklig för att förklara hur illa det egentligen såg ut för MagicMarket. Nedgången för marknadsplatsen hade börjat redan några veckor innan den internationella finansdippen.

Till en början hade MagicMarket växt stadigt för att sedan stabilisera sig på en jämnare nivå. Själv var Eric övertygad om att det handlade om en naturlig återhämtningsperiod som skulle följas av en ny kraftig tillväxtfas. Men istället hade utvecklingen gått åt rakt motsatt håll. Inte minst hade de viktiga affärer som de etablerat under besöken i USA och Afrika gå i stå. Eller gått om intet vore kanske en mer korrekt beskrivning.

Det var efter framgångarna i Afrika som Eric hade börjat släppa garden, känt att han kunde ro sin egen skuta och inte var i behov av en professors överförmynderi. Därför kändes det extra olustigt när nu Wilhelm hörde av sig. Han anade att det skulle bli fråga om att förklara en del utsvävningar under sin och Isaks resor som inte helt rymdes i regelverket, även om de just där och då hade framstått som högst motiverade ur ett affärsperspektiv.

Eric vände och vred på några verbala formuleringar som kunde bli användbara om det skulle börja blåsa snålt och till slut kände han sig tvungen att ringa professorn.

Wilhelm hade mycket riktigt en hel del frågor och ville att de skulle träffas. Han berättade att han även sökt Isak, men utan framgång.

Eric bad att få återkomma med förslag på tid för ett möte när han kollat sin kalender. Han kände att han ville förhala situationen och prata ihop sig med Isak innan det var dags att förklara sig för professorn. Om de var två mot en skulle det bli betydligt lättare att mjuklanda eventuella fadäser som kom i

dagen. Han kunde bara hoppas på att något skulle hända som förändrade situationen. *Saker brukade ordna sig*, tänkte han.

Dagen efter samtalet med professorn hade han fortfarande inte fått tag på Isak, så för att köpa sig mer tid skickade han ett meddelande till Wilhelm med förslag på en mötestid i veckan efter. Han fick inget svar. *Inget svar var helt okej, i alla fall mycket bättre än ett negativt svar.*

Eric upplevde att uppsatsen hade tagit mycket tid och kraft under hösten, inte minst från innebandyn. Ändå hade laget lyckats riktigt bra och låg tvåa med bara en match kvar innan serieuppehållet under jullovet. *Sport var ändå det som var viktigast för honom och det som låg honom varmast om hjärtat*, tänkte han, *och sport skulle alltid vara en del av hans liv. Självklart gick den inte före Denise, å andra sidan gick det knappast heller att jämföra dem båda och därför behövde han egentligen inte ens ta ställning i frågan. Det viktiga var att sport var bra mycket betydelsefullare för honom än någon form av strulig jobbgrej och därför kändes det extra bra med innebandylagets framgångar den senaste tiden. Så bra faktiskt att Eric hade börjat axla lite extra ansvar, han hade blivit något av en "materialare" skulle man kunna säga.*

Det handlade främst om att målvakten i laget inte riktigt skötte sig. Visst, han skötte sig på planen, däremot misskötte han hygien, framförallt när det gällde målvaktsutrustningen. Det hade gått så långt nu att stanken runt det egna målet började bli outhärdlig under matcherna och därför hade Eric själv tagit på sig att ta hem och köra målvaktsgrejerna i tvättmaskinen.

Han förstod att det var ett riskfyllt uppdrag och hade därför dubbla platsbyxor runt den blöta högen med kläder som

målvakten hade räckt över till honom efter den senaste matchen. Uppdraget var riskabelt, inte bara rent hälsomässigt utan även ur ett relationsperspektiv med tanke på hans sambo.

Om Denise skulle konfronteras med innehållet i påsarna skulle hon troligtvis kräkas direkt, vilket inte vore bra. Det kunde även ha den effekten på deras relation att han troligen skulle hamna i uppförsbacke i alla sammanhang som hade med innebandy att göra för lång tid framöver. Därför var han nöjd med att ha hunnit tvätta en maskin nere i tvättstugan och att grejerna nu snurrade runt i torktummlaren. Dessutom hade han kunnat köra lite annan tvätt i maskinen bredvid, vilket förhoppningsvis skulle få honom att hamna på plussidan hos Denise ett tag till.

Om han skyndade sig ner i tvättstugan skulle han hinna upp igen för att se repriserna på Eurosport från helgens skidskyttepremiär i Östersund. En gammal klasskompis från Ljusdal, hade blivit uttagen att få köra sin första världscuptävling eftersom den gick på hemmaplan, och hade tydligt gjort det riktigt bra. Skulle bli spännande att få se "Patronen", som kompisarna kallade honom, in action.

Medan Eric torkade rent i facken för tvättmedel och sköljmedel funderade han över julen som närmade sig. De hade pratat om att fira den tillsammans med Denise föräldrar i Strömme. Därefter tänkte han nog ta en sväng hem till Hälsingland och se hur farsan mårde, det fick kanske bli någon av mellandagarna.

Han plockade ihop tvätten men var noga med att hålla målvaktskläderna åtskilda från Denise plagg genom att placerade dem på var sin sida om tvättmedelpaketet och flaskan med det äppeldoftande sköljmedlet i tvättkorgen. Även

om målvaktsstället nu luktade fräsch och gott av äpple var det inte läge att ta några risker. Vika kunde han göra framför Tv:n.

Med tvättkorgen i famnen tryckte han ryggen mot tvättstugedörren för att komma ut i källaren och trapphuset. Lampan hade slocknat, så han fick leta med armbågen efter lysknappen. Han hade svårt att hitta den och medan ögonen sakta vande sig vid mörkret såg han hur konturerna av en mörk gestalt framträdde mindre än ett par meter ifrån honom.

Han hoppade till samtidigt som han kände lysknappen och lyckades tända lampan. Framför honom stod en smutsig och ovårdad man, en uteliggare, luffare, tiggare eller vad det nu var. Hjärtat bultade i bröstet och han kände hur tvättkorgen höll på att glida ur hans grepp.

Eric blev obehaglig till mods och stapplade uppför trappan samtidigt som han fick ur sig något om att mannen kunde gå någon annanstans och sova.

När han hade kommit upp en halv trappa hörde han plötsligt mannen säga "Vi måste prata".

Han fick inte ihop det. Rösten kände han igen, men den sjuviga figuren var inte bekant.

"Eric, vi måste prata!"

Vad är det som händer, tänkte han. Det var ju professors röst. Samtidigt slog det honom att han faktiskt bara hade träffat honom på riktigt vid ett enda tillfälle.

"Wilhelm, är det du?", sa han med extra kraftig stämma för att inget darr skulle avslöja hans rädsla.

"Ja, det är jag. Förlåt om jag skrämde dig. Jag hade vägarna förbi och dörren stod öppen, så jag tänkte att det kanske kunde passa att vi växlade några ord."

Eric tittade mot källargången. Nog var det professorn som stod där, nu kände han igen honom.

Men shit vad han ser ut och vad är det för lump han har på sig, tänkte han. Han kände sig fortfarande olustig inför av den plötsliga påhälsningen men det var kanske lika bra att få det där samtalet med professorn överstökad. Han frågade om Wilhelm ville följa med upp till lägenheten och stegade före de tre trapporna upp.

Professorn tog av sig vantar och mössa när han kom in i hallen men behöll rocken på.

Eric gick fram till Tv:n och slog på den utan ljud. Sändningen från skidskyttet började precis. Sen sa han: ”Du ville prata”

”Ja, jag undrar om du har hört något från Isak?”

”Inte direkt”

”Det är viktigt att vi kommer framåt med arbetet tycker jag och när jag har sökt er båda har det varit ganska svårt att nå er, inte minst Isak. Vet du vad det kan bero på?”

Eric visste inte riktigt vad han skulle svara. Han hade ju heller inte fått tag i Isak och kunnat prata ihop sig med honom. Han drog med fingrarna genom håret i en reflexmässig gest.

”Vill du ha något att dricka?”, frågade han för att vinna tid. ”Mineralvatten, kaffe, te?”

”Vatten blir bra”

”Slå dig ner så länge”, sa han och drog fram en stol från matbordet.

Han tog upp telefonen som låg på soffbordet och gick ut i köket. Han såg att det fanns ett meddelande från Isak och medan han satte på kranen och lät vattnet rinna för att bli kallt läste han vad Isak hade skrivit.

’Jag har kollat upp en del om Wilhelm. Det är något som inte stämmer. Vad har du för uppfattning?’

Eric skrev hastigt tillbaka:

'Vaddå inte stämmer?'

Sedan satte han mobilen på ljudlöst och stoppade ner den i fickan innan han fyllde två glas med vatten och gick ut till professorn och räckte över det ena.

”Tack”

Eric mindes honom som större, nu stod där en kortväxt man framför honom och höll i ett vattenglas.

Eric tog initiativet för att kunna hålla diskussionen där han önskade, och just nu ville han mest att tiden skulle gå så att han skulle hinna få svar från Isak.

”Isak har jobbat en hel del med ett utkast till uppsatsen vet jag. Ja, även jag förstås. Men du kanske har sett vad Isak har laddat upp i arbetsrummet? Vad tycker du om texten?”

Professorns svar var svävande och han återkom istället till sin första fråga, om Eric visste något om Isak.

Mobilen vibrerade i fickan och han tog upp den och läste ett nytt meddelande från Isak.

'Wilhelms förflutna innehåller minst sagt luckor. Han förekommer i skolans formella akademiska register så långt tillbaka som 2001. I alla fall delvis. Men det är i princip omöjligt att hitta ett vettigt fotografi på honom någonstans överhuvudtaget. Innan Handels ser han ut att ha varit verksam i Flensburg. Men även där är uppgifterna sparsamma. Före det finns han inte. Ingenting.'

”Min pappa, han undrar om jag kommer hem till jul”, ljög Eric och nickade mot mobilen.

”På din fråga om Isak tror jag att han har mycket att göra på KTH. Han pluggar ju där också, som du kanske minns. Det är nog därför han inte har setts till på skolan så mycket. Hur går det för egen del? Har du arbetat länge på Handelshögskolan?”

Professorn redogjorde kort för sina år på skolan, men när Eric gick vidare och frågade om var han hade varit verksam innan Handels, märkte han att professorn fick något vaksamt över sig. Han svarade ändå på Erics fråga och berättade lite om sin tid i Flensburg där han forskat och föreläst vid företagsekonomiska fakulteten vid Nordische Universität Flensburg. Sedan återgick han till att på nytt prata om uppsatsarbetet och vad Eric tyckte om det så här långt.

Eric mumlade något till svar samtidigt som det kom ännu ett nytt meddelande från Isak.

”Farsan igen”, förklarade han. ”Han ber att jag ska försöka få tag i en karp och ta med upp. Han är tysk och i Tyskland äter man karp på julen. Testade du det någon gång där i Flensburg?”

Professorn såg lätt förvirrad ut och sa något, men Eric lyssnade inte. Han var upptagen med att läsa sitt senaste sms.

’Hans företag som bedriver forskning verkar vara en bluff. Det finns inte registrerat hos bolagsverket och inte heller momsregistrerat hos skatteverket.’

Nu kände Eric att han hade övertaget och gick rakt på sak.

”Stämmer det att du är delägare i ett forskningsföretag?”

”Ja”

”Vi har kollat upp det och ser att det inte finns registrerat någonstans. Hur har du tänkt förklara det?”

Professorn tog ett steg bakåt och mumlade, nu var han helt klart på defensiven.

”Jag tycker det vore mer intressant att tala om vad Isak har i kikaren.”

”Hur menar du då?” undrade Eric.

”Jag är rädd för att Isak håller på att göra något dumt.”

Eric lät stadig och säker på rösten när han verbalt försökte tränga in professorn i ett hörn.

”Jag tycker du ska vara mer orolig över vad du själv har i kikaren. Du pratar om att du har ett företag, men det visar sig att det inte finns något sådant. Du säger att du är professor, men med lite enkla eftersökningar rinner alla trådar ganska snabbt ut i sanden. Ändå har du mage att komma hem hit till min lägenhet för att ställa frågor. Om det är någon som har något att förklara så är det nog du.”

Professorn tog ytterligare ett steg bakåt.

”Jag tror att jag ska gå nu.”

Eric ställde sig så att han blockerade vägen mot yttedörren. Professorn försökte komma förbi, men Eric stod kvar.

”Du har en del att förklara.”

Wilhelm tittade upp och fäste med blicken på Eric.

”Du har rätt. Vill du att jag ska vara ärlig?”

”Ja, det vore inte en sekund för tidigt.”

”Det är upp till dig Eric. Om du vill att jag ska vara ärligt, så ska du få som du vill. Jag ska inte göra dig besviken. I hela mitt liv har jag ljugit, men nu har jag inga fler lögner kvar att använda...”, sa professorn och lät med ens väldigt trött.

Det blev tyst för ett ögonblick.

”Antingen låter du mig gå här ifrån och då ses vi aldrig mer eller så får du höra hela sanningen.”

Eric höjde på ögonbrynen ungefär som om han hade hört fel.

Efter ytterligare en stunds tystnad sa han:

”Då får du berätta.”

Professorn harklade sig som om han först inte visste hur han skulle börja. Sedan började han med lugn stämma att berätta.

”Jag är inte professor. Mitt namn är inte Wilhelm. Jag vet inte ens vad mitt riktiga namn är. För de flesta människor som har korsat min väg är jag känd som överste Aleksandar Koratz. En gång i tiden var jag verksam inom den sovjetiska säkerhetstjänsten, men det var länge sen.”

Eric stod som förstenad, fortfarande med ögonbrynen uppe vid hårfästet och gapande som en fågelholk.

”Eric, jag behöver verkligen din hjälp. Som jag sa, jag tror Isak ligger illa till. Jag har varit en lögnare hela mitt liv. Nu bryr jag mig inte längre om något annat än att ordna upp det här.”

Eric tog upp mobilen och började skriva. Han tittade på mannen framför sig, sedan på displayen och sedan åter på mannen.

”Du sätter dig på stolen och håller dig riktigt lugn”, sa Eric med skarp röst.

Nu hade han även fått tag i ett tennisracket som legat på hatthyllan i hallen.

”Tack”, svarade den före detta professorn.

När han hade satt sig fortsatte han.

”Eric, du kan lägga bort tennisracket. Du behöver inte oroa dig. Jag är nittiofem år, kanske mer. Jag lovar att inte göra dig illa.”

Utan att lyssna fortsatte Eric att använda sin kommandoröst.

”Dig har jag sett på TV. Du är ju ett äkta psykfall, till och med ett av världens största. Plats nummer sju på världsrankingen av riktiga dårar, om jag inte minns fel.”

Eric hade googlat fram några svartvita fotografier av den uniformsklädde ökände överste Koratz från Sovjets säkerhetstjänst.

”En sak är ju säker, du har inte hittat på den här historien för att tillskriva dig någon oförtjänt skönhet. Shit, du såg nästan värre ut då än nu.”

Eric tittade ner på skärmen och skakade på huvudet.

”Och vad gör du här egentligen, du är ju död?”

Mannen på stolen svarade eftertänksamt.

”Står det när jag dog?”

Eric skakade åter på huvudet, ungefär som om han inte trodde på det han hörde.

”Överste Koratz dödförklarades 1953 i Ural efter att ha varit saknad i tre månader. Staten konfiskerade alla hans tillgångar”, läste han. ”Men uppenbarligen stämmer inte det. Så återigen, vad gör du här?”

”Det är en lång historia som du kanske förstår. Jag känner inte att jag kan gå in på alla detaljer men i stora drag är det väl så här. Förresten, tror du jag kan få lite mer vatten?”

Eric fyllde på hans glas och manade sedan på honom att fortsätta.

”I många år levde jag i vildmarken. Jag såg mycket som jag inte kände till tidigare och lärde mig mycket om konsten att överleva. Så småningom kom jag till Stockholm, fick arbete som städare, eller lokalvårdare som det visst heter numera, på Kungliga biblioteket. Jag brukade stanna kvar och läsa böcker när mina arbetspass var slut. Jag hade ju en del att ta igen, så att säga, efter alla år i det fria i skogen. Där på biblioteket utvecklade jag en vetenskaplig teori som förklarar hur reinkarnation går till baserat på en etisk naturlag. Då jag förstod hur det låg till, försökte jag leva på ett etiskt sätt...”

”Stopp, stopp, stopp”, avbröt Eric. ”Titta på mig. Helt ärligt, går du på droger eller...?”

Eric hade fått kraftiga veck i pannan.

”Förväntar du dig att jag ska tro på det här?”

”Du får tro vad du vill, Eric. Det är sant. I många år levde jag på ett sätt som fick eremiter och asketer att framstå som slösaktiga. Jag försökte leva så etiskt som det bara gick.”

”Och vad gör du i min lägenhet?”, frågade Eric. ”Varför måste du blanda in mig i det här? Om du har dåligt samvete eller nåt för allt skit du har gjort, kan du väl bara gå in och anmäla dig på närmsta polisstation. Hej, jag är lite sen. Jag skulle egentligen varit med på Nürnbergrättegången, men det kanske ändå går att ordna med något smidigt litet straff för en gubbtjuv av min kaliber?”

”Förvisso, du har en poäng där. Men det kändes kanske lite klent att tro att jag skulle kunna göra bot för mina synder genom att sitta några år i svenskt fängelse. Det skulle rent av ha tätt sig som rena lyxtillvaron jämfört med min vardag. Nej, så enkelt är det nog inte. Inte ens mitt enkla leverne kändes tillräckligt för att kunna kompensera för särskilt mycket.”

Han stannade upp och drack av vattnet i små klunkar.

”Jag blev allt äldre och kände mig otillräcklig. Skulle inte kalla det desperat, men kanske frustrerad och jag ville ju så gärna tro att jag var på rätt spår i mina onda gärningars bot, min egen golgatavandring skulle man kanske kunna säga. Jag insåg att jag var tvungen att ta risker för att få gottgöra mina synder. Det var då jag kom på idén att försöka fiska fram några liknande storskurkar. Jag sökte mina likasinnade för att neutralisera dem. Exakt hur, var jag inte på det klara med, men kanske skjuta deras verksamheter i sank eller rentav likvidera dem. Det var därför jag drog igång uppsatsarbetet.”

”Va! Vad menar du, mitt uppsatsarbete? Vad har det med det här att göra?”

”Förlåt mig Eric, men jag behövde en bra representant, en frontfigur för min verksamhet. Det var där du kom in i bilden. Handelsplatsen, eller MagicMarket som du kom att kalla den, har varit en fångstväv. Det var ett sätt att attrahera det avskum som jag var på jakt efter. Mindre nogräknade investerare fördes samman med fula fiskar av olika storlek. Jag föreställde mig att det slödder jag var på jakt efter skulle lockas av den arena vi skapade, där korruption och maktmissbruk kunde möta vapenskrammel med mera.”

Den gamle mannen skrattade till och drack lite mer vatten.

”Speciellt i de businesskluster där det var möjligt att agerat anonymt har jag märkt att den ena smutsiga affären triggat nästa i ivern att tjäna pengar. Så länge marknadsplatsen har haft kontinuerligt tillskott av nytt kapital har verksamheten kunnat fortsätta utan att något egentligt värde har skapats.”

Eric slog ut med armarna och pratade med en röst som nästan slog över i falsett.

”Vaddå, menar du att hela vårt uppsatsarbete är en stor bluff, ett pyramidspel? Tack för det, din idiot!”

Mannen väntade en stund med att svara, för att ge Eric en chans att lugna sig.

”Det är inget fel på själva marknaden i sig. Visserligen är det ett pyramidspelsförfarande som har uppstått, men det beror inte på marknadsplatsen utan helt och hållet på de aktörer som har varit aktiva där. Och jag får nog ta på mig en del av det ansvaret, eftersom jag själv har värvat och registrerat ett ansevärt antal speciellt utvalda medlemmar. Parallellt med dig och Isak har jag anslutit potentiella storfångster som skulle få bekänt färg i MagicMarkets utbud av frestelser.”

Eric hade nu blivit riktigt arg.

”Okej, inte ett pyramidspel, i rent teoretisk mening, men likväl är hela min uppsats något slags kriminalregister istället för att vara en bank av seriösa aktörer som man vill göra affärer med. Och du pratar om att du vill sona dina synder. Uppenbarligen har du fortfarande en hel del outredda problem.”

”Tyvärr så stämmer det nog det sista du sa. Men det kan säkert finnas några seriösa aktörer registrerade i handelsplatsen också. Selektionstrycket torde vara enormt på en godhjärtad aktör i ett sådant sammanhang, omgiven av de mest potenta representanterna av mörkrets krafter. Om du hittar några medlemmar som inte har dragits med i cirkusen än, så är de troligen en bra grogrund att bygga upp ett fruktbart ekonomiskt samarbete med. Men det stämmer som du säger, jag har problem.”

”Okej?”

Eric var inte glad.

Efter en stund fortsatte mannen.

”I min strävan att hitta vad jag sökte stirrade mig blind alldeles för länge på de medlemmar som var aktiva i affärer på handelsplatsen. Den ene verkade mer samvetslös och korrumberad än den andre, men alldeles för sent förstod jag hur det verkligen låg till.”

”Vad menar du? Vadå låg till?”

”Dig Eric, valde jag ut med omsorg. Jag sökte någon som skulle vara en bra representant utåt, och där passade du in i mallen bättre än någon annan. Du går på Handelshögskolan i Stockholm, du är alltid personen i händelsernas centrum och du är stilig. För att inte tala om din vackra flickvän. Tillsammans trollbinder ni omgivningen där ni befinner er.”

”Vad säger du, menar du att du har spionerat på oss?”

”Det stämmer, förlåt mig än en gång. Jag hade tillgång till Handelshögskolans lokaler genom att jag hackade passersystemet och de nätverk jag kom över när jag städade där för några år sedan. Därefter kunde jag arbeta ostört med min plan om handelsplatsen. Tyvärr erbjöd inte skolan mig något ordinarie arbetsrum, så jag fick på eget initiativ inreda ett temporärt arbetsrum inför vårt första möte.”

Eric tänkte efter hur han hade kontaktats av ’Professor R. Wilhelm’ på skolnätverket och sedan blivit inbjuden till ett möte i en flygelbyggnad som var under renovering.

Sick! En bluff, tänkte han för sig själv.

Den falske professorn fortsatte.

”För sent förstod jag att den jag letade efter hade kommit in i spelet innan jag ens hade uppfattat det. Istället för att leta långt ner i syndaflodens strida strömmar skulle jag ha sökt vid källan.”

Han gjorde en paus.

”Det var Isak jag letade efter hela tiden.”

”Isak? Nu fattar jag ingenting.”

”Ungefär samtidigt som ökningen av antalet medlemmar på MagicMarket började stagnera, noterade jag att Isak drog sig undan allt mer. Om du tänker efter själv, när såg du honom senast?”

Eric tänkte efter men kunde inte ge något svar, innan Wilhelm fortsatte.

”När jag såg att Isak förändrades fattade jag misstankar mot honom. Så jag hackade mig in i hans dator, och det var inte lätt kan jag säga. Ideligen bytte han säkerhetsprogram, inloggningar och krypteringar, allt för att försvåra för en eventuell efterföljare. Men jag gav mig inte, snarare gjorde det mig bara mer misstänksam.”

Wilhelm reste sig upp, tog av sig rocken och hängde den över stolsryggen.

”Ursäkta, men det började bli lite varmt. Hur som helst, till slut lyckades jag få tillgång till loggfiler från de otal servrar och routere som Isak använde för sin kommunikation och det gav mig en bättre bild av var han hade varit aktiv. Först kunde jag inte se innehållet i datatrafiken. Däremot gick det att se att han hade varit intensivt engagerad på två specifika platser vid två specifika tidpunkter. Dessa överensstämde alltför väl med två kärnkraftshaverier som har inträffat under hösten, det i Ukraina i september och nu senast i Slovakien i november.

Eric hade tagit upp sin tennisracket igen och flyttade det nervöst fram och tillbaka mellan händerna medan han vandrade runt i vardagsrummet som en osalig ande.

”Titta här”, sa Wilhelm och tryckte fram en bild med en graf på mobilen.

Han räckte över telefonen till Eric.

”Du ser att trafiken från Isaks dator till områdena vid kärnkraftverken växer och är som intensivast precis före haverierna och direkt därefter blir det dödyst. Jag förstod genast att det omöjligt kunde vara en tillfällighet. Därför la jag all kraft jag hade på att leta vidare och försöka få tillgång till datakommunikationens egentliga innehåll.”

Wilhelm sträckte ut handen för att få tillbaka sin mobil.

”Lyckades du?”

”Delvis. Fortfarande kan jag inte avkoda den datakommunikation som pågick i anslutning till haverierna. Däremot har jag hittat flera direkta uppkopplingar mellan Isak och flera administrativa logistiksystem på många platser runt om i Europa. Det framgår hur Isak har lagt beställningar på varor från ett flertal kemiska produktionsfabriker. Därefter har

transporter gått kors och tvärs genom Europa med omlastningar och nya märkningar. Det har varit mycket svårt att följa Isaks agerande, då han systematiskt hoppar mellan IP-adresser, bredbandsfrekvenser och krypton. Därför har jag inte kunnat få en heltäckande bild av vad han håller på med. Men mycket tyder på att han transporterar stora mängder kemikalier från olika platser i Östeuropa och skickar dem västerut. Jag kan inte se vart de har levererats, men det känns inte bra med tanke på hur nyhetsrapporteringen ser ut just nu från Paris.”

”Menar du att Isak skulle ha något att göra med det som händer i Paris?” undrade Eric skeptiskt.

”Ja, det tror jag. De kemikalier som Isak har gjort beställningar på via logistiksystemen är var för sig relativt harmlösa. Men tillsammans utgör de alla ingredienser i kemiska sprängämnen.”

Eric hade svårt att ta in allt som Wilhelm berättat den senaste timmen och stod därför och gapade utan att hitta ord. Tv:n och sändningen med skidskyttetävlingen stod fortfarande på såg Eric och gick nu och stängde av den.

Wilhelm fortsatte.

”Det som gör mig än mer oroad är att jag upptäckte att Isak har beställt en transport från ett företag som bearbetar radioaktivt avfall, Djupvik i Södermanland. Kombinationen av alla händelser gör mig minst sagt bekymrad. Inte heller har jag kunnat följa transporten från Djupvik längre än till en färja mellan Sverige och Tyskland”

Wilhelm suckade och tittade vädjande på Eric.

”Eric, jag behöver din hjälp för att rätta till det här. Det är därför jag är här. Jag kan inte följa Isak via datorn. Han är för noggrann och för duktig. Men med din hjälp kanske det går att

etablera någon form av kontakt och förhoppningsvis lösa det här.”

Eric kände sig fortfarande inte helt övertygad.

”Varför skulle jag lita på dig? Det du just har berättat är det mest vansinniga jag någonsin har hört, med marginal, jättestor marginal faktiskt. Du visar någon bild på din telefon med datum och staplar och sen drar du en historia som får det att krulla sig i öronen på mig. Vad vet jag, du kan lika gärna vara mytoman, skulle nog säga att det är den allra troligaste förklaringen just nu.”

Plötsligt hördes hur en nyckel vreds om i låset till ytterdörren och den öppnades. Wilhelm och Eric tystnade och tittade utåt hallen där den öppna köksdörren skymde sikten.

”Hallå?”, hördes från hallen.

Det var Denise röst. Hon kom in i rummet, fortfarande med ytterkläderna på sig. När hon såg att Eric inte var ensam gick hon fram och hälsade på mannen på stolen.

Wilhelm reste sig litet stelt, tog i hand och bugade.

”God dag.”

Sedan satte han sig ner igen.

”Det här är professor Wilhelm som handleder mitt uppsatsarbete. Eller var, kanske man ska säga. Han har nämligen just, lite otippat, berättat att han inte är professor utan i själva verket en sovjetisk säkerhetsagent. Dessutom vill han att jag hjälper honom att fånga in Isak.”

Denise ruskade lätt på huvudet och såg undrande ut.

”Eric, vad svamlar du om?”

Wilhelm harklade sig.

”Tillåt mig att försöka förklara.”

”Ja tack”, sa Denise.

Wilhelm berättade sin historia ännu en gång och avslutade med att han nu behövde Erics hjälp att kontakta Isak.

Denise tittade på Eric.

”När hörde du av Isak senast?”

”Vaddå, tror du på den här liraren?”

”Jag vet inte vad jag ska tro. Historien låter ganska osannolik men skulle ju samtidigt kunna vara sann. Nej, jag vet inte. Har du pratat med Isak nyligen?”

”Vi messade för en timme sedan.”

”Bra!” sa Denise. ”Kan du inte skicka ett meddelande eller ringa och se vad han har för sig?”

”Okej”

Han tog fram sin mobil och tryckte fram Isaks nummer. Fem signaler gick fram och sedan hördes Isaks röst på telefonsvararen. Eric lämnade inget meddelande.

”Okej, inget svar. Vad gör vi nu då?”

Wilhelm höjde ena handen.

”Får jag visa en sak?”

”Visst”, sa Denise medan Eric stod tyst.

”Har du en dator”, frågade Wilhelm och vände sig till Denise.

”Jag har en”, sa Eric.

”Det är nog säkrare att vi använder Denises, om hon har någon. Vill inte verka paranoid, men jag kan tänka mig att Isak har hackat även din dator Eric för att ha kontroll på vad som händer. Han skulle naturligtvis ha kunnat hacka sig in på din dator också, Denise, men jag tror inte det. Min magkänsla säger mig att han inte vill blanda in dig i det här.”

Denise hade tagit fram sin bärbara PC ur väskan och räckte över den påslagen.

Wilhelm vred sig sakta och stelt på stolen när han tog emot den. Men fingrarna var det inget fel på, snart for de som lärkvingar över tangenterna och han vände han upp skärmen så att de andra kunde se.

”Titta här. Det här är en intern funktion hos ett telekomföretag, där det går att följa alla mobiltelefoner och mobila uppkopplingar som är aktiva. Nu slår jag in ditt nummer Eric. Ser ni på kartan, din telefon befinner sig mycket riktigt på din hemadress. Nu slår jag in ditt nummer Denise.”

”Hur vet du mitt mobilnummer?” avbröt Denise.

”Förlåt, det är väl en yrkesskada antar jag. I alla fall, du befinner dig också här hemma som det ser ut.”

Denise såg avvaktande ut, men Wilhelm fortsatte.

”När jag slår in Isaks nummer så finns hans telefon inte med.”

”Det var väl därför han inte svarade, den är avstängd.”

”Så enkelt är det inte. Du sa att du hade fått ett sms för en timme sedan. Om jag tar med tre timmars historik i min sökning så finns han ändå inte med. Ser ni?”

Båda tittade, men ingen sa något.

”Han har skaffat sig tillgång till mobilnätet på något annat sätt som gör att han inte syns. I själva verket måste jag gå över två veckor tillbaka i tiden för att kunna hitta hans nummer i den här databasen. Titta.”

”Försök att skicka ett meddelande till honom då”, sa Denise till Eric. ”Då kanske han dyker upp på skärmen eller nåt”

”Vad ska jag skriva?”

”Ja, var slutade ni senast?”

”Isak skickade en massa grejer om att han hade hittat uppgifter som tydde på att professorn var en bluff. Och det hade han ju helt rätt i.”

Gamlingen fick en menande blick.

”Ja, då svarar du något om det. Och sen frågar du var han håller hus”, uppmanade Denise.

Eric började knappa på mobilen och läste sedan upp meddelandet han hade skickat.

’Säger du att Wilhelm är någon slags fuskprofessor eller?’

Efter ett par minuter kom ett svar.

’Det verkar inte bättre. Hör av dig om du lägger märke till något konstigt.’

Eric fick lust att skriva tillbaka och berätta precis hur det låg till, men Wilhelm avbröt hans tankebanor.

”Titta här Eric”, han vände upp skärmen, ”trots att du kommunicerar med Isak märks ingenting på mobiltrackingen. Det enda jag kan se är att det sker någon form av omvandling som tyder på att meddelandet går till ett annat europeiskt telenät. Om du vill, kan du fråga var han håller hus, precis som Denise föreslog”.

Eric skruvade på sig. Sedan började han långsamt knappa på mobilen igen. Efter en stund läste han upp sitt meddelande till Isak.

”Är det okej att jag skriver så här? ’Om Wilhelm är en fuskprofessor gör vi bäst i att ligga lågt med det. Vi är nästan i hamn med uppsatsen och det sista vi vill är att behöva börja om från början. Var är du förresten? Det var ett tag sen vi sågs.’”

Wilhelm och Denise nickade uppmuntrande till Eric som tryckte på ”skicka” och efter ett par minuter kom ett nytt svar.

’Har legat hemma magsjuk ett par dagar. Det var då jag började söka efter professorn. Det ena ledde till det andra.’

De satt tysta och fundersamma alla tre, innan Wilhelm efter en stund mödosamt reste sig från stolen.

”Ni får ursäkta, jag blir så stel när jag sitter länge. Min kropp är van att vara i rörelse nästan jämt.”

Han började gå fram och tillbaka över vardagsrumsgolvet. Först hasande och stapplande, sedan med allt lättare steg.

”Ja, nu ser du själv.”

Wilhelm skrattade till, ett torrt skratt, när han insåg sin egen tvetydighet.

”Han säger att han är hemma, men meddelandet går iväg till ett annat europeiskt telenät. Vad mer bevis behöver du?”

Han stannade till mitt på golvet och tittade åter på Eric med vädjan i blicken.

”Eric, det är därför jag behöver din hjälp. Om vi kan fortsätta den här kontakten med Isak har jag möjlighet att hitta honom.”

Wilhelm sträckte sig efter sitt tomma vattenglas.

”Får jag besvära om lite mer vatten.”

Han tittade på Denise och räckte över glaset innan han fortsatte.

”Jag tror inte att det är här, i den här stan, som vi ska leta. Jag tror att han befinner sig någonstans på kontinenten och det skulle inte förvåna mig om det visar sig att det är i Paris-trakten.”

Han tog emot det fyllda vattenglas, tackade och drack.

”Om det är som jag tror, har vi ingen tid att förlora, utan vi måste bege oss mot Paris. Och under tiden får vi försöka spåra Isak.”

”Va? Nu får du hejda dig. Ska vi åka till Paris?”

Eric's tålmod med professorn började tryta och han kände att han helst av allt bara ville skrika rakt ut. Ett riktigt primalskrik. Han tittade på Wilhelm, sedan på Denise varefter han riktade blicken upp i taket.

”Jag kan knappast ta mig dit i tid själv, än mindre hitta Isak. Så jag ber dig, Eric, hjälp mig.”

Eric tittade på Denise.

”Men vad säger du om allt det här då?”

”Jag är lika chockad som du. Men samtidigt, när ser jag och hör allt det här hittar jag inget ologiskt i det. Otroligt, men inte ologiskt. Nyhetsflödet är ju helt fokuserat på situationen i Paris. Dom har letat efter en eventuell terrorbombare i flera dar nu utan att hitta nåt och om herr Wilhelm här har en plan för att lyckas, så tänker inte jag vara den som står i vägen. Så om du frågar mig tycker jag att du ska försöka hjälpa till.”

Eric suckade högljutt.

”Det här är inte sant. Nu förväntas jag plötsligt ha dåligt samvete för att jag inte är överväldigad över att åka till Paris.”

Han suckade igen, plockade upp ett par strumpor ur tvättkorgen och rullade ihop dem till en boll, siktade mot den öppna dörrspringan i garderoben i hallen och kastade bollen så hårt han kunde rakt in i springan. Han missade och strumporna rullade in under skohyllan.

”Okej, först åker vi hem till Isak och kollar om han är hemma. Om det mot förmodan är så att han inte är det, så *kanske* vi åker till Paris, men det är inte säkert”.

”Ni kan ta min bil”, sa Denise.

”Tack, det var snällt”, sa Wilhelm ”men vi kommer ändå att behöva byta till en hyrbil, så att det inte går att spåra oss. Du vet biltullssystemet, Öresundsbron och liknande.”

”Du skojar”, sa Eric. ”Menar du att vi ska åka bil till Paris?”

”Ja, tyvärr, det är enda sättet. Flyg eller tåg innehåller för många säkerhetskontroller och kan inskränka vårt handlingsutrymme. Så det måste bli bil. Vi får turas om att köra, jag kan börja.”

Eric skakade på huvudet och muttrade något ohörbart. Wilhelm reste sig långsamt från stolen och uppmanade Eric att lägga sin mobil i Denise handväska.

”Då ser det ut som att du är hemma i stan och rör dig naturligt. Kommunikationen får vi ordna vi annat sätt.”

Kapitel 23. Autobahn

Wilhelm rullade sakta Artemisgatan fram i Hjorthagen. Gatan låg öde men i fönstren lyste adventsstjärnor och ljusstakar.

”Där är det”, pekade Eric och Wilhelm bromsade och stannade bilen intill trottoarkanten.

Eric klev ur och sneddade över gatan och in genom porten. Oset från stekt strömning följde honom upp för trappan till Isaks lägenhet. Han visste att dörrklockan var trasig och knackade istället hårt och ihärdigt några gånger. När ingen öppnade böjde han sig ner och kikade in genom brevkastet, men allt var mörkt och tyst i lägenheten.

Besviken och fundersam gick han ner och ut till bilen. Wilhelm behövde inte fråga om svaret, det stod skrivet över hela Eric's uppenbarelse.

”Då åker vi?”

Eric nickade.

”Jag har meddelat Denise på en säker överföring, att vi ger oss iväg”, sa Wilhelm ”men först ska vi till Celsiusgatan på Kungsholmen och hämta en hyrbil. Denise vet att vi lämnar hennes bil där och att nycklarna finns på kontoret.”

Wilhelm lämnade biluthyrningsfirman och svängde höger ut på Kungsholmsgatan och sedan vänster på Polhemsgatan ner till Norr Mälarstrand. Han fortsatte västerut och vidare in på Rålambhovsleden. När han svängde ner på Mariebergsgatan reagerade Eric och undrade vart han var på väg.

”Är du verkligen säker på att du hittar ut ur stan?”

”Vi ska till Fredhäll först.”

Det var det enda svar Eric fick.

Efter att ha snirklat runt bland hyreshusen stannade Wilhelm i ena änden av ett brunputsat trevåningshus. Han drog åt handbromsen, öppnade dörren och försvann runt hörnet på gaveln. Han var strax tillbaka och slängde in en stor mörk tygväska i baksätet.

”Lite utrustning”, förklarade han kort.

Han startade bilen och svängde runt och det dröjde inte länge innan de var upp på Essingeleden, där de omedelbart fastnade i kön av bilister på väg hem från jobbet.

Båda satt tysta och försjunkna i sina egna tankar. Allt som hördes i kupén var ett till synes aldrig sinande pärlband av julsånger på låg volym, som spelades på radion.

Strax före Södertälje började köerna glesa ut och Wilhelm bad Eric att sträcka sig efter väskan i baksätet och ta fram mobiltelefonen som låg i ett av ytterfacken.

Eric gjorde som han blev tillsagd, fick tag i telefonen och räckte över den.

Wilhelm knappade en stund på mobilen medan han körde och lämnade sedan tillbaka den till Eric.

”Den här kan du använda. Den kommer att fungera precis som den du har hemma och är till och med kopplad till din egen telefon som ligger i Denise väska. Om du ringer från den här, kommer det för en utomstående se ut som att du ringer från din vanliga telefon. Du kan kontrollera att den fungerar. Testa att gå in på någon spelsajt eller nåt. Då kommer Isak känna att allt är som vanligt.”

Eric blängde på professorn.

”Vaddå spelsajt? Vad menar du med det?”

Med illmarig blick vände sig Wilhelm mot sin passagerare.

”Ja, hur går det med spelandet egentligen? Har du lyckats hämta igen den där riktiga blundern i Tyska division 2 än?”

”Du ska ge fan i att snoka på mina matcher.”

”Lugn! Jag ska inte skvallra för Denise, jag lovar. Nu föreslår jag att du skickar ett meddelande till Isak och försöker få in honom på forumet, det virtuella arbetsrummet. Där kommer jag ha större chans att spåra honom.”

Eric muttrade men skickade efter viss tvekan ett sms till Isak.

’Krya på dig. Magsjuka vill man ju inte dra på sig, men sen kanske vi kan hitta på nåt. Styrketräning? Vad har du för julplaner förresten?’

Isaks dröjde men återkom i höjd med Nyköping.

’Visst, det vore kul. Känns lite forcerat att blicka längre fram än till den 20 dec med tanke på det som händer i Paris. Hur tror du det kommer att sluta?’

Eric svarade.

’Jag bjuder in professorn till den här diskussionen, han kanske har något att tillägga om det politiska läget. Han har ju trots allt ganska lång livserfarenhet att luta sig mot. Vi fortsätter i arbetsrummet!’

Eric loggade in i det virtuella arbetsrummet och ställde frågan till Wilhelm.

’Professorn, vad tror du om utsikterna för läget i Paris? Isak och jag vill styrketräna men undrar om det är värt att planera nåt längre än till den 20 dec.’

”Väl skrivet!”, sa Wilhelm bakom ratten. ”Nu ska du tänka på ett tal mellan ett och 360.”

”Varför då?”

”Gör det bara, och sen säger du talet till mig”.

”Okej. 150. Nöjd?”

”Jag är nöjd.”

Wilhelm funderade en stund.

”Då väntar vi tills vi kommer till Jönköping, innan jag svarar på din fråga i arbetsrummet. Om jag gissar rätt så är Isak nog ganska så nervös just nu. Om jag avvaktar med att svara precis lagom länge för att det ska verka naturligt, kan han kanske uppleva det som tillrättalagt och bli misstänksam. Men nu får slumpen avgöra och den är svårare att se igenom.

Eric skakade lätt på huvudet och var inte helt säker på att han förstod vad professorn menade.

”Du är ju helt klart i en kategori för dig själv.”

Resan fortsatte under tystnad i ytterligare några mil. Eric hade fällt bak ryggstödet och satt med slutna ögon medan han funderade på vad det egentligen var Wilhelm hade sagt där uppe i lägenheten. Något snömos om att han kunde förklarade hur reinkarnationen sker.

”Hörde jag rätt i lägenheten att du sa att du kan beskriva hur reinkarnation går till?”

Wilhelm drog på munnen i mörkret.

”Ja, det stämmer!”

”Okej, hur går det till då?”

”Det är förvånansvärt enkelt faktiskt. Vill du höra den korta eller långa förklaringen?”

”Prova med den korta.”

”Som du behagar”

Utanför bilfönstret passerade ett öde Ödeshög och Wilhelm harklade sig innan han började prata.

”Det går att tänka ungefär så här. Du vet, många människor ser sin egen kropp som det som huvudsakligen utgör deras eget liv. Då blir det helt naturligt att se det som att man till slut dör, när kroppen har levt klart.”

Han tittade på Eric som nickade.

”Men om man tillämpar ett annat synsätt på vem man är, så blir resultatet också helt annorlunda. Istället för att en människa är den egna kroppen skulle man kunna säga att hon är allt som den egna kroppen kan uppleva. Det innefattar den egna kroppen men också den närmsta omgivningen, stjärnorna på himlen, naturen och även andra människor.”

Wilhelm viftade med den hand som inte höll i ratten, som för att understryka något. *Oklart vad*, tänkte Eric.

”Den egna kroppen utgör en lins för att kunna betrakta omvärlden. Kroppen är i sig inte en livsform, istället är en människa hela den värld som hon kan uppfatta genom den där linsen. Världen ser olika ut för olika människor. Det beror på att linserna är olika, alltså att våra kroppar och vi som personer är olika. Vi ser olika delar av den totala världen, ibland gemensamma delar, men ibland också delar som är unika för den enskilda människan.”

Båda försjönk i tystnad.

”Okej, jag hör vad du säger. Finns det mer, eller?”

”Du sa att du ville höra den korta versionen.”

”Är du rubbad eller, är det där allt? Du har ju inte ens nämnt ordet reinkarnation.”

”Som du vill, då fortsätter jag in på den långa versionen. Få se, var var jag? Jo, att gå från att betrakta den egna kroppen som sig själv till att istället betrakta hela sin omvärld som sig själv är lättare sagt än gjort. Första steget är förstas att säga till sig själv: jag är hela min omvärld och i den utgör min egen kropp också en del. Men för att det ska vara sant, så måste man också vara hela sin omgivning genom sitt agerande. Först när ens nya stora Jag betar sig på ett självbevarande och logiskt sammanhängande vis så har man blivit det nya stora Jaget och denna förändring sker inte över en natt. Det handlar om att gå

från att använda den egna kroppens invanda beteenden och belöningsystem till att istället bredda sig till att använda återkopplingsloopar som genomsyrar hela omvärlden. Ofta innebär det att ge sig ut på okänd mark, ett slags gungfly, vilket många av oss inte riktigt vågar.”

Wilhelm höll hastigheten men närmade sig ändå snabbt de röda baklyktorna han hade framför sig. Han slog på blinkersen, gick ut i omkörningsfilen och passerade en silverfärgad Nissan Micra.

”Poängen med att vara sin omgivning är att den värld vi ser omkring oss lever vidare även efter att våra egna kroppar dör. Att vara sin omgivning, och samtidigt sig själv, är per definition att leva på ett etiskt sätt. Vid reinkarnation sätts villkoren för återfödelse av en etisk naturlag. Då någon lever och handlar i harmoni med sin omgivning byggs ett ömsesidigt beroende upp.”

I ögonvrån såg Eric hur Wilhelm började böja på huvudet från sida till sida några gånger innan han övergick till att höja och sänka axlarna. Rörelsen upprepades och han förstod att professorn började bli trött.

”Det kanske är dags att jag tar över och kör ett tag”, sa Eric.

”Ja, vi är väl snart i Jönköping, så kan vi byta där.”

När Wilhelm hade fått bort en del av stelheten i nacke och axlar återupptog han tråden där han slutat.

”När en uppskattad person dör lämnar hon ett stort tomrum efter sig i de sammanhang hon tidigare fyllt en viktig funktion. För omgivningen måste dessa tomrum fyllas för att den, omgivningen alltså, ska fungera. Därför uppstår först halvdana temporära lösningar, sedan blir lösningarna mer heltäckande och till slut, när alla ens funktioner är återinrättade, så är reinkarnationen ett faktum. Lite förenklat.”

Eric rynkade ögonbrynen.

”Jag är inte riktigt med, hur menar du lite förenklat? Jag kan liksom inte se framför mig hur någon bara återuppstår för att omgivningen har ett behov av det. Vad jag vet sörjer väl de flesta sina nära och kära som gått bort, utan att de för den skull kommer tillbaka.”

Wilhelm gjorde en ny omkörning, blinkade sig in i högerfilen och lät undslippa sig en lätt suck.

”Du har rätt. När det gäller människor är det nödvändigt att beakta att vi består av många lager information. Först den mest basala nivån, arvsmassan, där varje gen är resultatet av händelseutveckling och evolution under miljoner år. Forna själars verk skulle man kunna kalla det. Utöver arvsmassan påverkas och formas vi av den omgivande miljön, andras beteenden och den kultur vi lever i. Om du tänker efter är det ingen slump att barn som föds och lever i England oftast pratar engelska. Jag menar det skulle lika gärna kunna vara swahili, om det vore hårdkodat i vårt dna. Men det är det inte.”

Wilhelm tittade på Eric för att se om exemplet hade landat. Tveksamt, men han fortsatte ändå.

”Med tiden formar vi även oss själva genom de val vi gör. Vi kan påverka vår omgivning, vår närmiljö, som i sig påverkar selektionen av vår arvsmassa. Om en människa ska återuppstå är det precis dessa olika lager av information som måste återskapas, de som härrör från arvsmassa, omgivande miljö och kultur. Du vet, evolutionärt framgångsrik arvsmassa sprids exponentiellt för varje generation och för miljö och kultur går det ännu fortare. När rätt arvsmassa möter rätt omgivning så återuppstår kroppen.”

Eric började dra i sina fingrar, ett i taget, så att det knäppte i leden medan han försökte ta in det professorn sagt.

”Men då undrar jag om jag har förstått det här rätt. Betyder det att det går att återuppstå på flera platser samtidigt?”

Det ryckte i mungipan på Wilhelm.

”Precis, det stämmer, jag är imponerad. Reinkarnation på flera platser samtidigt är också fullt möjligt, som ett steg på vägen om jag beskriver det så. Nu börjar du få fatt i galoppen.”

”Fatta”, avbröt Eric, ”det heter ’fatta galoppen’.”

Wilhelm låtsades inte om att han hört Erics tillrättavisning.

”Men det är inget hinder för full reinkarnation, snarare är det en fråga om vilken ny värld man har reinkarnerats i. Vi lever i en splittrad värld tillsammans med sju miljarder andra människor, som alla i grund och botten är väldigt lika. Vissa individuella egenskaper skiljer oss åt när det kommer till slutfinishen, men på det stora hela är vi av samma skrot och korn, även om viljan till återförening på en större skala kunde vara mer helhjärtad enligt mig. Och det är just därför vi måste hjälpa Isak nu. Han är Vi och samtidigt är han en själ på villovägar som har fått för sig att mänskligheten är emot honom.”

Det blev tyst i bilen igen. De var ensamma på vägen och Eric tittade ut i vintermörkret och ner mot sjön Vättern, som vaktades av en stjärnklar himmel, och såg ljusen glimma på Visingsö.

Han bad Wilhelm svänga in på rastplatsen vid Brahehus så att de kunde byta. De steg båda ur bilen och sträckte på benen. Professorn gjorde några åkarbrasor för att få igång blodcirkulationen och öppnade sedan bildörren bak och tog fram en laptop ur sin väska, innan han sjönk ner på passagerarsätet bredvid Eric.

Han loggade in på det virtuella arbetsrummet där han nu, efter cirka 150 minuter, svarade på Erics fråga.

”Tycker inte vi ska låta händelserna i Paris styra våra liv. I alla tider har det funnits grupperingar som söker makt genom att verka medels terror, Bader Meinhof, al-Qaida, Boko Haram eller för den delen US Army, Främlingslegionen och Islamiska Staten. Och nu några tokstollar som påstår sig försvara naturen. Visst är det internationella säkerhetsläget spänt, men jag tänker då fira jul på samma sätt som jag gjort de senaste 30 åren oavsett vad som händer i Paris. Så styrketräna på ni! Det stärker hälsan.”

De fortsatte söderut och Eric var noga med att hela tiden hålla sig på rätt sida hastighetsgränsen för att inte dra till sig uppmärksamheten från någon nitisk polisman.

”Något svar?” undrade han.

”Nej, inte än. Vi får ha tålamod. Men så fort han gör ett inlägg i arbetsrummet kommer vi att få en chans att spåra honom. Jag har program som aktiveras automatiskt. Men det kommer nog att krävas flera inlägg, med tanke på hur väl han skyddar sig.”

De la ytterligare mil bakom sig genom natten och Eric hade inget emot att själv vara den som satt bakom ratten, det kändes tryggare så. Wilhelms förstasträcka hade visserligen varit utan invändningar, men ändå.

Eric tittade på sin medpassagerare och fick nästan rysningar. Ögonen var öppna, och skuggorna som drog över ansiktet gjorde huden askgrå och fick skäggväxten att påminna om de håriga benen på en tarantella. Han såg nästan död ut, men när han plötsligt började mumla, som om han pratade i sömnen, och munnen rörde sig, då blev han levande för ett par sekunder, sedan var han död igen. *Riktigt obehagligt*, tänkte han.

För att slippa tystnaden satte han på radion och vred upp volymen och hamnade i ”Karlavagnens” sista timme. Ämnet för kvällen var huskurer och en äldre kvinna ondgjorde sig över läkare, som utan att tänka skrev ut antibiotika för minsta lilla krämpa. Själv ville hon dela med sig av hur hon hade kurerat sina barn med gul lök när de fick öroninflammation, vilket tycktes ha hänt titt som tätt.

”Att man stoppar in en vitlöksklyfta i örat har jag ju hört talas om”, skrattade programledaren, ”men att få in en gul lök, hur går det till?”

”Nämen hua”, sa kvinnan. ”Man ska akta sig för att stoppa in saker i örat, och i näsan med för den delen. Nej, jag brukade skära en tunn skiva gul lök som jag la i en kompress eller tunn näsduk som jag sen placerade på det onda örat. Sen band jag fast det med ett avklippt ben från ett par strumpbyxor, tunt och töjbart. En elastisk binda går också bra. Förr var det alltid klet på kudden när pojken vaknade, men aldrig att trumhinnan sprack sen vi började med löken. Det är svavlet i löken som gör det, ser du, det ökar blodgenomströmningen så att dom vita blodkropparna komma till.”

”Men vad tror du läkarna säger när de hör det här?”

”Det ska jag säga dej, flicka lilla, att det här vilar på vetenskaplig erfarenhet och beprövad grund eller hur det nu brukar heta, för det här tipset fick jag av en gammal provinsialläkare som var verksam innan penicillinet fanns.”

”Tusen tack, Siv Munter i Storuman för att du delade med dig av ditt tips och ha en fortsatt trevlig kväll. Och ni, kära lyssnare, nu vet ni hur ni ska göra nästa gång ert barn får ont i örat och doktorn skickar er till apoteket med ett recept på antibiotika. Gå till er lokala matvaruaffär istället och köp en gul lök, det blir betydligt billigare.”

Eric skrattade högt och tänkte på sin mamma. *Det var ju fan precis så morsan gjorde med syrran och mig så fort vi började gnälla om ont i örat. På med en löskiva som surrades fast med morsans strumpbyxor, så vaknade man pigg och kry igen nästa morgon.*

”Ja, skratta du”, hördes plötsligt Wilhelm säga. ”Om fler visade samma omtanke om vår värld som den där fru Munter, så skulle den kanske se lite bättre ut. Och muntrare, haha.”

”Jag garvade för att det var precis så min morsa gjorde och hon var ändå distriktssköterska och inte nån gammal klok liten gumma. Så nåt ligger det nog i den där kuren.”

”Låter som hon var en mycket klok gumma, din mamma.”

Eric skruvade ner volymen och återvände i tankarna till professors utläggning om reinkarnation.

”Men om man har varit ett rötägg då?”

”Vaddå rötägg?”

”Reinkarnationen. Du sa att den som lever i en sockersöt harmoni med omgivningen återföds igen. Men om man har varit ett rötägg, vad händer då?”

Wilhelm granskade Eric.

”Okej, jag tror jag förstår vad du menar. Jag ska försöka förklara. De flesta människor har både bra och dåliga sidor. Dessa kommer alla att återuppstå förr eller senare. För rötäggen tar det bara mycket längre tid. Det hänger ihop med sannolikheten att någon i kommande generationer kommer att vilja anamma och använda det beteende som man själv har varit grundare till. Rötäggen jobbar helt enkelt i motvind, medan snyggingar som du kan sälja in det mesta och folk köper det med hull och hår. Men hur som helst, till slut kommer alla sidor, som har varit till gagn för vad som kan kallas liv att återuppstå, först i olika individer men med tiden också

sammanfogade i samma individ. Alla evolutionära framgångar sprider sig nämligen och utgör plattformar för kommande generationer. Det är därför.”

”Var är man däremellan då?”

”Överallt och ingenstans. Splittrad som en osalig ande och sökandes efter mening. Ju större rötägg man har varit desto längre är tunneln, ta det från en som vet.”

Informationen på vägtavlan, som upplyste om att en OKQ8-station skulle dyka upp om 1000 meter, fick Eric att kasta en blick på bensinmätaren. Tanken var nästan tom.

”Vi måste tanka. Hoppas dom har nattöppet eller åtminstone sedelautomat”, sa Eric samtidig som han svängde av, ner under motorvägen och in på bensinmacken.

Glöm inte att den går på diesel hörde han Wilhelm säga just som han slog igen dörren.

Han lyfte av slangen, stoppade ner tankpistolen i hålet och höll in handtaget samtidigt som han förde upp den lilla piggen så att tankningen skötte sig själv. Medan han väntade gick han runt bilen, drog in den kyliga luften i några djupa andetag och kände hur tendensen till illamående, som kommit smygande på slutet, lättade aningen. Han visste inte om illamåendet berodde på att de var på väg mot Paris, som mycket möjligt kunde vara världens farligaste plats just nu, nedsläckt, officiellt evakuerad med tillhörande plundringsräder som följd och eventuellt sprängd till smågrus inom kort. Eller om det var för att han var på bilsemester med en av historiens största galningar. Eller för att han hört en massa snack från denne galning, som satte griller i huvudet på honom. Eller så var han bara trött.

Han svor den längsta ed han kunde åstadkomma, sammansatt av alla svordomar han kom på, innan han hängde

tillbaka slangen och gick in och betalade kontant för bensinen plus vatten, två kaffe och en Marabou Frukt & Mandel.

Han räckte den ena kaffemuggen till Wilhelm och placerade sin egen i mugghållaren mellan sätena medan han spände på sig säkerhetsbältet. Motorn spann tyst och mjukt när han letade sig upp på motorvägen igen och vidare mot Malmö och bron över till Köpenhamn.

Eric hade piggnat till av kylan utomhus.

”Okej, nu har jag en fråga. Om det är som du säger, att en exakt kopia av en själv uppstår någon gång i framtiden på grund av nåt selektionstryck, eller vad du kallade det. Vad är det då som säger att det är jag? Kan det inte bara vara en kopia av mig medan jag i själva verket är hur död som helst?”

Kaffet hade väckt liv i Wilhelm och han såg inte fullt lika död ut längre.

”Din fråga är berättigad. Utan problem kan man påstå att en person som lever idag kan vakna upp imorgon och hävda att hon är samma person. Detta trots att en hel del celler, atomer och kvantfluktuationer har bytt skepnad under natten. Det är möjligt av framför allt två starka skäl; personen som vaknar upp imorgon är i stort sett en exakt kopia av den som gick och la sig på kvällen samt att det hela tiden finns en länk mellan de två gestalterna. Om dessa två krav är tillräckliga för att säga att en person är densamma vid två olika tillfällen kan man enkelt hävda att en framtida reinkarnerad person är densamma som den ursprungliga personen som lever idag. Kopian är exakt efter en viss tidsrymd, som jag sa förut, och även länken mellan de två personerna i olika tidsåldrar finns där.”

Wilhelm blev tyst. Lite väl länge, tyckte Eric.

”Och vad är länken då?”

”Tänkte just komma till det om du låter mig prata klart.”

En ny lång tystnad uppstod.

”Länken finns genom att den ursprungliga personen har betraktat sig själv som en del av alltet, där hennes egen reinkarnation är en del av framtiden. Hon har gjort det medvetet, eller omedvetet, i handling. Det är nämligen hennes evolutionärt framgångsrika handlingar som är grunden för hennes reinkarnation. Den framtida nya personen är också en del av alltet, i alla fall initialt. Därefter tar den nya personens fria vilja över och styr utvecklingen.”

Eric hade hört tillräckligt, kände han. *Gubben verkade övertygad*, själv ville han bara sova.

”Okej. Hur känns det, professorn, tror du att du orkar köra ett tag? Jag känner att jag behöver sova någon timme.”

De rullade på ett bra tag och strax före Öresundsbron stannade de vid en nattstängd hamburgerrestaurang för att byta plats. Klockan hade blivit tre på morgonen. När de kommit ut på bron fällde Eric sätet bakåt och drog en mössa över ögonen för att inte bli bländad av vägbelysningen som passerade ovanför och somnade.

Det hade börjat ljusna när Eric väcktes av en gammal mans rossliga röst.

”Dags att byta”

Eric insåg att han var tillbaka i mardrömmen. Stel och frusen såg han sig omkring. Landskapet som passerade utanför rutan var platt, alldeles platt och grönt.

”Vi har fått svar från Isak och jag har lyckats spåra hans datatrafik.”

Eric vågade inte tänka på hur det hade gått till när åldermannen hade suttit bakom ratten och samtidigt hackat

servrar på nätet. Det viktiga var de inte hade kört in i ett räck och voltat, vilket de uppenbarligen hade klarat sig ifrån.

”Isak använder sig av satellittelefoner. En hel uppsättning skulle jag gissa, som han växlar mellan, men också av vanlig serverkommunikation. Av det jag ser kan han mycket väl befinna sig i eller nära Paris. Jag behöver sitta vid datorn för att spåra honom.”

”Yes, vi byter!”, sa Eric.

De stannade på en mack någonstans i norra Tyskland och sköljdes över av ett larmande brus och avgaser från Autobahn när de klev ut ur bilen.

Wilhelm gav sig ut på jakt efter en toalett och Eric gick in i butiken och beställde varsin kaffe och två ”belegtes Brötchen mit Schinken und Käse”. Medan han väntade på sin beställning kastade han längtansfulla blickar på en gräddvit ”Käsekuchen” uppskuren i tolv bitar som låg under en glaskupa. Han mindes hur hans farmor alltid brukade baka just Käsekuchen när de hälsade på henne på semestern. Han var i valet och kvalet om han skulle köpa med sig ett par bitar, men insåg att det skulle bli svårt att äta dem i bilen utan att kladda ner.

Han betalade och tog påsen med kaffet och smörgåsarna och gick tillbaka till bilen. Han ställde kaffemuggarna i hållarna, tog en av smörgåsarna och räckte över påsen med den andra till Wilhelm.

Fuskprofessorn stoppade smörgåsen i munnen och höll kvar den en stund med tänderna medan han öppnade datorn och vant och snabbt växlade mellan olika program.

”Klockan 04:52 i natt svarade Isak så här på din kommentar om styrketräning och på min om de olika terrorgrup-peringarna.”

Wilhelm läste högt med munnen full av bröd och skinka.

'Då säger vi så Eric. Vi försöker hitta en tid så fort jag är tillbaka på banan. Tycker ändå att det ligger något i vad terrorgruppen Nature driver som huvudspår. Människan är den art som har orsakat mest ödeläggelse på jorden. Ligger det inte en sanning i att utan människan skulle många orättvisor inte finnas och miljöförstöring vara ett minne blott.'

"Han låter ensam, tycker jag", sa Eric. "Vad gör vi nu?"

"Vi behöver få igång en mejlväxling för att kunna spåra honom."

Wilhelm knappade febrilt på sin laptop. Sen läste han upp svaret han hade skickat.

'Det stämmer att människan är en stor plåga för miljön och även för sin egen art. Men vi måste inte vara det, vi kan lika gärna vara en bidragande länk i det mäktiga maskineri som naturen utgör. Människan kan vara lika viktig för naturen som träden i skogen eller djuren i haven. Men vi kommer inte göra det på samma sätt som träden eller fiskarna utan genom att använda det som gör oss människor unika. Ingen annan art är i närheten av att vara lika handlingskraftig, samordnad och intelligent som vi. Med dessa förmågor kan vi arbeta fram en symbios med vår omgivning, där båda parter utvecklas. Människan kan fungera som naturens vägvisare, bidra med sitt intelligenta perspektiv och få liv att blomstra på platser där det inte finns idag, i öknar eller rent av på andra planeter. Det skulle ge både naturen och oss människor ett ökat livsutrymme.'

"Lite mycket fredsduva kanske, men det behöver inte vara fel. Vi får se vad han svarar", sa Eric och tittade på sin reskamrat som stirrade intensivt på skärmen.

"Eric, det här är inte bra, inte alls bra."

"Vad?"

”När jag följer datatrafiken från Isaks tidigare inlägg på arbetsrummet kan jag spåra den till en server. Relativt oskyddad faktiskt. På loggen ser den ut att ha varit inaktiv de senaste två veckorna. Kanske är det en backup av något slag.”

”Jaha?”

”Minns du att jag berättade om transportbeställningar, som Isak lät göra från flertalet fabriker i Östeuropa. Det var containrar fulla med kemikalier som sändes västerut utan att jag kunde följa exakt vart. När jag samkör containernumren med dokumenten på servern får jag fram det här”

Han vände skärmen mot Eric.

”Jag ser inte, jag kör och måste titta på vägen. Vad är det?”

”Det är ett rutmönster med containernummer. En schematisk bild helt enkelt för hur containrarna med kemikalier kan placeras. I mitten står det två udda lådor, en med texten ’Djupvik’ och på den andra står det ’Detonator’. Om det här är vad han håller på med så är det mycket olyckligt. Det ser ut att vara en smutsig radioaktiv bomb”.

Wilhelm andades tungt och gned sig i ansiktet innan han fortsatte.

”Skulle alla utplacerade kemikalier som omger detonatorn blandas och antändas vid en sprängning, så pratar vi om en sprängkraft på säkerligen uppemot ett kiloton. Spetsas den dessutom med uran och plutonium så är det i princip samma sak som en atombomb, även om den i strikt mening inte hämtar sin destruktiva kraft ur kärnklyvning.”

Eric lät som om han just kommit i målbrottet när han svarade.

”Men det är ju helt sjukt! Menar du att Isak försöker spränga Paris?”

"Om det är Paris går inte att uttyda av det här dokumentet, det är bara en ritning över konstruktionen. Men helt klart ser det inte bättre ut än att det kan bli en enorm förödelse."

Eric saktade ner till 90 km i timmen när de passerade gränsen mellan Holland och Belgien, sedan tryckte han åter ner gasen och var snart upp i de tillåtna 120 igen på väg mot Paris.

"Har vi fått något svar på din fredstrevare?", undrade Eric.

Wilhelm gjorde en uppdatering.

"Det har vi."

Han läste högt ur mejlet från Isak.

'Det finns inte en chans att sådant samarbete mellan människor för naturens räkning skulle funka. I så fall är det väl upp till bevis i Paris. Ledarna får en chans att göra sin plikt och förhandla fram något bra för hela planeten. Men jag är säker på att de inte kommer att ta den, för de är endast ute efter egen vinning. Därför är Natures ultimatum berättigat. Politikerna får sin chans. Om de inte tar den så smäller det.'

"Bra!", sa Wilhelm. "Alltså inte det han skriver. Men nu kan jag följa datatrafiken igen och ringa in ett område där han befinner sig. Jag skriver ett svar direkt så han inte kallar."

Eric fick en vag känsla av att något inte stod rätt till, allt var för surrealistiskt för att kunna vara sant. Han tittade på Wilhelm. Fanns det en möjlighet att han höll på att bli duperad, att allt var ett skådespeleri av en sjuk person som satt jämte honom?

"Jag vill logga in på arbetsrummet med min telefon."

"Visst!", svarade Wilhelm. "Bra idé. Då ser Isak att du också går in."

Eric knappade fram arbetsrummet på sin mobil med ena handen medan han styrde med den andra. Det gick att se Isaks inlägg. De löd så som professorn hade läst upp dem. På

ordvalen såg det även ut att vara Isaks språk om än i en sinnesstämning han inte kände igen. För stunden avtog de akuta misstankarna mot Wilhelm, men han var ännu inte helt avskriven.

Professorn skrev in ett nytt inlägg som kom upp på Erics display.

'Om det smäller i Paris så kommer det troligen få kraftiga följdverkningar. Mest sannolikt är att ett fullskaligt kärnvapenkrig bryter ut mellan flera länder samtidigt.'

Några minuter passerade utan något svar och Eric började söka på bilradion efter tillgängliga stationer. I princip varje station som inte spelade musik rapporterade om situationen i Paris, så mycket förstod han även om det exakta innehållet försvann i floran av olika språk; holländska, flamländska, tyska och franska.

Efter en stund fick han in en engelsk nyhetskanal där det framgick att Paris var en tömd stad. På flera håll var läget kaotiskt, många hade ingenstans att ta vägen och en del ville återvända till sina hem trots det överhängande bombhotet. Demonstrationer pågick runt om i staden utanför den järnring som myndigheterna hade upprättat runt evakueringszonen. Några av demonstrationerna hade urartat till upplopp.

Överallt pågick ett intensivt sökande efter terrorister, inte minst i stadskärnan. Det rapporterades att elnätet hade släckts ner i den osäkra zonen för att underlätta sökandet av aktiva terrorelement. Men det kom även rapporter om att elavbrottet snarare handlade om en försiktighetsåtgärd för att terrorister inte skulle kunna använda sig av elnätet vid ett angrepp, så som hade skett vid härdsmltan i Slovakien.

Ryktesfloran var omfattande och somliga bedömare hävdade att ett anfall redan inletts mot Paris och att det var

därför som elektriciteten fallit bort. Myndigheterna ville bara inte avslöja sanningen av rädsla för att skapa panik.

Endast 36 timmar återstod av den tidsfrist som världens politiska ledare hade på sig för att komma överrens om bindande avtal och inget tydde på att några avtal var att vänta, då toppmötet helt skjutits på framtiden. De flesta bedömare av situationen var överens, om det fanns någon substans i det hot som framförts av terroristerna kunde det bli verklighet när som helst de närmaste dygnet.

Nyhetsrapporteringen var så intensiv att Eric kände att han blev stressad bara av att höra på journalisternas alltmer upprörda och aggressiva röster. När dessutom innehållet i rapportering lades ovanpå allt annat så fick en blandning av skräck och panik det att knyta sig i magen på honom.

Jag borde äta något, tänkte han och bytte till en musikkanal. Samtidigt hade han helt tappat hungerkänslorna.

”Isak har svarat”, sa Wilhelm.

Eric tog upp sin mobil och läste tyst.

Än sen då?! Vad gör det om det smäller i Paris och sen ännu mer runt om i alla länder som har samlat på sig massförstörelsevapen. Det visar bara på den totala bristen i det mänskliga samhället. Människan faller på eget grepp, egen dumhet, genom att ha ihjäl sig själv. Om det är så mänskligheten är funtad innerst inne så är det kanske lika bra att få det undanstökat. Ett kärnvapenkrig som utplånar hela mänskligheten kan naturen återhämta sig från. Men om människan däremot får fortsätta med tyranniet mot sig själv och mot naturen så kan hon rent av hinna ta kål på allt levande som finns på hela planeten innan hon är färdig. Som jag sa, människan är skapt för att sko sig. Plånboken går före planeten. Se bara på alla affärskontakter vi fick under

uppsatsarbetet. Du har sett hur MagicMarket funkar, det är en rutten marknad som är fylld till bredden med egoister.'

Inläggen mellan Wilhelm och Isak fortsatte att ramla in från båda håll.

Wilhelm till Isak

'Du har ett insiktsfullt perspektiv på frågan, Isak. Det har funnits många egoister på MagicMarket, vilket också är anledningen till att den inte har fungerat. Men det är inte fel på marknaden i sig. Marknadsplatser eller ekonomi i ett vidare begrepp är detsamma som samarbete. Det ekonomiska systemet i sig är varken gott eller ont, det möjliggör bara samarbetet mellan stora antal människor. Däremot kan de parter, som interagerar där, samarbeta såväl när det gäller brott som kring sånt som för nåt gott med sig.'

Isak till Wilhelm

'Wilhelm, du vet lika väl som jag att MagicMarket var ett pyramidspel, om än i avancerad art, så att jag och Eric skulle hinna springa dina ärenden innan vi upptäckte något. Hur kan du påstå något annat? Men egentligen spelar det fan ingen roll, för det handlar inte alls om pengar.'

Wilhelm till Isak

'Varje människa är en helt unik och oersättlig samling av kunskap, information, med ett lika unikt perspektiv på tillvaron. Men det krävs energi för att upprätthålla dessa unika sammansättningar så att de består. Detsamma gäller förståelse mellan människor, kunskapsbryggor, som gör det möjligt att ta del av andra människors perspektiv. Du har rätt

Isak, på MagicMarket fanns det många egoister, medlemmar som enbart ville förhöja sina egna perspektiv till ett frosseri, oaktat om det skedde på andras bekostnad. Vad de flesta inte anade var att de egentligen tog från sig själva och sin egen framtid, det är nämligen så pyramidspelets grundläggande dynamik fungerar. Det handlar om att missbruka det förtroende som vanliga människor hyser för varandra. I tilliten, i bindningen mellan människor, i de synergier som det mänskliga samarbetet utgör finns energi lagrad och det är den energin som den pyramidspelande egoisten lever på för en kort stund, inte sällan ovetandes om den större förlust som samtidigt uppstår. Möjligheten att ta del av en annan persons helt unika perspektiv av universum går förlorad. Ännu värre är att det tillfälliga ruset snart måste fyllas på igen, och törsten är nu större än tidigare, ty odjuret har växt. Om tillvägagångssättet att tillfredsställa det ökade behovet är detsamma som tidigare, kommer fler och fler förtroenden att klyvas och därmed kommer bestens synfält att ytterligare begränsas med en lavinartat destruktiv process som följd.'

Isak till Wilhelm

'Och? Det är ju så världen är skapt. Den som tar han har.'

Wilhelm till Isak

'Som jag skrev tidigare så äter besten egentligen bara av sin egen förståelse av omvärlden. Den befinner sig på ett sluttande plan och får allt svårare att tillgodose sitt växande och ohållbara behov av energi som krävs för att upprätthålla den egna livsstrukturen. I förlängningen är strategin dömd till undergång i ett beteendemönster som utifrån sett framstår som allt mer klumpigt och onyanserat. Anonymitet fungerar

som en katalysator för agerandet medan transparens motverkar.'

Eric nickade från förarstolen.

"Nu går du djupt mannen."

"Isak är en balansgång, en lindans av provokation och silkesvantar", svarade professorn med uppgivenhet i rösten.

De passerade gränsen mellan Belgien och Frankrike och Isak var tillbaka på forumet i det virtuella arbetsrummet.

Isak till Wilhelm

'Vad snackar du om? Kunskap försvinner inte bara för att man förlorar kontakt med andra människor. Det jag lärde mig i grundskolan, det minns jag som det var igår.'

Wilhelm till Isak

'Kunskapsnivån behöver inte minska i en klassisk mening för att fenomenet ska uppstå, det sker även när en person inte släpper in ny kunskap under livets gång. För att kunskapen ska vara på en statisk nivå i ett sammanhang, där ett kontinuerligt arv ständigt pågår mellan generationer, så måste människokroppen tillskansa sig visdom i en viss takt. Om den takten understigs så innebär det i praktiken en kunskapsförlust.'

Wilhelm arbetade intensivt på datorn, trots att det inte kommit några nya inlägg och till slut undrade Eric vad han gjorde.

"Du vet ritningen som beskrev placeringen för alla lastcontainrar med kemikalier. Det kan inte finnas särskilt många platser där det går att ställa upp 70, 80 containrar utan att någon börjar undra. Rimligen måste det vara vid en logistikdepå, lastbilscentral eller liknade. Jag försöker titta på

de platser där datatrafiken från Isaks inlägg verkar komma ifrån och samtidigt leta efter möjliga uppställningsplatser i samma område.”

”Vad hittar du då?”

”Det är ett stort område, så nog finns det ett antal platser att välja mellan, men jag försöker sätta mig in i Isaks situation. Jag tror att han allra helst vill ha en plats som inte går att övervaka med satellit, vilket han naturligtvis har kunnat förutspå kommer bli aktuellt. Därför minskar antalet lägen drastiskt om uppställningsplatsen är inomhus eller i alla fall under tak så att kameror i himlen inte kan se vad som pågår.”

”Finns det sådana, kameror i himlen alltså?”

Eric hade kört länge, var trött och levde sig in extra mycket för att ha något att sysselsätta huvudet med.

”Egentligen är det bara tre kandidater kvar som jag ser det. Alla ligger innanför avspärningarna och kan mycket väl vara den plats varifrån Isak sänder datasignaler via radiolänkar till utplacerade satellittelefoner runt om i staden. En ligger i närheten av en postterminal med en stor omlastningscentral, där långtradare kör in genom en port och kan parkera utan att det går att se utifrån. En annan ligger nere vid floden vid en hamn och skymms av överbyggnader och vegetation. Men om jag vore Isak så är jag rätt säker på att jag hade valt en tredje depå, som enligt ritningen jag får upp delvis ligger inne i ett bergrum och delvis under en industrilokal uppförd i betong. En sån placering kan innesluta en eventuell explosion tillräckligt länge för att antända alla kemikalierna och skapa en fullskalig detonation med hela spränglasten. Men vad vet jag, vi kanske tänker helt olika.”

”Var ligger den där depån?”, frågade Eric.

”Inte mer än två kilometer innanför avspärningarna för evakueringen. Om vi vill ta oss dit bör vi köra öster om Paris till en förort som heter Vincennes och sedan väster ut mot stadens centrum.”

”Sen då, det finns inte en chans att vi kommer igenom avspärningarna?”

”Jag ska fundera på saken.”

Mindre än två timmars körning krävdes nu för att de skulle nå fram till Paris och Wilhelm försvann in i datorns värld igen. Eric uppdaterade sin vy på arbetsrummet och såg att Isak hade gjort ett nytt inlägg.

Isak till Wilhelm

’Du tänker mycket, professor Wilhelm och du vill säkert väl, men all ondska i världen kommer sätta käppar i ditt lyckohjul innan du har hunnit räkna till halv fem. Det gäller att vara stark, det vidhåller jag, annars blir man ett offer. Tro mig, jag har sett det med egna ögon, ondskan tar inga fångar.’

”Har du sett Isaks svar?” undrade Eric. ”Han verkar gå ner sig allt mer. Det kanske är bra om jag skriver något.”

”Jag tror inte det”, sa Wilhelm. ”Isak måste hållas i kort koppel just nu och innerst inne är det precis vad han vill. Det är av just den anledningen som han inte heller har frågat efter dig en enda gång under vår dialog på arbetsrummet. Om du kontaktar honom nu kommer han tappa fokus och ha svårare att stå emot sig själv. Men vi får ta det sen, nu tror jag att jag har hittat hur det går att ta sig förbi avspärningarna.”

Wilhelm bläddrade mellan kartor och ritningar på skärmen.

”Det blir till att använda tunnelbanesystemet. Inga tåg lär vara i rörelse, i alla fall inte vid avspärningarna eller innanför dem. Eventuellt är spåren även strömlösa vilket gör det hela

ännu säkrare. De ordinarie metronedgångarna är förmodligen bevakade, men det finns flera andra sätt att komma ner i tunnelsystemet.”

”Nu är du så där konstig igen. Jag går inte ner i några tunnlar om du tror det”, sa Eric.

”Nej, det trodde jag nog inte heller om jag ska vara ärlig.”

”Vad menar du med det?”

”Bara vad jag säger. Du känns lite mer som en vackertväder-kille som inte gärna går ner i underjorden i onödan.”

Eric kände att han var nära att bryta ihop och var tvungen att verkligen stålsätta sig för att inte köra av vägen eller krocka med någon mötande bilist.

”Vad säger du nu, dissas du min insats? Jag har ju kört hela vägen till Paris snart, bortsett från när du har kört förstås, men du fattar vad jag menar. Och Paris är inget direkt drömställe att var på just nu kan jag meddela. Jag hade utan vidare föredragit att sitta hemma i stan och mysa med Denise än här med dig och ha träsmak i arslet.”

”Lugn McEnroe, tagga ner. Det är ingen fara. Det här är en sak mellan mig och Isak. Dessutom är det bara bra om du stannar kvar bakom ratten, då har du bättre möjlighet att assistera mig via radion. Jag rör mig helst själv och tror inte det skulle gå fortare bara för att vi är två.”

Eric kände det som att hans huvud höll på att sprängas av det senaste dygnets påfrestningar. Inte minst handlade det om att behöva sitta bredvid en ålderman som Gud verkade ha glömt att hämta hem och som till råga på allt hade fräckheten att snäppa upp honom emellanåt.

Eric försökte drömma sig bort bakom ratten utan större framgång medan Wilhelm intensivt bläddrade mellan kodrader

och kopplingsscheman på datorn, samtidigt som han författade meddelanden till Isak.

Wilhelm till Isak

'Du har fel min vän. Hör på mig nu, det finns ingen ondskas. I alla fall inte som en samlad och enad kraft. Det finns förstås onda handlingar, men de är onda av den anledningen att de saknar passform med sin omgivning. Ondska uppstår helt enkelt på ett passivt och slumparätt sätt. Tänk efter, ett oskyldigt barn som svälter i Afrika gör inte det för att det finns ondskas i världen. Det svälter för att jag och du och alla andra människor i världen prioriterar andra saker framför att komma till undsättning. Av den anledningen är också ondskas lätt att tampas med då ingen innerst inne vill ont. Inte ens terrororganisationen Nature i Paris vill ju ont. Men även om de själva tror sig vara den goda lösningen på stora problem, så kan jag lova att det finns ganska många människor därute som tycker att de går djävulens ärenden just nu.'

När Eric hade läst klart meddelandet på sin mobil vände han sig mot Wilhelm och såg med förvåning hur ett tunt leende spred sig över Wilhelms magra och fårade ansikte.

"Vad flinar du åt?" undrade han med irritation i rösten.

Wilhelm sög på svaret en stund.

"Isak kanske rent av ligger högre på världsrankingen i ondskas nu än vad jag gör."

Sen kraxade han nöjt som en kråka. Skrattet övergick snabbt i en hostattack och fick ett abrupt slut. Eric skakade på huvudet och försökte koncentrera sig på bilkörningen.

De körde igenom Vincennes och fortsatte västerut mot Paris stadskärna. Det hade börjat skymma och de kunde se den

mörkklagda stadens siluett avteckna sig mot en blodröd himmel. I det ögonblicket sköljde hela vidden av stundens allvar in över Eric.

Hittills hade allt varit mer som en spännande historia som de kunnat läsa om i nyhetsmedia, sett på TV och pratat om. Något som de kunde stå vid sidan av och betrakta utan att egentligen vara berörda. Nu var det annorlunda. Det här var på riktigt, skarpt läge.

Framför dem låg världsmetropolen Paris, nedsläckt och nere för räkning. Nu väntade hon bara på sin dom. Trots att Eric var trött och ögonen sved började adrenalinet pumpa i honom och händerna på ratten blev fuktiga och började skaka.

Någonstans i kartläsningen hade de gjort en missbedömning och helt plötsligt befann de sig bara ett par hundra meter från en vägspärr.

Wilhelm sa åt Eric att ta det lugnt och sakta rulla fram till avspärrningen. En polis i regnkläder och varselväst närmade sig bilen.

”Säg att vi är journalister”, viskade Wilhelm när Eric vevade ner rutan.

En skur av regndroppar landade på Eric när polismannen lutade sig mot fönsteröppningen och tilltalade honom med en fransk ordsalva som smattrade i Erics öron och som han inte förstod ett enda ord.

Ändå svarade han med så myndig röst han kunde:

”Press”

Polisen gestikulerade med armarna medan han fortsatte att spruta ur sig fler obegripligheter.

Då kom plötsligt en ny vers fransk från andra sidan om Eric. Det var Wilhelm som böjde sig fram och försökte få kontakt, men polismannens kroppsspråk visade tydligt att det var

färdigpratad och han pekade med hela handen att de skulle vända.

”Bra, vänd bilen och kör långsamt härifrån”

Eric vände och tog andra höger in på en smal gata och fortsatte den fram. Trots att de var utanför avspärningarna var stadsdelen öde.

Wilhelm tittade på en karta i datorn.

”Du kan stanna här. Tror det är bra om vi skickar ett nytt meddelande till Isak så vi håller honom varm. Om han är där jag tror, är det en kall plats att vara på.”

Wilhelm hamrade så frenetiskt på tangentbordet att det kändes som hela bilen gungade.

Wilhelm till Isak

’Om rädslan för ondskan växer sig stor, kan det uppstå problem. Då kan i övrigt fullt friska individer helt plötsligt få för sig att börja rusta sig för strid med motiveringen att vi måste kunna möta det onda – hotet. Vips så har mörkrets tjänare i ett slag fått en mycket kraftfull och organiserad vapenbroder. En sådan vapendragare som tror sig slåss i det godas namn kan hinna med mycket destruktivt innan dess storhet falnar och till slut oundvikligen mynnar ut i meningslöshet och kaos. Helheten, det goda, segrar nämligen per definition alltid i slutändan. För om det på riktigt endast finns en segrare kvar så är den segraren representant för helheten, annars pågår kampen fortfarande.’

När han var klar lämnade han över datorn till Eric med några korta instruktioner om programmen som var igång. Sedan öppnade han bildörren och en kylig vind drog in i kupén.

Gatan låg öde och tyst när Wilhelm klev ur. Han öppnade baddörren på passagerarsidan, letade en stund i tygväskan och

Eric såg hur han stoppade på sig en satellittelefon. När han var klar drog han igen blytlåset på väskan och sträckte sig sedan in i bilen och räckte över en komradio till Eric.

”Dom här hjälper oss att hålla kontakt.”

Han höll upp en likadan själv.

”Dom är omöjliga att avlyssna, så vi behöver inte oroa oss för det. Om du tappar bort mig, är jag nog bara tillfälligt inne i en radioskugga i någon av tunnarna. För din del kan det vara bra om du cirkulerar med bilen emellanåt. Men åk inte längre bort än en kilometer för då kan räckvidden bli lidande.”

Wilhelm sträckte in handen mot Eric.

”Tack för skjutsen!”

Eric vände sig bak.

”Vad tänker du göra om du hittar Isak?” undrade han innan han släppte greppet om den gämlas hand.

”Jag blir tvungen att göra det som krävs”

”Ta det lugnt, försiktigt liksom!”

”Eric, jag uppskattar din omtanke, men jag har faktiskt inga planer på att ta det lugnt. Det här är inte rätt tillfälle, om du förstår vad jag menar.”

Eric betraktade sin reskamrat genom vindrutan efter att han stängt dörren och lämnat bilen. Åter hade han förvandlats till den där utelligaren som Eric stött på utanför tvättstugan ett dygn tidigare. Med sin mörkgrå ytterrock, nergångna skor och slitna pälsmössa rörde han sig bort längs den smala gatan och det tog inte många sekunder innan han uppslukats av skuggorna från betongbebyggelsen.

Eric förvånades över hur fort det gick, men väntade i ytterligare några minuter innan han gjorde ett sambandstest över radion. Därefter sökte han fram en engelskspråkig kanal på bilstereon.

Från en pågående presskonferens med Frankrikes president rapporterades att evakueringen av huvudstaden nu var så gott som klar. Utöver stadens invånare hade föremål av oersättligt värde prioriterats, såsom konstskatter, rikedomar och klenoder från kyrka och stat. Eric bytte kanal och försökte hitta en station med lugn musik som skulle kunna dämpa hans ångest och stress. Men inget tycktes kunna lösa upp kaoset inom honom och han stängde av radion. Satt sedan tyst och lyssnade till ljudet av hårda regndroppar som studsade mot biltaket och vindrutan.

Kapitel 24. Slutstriden

Wilhelm rörde sig utmed husfasaderna med en inövad släpig gångstil, utan plötsliga eller avslöjande rörelser. Visst ville han fram fort, men han visste också att täckmanteln som uteliggare var nyckeln till att kunna röra sig obehindrat. Den ville han inte röja.

Redan i bilen hade han noga studerat kartan för att se hur han lämpligast skulle ta sig fram. Metrostationen, som låg två kvarter norrut, skulle troligen vara packad med vakter och poliser. Istället var planen att söka sig fram till ett stort luftintag, genom vilket han hoppades kunna ta sig till tunnlarna alldeles väster om stationen.

Mörkret tilltog, vilket var till hans fördel och ett sprakande ljud i radion visade att kontakten med Eric fungerade. Wilhelm verifierade sambandet och sänkte sedan volymen.

Genom att använda en bulstsax forcerade han gallret till det enorma luftintaget och med hjälp av ett tunt klätterrep tog han sig sedan igenom en jättelik stillastående fläkt och kom ner till Metrons bannivå. Bakom honom silade ett svag ljus in i tunneln och han antog att det kom från själva stationen, som inte kunde ligga långt bort. Enligt kartan visste han att den låg utanför själva avspärrningszonen och därmed inte var drabbad av elavbrottet.

I tunnelns andra riktning var det beckmörkt och Wilhelm tog fram en ljusförstärkare ut fickan och fäste runt skallen. Den gav ett tillräckligt synfält i grönskimrande nyanser.

Han vandrade västerut och räknade sina steg, enligt sina uträkningar passerade han förbi avspärrningarna utan några problem.

Han var angelägen om att inte vara utan täckning på telefonen alltför länge och försökte öka takten för att komma ut ur tunnarna så fort som möjligt. Det var viktigt att han fick veta om det skedde någon förändring av Isaks sinnesstämning.

Han visste att det skulle finnas en brandevakueringstrappa efter knappt niohundra meter, men den var långt ifrån enkel att hitta och visade sig ännu svårare att öppna. Den var heller inte olåst som han hade trott och han blev tvungen att bryta sig in under kraftigt oväsen, som förstörades ytterligare när ekot slog mot tunnelväggarna.

Till slut var han ute i den friska våta nattluften igen. Avspärrningarna var inte mer än hundrafemtio meter bakom honom, men det låg hus emellan, vilket gjorde att han inte behövde oroas av att omedelbart bli upptäckt av ordningsvakter. Staden var tyst och nästan lika mörk som tunnarna, endast enstaka strålkastarljus lyste emellanåt upp delar av fasaderna. Han gissade att ljuset kom från fordon som patrullerade gatorna.

Utän ljusförstärkare hade det varit svårt att orientera sig. Han tittade på sin telefon för att se om det hade kommit något svar från Isak på arbetsrummet, men displayen lyste tom.

Han rapporterade via radion till Eric.

”Framme på andra sidan. Inget svar från Isak. Har du något?”

”Har inte hört något. Jag rullar norrut.”

Wilhelm ödslade ingen tid, utan gick direkt på det alternativ han redan hade tänkt ut, ifall Isak inte skulle ha svarat. Skyddad från regnet av en husvägg och ytterrocken skrev han in ett meddelande på arbetsrummet.

Wilhelm till Isak

'Det är ingen vits att vi fortsätter den här konversationen i förtäckta ordalag längre. Jag tror att du vet vem jag egentligen är. Och jag vet vad du egentligen håller på med.'

Sedan fortsatte han vidare längs bakgator mot den destination där han gissade att Isak befann sig.

Efter att ha tillryggalagt tre kvarter såg Wilhelm att han hade fått svar.

Isak till Wilhelm

'Vad menar du?'

Ljuskäglorna från ett patrulleringsfordon växte i korsningen framför honom. Han smög in i en portuppgång och satt orörlig. När fordonet passerat tog han åter upp telefonen.

Wilhelm till Isak

'Jag är en före detta överste från den sovjetiska säkerhetstjänsten vid namn Koratz. Du min vän sitter och trycker någonstans i Paris och utan att du medvetet vågar säga det, är du fullt upptagen med att övertyga dig själv om att du gör rätt, men innerst inne vacklar du fortfarande.'

Wilhelm fortsatte ytterligare ett par kvarter västerut i det strilande regnet. Från himlen ovanför hördes ett svagt men konstant surrande. Han gissade att det var drönare som patrullerade den franska huvudstaden i en desperat strävan att undvika undergång.

I det virtuella arbetsrummet var det däremot tyst konstaterade han, samtidigt som två jaktflygplan bröt ljudvallen någonstans i mörkret ovanför och skapade stora revor i himlavalvet med sina efterbrännkamrar.

Wilhelm behövde tid, vilket var en lyxvara som saknades just nu. Även om han nådde fram till depån relativt snart, fanns

det fortfarande många osäkerhetsfaktorer. Det värsta scenariot var att han misstagit sig om platsen, i bästa fall var det bara svårt att ta sig in, vilket mycket väl kunde vara fallet om Isak verkligen befann sig där. Han stannade till och gjorde ett nytt inlägg.

Wilhelm till Isak

'Även Eric vet numera vilka vi är som du förstår.'

Regnet hade tilltagit allt mer och de våta kullerstenarna kändes hala under hans blankslitna skosulor. Han var nu nästan framme vid depån och tog upp radion och anropade Eric.

"Är du där?"

Det sprakade till i radion.

"Jag är här."

"Bra, jag är snart framme vid depån. Vill att du kollar vart datatrafiken leder från Isaks senaste inlägg."

"Hold on, jag tittar."

Wilhelm väntade.

"Förutsatt att jag gjort rätt med datorn, verkar det som att signalerna kommer från den depå du är på väg mot."

"Uppfattat!"

Minuterna gick.

"Jag är framme nu, men behöver en ny ingång. Det ser inte ut som på kartan. Mitt första och andra alternativ går inte att ta sig in genom. Den ena har man byggt för och den andra blockeras av en container. Du måste kolla ritningarna och jämföra med färskas satellitbilder. Dom bör inte vara mer än några dar gamla."

"Jag återkommer", svarade Eric.

Eftersom tiden var en synnerligen viktig faktor i spelet just nu hade Wilhelm förberett ett antal rökrیداer. Nu tog han fram ett textmaterial som han skrivit i bilen och snabbredigerade det.

Eric var tillbaka i radion.

”Du kan pröva att röra dig ner till ett angränsande industrikomplex. Där tar du dig in genom en mindre dörr från gatan. Det finns en mur som gränsar till depån och kan du ta dig över den är du inne.”

”Uppfattat!”

Wilhelm följde Erics instruktioner. Dörren från gatan var en plåtport i en hög mur med ett enkelt lås, som det gick lätt att ta sig förbi och han fortsatte in över en vildvuxen grässträng fram till muren som Eric hade beskrivit.

Innan han började fundera på hur han skulle ta sig över och in på depåområdet stannade han och skickade iväg det längre, redigerade meddelandet som han hade förberett för att försöka hålla Isak kvar på banan.

Wilhelm till Isak

’Medan du grubblar över hur du ska agera, så ska jag berätta för dig vad du går miste om ifall du fullföljer din djävulska ansats. Tidigare berättade jag för dig om perspektiv. Då var det i ett destruktivt sammanhang, bland annat med pyramidspel. Det handlade om krympande perspektiv där slutet är givet och alltid leder till undergång. Men det finns även en annan sida av myntet, en annan väg att gå, en väg där ditt perspektiv får växa och bli större. Det sker genom att anamma andras synsätt och göra dem till sitt eget och på så sätt se mer av världen. Det handlar om att vara mer av världen, en värld som inrymmer allt som finns i det nya gemensamma perspektivet. Att vidga sina vyer på det sättet

ger tillgång till mer energi som kan användas i det egna systemet, då all energi som omsätts i det nya gemensamma perspektivet blir tillgängligt.

Du är ekonom. Det är som när en ekonomisk marknad öppnas för en annan ekonomisk marknad. Den totala omsättningen i de ursprungliga ekonomierna ökas dramatiskt, vilket snarare beror på deras olikheter än likheter och det mervärde som då skapas. Rent teoretiskt behöver det inte ens skapas mer pengar, en enda krona skulle räcka för att omsätta hela världens samlade BNP bara den omsätts i tillräckligt hög takt.

Men att utöka sitt perspektiv sker inte av sig självt, det handlar om att ha mod att ta klivet ut i det okända. Det sker genom arbete, tålmod och genom att lägga resurser på det som är viktigt och inget annat. Här är begreppet tro mer användbart än vetande. Att göra det man säkert vet är rätt håller en kvar i en stenhård determinism. Men att göra det man tror är rätt öppnar upp möjligheten att se mer av världen. Den som mäktar med att vidga sitt perspektiv kommer uppleva en exponentiell tillväxt av sitt medvetande och vid ett maximalt perspektiv, alltså när det egna perspektivet innefattar alla andra perspektiv, så kan man rimligen se allt i allt och få tillgång till all den energi som det omsätter. Detta yttersta tillstånd, i vilket tid inte är en faktor, har alltid potentialen att existera. Men ur ett mänskligt perspektiv kan vi endast gissa oss till dess storhet, eftersom vi bara kan jämföra med det som vi själva redan vet, vilket i sig är en begränsad del av alla upplevelser som finns i universum.

Den här tolkningen, som även möjliggör återuppståndelse, ger som sig bör fantastiska möjligheter. Det går att leva ett evigt liv utan begränsningar, sida vid sida med människor

som man älskar och kanske tidigare har mist. Detta liv blir heller inte statistiskt eller enformigt, utan är i ständig utveckling tack vara den fria viljan. Än bättre, då dessa förutsättningar redan finns i den värld vi lever i nu, är det inte nödvändigt att dö för att uppnå himmelriket. Det räcker med att betrakta omvärlden med rätt glasögon, att hitta ett perspektiv som tillåter det fantastiska i alla ting och i alla människor att träda fram.'

Wilhelm lät blicken svepa över området längs muren. Den var inte alls särskilt hög men han behövde ändå något att stå på för att ta sig över. En bit bort i det höga gräset upptäckte han två lastpallar. Han drog fram dem, lutade dem mot muren, stegade till toppen av pallarna och lyckades sedan häva sig upp på mage över murens krön.

Han såg depåbyggnaden avteckna sig i mörkret på andra sidan en asfalterad plan och vände sig sedan på muren och gled ner med fötterna först på andra sidan.

Stelbent men tyst smög han sig långsamt bort mot depån, forcerade en dörr, sedan en till, en kraftigare i plåt, och insåg att han nu befann sig inne i hangaren.

Det var mörkt men genom ljusförstärkaren kunde han se en grön-svart bild av en rad containrar som stod uppställda med en halvmeters mellanrum. Mellan den vägg han just hade kommit ut från och väggen av containrar framför honom löpte en cirka tio meter bred körbana. Han korsade den med tysta steg och gled snabbt in mellan två av containrarna för att inte utgöra en öppen måltavla. Det var visserligen mörkt, men tillstånd kunde förändras hastigt hade han lärt sig.

Med kylande tung plåt mot vardera axeln tog han fram telefonen för att se om Isak hade varit inne i arbetsrummet. Det kunde ge en indikation på hur sysselsatt Isak var. Om han till

exempel var en inkräktare på spåren hade Wilhelm inget emot att bli förvarnad. Men Isak hade svarat.

Isak till Wilhelm

'Beklagar, men du kommer ingen vart med ditt snack och jag vet faktiskt inte vad du talar om, överste. Dessutom tycker jag att den senaste texten du bjöd på verkade klart frikyrklig, eller zen-buddistisk kanske, jag skiter i vilket. Men jag ska ändå vara så artig att jag bemöter dina påståenden. Jag är vetenskapligt skolad, vilket innebär att jag inte bryr mig om några hokus pokus-teorier. Om du är den du påstår, förvisso död i över ett halvt sekel enligt Wikipedia, så kanske även du uppskattar värdet i vetenskap. Som fysiker vet du lika väl som jag att vi oundvikligen kommer sluta i en värmedöd bestående av oordning och kaos. Det säger en av de mest grundläggande naturlagarna, termodynamikens andra huvudsats, och den ger blanka fan i vad du har fått för tokiga idéer på ålderns höst. Därför kan ditt allsmåttiga perspektiv se sig om efter en annan plats för evigt liv, i det här universumet kommer det i alla fall inte ske.'

Avståndet mellan containrarna var precis så stort att Wilhelm hjälpligt kunde gå emellan. Han var noga att inte röja sig genom att av misstag slå till med metall mot någon av stålväggarna.

Genom bildförstärkaren såg han ett ljussken i övre kanten på en av containrarna. Utan bildförstärkaren var det kolsvart, därför gissade han att det handlade om en infraröd rörelsesensor, kanske ett vanligt inbrottslarm, men det kunde också vara en säkerhetsåtgärd som Isak hade upprättat. I så fall vore det även sannolikt med andra arrangemang, såsom

larmminor eller bara enkel snubbeltråd med plåtburkar för att avslöja eventuella inkräktare.

Wilhelm var på sin vakt när han sökte med sitt konstgjorda seende efter ett serienummer på gaveln till en av containrarna. Han hittade det till slut. I sin telefon letade han fram den schematiska skiss som Isak hade gjort över uppställningen av de många containrarna, alla fulla med åtskilliga ton kemikalier, och sökte på serienumret. Om serienumret som han hade läst av från skylten bredvid sig återfanns i Isaks dokument så skulle det betyda att han stod i rätt depå.

På displayen stod *'Sökningen gav inget resultat'*.

Men även om det inte gick att återfinna serienumret så kunde han fortfarande vara på rätt plats, bara att just den containern han sökte på inte var med i arrangemanget. Han letade upp serienumret på containern intill. Det blev samma svar, *'Sökningen gav inget resultat'*.

Han rörde sig in mellan containrarna fram till nästa rad. På nytt sökte han i planskissen. *'Sökningen gav inget resultat'*.

Han svor. En känsla av uppgivenhet kom krypande. *Var det fel plats? Det vore inte bra, inte bra alls. Det skulle ta lång tid att ta sig till någon av de andra depåerna.* Återigen var tid den största bristvaran, han behövde skapa sig så mycket tid det bara gick. Han gick in på forumet igen för att titta på Isaks senaste inlägg. Sedan formulerade han ett svar där han vägde sina ord. Efter att ha postat meddelandet fortsatte han inåt i containerstaden, bort från vägbanan, till nästa rad som bestod av två våningar staplade på varandra.

Wilhelm till Isak

'Du har fel Isak. Jag känner mycket väl till de naturlagar du berör, termodynamikens första och andra huvudsats. Allt

handlar om sannolikhet. För stora system med många möjliga tillstånd uppstår fenomenet av den anledningen att det i praktiken är för osannolikt att något annat ska hända. Däremot gäller det inte för små system eller stora system som är uppbyggda av mindre.

Tänk ett klassiskt spel med två tärningar. Utfallet 7 är vanligast, men alla utfall förekommer. Därför behöver inte resultatet vara en slav under det statistiska utfallet. Istället kan varje mindre system invänta önskat tillstånd och navigera sig mot ökat ordning.

Som du vet kan energi varken försvinna eller skapas, endast omvandlas och i processen uppstår inte sällan oordning, vilket omöjliggör en spontan återgång utan att mer energi tillförs. Men detta innebär inte att energin har försvunnit, endast att den inte är tillgänglig, kunskapen är otillräcklig i det perspektiv som processen betraktas ur. Mer kunskap och mer information kan göra att något som tidigare framstod som hopplöst förbrukat igen ses som en tillgång.

För ett allomfattande perspektiv finns ingen oordning, ur det perspektivet är alla processer återkalleliga. Förändring av ett subjektivt perspektiv till en högre kunskapsnivå kan initieras av en utomstående slumpmässig påverkan. På så sätt kan ett system spontant återgå till fullt ordnat tillstånd utan att någon energi tillförs och utan att det strider mot vare sig termodynamikens första eller andra huvudsats. Oordningen har nämligen aldrig existerat i objektiv mening, den har bara varit skenbar ur den subjektiva betraktarens beskurna perspektiv.

Det handlar förvisso fortfarande om sannolikheter och slumpmässiga utfall, men som motvikt till naturens tillsynes inneboende vilja att gå mot ökad oordning finns den

evolutionära processen. Bara de sammansatta processer, de livsformer, de perspektiv, som kan se potentialen i sin omgivning klarar av att överleva där många andra dukar under och gallras ut i det evolutionära urvalet. Det är också därför hatet alltid förlorar i slutänden och får brinna i sin egen värmedöd.'

När Wilhelm kom fram till den tredje raden av containrar började han leta efter ett nytt serienummer på dess gavel, skrev in det i mobilen och tryckte på sök.

Telefonen svarade: *'Sökningen gav 1 resultat'*.

Han förstod genast vad det betydde. Han var på rätt plats och befann sig bokstavligt talat inuti en smutsig atombomb.

Han verifierade sin position genom att läsa av serienumret på containern bredvid och han kunde direkt se på kartan var han var och även vart han skulle.

Långsamt rörde han sig längre in i containerstaden, hela tiden med blicken på helpänn sökandes efter möjliga larmanordningar. Han såg inga snubbeltrådar, däremot fick han ta en omväg efter att ha hittat ytterligare en infraröd lampa som han gissade tillhörde en övervakningskamera eller en rörelsevakt.

Enligt planskissen skulle detonatorladdningen vara placerad i mitten av de uppställda lastcontainrarna på den enda öppna platsen i konstruktionen. När han inte hade mer än en containerrad mellan sig och centrum ökade plötsligt intensiteten i bilden som ljusförstärkaren visade. Han stannade omedelbart och tog långsamt av sig instrumentet, men till skillnad från de tidigare tillfällena med de infraröda lamporna försvann inte ljuset, när han tittade utan ljusförstärkaren. Nu var det ett riktigt ljus, om än svagt. Långsamt smög han fram

mot det hörn som låg framför honom och stannade innan han försiktigt kikade runt hörnet för att se vad som fanns där.

I springan mellan två containrar och knappt ett tiotal meter framför honom, bland lådor och bråte, såg Wilhelm hur det kalla blå ljuset från en bildskärm lyste upp Isaks ansikte underifrån. Efter att ha konstaterat att han hittat Isak vände Wilhelm långsamt tillbaka i skydd av containern. Han grävde i rockfickan, tog fram telefonen igen och gjorde ett kort inlägg på arbetsrummet.

Wilhelm till Isak

'Du behöver inte ställa fler frågor på det här forumet. Vi kan ta det muntligen.'

Sedan ställde han sig så att han kunde se Isaks reaktion. När han verkade ha läst inlägget på sin datorskärm lyfte han oroligt blicken och såg sig om bland containrarna. Han tittade på sin telefon, därefter på skärmen och lät sedan blicken svepa över omgivningen igen.

Wilhelm stoppade på nytt handen i fickan och hittade det föremål han sökte, tog upp det och lät det vila i handen. Det hade samma vikt som en liten revolver men var många gånger kraftfullare. Han väntade, så att det som nu hände skulle sjunka in hos Isak. Därefter tryckte han in en knapp på föremålets sida med ett lätt klickande ljud. Han sträckte ut båda händerna runt hörnet på containern och riktade den mot Isak. Sedan bröt han tystnaden och talade.

”Det spända politiska läget i världen gör att din smutsiga laddning riskerar att bli som skotten i Sarajevo fast med kärnvapen.”

Isak ställde sig upp, svepte med en ficklampa omkring sig och ropade ut i mörkret.

”Den är redan apterad. Det är ingen idé att du försöker något!”

Wilhelm kunde släppa knappen på kommunikationsradion, Eric hade fått den information och förvarning han behövde. Sedan svarade han Isak.

”Jag har inga planer på att försöka något annat än att prata med dig. Just nu är det upp till dig hur det här ska sluta.”

Sedan klev han ut mellan containrarna och gav sig till känna. Isak var hållögd, smutsig och med svällande ådror på halsen i och i pannan. Det svarta håret stod ut som tvinnade små spjut från huvudsvålen, hans mörka byxor var dammiga och den vita skjortan uppknäppt med uppkavlade ärmar. Han såg vild och trött ut och när Wilhelm visade sig lyste Isak med ficklampan rakt mot honom så att han bländades.

Wilhelm kände att han hade kontroll över situationen och fortsatte att tala med lugn röst samtidigt som han gjorde en rörelse med handen över containrarna bakom honom.

”Så det är en smutsig bomb du har skapat. Lite kärnbränsle från Djupvik här, en stadig dynamitladdning där och en herrans massa kiloton kemikalier – du skulle kunna gå långt inom vapenindustrin, det ser jag det. Enda kruxet med den här konstruktionen är väl att den i högsta grad framstår som nukleär för någon som vill ha en anledning till ett fullskaligt motangrepp.”

Wilhelm väntade på ett svar och höll upp ena handen framför ögonen för att avskärma ljuskäglan.

”Vill du rikta bort den där lampan, jag blir bländad?”

Isak sänkte lampan mot golvet och placerade den mot plåtväggen så att ljuset spreds över öppningen där de stod.

”Nå Isak, varför gör du det här?”

Svaret kom efter en stunds tystnad.

”Ondskan i den här världen håller på att ta över och då måste någon möta hotet. Det finns ingen annan utväg.”

De stod båda tysta innan Isak fortsatte.

”Det handlar bara om att sätta press. Ingen människa kommer att behöva skadas. Jag har sett till att när det är dags, så kommer myndigheterna att med god framförhållning få veta exakt var och när detonationen ska ske. Det kommer enbart resultera i materiella skador, visserligen omfattande men fortfarande är det marginellt jämfört med de skador som uppstår om inte världspolitikens alla ledare tar sitt beslutsansvar på allvar.”

”Du är arg Isak. Det är uppenbart, och tro mig, jag förstår hur du känner. Jag har också varit arg, mycket arg. Men som jag skrev till dig, det finns ingen ondskan i världen i form av en samlad kraft. Det som händer när du pratar om ondskan och säger att du måste möta detta hot, är att du plötsligt skapar Vi och Dom. I samma stund lämnar du enigheten och tar ett första steg in i kaoset, den brinnande ordningen.”

Det blev tyst igen. Sen slog Isak ut med armarna.

”Har du något bättre förslag eller, miljöproblemen och orättvisorna i världen kommer inte direkt lösa sig av sig själva?”

”Istället för att prata om ondskan kan du lika gärna kalla det för det okända. Det okända går i sin tur att se som en annan del av oss, men som vi har tappat kontakten med. Den delen ska inte bekämpas utan tas tillbaka, integreras med minsta möjliga friktion. För att komma tillrätta med världens orättvisor måste vi ta till vara på allas olika förmågor som finns i den här världen. Om vi på riktigt vill lyckas har vi inte råd att slösa med resurser och lättvindigt avfärda någon som ond. Det är knappast ett lätt jobb utan kräver hårt arbete, men det kommer

att vara mycket mer framgångsrikt än det du håller på med här.”

”Du är ju så jävla mjuk att jag bara vill hata dig, men jag kan inte. Fy fan för dig!”

Isak fick kväljningar och började hulka tills ögonen var röda och tårfyllda, men han kunde inte kasta upp. Det blev tyst igen och han torkade svetten ur pannan med skjortärmen.

”Antag att det du påstår är sant” sa han med gråten i halsen. ”Tyvärr skulle det ändå vara det försent att göra något åt situationen.”

”Varför det?”

”Jag har varit ganska noggrann i mina förberedelser och även förberett mig på att någon kanske skulle komma fram till laddningen innan den briserade. Jag hade inte trott att det skulle vara en tokig stolle som du, men kanske att polis eller någon bombgrupp skulle hinna fram. Därför är primärladdningen dränkt i kraftigt radioaktivt cesium. Eller snarare hela primärladdningen, detonatorn och alla de containrar som omger dem. De ligger en bit bort här”, förklarade Isak och pekade med armen. ”Jag antog att det borde sinka en bombgrupp så pass att alla försök till desarmering skulle avbrytas. Jag vet vilka protokoll de går efter och när de blev varse de höga stråldoserna skulle de snabbt inse riskerna, ja det omöjliga i att ens försöka. Att ge sig på att desarmera den här bomben innebär döden inom tio minuter för den som försöker, högst en kvart. Nu är den aktiverad och den går aldrig att desarmera.”

Isak hade satt sig ner igen. Han lutade sig mot den kalla väggen och blundade.

”Tillåter du att jag försöker?” undrade Wilhelm med mjuk röst.

Isak öppnade ögonen och såg förvirrat på den gamle som om han inte hade förstått frågan.

”Om du skulle försöka kommer det att betyda en säker död och det är inte ens troligt att du lyckas.”

Wilhelm var inte nöjd med svaret.

”Om jag inte försöker kommer jag garanterat inte att lyckas.”

Han spände blicken i Isak innan han fortsatte.

”Jag tror inte riktigt att du förstår Isak. Med hela den här bombgrejen du har dragit igång, så är du fortsättningen på överste Koratz liv. Du är en del av reinkarnationen av mig. Jag har väntat på ett sådant här tillfälle i över sextio år, det här är min chans till bot. Så frågan kvarstår, tillåter du mig att försöka?”

Isak såg blek ut. Han vände sig mot datorskärmen och såg ut att söka efter något.

Wilhelm gick fram mot packlåren som datorn stod uppställd på. Sedan tog han ett djupt andetag som för att kunna lägga extra kraft bakom sina ord.

”Isak, även om du just nu är en både förvirrad och förtvivlad person vet jag att du i grund och botten är en intelligent och fin ung man, som skulle kunna åstadkomma mycket gott i framtiden. Jag är nästan 100 år gammal. Om du väntar för länge risker jag att dö av ålder och då har du missat din chans. Nu ser du till att svara på min fråga. Tillåter du mig att försöka?”

”I så fall kommer vi behöva ha radiokontakt under hela operationen”, svarade Isak uppgivet.

”Bra! Du får guida mig i processen. Koppla upp radion och sen sticker du härifrån. Gör något vettigt av ditt liv!”

Isak ställde sig upp igen, letade reda på ett headset och gav det till Wilhelm. Sedan tog han fram ett papper och började skissa upp hur laddningen var konstruerad. En verktygslåda gjordes i ordning och radion funktionstestades. Isak tittade med iskall beundran på mannen som tagit över hans roll och som nu var en självmordsbombare i antites. För en kort sekund fick Isak lust att ge Wilhelm en klapp på axeln eller en handskakning.

Men det uppstod inga känslomässiga avskedsgester, istället pekade Isak till slut med armen för att visa Wilhelm vart han skulle gå om han ville desarmera bomben.

Det fanns ingen tid att förlora, men innan de vände och gick åt var sitt håll berättade Isak att det bakom containern med primärladdningen fanns ett blyförstärkt emballage.

”Där kan du söka skydd om stråldoserna börjar påverka dig.”

Wilhelm nickade till svar och vände sedan halvt om och rörde sig mot konstruktionens epicentrum.

Isak greppade en mindre axelväska och gick åt andra hållet.

Aleksandar Grigor Medved Koratz, även känd som Richard Wilhelm rätade något på ryggen och tog sig med släpande steg framåt, mot sin chans. Efter att ha rundat hörnet på den närmaste containerraden såg han framför sig vad han gissade var det blyemballaget som Isak nämnt. Där slog han sig ner på betonggolvet i skydd för strålningen.

Isaks enkla pappersskiss över laddningen låg i verktygslådan framför honom på golvet. Nu tog han upp ritningen och satte sedan på sig headsetet. Det gick att höra Isaks lätt andfådda röst, den var saklig och informativ och ren från alla känslor.

”Som du ser på ritningen finns det fem försåtsmineringar. Dessa måste avlägsnas i den följd som står angiven på skissen, i ordningen A, B, C, D och sist E. Därefter tar vi itu med detonatorn.”

Isak berättade att försåtsmineringarna såg snarlika ut, men ändå skiljde sig från varandra på helt avgörande sätt, allt för att försvåra ett röjningsarbete. Sedan gav han tydliga instruktioner för hur de var och en skulle klareras.

Wilhelm kom ihåg att Isak hade sagt att stråldoserna var så kraftiga att det inte gick att överleva i mer än tio, femton minuter. Därför tog han fram sitt mekaniska armbandsur, mobiltelefonen var inte att lita på i den här miljön. Armbandsurets alarm sattes på fem minuter, senast då skulle han bli tvungen att ta sig tillbaka till blyemballaget för en återhämtning. I bästa fall var han klar då. Om inte, skulle han hur som helst göra klokt i att utvärdera situationen på nytt efter så lång tids exponering för radioaktiviteten.

Tillfälligt drog han ner sitt headset så att det vilade på nacken.

”Isak?”

”Kom”, hördes ur hörluren.

”Vet du varför universum är så stort?”

Isaks svar dröjde.

”Nej”

”För att vi är så små. Förstår du?”

Inget svar. Wilhelm hade satt sig upp med knäna mot det asfalterade underlaget. Med headsetet fortfarande vilande på nacken virade han silvertjej runt skallen för att fästa en ficklampa vid tinningen. Anspänt och med böjt huvud pratade han in i mikrofonen.

”Du vet Big Bang. Det var ingen explosion, det var en expansion och vi ser den inifrån. Men ur universums perspektiv var det en implosion av vår betraktande förmåga, inget annat. Och någon gång ska vi alla komma hem.”

Isak gav ingen kommentar till Wilhelms peptalk.

Wilhelm satte på sig headsetet igen och stödde sig på ena armen. Han höjde blicken och drog ett par andetag.

”Nu får vi be att Gud är storsint!”

Därefter startade han larmsekvensen på klockan, reste sig långsamt ur tryggheten bakom blyemballaget, rörde sig förbi den och bort mot försätsminering A.

Metodiskt arbetade han på kommandon från Isak samtidigt som han löpande ställde frågor för att kunna ligga ett steg framför i processen. Men processen tog tid. Över två minuter hade passerat innan han var på väg till den plats som på pappersskissen var markerad med B.

Med en pincett i mungipan, en avbitartång i höger hand och en mindre skruvmejsel i vänster arbetade han så effektivt och snabbt han förmådde. Han tyckte sig känna av värmen från den radioaktivt nedsmutsade detonatorn. *Berodde det på det fysiska arbete han utförde eller var det strålningen, troligen bådadera*, resonerade han och fortsatte.

Plötsligt ringde armbandsuret och han var fortfarande bara på minering D. Så fort han kunde avslutade han uppgiften och beslutade sig för att ändå gå vidare på minering E och först därefter söka skydd.

Wilhelm mätte inte bra. Anspänningen, koncentrationen på uppgiften, värmen och strålningen gjorde att han inte mätte bra alls. Även Isak förstod att det var av högsta vikt att hålla takten uppe och pratade snabbare än tidigare över radion.

Han märkte att svårigheterna att hålla fokus ökade och vid ett tillfälle var det som att Isaks hårda röst väckte honom ur en drömsk dvala. Han fortsatte att arbeta med minering E genom att följa Isaks ord men utan att längre riktigt förstå vad han gjorde. Till slut var dock även E bortkopplad.

Så fort han kunde sökte sig Wilhelm tillbaka till det skyddande blyemballaget. Han satte sig på sidan, andades och hostade. Sen tittade han på klockan, nio minuter hade passerat, *inte bra.*

Han hostade igen och spottade blod, sedan kräkas han våldsamt. Hjärtat rusade i bröstet och vänster arm var delvis bortdomnad.

Isak hade också haft koll på tiden.

”Du behöver en kort återhämtning” sa han över radion, ”men du kan inte bli sittande för länge, då kommer du inte att kunna resa dig.”

Wilhelm kräktes igen och skakade kraftigt medan Isak fortsatte att beskriva de steg som skulle bli aktuella för att desarmera detonatorn. Han uppfattade att en tung ståldörr skulle öppnas, sedan dök andra röster upp i hans huvud. De blandades med Isaks ord och det blev svårt att urskilja vilka moment som skulle utföras.

Rösterna blev allt tydligare, en del pratade ryska, några tyska, det var en svunnen tid som gjorde sig hörd igen. Några var så tydliga att även deras bärare gav sig till känna visuellt i hans perifera synfält. Det var uppenbart att han började tappa greppet och för första gången blev han rädd. Pulsens steg igen och adrenalin fick hans tankar att klarna. Han blev rädd för att misslyckas. Över radion ropade han till Isak.

”Ord för ord, Isak. Du måste ta mig framåt ord för ord.”

Sedan stödde han sig på sina nariga knogar. Vänster ben svarade knappt men ändå kom han på fötter och rundade det skyddande blyemballaget.

Över radion kom instruktioner.

”Ståldörr! Öppna!”

Han slet som ett djur. Människor stod och tittade på honom, många var interner från lägren i Ural. De sa inte så mycket, tittade mest.

”Klar!” ropade han i radion samtidigt som han sköt upp dörren.

”Rack med processorer rakt fram. Hitta rödmarkerat kretskort.”

Han följde Isaks uppmaningar som en hund.

Det var trångt i containern nu med alla människor som samlats där. Men de steg åt sidan, fortfarande stirrandes med sina tomma blickar. Någon bröt igenom sorlet med en väsning i hans öra. Isak var långt borta nu, men ändå hittade han det rödmarkerade kretskortet.

”Klart!”, ropade han rakt ut.

”Ryck ut det!”

Sorlet hade stigit i volym, allt fler väste åt honom. Några skrek, en del var aggressiva och petade på honom med långa knotiga fingrar, andra bara tittade. Containern var inte längre trång, väggarna var borta och allt fler välldes in och trängdes runt honom. Han såg Antonov som skrattade högt och bakom honom flera av sina forskarkollegor. Isaks röst var svag och hade svårt att bryta igenom det allt högre bruset i folkhavet.

”Ryck ut det röda kretskortet”, hörde han Isak skrika. Först efter tredje uppmaningen förstod han vad han skulle göra.

”Klart!”

Direkt kom ett nytt kommando som Isak blev tvungen att upprepa flera gånger.

”Klipp kabel till det flytande kvävet.”

Hans familj var där nu, han upptäckte dem i det bakre ledet. De tittade åt ett annat håll. Han försökte göra sig hörd och ropade åt dem, men horden av interner, krigsfångar och officerare stod emellan och ville annorlunda. Även Isaks röst drunknade. Sedan kom den tillbaka.

”Wilhelm, 18 minuter! Du måste klippa kabeln!” vrålade han i radion.

Det fanns tre kablar till behållaren med flytande kväve. Han ryckte ut alla tre. Nu kunde han inte längre känna sin kropp från midjan och nedåt. Höger arm lydde men han kände den inte. De intensiva hostningarna och blodet som rann ur munnen gjorde det svårt att få fram ord.

”Klart!”, rosslade han.

”Sekvensrelä! Skruva bort locket!”

Hans synfält hade blivit allt mer begränsat och han hade svårt att upptäcka sekvensreläet. Han var helt desorienterad. En soldat spottade honom på hakan och slog honom hårt i magen, det var menige Duplev – mannen som hade gett begreppet *ansiktsstroganoff* ett ansikte. Sedan tog soldaten honom i armen och ledde honom fram till sekvensreläet. Han försökte skruva men det gick inte. Nu var alla där. De tittade på honom och Isaks röst pumpade i headsetet.

”Skruva bort locket! Avaktivera spänningsdetektorn! Slit ut reläet! Sen är du klar!”

Isak skrek ut meningen om och om igen men rösten försvann i massornas vrål.

Wilhelm försökte styra verktygen med sina händer som han inte längre kunde kontrollera medan människorna slet i hans

kläder, klöste honom och slog sina utmärklade ansikten mot honom i ett våldsamt raseri.

Han försökte uppfatta Isaks ord som kom och gick för att sedan försvinna helt. Han gjorde precis allt han kunde i ett sista försök att desarmera bomben.

Till slut blev den kraftiga strålningen ohanterlig för honom, han föll ihop och kroppen slog hårt i stålplanet. Genom en smal glipa i synfältet uppfattade han verktygslådan, ritningen och headsetet som i fallet hade lossnat från hans huvud. Sedan svartnade det för ögonen. En sista gång tömdes hans lungor på luft. När den väsande pressades förbi hans svalg, tunga och läppar lyckades han ge ifrån sig ett sista läte.

”Klar”

Nio timmar senare anlände en antiterroriststyrka till depån, där hittade de den döda kroppen av en ensam äldre man, en terrorist. Upplösningen av dramat i Paris spred sig blixtnabbt över världen, även om nyheten initialt innehöll många oklara omständigheter.

Efter ytterligare tre dagar kom den första rapporteringen i media om den näst intill osannolika historien. Trots att ytterligare bekräftelser behövdes innan det med säkerhet gick att fastställa att historien var sann, rapporterades voluminöst i media om hur ondskan själv, i gestalt av den sedan länge förmodat framlidne överste Koratz från Sovjetunionens säkerhetstjänst, låg bakom terrorhotet mot Paris och världssamfundet.

Huvudteorin var att Koratz i över ett halvt sekel levt under jord för att invänta rätt tillfälle att slutligen återvända i ett försök att förgöra mänskligheten. Med hjälp av en djävulsk plan, byggd på hat, Koratz skötebarn atombomben och

världspolitiska intriger, iscensatte han sitt drama, där något i sista stund dock gick fel och han föll offer för sin egen komplott.

Händelsen kom att kallas Julmiraklet efter att flera bedömare ansett att inget annat än ett direkt ingripande av Gud kunde förklara hur Koratz noggrant utförda plan föll på eget grepp just innan den var fullt färdigställd.

Kapitel 25. Molnet

Februari

Denise visste att hon hade en viktig dag framför sig när hon på morgonen granskande hade dragit med handen över plaggen i garderoben. *Diskret, utan att vara vare sig överklädd eller underklädd, det är vad som gäller.* Hon valde en grå krittstrecksrändig dräkt med vit blus och till det sina nya vinröda pumps med höga smala klackar. Håret, som hon ofta bar utsläppt, hade hon satt upp i en elegant knut i nacken och i halsgropen glimmade guldsmycket som hon fått i julklapp av Eric.

Nu satt hon på scenen i den stora samlingssalen i Folkets hus vid Medborgarplatsen och väntade på att den presskonferens, som Conduct-IT hade bjudit in till, skulle börja. Bredvid sig till höger hade hon Conduct-IT:s försäljningschef och på vänster sida satt företagets verkställande direktör Per Waalnööt, nervös och laddad.

Det var varmt i lokalen och längst fram nedanför scenen trängdes fotografer, som lät kamerorna smattra trots att föreställningen ännu inte börjat och där bakom fyllde journalister på. Alla tre framme på scenen visste att varje journalist och fotograf i salen representerade miljontals riktiga ögon och öron.

Waalnööt reste sig och gick fram till talarstolen. Han tog upp en handmikrofon och blåste lätt på den för att kontrollera att den var påslagen.

”Välkomna ska ni vara!”

Sorlet la sig. Endast ljudet från enstaka kameror hördes och fotoblixtar lyste sporadiskt upp lokalen.

”Conduct-IT har kallat till den här presskonferensen med anledning av de händelser som utspelades i Paris i slutet av förra året och det efterspelet som det gav upphov till inom World Future Forum – WFF.”

Han såg ut över salen och tog en klunk vatten ur ett glas som stod framför honom.

”Av säkerhetsskäl har WFF beslutat att genomföra en strategisk omstrukturering av sin verksamhet och organisation. Jag läser innantill ur den exakta formuleringen.

’Händelserna i samband med det planerade världsmötet i Paris har en gång för alla visat att det inte är helt möjligt att garantera säkerheten för deltagarna i ett storpolitiskt möte. Risken för en terrorattack i relation till de katastrofala följder som det kan medföra, att flera eller rent av världens alla närvarande statschefer dödas, är inte acceptabel och går inte att försvara. Därför har WFF fattat ett strategiskt beslut om att helt övergå till att genomföra sina medelstora och större konferenser digitalt i Molnet. Utöver att garantera säkerheten för deltagarna kommer det också ge kraftiga ekonomiska besparingar, avsevärt reducera organisationens miljöpåverkan samt öka transparensen för forumets rättmätiga ägare, världens medborgare.’ ”

Per lyfte blicken från den pappersutskrift han läste från och gjorde en kort paus innan han fortsatte.

”WFF har genomfört en bindande utlysning. Förfrågan har varit global och gällt komplett installation och drift av WFF:s nya konstitutionella mötesplattform. Tre digitala plattformar från tre olika företag har selekterats och jag kan idag stolt meddela att Conduct-IT är ett av de vinnande företagen. Vi är

det enda europeiska företaget som har valts ut till att axla detta förtroende.”

Små svettpärlor glittrade vid näsroten och Per torkade bort dem med handen och pekade sedan på en av journalisterna för den första frågan.

”Vilka är de andra två företagen?”

”Minns inte namnen på dem, men ett kommer från USA och det andra är Hongkong-baserat. Nästa fråga, Svenska Dagbladet.”

”Varför valdes er plattform?”

”Det finns flera skäl till det. Bland annat var vi ett av få företag som kunde erbjuda en lösning, som på sikt gör det möjligt att rösta över nätet för medborgarna i de länder som finns representerade i WWF. Vi har helt enkelt lyckats lösa de frågorna på ett tillräckligt effektivt sätt, både med avseende på förmågan att fatta politiska beslut och vad gäller säkerheten för demokratiska rättigheter. För det här arbetet har vi inte minst en av våra medarbetare att tacka – Denise Axelsson som sitter här bredvid mig.”

Han vände sig mot Denise.

”Vill du säga något litet kanske?”

Denise böjde sig fram mot mikrofonen som var uppställd på bordet framför henne

”Tack! Det är mycket glädjande att World Future Forum har visat sig vara en sann demokratisk organisation och att dom har efterfrågat en programvara som ska låta viljan hos världens människor vara det som styr de demokratiska besluten och ingenting annat. Redan i slutet av detta år kommer de första Internet-valen att hållas i ett antal länder, bland annat i flera afrikanska stater. I några av länderna kommer tillgången till

Internet att säkerställas med solcellsdrivna drönare som cirkulerar på tjugo kilometers höjd och gör det möjligt för människor att koppla upp sig till omvärlden, ibland för första gången. Inom tre år ska demokratiska val ha genomförts i alla jordens länder och förutsatt att valen anses korrekt genomförda görs resultaten bindande för antagandet av en människorättslig grundlag som sedan implementeras i varje land.”

Denise kände efter att halssmycket låg rätt och blickade ut över den församlade pressen.

”Vi på Conduct-IT är förstas mycket stolta över att få vara en del av den här utvecklingen, där folk världen över med hjälp av allt från enkla mobiltelefoner till vanliga datorer på ett säkert sätt kan uttrycka och låta sin demokratiska vilja styra. Programmet och den funktionalitet som gör det här möjligt har vi uppkallat efter engelskans ord för vilja, '*Will*', och engelskans ord för styra, '*Helm*'. Vi kallar den för WillHelm-funktionaliteten. Programvaran WillHelm finns tillgänglig redan nu för nedladdning på vårt företags sajt för...”

”Tack Denise!”, avbröt Per Waalnööt som stod kvar i talarstolen.

Per nickade mot Denise och tog samtidigt en mun kolsyrat vatten ur glaset framför sig.

”Men framförallt kan man väl säga att den här affären är resultatet av ett långsiktigt strategiskt koncernarbete som har pågått i flera år och att det är det som har lagt grunden för den här framgången.”

Kolsyran från vattnet som hade samla sig till en luftbubbla i hans matstrupe smet ut emellan två meningarna och fortplantade sig som en ljudlig rap i lokalens högtalar-system. Men han lät sig inte distraheras utan fortsatte utan avbrott.

”På ett medvetet sätt har företaget lagt resurser på proaktivt utvecklingsarbete av just det här slaget. I stort är det frukten av en relativt unik företagskultur skulle jag vilja säga, en synergi av kundfokus, kompetenshöjande insatser för medarbetare, upprätthållande av vinstmarginaler och goda grundläggande värderingar och inte att förglömma – goda finanser i rullarna.”

En journalist som sa sig representera Expressen undrade hur mycket affären var värderad till.

”Drygt tio miljarder euro på tre år.”

Per hade rundat podiet och stod nu framför det, ledigt och självsäkert och redo att ta emot vilken fråga som helst.

”Hur kommer ni som företag att mäkta med en sådan här väldigt stor expansion av er verksamhet, den här affären handlar ju om flera gånger er ordinarie årsomsättning?”

Med blicken fortsatt riktad framåt sträckte han ledigt ut sin högerarm mot bordet bakom och tog stöd. Den mörka kavajen gled upp och blottade hans släta vita skjorta och den paisleymönstrade slipsen. Han tyckte själv att han såg bra ut och kände sig för dagen ovanligt slim.

Med ett lätt skratt och en nyans av ironi i rösten svarade han på frågan.

”Våra duktiga projektledare får väl jobba övertid!”

Frågorna avlöste varandra och Per Waalnööt tog allt fler på volley. Han rörde sig fritt över scenen framför fotoagraferna och journalisterna. Han njöt.

En kvinnlig journalist i de bakre raderna räckte ideligen upp handen. Hon hade redan fått ställa flera frågor och Per började uppleva henne som smått störande, på gränsen till irriterande, eller kanske *näsvís* var mer passande. Han beslöt

därför att släppa fram ytterligare frågor från några andra journalister istället.

Men hon gav sig inte, *utan var rent av påstridig och började gapa rakt ut*, som han såg det, utan att ha fått ordet. Hon uttryckte påståenden som gällde förra årets bokslut och som inte alls hade att göra med frågan som dagens presskonferens gällde, den enastående framgång som företaget hade uppvisat under hans ledning och inrådan.

Kvinnan, journalisten, hade mer eller mindre passerat gränsen för det anständiga, ansåg Per efter ett tag när hon på eget bevåg grep tag i en mikrofon från en tidigare talare. Nu hade hon tagit ordet i salen, i princip med våld.

"Per Waalnööt, vid fjolårets bolagstämma för Conduct-IT uttryckte du skepsis kring bolagets satsning på demokratiapplikationen eller WillHelm-funktionaliteten som ni kallar den. Vad har du att säga om det idag?"

Per hostade och sträckte på sig.

"Det stämmer inte", svarade han.

Den som var extra observant kunde notera en lätt ryckning i kinden strax under hans höger öga.

"Mitt stöd har alltid varit starkt för allt det grundarbete som har mynnat ut i dagens historiska och exceptionella framgång för vårt företag. Det är trots allt jag som har varit företagets ledare de senaste åren. Påstå inget annat."

Det kvinnliga journalisten verkar ha gått i spinn, tänkte Per när hon inte gav sig utan höll upp ett papper, ett mejl eller vad det var. Vem vet, hon kanske rent av retade sig på hans maskulinitet och den framgång som det oundvikligen förde med sig. *Oavsett vad det berodde på verkade kvinnan inte kunna hålla käft, utan fortsatte att gå på.*

"Jag har ett mejl här som du skickade till styrelseordföranden i bolaget för tre månader sedan. Jag citerar: *'Vi har en projektledare som håller på att sänka hela bolaget genom att ägna all sin tid åt rena fantasier, en demokratimodul som aldrig kommer att bära sig utan bara binda upp bolaget i kostsamma åtaganden. Vi behöver hitta ett sätt att bli av med henne'*. Slut citat. Vad är din kommentar till det idag?"

Per harklade sig, rättade till skjortkragen med handen och spände ögonen i kvinnan. Samtidigt var han noga med att inte bli oprofessionell och behöll sitt leende och lugn.

"Nu förstår jag inte vad du menar. Jag betvivlar att det är jag som har skrivit det där."

"Det här mejlet har granskats av våra IT-tekniker, som verifierat att det har sänts från ert mejlkonto till styrelseordförandes. Jag har även ett utdrag från serverloggen här."

Per såg hur hon höll upp och viftade med ännu ett *vidrigt papper*. Genom att ifrågasätta hans manliga auktoritet hade hon helt klart gått för långt, ansåg han. Hans princip var att man alltid skulle säga sanningen. Behovet av en kraftfull lögn kunde endast påkallas vid extrema, fientliga situationer, som nu, när det var tid att sätta hårt mot hårt.

"Det bevisar ingenting", sa han. "Någon kan ha varit inne på min dator och skickat mejl i mitt namn, kanske en städare, en inbrottstjuv eller rent av en kollega som inte unnar mig dessa framgångar inom den internationella demokratirörelsen."

"En inbrottstjuv som skriver mejl i ditt namn, känns inte det som en desperat efterkonstruktion?!" replikerade journalisten.

Pers ansiktsuttryck och röst hade förändrats.

"Det enda jag vill, är att få arbeta med Internetdemokrati, få ta tag i det arbete som ligger framför oss och som är så viktigt. Men istället ska man behöva stå här och bli ifrågasatt och smutskastad med insinuationer som vilar på ytterst tveksamma grunder. Istället skulle jag vilja fråga dig, nyfikna kvinnliga journalist, vad gör du för att stärka demokratin ute i den riktiga världen? Va?!"

Journalisten svarade inte, ingen annan heller. Det blev tyst för första gången sedan presskonferensen började. Endast de svaga ljuden från fotografernas ettriga klickanden hördes, ett för varje bild och varje blixtn som hjälpte till att föreviga stunden, som var lång redan som den var.

Per tog ny sats.

"Om det inte vore för såna..."

"Ursäkta!"

Denise höll upp handen och avbröt honom.

"Jag tycker inte att Per ska behöva tala i egen sak, låt mig svara på frågan istället."

Denise hade ställt sig upp och gjorde en konstpaus.

"Per, är du snäll och håller upp lite vatten åt mig? Stilla vatten från kannan med gurkskivorna i."

Per såg både irriterad och förvirrad ut, men gjorde ändå som han blev tillsagd och satte sig sedan ner på en ledig stol.

"Tack!", sa Denise och tog en klunk vatten.

Per hade fått upp sin mobiltelefon, fingrade på den med flackande blick och verkade helt ha kopplat bort Denise.

"Jag kan intyga att Per Waalnööt skulle vara en mycket ambitiös och lämpad medarbetare i det digra demokratiarbete som ligger framför oss i det här bolaget och i övriga samhället. Det är vad som är viktigt nu. Den här framgången med WillHelm-funktionaliteten har varit en gemensam ansträngning

av uppoffringar både inom och utanför vårt bolag. Alla krafter som är villiga att bidra är värdefulla och vi har inte råd att avvara några resurser vid detta unika tillfälle som vi nu har fått. Världen och WFF står inför att besluta om en världsomspännande demokrati, där människor och kulturer kan leva i enighet och samtidigt förbli unika. Det handlar om nolltolerans mot människohandel, alltså slaveri, hur teknisk utveckling ska ske i samklang med vår ekologiska omgivning och även att besluta om ett globalt nukleärt avrustningsprogram, på sikt innefattande konventionella stridskrafter."

Per satt fortfarande ner. Han hade lagt benen i kors och övergått till att blippa på en surfplatta. Han såg upptagen ut.

Denise fortsatte med lugn röst.

"Tills alldeles nyligen var allt detta mer eller mindre otänkbart. Nu finns däremot en historiskt helt unik möjlighet att göra verklighet av det på endast några års sikt. Detta tack vare en stark vilja hos modiga människor och en tro att ingenting är omöjligt, inte ens det omöjliga."

En kvinnlig journalist med huvudduk vinkade.

"Hur kommer ni lösa säkerheten vid elektroniska omröstningar?"

"Vår programvara använder naturligtvis krypterad överföring men också dubbla omröstningsverifikat. Det säkerställer att ingen röstande kan bli utpressad för sin åsikt."

Hon räckte över mikrofonen till en manlig kollega.

"Vad innebär den här affären för ert arbete i förlängningen? Ger det nya visioner för företagets verksamhet?"

"De stora möjligheter som vi kan se framför oss de närmsta åren är vad vi kan uppbringa i den värld vi nu befinner oss i, med en alldeles närstående historik av konflikter, krig och omfattande miljöförstöring. Inom kort när vi lever i en stabil

demokratisk omgivning, baserad på folklig vilja och bred kunskap, vetenskap, kommer troligen gränsen för vad som är möjligt att åstadkomma att flyttas fram ännu längre.”

Den manliga journalisten såg frågande ut.

”Att det här är en stor framgång för ert företag råder det inget tvivel om. Men menar ni att millenier av ofred på den här planeten ska hitta sin lösning på bara några år.”

”Ja, det stämmer och detta kan ske om vi släpper det förflutna och tar emot framtiden, värderar händelser i nuet utifrån vilken värld de kan skapa. Det finns ett gammalt buddistiskt ordspråk som lyder: *’Vi är vad vi tänker, allt det vi är uppstår med våra tankar och med våra tankar skapar vi världen.’* Tycker att det sammanfattar varför det är så viktigt att våga drömma om det vi vill ska ske, inte ödsla tid på det som vi inte vill ska ske. Människor är olika och vill inte alltid samma sak och av det skälet finns ingen motsättning i att alla blir framgångsrika och förverkligar just sina drömmar. Snarare är det eftersträvansvärt, då våra olikheter ger utrymme för kompletterande samspel. På en samhällelig nivå kallas detta samspel för demokrati. Och det är numera en del av vårt företags huvudsakliga verksamhet.”

”Tack Denise för dom kloka orden”, avlöste Per Waalnööt henne med. ”Och tack alla ni från pressen som har tagit er tid den här eftermiddagen. Jag tror vi avslutar så, då vi har mycket arbete att ta tag i.”

Presskonferensen avslutades med att receptionisten på Conduct-IT kom in på scenen med famnen full med blombuketter som hon delade ut till de tre huvudpersonerna på scenen medan ljudet från kamerorna och fotoblixtarna steg som i ett crescendo.

Kapitel 26. Häktet

Maj

Eric klev in i ett av mötesrummen på Kronobergshäktet. Sedan incidenten i Paris hade han inte haft någon kontakt med Isak tills för en vecka sedan. Då hade Isak hört av sig och bett att få träffa Eric och platsen för mötet fick bli den enda möjliga, häktet.

Det känns som väggarna är impregnerade med ångest, tänkte han när han följde vakten längs korridoren till det mötesrum som de hade fått sig anvisat. Han kunde ändå kosta på sig att känna en viss fascination över stället, eftersom han visste att han inte skulle behöva upprätthålla sig på platsen i mer än 30 minuter. Vakten låste upp dörren och bad Eric ta plats vid bordet. Fem minuter senare släpptes Isak in genom av en annan dörr.

De hälsade litet avvaktande på varandra och Eric noterade att Isak hade magrat när han slog sig ner på andra sidan bordet.

”Tack för att du ville komma.”

”Ingen orsak.”

”Du ser solbränd ut”, sa Isak.

”Det är varmt och skönt ute. Hur har du det här inne?”

”Det funkar. Många TV-kanaler.”

Samtalet trevade, osäkra som de var på varandra. Efter ett tag orkade inte Eric hålla igång någon charad längre utan frågade rakt ut.

”Vad hände egentligen?”

”Det är en bra fråga”, svarade Isak.

”Jag fattar liksom inte.”

”Inte jag heller om jag ska vara ärlig. Inte helt och hållet i alla fall.”

”Vi hade ju ett uppsatsarbete på gång, hela MagicMarket var i rullning. Sen en dag dök plötsligt Wilhelm upp hemma hos mig och berättade sin besynnerliga historia. Sen berättade han vad du höll på med, du vet vad jag menar. Jag fattar inte?”

Isak dröjde innan han svarade.

”Den första incidenten, den i Ukraina, var inte riktigt meningen om jag ska vara ärlig. Jag hade tagit mig in på en rad styrsystem och började testa lite grejer. Ville väl se hur de hanterade olika nödsituationer, lite som en lek. Ungefär som ett TV-spel. Men situationen gick över styr och jag mådde skitdåligt efteråt. Som tur var kom ingen till skada.”

Isak tog sig för pannan.

”Sen stötte jag på dig och Denise, vi började med uppsatsarbetet och fick jag det att tänka på istället. Det kändes riktigt bra faktiskt, riktigt bra.”

”Vad hände sen då?”

Isak funderade igen innan han svarade samtidigt som han trummade intensivt med benet under bordet.

”Sen vände allt. Väldigt fort.”

Isak berättade om händelsen i Afrika, om motorcykelutflykten, soldaterna, Zanti och eldgivningen som han flytt från.

Eric gapade. Tills nu hade han inte haft en aning om vad Isak gjort under morgontimmarna innan de flög hem från Afrika.

”Allt kändes väldigt mörkt efter det”, sa Isak.

"Medgången vi inledningsvis hade med MagicMarket kändes som en falsk dikt när jag förstod att de flesta av våra medlemmar och partner blev rika på knark, vapen och maktmissbruk."

Isak kliade sig på axeln.

"Det var då jag kom upp med min plan. Ja, du vet vad jag menar. Ukraina var redan genomfört och Djupvik var ett steg på vägen. Kraftverket i Slovakien var en hårdare nöt att knäcka med kraven på tid och plats. Men när jag väl hade bestämt mig så gick det också. Resten känner du till."

En kort tystnad uppstod.

"Herregud! Och nu sitter du här, häktad för fildelning, tragikomiskt på något sätt. Vad kan det röra sig om för straff tror du?"

"Några månader max. Men jag är inte särskilt oroad faktiskt. Visst, de har en del bevis för fildelningen."

Isak drog med fingret fram och tillbaka över bordskivan.

"Jag kanske rent av ville åka fast när jag tänker efter. Brukar inte slarva på det sättet. Gissar att det blir villkorligt då jag är ostraffad sen tidigare."

"Men den andra grejen då, du vet vad jag menar? Finns det ingen risk att de kommer dig på spåren där. Det är ju i alla fall några tusen poliser som har varit involverad i den händelsen."

"Osannolikt, inte omöjligt men osannolikt. Jag var väldigt noggrann hela tiden."

Isak tittade ner i bordet innan han la till en detalj.

"Allting landade ju på Wilhelm."

Det blev tyst en lång stund.

"Men även om jag inte får något straff är det något jag får leva med resten av livet. Att det blev som det blev och att jag utsatte hela världen för fara är inget jag är stolt över."

”Men hur kom du ens på tanken, för mig låter det helt sjukt? När Wilhelm kom och berättade vad han misstänkte att du höll på med, så trodde jag att han hade rökt på.”

”Jag har inget bra svar faktiskt, det ena ledde till det andra. Jag tror det var något som kopplade när vi var hemma i din lägenhet, du vet efter den där kvällen på Cafého när jag krockade med gubben på Seven Eleven och hans sura kärring stod och skrek. Det var den kvällen jag första gången hörde talas om översten från Sovjet, du vet vem jag menar. Det var ett program om honom på din TV. Jag tänkte inte mer på det då, men efter någon dag kollade jag på nätet vem han var och läste om hur han hade konstruerat sina relativt enkla men sinnrika strategiska kärnvapen i resväskformat.”

Eric lyssnade med rynkad pannan.

”Sen kokade det väl över gissar jag, när ingen längre tog min önskan på allvar om att världens ledare skulle ta miljöansvar i Paris. Så då gjorde jag en fejkad replika av överstens konstruktion, hyrde en skåpbil och åkte till Paris. Replikan var helt ofarlig bortsett från några gram medicinskt högaktivt polonium som fick Geiger-Muller-mätaren att spraka loss ordentligt under filminspelningen – när jag gjorde Youtubeklippet. Till slut vara allt i rullning, ändamålet helgade medlen.”

Isak ryckte på axlarna och skakade på huvudet.

”Terrorhotet – mitt terrorhot – började få ett eget liv. Jag försökte vara noggrann med att ingen människa skulle komma till skada och att det endast skulle uppstå materiella skador. Precis när Wilhelm kom fram till containerdepån hade jag apterat detonatorn och skulle skicka ett meddelande till myndigheterna om exakt tid för sprängningen och vilket område som skulle behöva evakueras fullständigt. De materiella kostnaderna skulle förstås bli gigantiska, men det såg jag som

politiskt motiverat och korrekt i relation till budskapet. Det jag däremot inte förstod eller i alla fall inte tänkte nyktert kring var följdverkningarna. Det skulle troligen ha slutat precis som Wilhelm påstod. Någon skulle passa på att lägga skulden på någon annan, precis som har skett i så många andra krig. Snart skulle nog hela världen stått i brand.”

Isak tittade på Eric, som om han sökte förståelse för det han berättade.

”Jag blev som överste K, tog vid där hans liv slutade någon gång på 1950-talet och blev en bombkonstruktör. Det ena ledde till det andra.”

Isak suckade och det blev tyst igen.

”Vet du förresten hur de slutligen verifierade att det verkligen var han, ja, du vet vem jag menar?”

”Nej.”

”Ett barnbarn till honom trädde fram och de kunde göra en DNA-analys. Han levde nog själv i tron att hela hans familj strök med ungefär samtidigt som han själv blev dödförklarad någon gång på 1950-talet. Men på något sätt måste de ha klarat sig, i alla fall någon av dem.”

Det blev tyst igen innan Eric log och lutade sig fram över bordet.

”Får jag berätta en nyhet?”

Isak tittade upp och lyssnade.

”Jag ska bli farsa!”

Eric's leende gick från öra till öra.

”Vad säger du? Grattis!”

Det ekade till i lokalen när deras händer möttes i en high five. En vakt tittade barskt åt deras håll, vilket fick dem att återgå till att sitta still på stolarna.

”När då?”

Eric delade mer än gärna med sig om den förestående graviditeten och fyllde även på med diverse detaljer. Sedan blev han allvarlig och berättade lite om vad som hade hänt i Denise karriär på senaste tiden och hur det hade förändrat henne.

”Nu är det husvisningar för hela slanten, vi gör knappt annat än ränner på sådana under helgerna kan man väl säga. Hon är på som fan, medan jag tycker att vi bor rätt schysst som det är faktiskt. Vet du vad en villa i Enskede kostar?”, frågade han
retoriskt.

”Du vet lån. Man binder upp sig. Livegen rent av. Hennes morsa är med och tycker en massa grejer om...”

Eric bet av meningen för att inte hamna i en alltför negativ bedömning av den situation som han innerst inne värderade högt.

”Jag med”, sa Isak efter en stund.

”Vad då, jag med?”

”Jag ska också bli farsa.”

”What?”

Eric antog att han måste ha sett ut som ett fån och försökte rädda upp situationen.

”Grattis alltså! Men jag visste inte ens att du har en flickvän.”

”Det har jag inte heller”, log Isak. ”Wilhelm lärde mig en del. Efter händelsen, du vet vilken, så flydde jag landet så fort det gick. Jag flackade runt i Spanien en tid. Sen bestämde jag mig. Minns du småtjejerna vi träffade i Afrika. Den ena flickan, Zanti – jag åkte ner och hämtade henne. Hon är hemma i min lägenhet nu.”

Eric spärade upp ögonen.

”Ja, det var faktiskt lite av den anledningen, bland annat, som jag bad dig komma hit idag. Om du inte tycker att det är för

mycket besvär, så undrar jag om du vill svänga förbi och titta till att allt är i sin ordning. Hon kanske behöver hjälp att handla eller nåt, vad vet jag.”

”Mycket ska man vara med om.”

Eric skrattade för sig själv.

”Visst, nemas problemas.” Sedan tänkte han efter. ”Men hon pratar ju inte svenska eller ens engelska.”

Isaks min blev allvarsam.

”Vi jobbar på det. Försöker ta en sak i taget.”

”Det är ju viktigt att kunna språket förstås”, sa Eric.

”Det är inte så himla lätt ska du veta. Hon har skolgång att ta igen, hemspråk, vaccinationer och utvecklingssamtal i sin tillfälliga skola, you name it. Allt sånt är inte så himla lätt att sköta här inifrån, om du förstår vad jag menar. Sen kommer hennes lillebror hit efter sommaren. Det var enda sättet att få med henne till Sverige, att lova att hennes bror skulle få följa med. Hon är rädd att han ska hamna i händerna på grupper som värvar barnsoldater. Det vore helschysst om du vill kolla hur hon har det. Fru Johansson i min trappuppgång har lovat att hjälpa till men hon är rätt gammal och kan knappt gå. Känns inte helt stabilt.”

”Okej. Jag förstår”, sa Eric. ”Visst kollar till henne. Men vad händer sen då?”

”Adoption så klart. Jag ska adoptera båda två. Det är möjligt att jag inte tillhör den vanligaste kategorin av adoptivförälder.”

Isak såg sig om i häktets besöksrum.

”Men jag tänker se till att det går på ett eller annat sätt. I värsta fall får jag väl hacka mig in i adoptionsregistret och redigera lite. Det skall gå helt enkelt.”

Sen la han till:

”Fast bäst vore förstås om det gick rätt till.”

Eric satt tyst en stund och begrundade allt han hade fått veta.

”Visst, självklart. Jag lovar att svänga förbi och ska se till att Zanti har det hon behöver så länge du är här inne. Hör av dig när du vet mer om domen.”

”Tack!”

Isaks trummande med benet under bordet kom och gick innan han till slut vågade ställa frågan han hållit inom sig ett tag.

”Hur är det med Karin då, har hon någon flickvän eller?”

”Flickvän? Menar du att hon gillar tjejer?”

”Hon sa det.”

Eric såg undrande ut och skakade på huvudet.

”Det har jag inte hört något om. Nej, vi kör på ganska aktivt faktiskt med hennes affärsidé om självförsörjande växthus. Den hon registrerade på MagicMarket, du vet. Det var ju en hel del medlemmar som tacklade av när världskonjunkturen svängde neråt i samband med Parisgrejen. Egentligen var det väl så att det endast fanns tre medlemmar kvar i slutet av året.”

”Inte fler?”

”Nej. Men jag har lyckats hålla fast vid dem. Karin är med, en amerikansk affärsstrateg slash långivare och en svensk byggare. Vi håller på att prospektera på tre platser för några första bostadsområden. Ett i Södertälje, ett i Linköping och ett i Estland. Sen har Denise fått en hel del nya kontakter i World Future Forum som jag ska bearbeta tänkte jag. Det kommer bli arkitektritade växthus med boendedel och komplett försörjningssystem, helt off grid. Går även att modulanpassa med tillval som...”

Isak skrattade och höjde avvärijande handen.

”Tack, jag tror jag förstår. Du kan spara på säljkrutet till någon som är spekulant. Jag är inte riktigt där än.”

Vakten vinkade åt Eric. Besökstiden var slut och det var dags för honom att gå.

”Tror Karin kommer gilla när hon får höra att du har blivit farsa”, sa Eric och blinkade åt Isak när han reste sig. ”Det är hennes grej, sånt där.”

Sedan följde han vaktens uppmaning.

Precis som han gick ut genom dörren hörde han Isak fråga hur det gått i innebandyserien.

Dörren slog igen med en smäll innan Eric hann svara. Han vände sig mot den lilla glasrutan i dörren och höll upp två fingrar i ett V-tecken och log.

Efterord

Den här boken har tillkommit för att sprida en åskådning baserad på vetenskapliga lagar och samband samt deras inbördes passform.

Bokens karaktär Koratz formar en teori han väljer att kalla för Kvantperspektivteorin där betraktare förs in i den värld som vetenskapen försöker beskriva med deterministiska lagar och principer. Greppet är inte banbrytande då betraktarperspektiv återfinns, även utanför boken, i vitt skilda vetenskapsdiscipliner. I psykologin har en *Perspectives Theory* framförts av Boeree (1998) och inom den moderna fysiken beskriver Capra (1983, 121) hur observatören vid experiment utgör en del av dess mätutrustning.

Med begreppet perspektiv till hands är Koratz slutsats – att livet inte behöver vara ändligt – både enkel och logisk. Två följdverkningar infinner sig nämligen för den som betraktar hela den värld hon upplever som sitt jag:

1, Det blir naturligt att förhålla sig etiskt (utifrån den kunskap hon har) till sin omgivning (i traditionell mening) både för den som är utpräglad altruist eller, motsatsen, utpräglad egoist.

2, Döden infinner sig inte i och med att den egna kroppen slutar leva, ty solen går likväl upp dagen efter och jorden kommer fortfarande att finnas.

Ändå bör synsättet vara föremål för personlig tolkning och det känns igen från de stora religionerna som på olika sätt beskriver hur en etisk naturlag sätter spelregler för återfödelse eller möjligheten att komma till ett himmelrike.

Bokens perspektivbegrepp innebär att vi människor endast kan se en delmängd av den totala världen även om vi förstår att det rimligen finns mer att se. På individnivå gör det vår uppfattning om verkligheten både lik och olik andra människors. Perspektiven kan sägas vara sammanflätade, vilket illustreras med följande exempel.

Ta två personer; en som har bott i Kina hela sitt liv och en som har bott i Sverige hela sitt liv. Båda två har kanske sett Triumfbågen i Paris, men endast Kinesen vet hur lokala marknaden i Kina ser ut och endast svensken vet hur lokala ICA i Sverige ser ut.

För att förstå exakt var skiljelinjen går mellan perspektivs likheter och olikheter är det nödvändigt att titta på information i sin minsta beståndsdel, på den fysikaliskt informativa grundnivån – på kvantmekaniken. Där återfinns korrelation, eller som det också kallas, kvantmekanisk sammanflätning (engelska: *entanglement*). Det innebär att små partiklar kan vara kopplade till varandra på ett sätt som gör dem till en och samma partikel trots att väldigt stora avstånd skiljer dem åt. Exempelvis redogör Joos et al (2010, 10) för fotoner som experimentellt har påvisats vara kopplade på tio kilometers håll.

I *Dolt inom dig* beskrivs hur Koratz knyter ihop dessa två världar, den mikroskopiska och den makroskopiska, med begreppet *spegling*. Begreppet relaterar till den uppbyggnad av kunskap som varje människa härbärgerar, där en informativ struktur har formats utifrån biologiskt arv och egna val i en omgivande miljö. Nutida påverkan på strukturen är en direkt följd av egna och andras val. Arv och miljö däremot är resultat av de val som tidigare levande varelser har gjort. Värt att notera är hur gemensam och ändlös vår evolutionära historia är och

hur det gör oss till förgreningar av samma ursprung snarare än till vitt skilt individuella varelser.

Centralt för Kvantperspektivteoriens dynamik av upplevelse är att levande varelser fritt kan välja att begränsa sitt perspektiv, genom hat, respektive vidga sitt perspektiv genom kärlek till sin omgivning. De två olika spåren ger skiftande resultat.

Trots att begreppet spegling kan kännas intuitivt anser jag att det är bokens minst underbyggda del av dess filosofiska innehåll och därmed samtidigt det mest intressanta området att studera vidare.

Störst nyhetsvärde har förmodligen den utfästelse i boken som sätter evolutionsteorin i relation till fysikens termodynamiska lagar. I förhållandet dem emellan utgör evolutionen en motvikt till ständigt ökad oordning, en ökning som i förlängningen har sagts sluta i en så kallad värmedöd. Ansatsen utgår från att varje levande varelse är ett unikt perspektiv på världen och endast de som ser potentialen i sin omgivning – en minskad eller oförändrad oordning över tid – överlever och utgör därmed de enda som har möjlighet att bevittna världen. Det är en evolutionär antropisk princip omvänt korrelerad till entropi, där mängden födslar står i proportion till de antal tillstånd som utgör det statistiska underlaget för spontan termodynamisk vandring mot oordning.

Begreppen perspektiv och fri vilja ger oss människor möjlighet att välja vad vi vill se, exempelvis positiva eller negativa bilder. Fenomenet skildras väl av Lipton (2005, 143) som visar hur åskådare ser olika mönster ur samma ursprungsbild beroende på vad de är mottagliga för.

Dessa förutsättningar gäller även på kvantnivå, där den omgivande miljön inverkar på kvantmekaniska observationer, tolkningen av dem och den värld de bygger upp hos en betraktare, något som beskrivs av Joos et al (2010, 31).

Därför är det viktigt att vi tillåter oss att se det vi innerligt vill ska ske, det goda och det fina, och samtidigt är förlåtande och ganska ointresserade av det dåliga. Anledningen är att det vi väljer att se blir vår ledstjärna i vardagen och den väg vi följer mot framtiden, av det enkla skäl att vi inte ser några andra alternativ.

I den här boken har jag uttryckt det som att våra val, den fria viljan och vårt beteende, har styrkan att styra den evolutionära utvecklingen. Det är en företeelse som även delvis har beskrivits av Schrödinger (1967, 109), en av kvantmekanikens grundare.

Den fria viljas kraft och genuinitet, underbyggd av Tipler (1995, 198), visar också vikten av att förstå vilken omgivning var och en av oss befinner sig i. Däri har traditionell vetenskap ett stort värde som källa till insikt.

Samtidigt är vetenskapen inte perfekt eller total, ännu finns ingen teori för allt och öppenhet råder om luckor av förståelse. I vetandets avsaknad av perfektion, ser jag tro som ett starkt stöd och komplement. Det behöver inte handla om religiös tro utan räcker gott med en genuin tro hos en enkel människa på någonting, som t.ex. att ”fotboll är sporten för mig” eller ”hundar är fina djur”.

En annan stor källa till insikt är att lära av varandra, i allt från vardag till politik.

Världsdemokrati med Internet som plattform vore inte en dag för tidigt! Betydelsen av demokrati är som bekant att den politiska makten ska utgå från medborgarna, d.v.s. alla invånares perspektiv i ett samhälle. Men i många länder som kallar sig demokratiska är det medborgerliga inflytandet marginellt och folkviljan har en tendens att drunkna i dolda maktstrukturer. Så även i Sverige.

De senast 20 årens utveckling på IT-området gör det möjligt att åstadkomma äkta direktdemokrati. Tekniska förebilder är sociala nätverk, hur enkelt det är att rösta per telefon i Melodifestivalen och hur trygga många människor har blivit i att sköta sina bankärenden via Internet. Att förvalta sin personliga ägandedel av samhället genom elektronisk röstning är inte väsensskilt.

Allt fler politiska frågor är dessutom sen lång tid tillbaka av internationellt format och ändå saknas fortfarande ett parlament som på ett rättvist och effektivt sätt kan behandla dessa frågor. En funktionalitet som kan samordna alla på den här planeten för miljöförbättring, fred och välfärd tror jag är vägen framåt för mänskligheten och ett sätt som gör att vi har möjlighet att återupptäcka världen igen i sin helhet.

Kort summerat är den här boken en religionsfri hyllning till det första budordet i Bibeln: 'Du ska inga andra gudar hava jämte mig'. Tillsynes bekräftar den moderna fysiken denna uråldriga visdom som låter ordna sanningar i relation till varandra och värdera deras bidrag till en naturligt skön helhet.

För mig betyder det inget mindre än att meningen med livet är kärlek.

Till er som har hjälpt till på olika vis med att få den här boken skriven: Ni har varit förebilder, stöttat, kommit med inspel, haft tålamod, redigerat och inspirerat. Tack! Era bidrag är alla mycket uppskattade och en del av slutresultatet. Vill även rikta ett särskilt tack till min mamma för uppmuntran.

Tack mamma!

Litteraturförteckning

Boeree, G. (1998). "*Perspectives Theory*" Hämtad 11 april, 2015 från <http://webpace.ship.edu/cgboer/persptheory.html>

Capra, F. (1983). *Fysikens Tao*. Göteborg: Bokförlaget Korpen.

Joos, E., Zeh, H.D., Kiefer, C., Giulini, D., Kupsch, J., Stamatescu, I.-O. (2010). *Decoherence and the Appearance of a Classical World in Quantum Theory*. Berlin: Springer-Verlag Berlin Heidelberg.

Lipton, B.H. (2005). *The Biology of Belief Unleashing*. Santa Rosa: Mountain of Love/Elite Books.

Schrödinger, E. (1967). *What is Life? and Mind and Matter*. Cambridge: Cambridge University Press.

Tipler, F.J. (1995). *The physics of immortality*. New York: Anchor Books.